HAROLD B. LEE LIBRARY
BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY
PROVO, UTAH

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
Brigham Young University

http://www.archive.org/details/vitaetdoctrinaje00avan

Biblioth.
N.N. Pal.

N. AVANCINI

ET ALIORUM

MEDITATIONES.

MÊME LIBRAIRIE.

2e ÉDITION.

INSTITUTIONES JURIS CANONICI

IN VARIOS TRACTATUS DIVISÆ

Auctore D. BOUIX.

Tractatus de principiis Juris canonici. — 1 vol. in-8°........................ 7 fr. »

Tractatus de Concilio Provinciali. — 1 vol. in-8°........................ 7 fr. »

Tractatus de Capitulis. — 1 vol. in-8°....... 7 fr. »

Tractatus de Jure Liturgico. — 1 vol. in-8°. 4 fr. 50

Tractatus de Parocho. — 1 vol. in-8°....... 7 fr. »

Tractatus de Judiciis ecclesiasticis. — 2 vol. in-8°........................ 14 fr. »

Tractatus de Jure Regularium. — 2 vol. in-8°. 14 fr. »

L'Évangile médité et distribué pour tous les jours de l'année, par l'abbé Duquesne; nouvelle édition. — 4 beaux vol in-12 .... 8 fr.

Explication (nouvelle) du Catéchisme de Rodez. — 6 gros vol. in-12, par M. l'abbé Noel, vicaire général de Rodez........................ 24 fr

Explication littérale, morale et mystique des prières et des cérémonies de la Messe, par M. Noel, vicaire général de Rodez. — 2 vol. in-12......... 8 fr

Explication des Évangiles du cardinal de La Luzerne. — 2 vol. in-12 .... 4 fr

Physiologie de l'Église, ou Études sur les lois constitutives de l'Église, par Frédéric Pilgram; traduites par M. l'abbé Ph. Reinhard. — 1 magnifique vol. de 500 pages in-12............... 4 fr.

VITA ET DOCTRINA

JESU CHRISTI,

6.38
A83x
864

EX QUATUOR EVANGELISTIS

COLLECTA

ET IN MEDITATIONUM MATERIAM

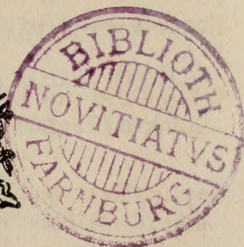
AD SINGULOS TOTIUS ANNI DIES DISTRIBUTA

Per N. AVANCINUM,

SOCIETATIS JESU.

EDITIO NOVA, AUCTA ET EMENDATA.

LIBRAIRIE CATHOLIQUE DE PÉRISSE FRÈRES

RÉGIS RUFFET ET Cie, SUCCESSEURS,

(NOUVELLE MAISON)

PARIS
Rue Saint-Sulpice, 38.

BRUXELLES
Place Sainte-Gudule, 4.

1867.

BAR-LE-DUC.

IMPRIMERIE CONTANT-LAGUERRE.

HAROLD B. LEE LIBRARY
GHAM YOUNG UNIVERSITY

PROOEMIUM.

En iterum in lucem editur Opus multorum expetitum votis, ac suffragiis jam pridem luculentissimis commendatum. In eo enim brevis ac documentis plenus in Evangelia commentarius, et Meditationum libellus pietati fovendæ peridoneus unà simul habentur. Hujus verò scopum et formam, *Conspectus totius Operis* proximè sequens exhibet. Quæ Auctoris Operæ, nostra accesserint paucis excipe.

Brevem orandi Methodum a P. Busæo S. J. elucubratam Operi præmisimus.

In supplemento ad calcem reperiuntur : 1° *Novendiales Meditationes in honorem SS. Cordis* Jesu quas a P. Borgo S. J. italicè conscriptas nonnihil contraximus;

2° *Meditationes*, ut plurimùm e P. Medaille S. J. excerptas de variis Festis, quibus nullas vel non congruas satìs tribuerat P. Avancinus; 3° *De Sacerdotio*, et *de Votis Religiosorum Meditationes* P. Busæi; 4° Ejusdem *Modus recitandi Rosarium, cum Mysteriis ad singulas Decades in ipsis Salutationibus Angelicis breviter insertis;* 5° *Mensis Eucharisticus*, hoc est Præparationes, Aspirationes, et Gratiarum actiones, pro sumptione SS. Eucharistiæ, per singulos Mensis dies distributæ, quem magno animarum profectu composuit P. Xaverius Lercari, S. J. 6° *Indices* duo in particularem usum confecti.

His utere ad majorem DEI gloriam et B. MARIÆ Immaculatæ, atque Sanctorum omnium laudem ac honorem.

CONSPECTUS TOTIUS OPERIS.

VITA ET DOCTRINA J. C.

De incarnatione Verbi.

* Ne materia unquam deficeret, summum, quod est cujusque temporis, Auctor accepit; adeòque Adventui quatuor, post Ephiphaniam sex, post Pentecosten viginti octo Integras Hebdomadas assignavit.

De infantia et pueritia Christi.

De Passione Salvatoris.

De Resurrectione Domini, et Ascensione.

SUPPLEMENTUM.

De SS. Corde JESU, et de S. Cruce.

De B. Virgine MARIA, et de S. JOSEPHO.

De Sanctis.

De Sacerdotum dignitate et virtutibus.

De Votis Religiosorum.

Mensis eucharisticus.

BREVIS ORANDI METHODUS,

A P. BUSÆO.

Quid sit Meditatio.

MEDITATIO, quam alii Orationem mentalem appellant, est pia et affectuosa rerum divinarum, aliarumve consideratio, quæ hominem ad laudandum Deum ad virtutes Christi; Sanctorumque sectandas; ad bonum amplectendum, et fugiendum malum efficaciter promovet. Vocavi *affectuosam*, quia non tam in actione intellectûs, quàm in affectione voluntatis consistit, quatenus ejus beneficio ad amorem Dei, odium peccati, et rerum caducarum contemptum promovemur. Unde Propheta Regius in hoc orandi genere exercitatus dicebat : *In meditatione mea exardescet ignis :* hoc est, fervor, animique promptitudo excitabitur, ut fugiam noxia, et amplectar utilia ; ut negligam temporalia, et persequar æterna. Hoc commentandi exercitio Christus cum Discipulis noctes insomnes in deserto et montibus duxit. Hoc B. V. MARIA apud B. Lucam in corde suo conferebat quæ a Christo dicta audierat. Hoc omne vitæ tempus S. Joannes Baptista in eremo, et post eum innumeri Anachoritæ, sinè fastidio traduxerunt. Hoc usi sunt Sancti omnes, Basilius, Hieronymus, Augustinus, Benedictus, Bernardus, Franciscus, Dominicus, Ignatius, Xaverius et quotquot fuerunt insigni sanctitate, et rerum cœlestinm contemplatione admirabiles.

De partibus Meditationis.

Partes Meditationis sunt quatuor, Præparatio, Repræsentatio, Consideratio, et Colloquium vel Petitio.

1. Præparatio est, qua homo se ad meditandum componit. Cujus necessitatem Sapiens Ecclesiastes c. 18. his indicat verbis : *Ante orationem præpara animam tuam, et noli esse quasi homo qui tentat Deum.* Si enim cum Rege, Episcopo vel alio principe viro acturus, primùm præmeditaris quibus verbis uti velis, quantò magìs id faciendum, quando cum Deo in meditatione es collocuturus!

Præparatio autem hæc duplex est : remota et propinqua. *Remota* est, 1. prælegere pridie Meditationis materiam ; 2. eam simul atque manè evigilas in mentem revocare ; 3. cogitationes et omnes curas de studiis, aliisve negotiis temporalibus excludere. Meditatio siquidem mentem postulat quietam et tranquillam. *Propinqua* verò est, cùm jamjam inchoanda est Meditatio, 1. se aquâ benedictâ, si præstò sit, aspergere, et signo crucis munire ; 2. uno passu a Meditationis loco ad spatium Dominicæ orationis, Salutationisque angelicæ consistere, et firmiter tibi persuadere, te coram divino Majestatis throno, quem omnes Sancti circumstant, ut cum Deo colloquaris, compariturum ; 3. reverenter in genua velut coram Deo prolabi, et mox humiliter postulare ab eo gratiam, omnes vires actionesque animi ad suæ divinæ Majestatis gloriam referendi. Poteris quoque, si velis, B. Virginis, Angeli custodis, vel Sanctorum, ad quos afficeris, auxilium

implorare. Potes etiam Meditationis puncta, si memoria fortè exciderint, relegere.

2. Repræsentatio vel imaginatio est, qua homo ante punctorum considerationem repræsentat, id est, ob oculos ponit locum, personas earumdemque actiones in mysterio Meditationis expressas. Ut, si mediteris de crucifixione Christi, imagineris te intueri montem Calvariæ, cruci Christum affigi, infinitam hominum turbam circumstare, sicut a pictoribus depingi solet. Similiter, si mediteris de morte, fingas te aspicere teipsum, vel alium in lectulo decumbentem, pallidum, et morti vicinum. Hæc enim Repræsentatio valet, non solùm ad cavendas animi distractiones, sed etiam ad concitandum affectum doloris, compassionis, metûs, et similium. Etsi in hac imaginatione diu hærendum non est, sed tantùm, quamdiu sentis te piè moveri ad amorem, pœnitentiam, lætitiam vel aliud. Quod si materia Meditationis sit de re, in qua nulla sit circumstantiarum, ut loci, vel personarum repræsentatio, statim à præparatione transeas ad considerationes.

3. Consideratio verò est operatio intellectûs, qua homo sedulò expendit omnia quæ in singulis punctis continentur, cum desiderio inde fructum aliquem spiritualem carpendi. Maximè autem discurrit, et ratiocinatur circa circumstantias : ut, si meditetur de aliquo puncto passionis Domini, attendat : Quis sit qui patitur, nempe Filius Dei, conditor cœli et terræ; Quid patiatur, nempe cruciatus maximos; Pro quo, nempe pro te vili, et ingrata creatura; Qua de Causa, nempe ad te liberandum a damnatione æterna.

4. Colloquium vel petitio. Ubi enim sedulò, quæ in punctis continentur, expenderis, et te ad amorem,

dolorem, vel alium affectum moveris et accenderis, facilè occurret, quid per colloquium a Deo petere debeas. Ordinariè autem petere potes majus lumen Deum et teipsum cognoscendi, peccatorum remissionem, dolorem de iisdem, perturbationum animi expugnationem, progressum etiam in litteris, si studes, vel in aliis negotiis quibus vacas, demum virtutes omnes, quæ Deo te reddant gratiorem. Potest autem hoc Colloquium institui vel ad Deum vel ad singulas Sanctissimæ Trinitatis personas, vel ad Christum crucifixum, ad B. Virginem quoque aliosve SS. Patronos, imò et ad hos omnes.

De adjumentis ad rectè meditandum idoneis.

Primum est Locus idoneus, id est, ab omni strepitu remotus; juvat etiam, si sit obscurus.

2. Tempus certum et stabile, quod citra justam causam non immutetur. Horæ autem aptissimæ ad meditandum sunt matutinæ, ante inchoata studia, vel alia negotia. Convenit autem in meditatione expendi integram horam, vel certè mediam.

3. Situs corporalis modestus et devotus, ut genibus flexis. Quod si diu non potes, pedibus insistas, ita tamen ut ad genuflexionem paulò pòst redeas. Convenit aliquando, ad exemplum Christi, maximè si magnus aliquis motus insurgat, prono corpore ad breve tempus meditari. Denique is situs usurpandus est, qui plus juvet attentionem et devotionem.

. Ut si quo in puncto senseris spirituali sensu te vehementiùs moveri, non illico transilias ad aliud, sed id eo nonnihil immoreris, donec gustui satisfeceris. Et si ante percursa tria Meditationis puncta

hora elabatur, non sis sollicitus ad cætera progredi; poteris enim id facere sequenti vice, repetitis breviter iis, in quibus gustum spiritualem sensisti. Imò sæpe utile est, unam eamdemque Meditationem, variato tantum Colloquio repetere.

5. Quia vis Meditationis potius in exercitatione affectûs, quàm intellectûs posita est, scire debes hunc affectum ordinariè debere esse levem, quia diutiùs continuari potest, et capiti pectorive noxius non est. Quem divinâ gratiâ adjutus facilè excitabis sedulâ consideratione personarum Sanctissimæ Trinitatis, Christi, B. Virginis, et circumstantiarum, non verbis, sed cordis affectu dulciter eos alloquendo. Quo affectu Angeli Divinæ Majestatis conspectu suspensi continenter canunt: *Sanctus, Sanctus, Sanctus.*

6. Si autem Deus aliquando immittat tibi vehementiorem affectum, v. g. ut prorumpant lacrymæ, humiliter eum admitte, et quandiu Deus dederit continua. Sed hic diuturnus esse non debet, maximè si sponte a te concitatus sit, ne labatur caput. Prodest autem plurimùm hic affectus in quibusdam casibus. 1. Si confessionem generalem de tota vita, vel de toto anno facturus, optares te excitare ad contritionem veram et perfectam, quam Theologi dicunt valere ad expiandam omnem culpam et pœnam. 2. Si quando gravi tentatione contra fidem, castitatem vel vocationem pulsarere. 3. Quando adverteres te in studio pietatis vel vocationis tuæ omnino refrixisse. 4. Si quando aggrediendum esset opus magnum ad Dei gloriam, multis difficultatibus implicitum.

7. Quod si contingat te inter meditandum omni gustu, solatioque destitui, non ideo animum des-

pondeas. Si enim tuâ culpâ id faciderit, quia imparatus in Meditationem irruisti, humilia te, culpam agnoscendo, et brevi sequetur serenitas. Si verò non tuâ culpâ, cogita permissum a Deo, vel ut disceres gustum illum, non studio nostro parari, sed dono Dei obtineri, vel ut Deus probaret an ex puro Dei amore sanctum hoc opus, et non consolationis tuæ causâ exerceres. Itaque tempore desolationis dic : Ego non incœpi hanc meditationem meam propter meum solatium, sed ex mero amore Dei; quare tandem ex eodem amore perficiam.

8. Si verò multis agiteris distractionibus, nec ideo abrumpe Meditationem ; sed cogita, si obrepant te invito, nullum admitti peccatum. Tantùm ubi adverteris te distrahi, resiste illis, licèt sæpius redeant : neque enim minùs grata erit ob hunc laborem Meditatio tua, quàm si cum devotionis sensu eam perfecisses. Prodest etiam in hac pugna prosilire ad Colloquia, et submissè agnoscere te tuis viribus nihil posse : vel etiam graviter te accusare, tanquam mortalium ignavissimum, qui non possis etiam ad breve tempus cum Deo loqui : et illico senties auxilium divinum.

9. Denique non parum ad fructuosam Meditationem instituendam valet, si Deum in omnibus actionibus tuis, ut verè est, cogites præsentem; si crebrò per diem jaculatorias usurpes orationes; si libellos spirituales libenter lectites ; si crebrò sacram Mensam confessione factâ accedas, si familiaritate piorum utare; si sensus externos, ac imprimis linguam coërceas; si charitatis et pœnitentiæ exercitia diligas; si bona proposita in Meditatione facta opere compleas.

VITA & DOCTRINA

JESU CHRISTI,

EX QUATUOR EVANGELISTIS COLLECTA,

ET IN MEDITATIONUM MATERIAM, AD SINGULOS TOTIUS ANNI DIES, DISTRIBUTA.

DOMINICA I. ADVENTUS.

De æterna Verbi Generatione.

I. *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum* (Joan. 1). Considera Filium Dei in se esse Verbum Patris, consubstantialem ejus imaginem, in qua omnes absolutæ perfectiones relucent, æternitas, immensitas, etc., quæ Filio a Patre communicantur : ideoque procedere per intellectionem, quâ Pater seipsum, et secum connexa intelligit. Crede hoc firmâ fide, adora, lauda, magnifica, gratulare, ama, etc. Sed et tu *ad imaginem Dei* creatus es : quàm nobilis! at nunc, quàm dissimilis prototypo! Fatere, confundere, dole, de restauranda imagine cogita. Ut producta est prima, sic restauratur secunda Dei imago,

per Dei cognitionem, et sæpiùs exercitos fidei actus, quorum defectu potissimum labimur.

II. *Omnia per ipsum facta sunt, et sinè ipso factum est nihil* (Joan. 1). Considera Verbi Dei potentiâ omnia ex nihilo condita esse, et conservari; sinè hac in nihilum deficere. Agnosce vivâ fide te, et omnia, ita a Deo pendere. Magnifica et lauda potentiam ejus : invita creaturas; vicissim te ab iisdem invitari crede. Mirare tot possibiles creaturas in suo nihilo relictas; te tam miserum peccatorem extractum. Agnosce quanta potueris cum eo; quàm pauca præstiteris. Humilia te, quòd nihil possis sinè eo. Apprehende manu tuâ omnipotentem ejus manum, cum quâ solâ omnia potes; et erige te ad magnanimitatem in arduis ac difficilibus.

III. *Quod factum est, in ipso vita erat* (Ibid.). Regredere a creaturis ad Deum. Cogita creata omnia eminentiore modo in Deo esse, habere in Deo quoddam esse Divinum et vivum. Eras ergo et tu in Verbo, et eras *vita*. At vivisne etiamnum in te ipso vitam divinam? Quid respondent operationes tuæ, ex quibus vita colligitur? Invenies pro quo gratias agas, de quo Deum laudes, quod ames, de quo doleas, te confundas et deprimas, quo ad fiduciam erigaris.

FERIA II.

De creatione et fine hominis.

I. *Creavit Deus hominem ad imaginem (et similitudinem) suam* (Gen. 1). Agnosce Creatorem tuum, ejus æternitatem in essentia, omnipote tiam in

creatione, boni tatem in suî communicatione, sapientiam in gubernatione, etc. Lauda et glorifica Factorem tuum : hic est qui te extraxit ex nihilo; totus ergo es ejus. At quoties te Domino tuo subtraxisti? Assurge, redi in possessionem ejus, dolendo, amando, resignando, ait S. Leo. Imaginem suî tibi indidit per creationem : gratias age. Sed *tibi reliquit, ut secundum ejus imaginem fias*, ait S. Basil. Confer te cum prototypo; adverte quantùm tibi desit, ut ei similis evadas; propone id urgere, quo maximè deficis; pete gratiam, etc.

II. *Formavit... Deus hominem de limo terræ, et inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ* (Gen. 2). Animæ nobili addidit Deus corpus de limo terræ, nè ex nobilitate nimium superbias, ex vilitate nimium dejiciaris. Si tam nobilis, cur ad indigna declinas? Si tam vilis, cur mancipium es corporis tui? Resipisce : corpus tuum cura, non fove : necessitate metire obsequia quæ illi impendis, non voluptate. Adjice te per humilitatem spontè, antequam per necessitatem abjiciaris in pulverem, etc.

III. *Dominum Deum tuum adorabis, et illi soli servies* (Matth. 4). Hic est finis tuus, ad quem creatus es. Agnosce *Dominum*, agnosce *Deum*, agnosce *tuum*, et hinc titulos, quibus ei, et adorationem, et servitutem debes, per omnes tibi concessas corporis et animi facultates. Quamcunque enim a Deo accepisti, ea Deo obstricta est. Reflecte te, quàm parum hanc veritatem agnoveris; unde et tuis facultatibus abusus es. Dole, detestare, propone, etc. Respice altiorem finem, ad quem Deo serviendo tendis. Lauda Deum, qui seipsum tibi in præmium proponit, gratias age, desidera, pete gratiam, etc.

FERIA III.

De mediis ad eum finem consequendum.

I. *In principio creavit Deus cœlum et terram* (Gen. 1). Quanta rerum series, quæ tibi servit! Aliæ sunt naturales, ut cœlum, elementa omnia, et omnes eorum perfectiones, homines, artes, scientiæ, virtutes. Aliæ supernaturales, ut Christus Mediator, ejus merita, Sacramenta, Gratia, Angeli, Sancti, sacra Scriptura, instructiones, status Religiosus, etc. Admirare quòd tanta fecerit tibi ingrato et rebelli. Lauda Deum in omnibus operibus suis; agnosce ejus in te amorem. Cogita quanta tibi in cœlo præparet, qui tantis te exulem donat.

II. *Omnia subjecisti sub pedibus ejus* (Psal. 8). Considera modum et affectum, quo tibi Deus hæc media dedit : amorem, quo gaudet tibi benefacere; liberalitatem, quâ hæc ultra necessitatem, ad jucunditatem suppeditat; providentiam, quâ suis omnia temporibus disponit; sapientiam, quâ mala, quæ tu obesse crederes, ipse in utilitatem convertit; patientiam, quâ manum suam non retrahit ab ingrato. Admirare hæc, prædica, extolle; gratias age, indignum te reputa. Disce a Creatore tuo esse in eumdem liberalis, et in ejus servitio constans. Sed non hoc egisti hactenus; ingratus fuisti. Dole, propone, pete gratiam.

III. *Invisibilia ipsius a creatura mundi, per ea quæ facta sunt intellecta, conspiciuntur* (Rom. 1). Considera finem horum mediorum esse, ut te ad finem tuæ creationis prosequendum juvent. Juvant ergo

corpus : nutriendo, vestiendo, medicando, recreando, etc., animam : homines, instruendo ; scientiæ , illuminando et perficiendo intellectum ; virtutes, adornando naturaliter voluntatem. Juvant denique supernaturaliter ad cognoscendam Divinam omnipotentiam , sapientiam , providentiam , bonitatem , et magnificum de Deo sensum excitandum. Confundere , quòd his mediis tam segniter hactenùs sis usus. Time hos in ultimo judicio tuî accusatores et testes. Gratias age. Opta ea ob segnitiem tuam non subtrahi. Spera a Dei bonitate. Sponde iis uti ad eam intentionem , quâ tibi dantur.

FERIA IV.

De bono usu creaturarum , et de indifferentia circa eas.

I. *Vidit Deus cuncta quæ fecerat, et erant valde bona* (Gen. 1). Omnia a prima suî creatione erant tam bona media , ut spectato hujus universi ordine meliora esse non potuerint ad tuum finem. Bona est ergo sanitas , iufirmitas , honor, contemptus , divitiæ , paupertas , afflictio , solatium , etc. : sed horum usus arbitrio tuo relictus est. Quomodo usus es hactenùs? ad vanitatem, ad sensum , ad ruinam tuam. Injuriam fecisti Deo , qui creaturas ad malum detorsisti : creaturis , quòd eis abusus ad errores et peccata : tibi, quòd per eas iveris in perditionem. Errasti ? ergo confundere, dole, deprecare, revertere : concipe fiduciam in Deum, implora auxilium , etc.

II. *Beatus vir, cujus est nomen Domini spes ejus,*

et non respexit in vanitates et insanias falsas (Psal. 39). Considera modum practicum quo bene utaris creaturis. Hic verò est : 1. ut eas non universim tantum, sed in particulari ad Deum referas, non ad vanitates : 2. ut attendas in quo, aut quomodo hoc opus tibi ad finem ultimum prodesse, aut obesse possit : 3. ut attendas ad affectum, et desiderium tuum circa hoc opus : an Deum illo quæras, an te ipsum, an vanitatem, an insanias mundi falsas. Reflecte te ad præterita ; statue de futuris : quia omnino necessarium est, ut creaturis solùm ad ultimum finem tuum utaris, neque secùs licet. Et hanc veritatem seriò cordi imprime.

III. *Ne declines ad dexteram, neque ad sinistram* (Prov. 4). Affectu non magis in sanitatem, divitias, et honores feraris, quàm in morbos, paupertatem, contemptum, quia æquè hæc, atque illa ad finem conducunt, ut Deum cognoscas, laudes, ames, etc. Statue te in æquilibrio : quidquid eveniat, æquè ad Deum dirige. Hic ergo expugnandus est inordinatus tuî ipsius et rerum creatarum amor. Hic enim est laqueus, quo te sæpius captum fuisse doleas, confundaris, horreas super te judicium Dei. Hinc contemnes blanda, si obsint ; amabis etiam ardua, si prosint : propones, petes gratiam.

FERIA V.

De hominis lapsu.

I. *Homo, cùm in honore esset, non intellexit : comparatus est jumentis*, *etc.* (Psal. 48). Primos parentes nostros, propter unicum inobedientiæ pec-

catum paradiso ejectos esse, veritas fidei est. Expende 1. in quo honore fuerit homo, in gratiâ conditus, expers internarum rebellionum, morborum ac ærumnarum, in loco deliciarum collocatus. Agnosce, lauda Dei liberalitatem. Expende 2. hominis ingratitudinem, qui vetiti pomi esum præcepto tam rigoroso antehabuit. Confer cum tuâ ingratitudine, hanc detestare. 3. Quæ pœna secuta : omnes ærumnæ corporis, morbi, passionum rebellio, cæcitas intellectûs, voluntatis depravatio, etc. Agnosce gravitatem peccati, abhorre, detestare.

II. *Omnes declinaverunt, simul inutiles facti sunt* (Psal. 13). Considera unum peccatum in omnes transiisse, omnes gratiâ spoliatos, originali maculâ (exceptâ B. Virgine) infectos, factos filios iræ, et inimicos Dei. Et quid hoc ! Quàm grave est spoliari gratiâ ! esse odibilem Deo ! etc. Quæ latebræ tegant peccatorem a facie iræ Dei ? Abhorre a peccato, quod in omnes tuas actiones transit, et vitam eis moralem, animæ spiritualem adimit.

III. *Stipendia peccati mors* (Rom. 6), et temporalis, et æterna. Per peccatum enim mors ingressa est in mundum; per peccatum infernus est fabricatus. Vixisses felix semper et æternùm beatus, si non peccasses : quia peccasti, morieris utrâque morte. Expende mala primæ, sed transitura ; mala secundæ, sed æterna. Agnosce hinc gravitatem peccati : exhorresce, dole, detestare, pete veniam, etc.

FERIA VI.

De decreto et motivo reparandi hominem.

I. *Nolo mortem impii* per peccatum facti filii mortis æternæ, *sed ut convertatur impius a via sua* (Ezech. 33). O miserabilis casus a tanta sublimitate ad tam profundam abyssum! Vide unde, et quò delapsus es. Confer priorem statum cum statu peccati, ex eo quod perdidisti, et in quod incurristi. Sed non vult tuam mortem Deus : *Nolo mortem* peccatoris. Si hoc jamjam ad rogum educendus audires a Principe tibi dici, quantùm exultares? quas gratias ageres? quid tam arduum, quod tam bono Principi non sponderes? Hoc in Deum age.

II. *In charitate perpetuâ dilexi te* (Jerem. 31). Considera causam hujus tam piæ in nos Dei voluntatis esse infinitum ejus amorem. Quid amor non potest in ipsum Deum; at quibus nostris meritis? nullis; sed, *cum peccatores essemus*, dilexit nos. Quid tu faceres in inimicum? infinies graviùs merebaris. Dilexit te tamen, quem offenderas, Deus. O ferreum cor, si non diligas diligentem, cùm ipse dilexerit offendentem!

III. Et *attraxi te, miserans* (Ibid.). Altera causa decreti de reparando homine est Dei misericordia. Peccaverat Adam; nocuerat omnibus; omnes exstirpandi eramus. Noluit Deus totum humanum genus fine suo frustrari. Peccaverat Adam; sed inductus a dæmone in ipsum Deum rabie acto. Hominis causam ut propriam assumpsit Deus. Spem concipe,

quòd causam tuam Deus ut suam assumet, contra tentationes dæmonis.

SABBATO.

Decretum Incarnationis Filii Dei.

I. Considera potuisse Deum infinitis modis aliis hominem reparare ; elegisse tamen per viam condignæ Deo dandæ satisfactionis. Hanc præstare creatura non poterat, quæ non simul esset Deus : quia injuria erat infinita, omnis verò satisfactio finita. Hinc æstima gravitatem offensæ Divinæ, et abhorre. A te verò si satisfactionem requirat, undè reddes?

II. Considera potuisse Deum Angelicæ naturæ uniri, et pro homine satisfacere; voluisse humanæ, ut vinceret dæmonem in natura infirmiore, et daret nobis visibilem et imitabilem Redemptorem. Agnosce facilè superari dæmonem ab homine, qui Deo unitur; et adhære Deo ut confundas fortem. Agnosce Redemptorem tuum Magistrum, et exemplar. Poterasne hoc sperare? Vide nè devies.

III. Considera, ex qua vilitate et miseria, ad quam dignitatem evectus sit homo. Æstima, gratulare, ama, gratias age, etc. Decebat ergo, ut, Divinæ factus consors naturæ, vitam duceres tuæ dignitati parem. Sed heu! quid egisti? Pudeat, pœniteat tantum descivisse, etc.

DOMINICA II. ADVENTUS.

Pater Filium, Filius seipsum mundo donat.

I. *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret* (Joan. 3). Quis? Deus. Quem? te dilexit. Quomodo amorem probavit? dando Filium, et hunc Deum infinitè dilectum, pro te rebelli peccatore. Quàm nihil tu reddis Deo! Pudeat; quin te quoque affectu creaturarum tuîque ipsius exuis, et te ei donas, qui Filium tibi dedit? Attende, quam habes obligationem hoc agendi.

II. *Dilexit me, et tradidit semetipsum pro me* (Galat. 2). Dilexit me, quem vidit specialiter ingratum futurum, et suæ intentioni repugnaturum; et in signum amoris dedit seipsum, qui se tibi tot argumentis negare poterat. Quid tu agis pro ejus amore? An salvabit te, si adhuc resistas? Redde te totum ei, qui se totum tibi prior dedit.

III. *Cùm in forma Dei esset...; semetipsum exinanivit formam servi accipiens* (Philip. 2). Et quò se dedit, qui se tibi dedit? in paupertatem, in contemptum, in cruciatus, in mortem. Hæc tolerabilia fecit amor. Non amas vicissim, si ista fugis. Ad hæc te resolve, ut amorem testeris.

FERIA II.

In Incartione elucet Sapientia, Bonitas, et Omnipotentia Dei.

I. *Occulta sapientiæ tuæ manifestasti mihi* (Psal. 50). Invenit medium, quo solo Divinæ Justitiæ

satisfieret, debitum nostrum in Divinam personam transferendo. Invenit modum, quo idem, qui Creator erat, esset et Redemptor, ut pluribus titulis totum in se colligeret amorem nostrum. Et tamen fraudas Deum spectatione sua, qui amorem dividis in creata. Redde Deo, quod Deo debes.

II. *Bonitatem fecisti cum servo tuo* (Psal. 118). Quæ bonitas? Justus pro injustis, Innocens pro peccatoribus, Dominus pro servo, Deus pro homine se dedit : huic se univit non affectu tantùm, sed subsistentiâ. Et poteris tu, si hoc credis, extra Deum amare aliquid? Convertere, anima mea, tota ad Deum, qui solus bonus, solus amore dignus est.

III. *Fecit potentiam in brachio suo* (Luc. I). Filius Dei est brachium Dei, quod è cœlo protendit ab sublevandum hominem. In hoc Filio, incarnata apparuit Omnipotentia, quæ tantùm operata est, quantùm amor desiderare potuit. Nec majus ille imperare, nec majus hæc exequi valuit. Persuadeat hæc veritas, ut amorem reddas, quem negasti hactenùs, et eum testeris opere quantùm potes.

FERIA III.

Per Incarnationem Filii Dei placatur Deus, erigitur homo, confunditur dæmon.

I. *Omnia ex Deo, qui nos reconciliavit sibi per Christum* (2. Cor. 6). Non potest placari Deus offensus, nisi vel condonatione, vel satisfactione. Noluit condonare peccatum nostrum; voluit satisfierit pro eo, a nostrâ naturâ adjutâ per unionem Verbi quâ merita ejus ad infinitatem eveherentur. Time,

anima mea, quia etiam a te satisfactio exigetur : et tam raro hoc cogitas? At, quia satisfacere non potes, uni tuum nihilum cum thesauro infinito meritorum Christi.

II. *Suscitans a terra inopem, et de stercore erigens pauperem* (Psal. 112). Declinaverat in terram homo, et cognitione, et affectu : Deum nec videbat, nec amabat; quia sub sensum non cadebat : visibilem ergo se dedit, ut nos exemplo et doctrinâ ad Deum erigeret. Prævalebuntne ergo terrena, ut te rapiant ad se? Illucne ibis quò illa trahunt, an quo Filius Dei, etc.

III. *Nunc princeps hujus mundi ejicietur foràs* (Joan. 12). Triumphabat dæmon, quòd in uno homine omnes homines perdidisset. Unum hominem invenit Deus, quo ejus superbia confunderetur, nempe Christum, Deum et hominem. Ita nos perdidit unus homo, unus salvabit. Sed hoc non egit humanitas, nisi Divinitati unita. Non vinces hostem, nisi Deo unitus. Te solo, nihil; cum illo, omnia poteris.

FERIA IV.

Eligitur Mater tanto Filio digna.

I. *Misit Deus Filium suum, factum ex muliere* (Galat. 4). Decretâ Incarnatione, decrevit Deus non creare sibi corpus, sed ex fœmina nasci, ut sicut una mulier juvit ad perditionem nostrî, ita una coadjuvaret ad redemptionem. Et hâc ratione voluit fieri filius hominis, et frater noster. Quæ ergo nostra dignitas, qui habemus eumdem cum Christo Patrem! quæ Christi humilitas, qui, cùm esset Filius

Dei, fieri voluit filius hominis! Illam agnosce, et factis proba; hanc imitare, et te deprime.

II. *Repexit humilitatem ancillæ suæ* (Luc. 1). Vidit Deus ab æterno omnes mulieres, et quicquid in quocunque statu fuissent operaturæ. Vidit B. Virginem in omnibus circumstantiis benè operaturam, nunquam malè, idque ex meritis Christi. Ideo eam præ cæteris adamavit. Vis a Deo amari? cooperare ejus gratiæ : nulla te prætereat occasio. Fecistine id hactenùs? Confundere, dole, time, propone, etc.

III. *Fecit mihi magna, qui potens est* (Luc. 1). Quid majus, quàm esse Dei Matrem? Unde hoc illi? quia semper correspondit gratiæ invitanti, aut intimanti voluntatem Dei. Potes et tu Mater Dei esse; nam qui fecerit voluntatem Dei Patris, qui in cœlis est, hic Mater mea est. Amas hanc dignitatem? fac ejus voluntatem, corresponde internis invitationibus.

FERIA V.

Promittitur Incarnatio Filii Dei.

I. *Inimicitias ponam inter te et mulierem, et semen tuum et semen illius : ipsa conteret caput tuum* (Gen. 3). Hoc erat promittere Redemptorem, qui Adamum et posteros liberaret a potestate dæmonis. Quàm bonus Deus! vix peccat homo, illico ille spem gratiæ facit, et offert. Nonne et tibi eamdem spem fecit? et quoties? Quam ergo debes gratitudinem! quem amorem! quam fiduciam!

II. Inter *semen tuum et semen illius*. Hoc erat promittere Redemptorem ex descendentibus ab Adamo

posteris. Hanc deinde promissionem per tot prophetias et figuras renovavit, ut spem eamdem nepotibus Adæ faceret. At tibi non spem adventûs fecit, sed præsentem exhibuit. Et tamen magis ei serviebant, qui sperabant, quàm tu qui frueris. Confundere, et posthac responde tanto beneficio.

III. *Deus ipse veniet, et salvabit nos* (Isai. 45). Hoc credebant et dicebant priora secula. Ideo ad eos Christus sua merita, quia erant infinita, extendit. Non ergo deserit queinquam, qui in eum sperat. Putasne minus misericordem in te, postquam venit, si ei fideliter servias? Uberiùs participas merita Christi per Sacramenta, etc. Hæc merita semper offer æterno Patri. Hæc unica sint tuæ spei fundamentum.

FERIA VI.

Desideratur Redemptor a Patriarchis et Prophetis.

I. *Rorate cœli desuper, et nubes pluant justum* (Isai. 45). Quem promiserat Deus Salvatorem, voluit desiderari, ut ex parte nostra aliqua esset dispositio. Quid minus pro tanta gratià exigere potuit, quam desiderium? En et ad te venire vult Deus: et hunc quàm tepidè desideras, qui alia nosti tam ardenter desiderare! Vult à te Deus desiderari, qui vult uniri. Pone ergo alia desideria, ut hoc excites.

II. *Mitte quem missurus es* (Exod. 4). Considera quàm ardens eorum fuerit desiderium. Cœlos, nubes, terram, nocte et die inclamabant, ut veniret, qui mittendus erat. Impetrârunt hi affectus accele-

rationem Incarnationis. Si advertas ad tuorum desideriorum languorem, non quereris te non exaudiri. Pudeat te, quòd tam ardenter sensui grata, tam tepidè Divina desideras. Quid te impedit? quòd creatis afficiaris.

III. *Expectavimus eum, et salvabit nos* (Isai. 25). Transibant secula, augebantur miseriæ : promissus non veniebat : attamen spe certi exspectabant tam vivi, quàm animæ in limbo : quia nempe et necessitatem suam, et magnitudinem promissi beneficii cognoscebant. Desiderares et tu constantiùs, si Deo fideres, si necessitates tuas adverteres, si cognosceres quantum bonum sit Deum habere. His nutri desideria.

SABBATO.

De Conceptione Immaculata B. Virginis.

I. *Nondum erant abyssi, et ego jàm concepta eram* (Prov. 8). Peccatum originale abyssus est, quâ omnes sorbebamur. MARIA est exempta, quia, ut ait S. Anselm. decens erat, ut eâ puritate, quâ major sub Deo nequit intelligi, Virgo illa niteret. Adverte, quantùm Deus attendit ad id, quod se decet. O si et tu attenderes, quid te, quid statum, et vocationem tuam deceat!

II. *Tota pulchra es, amica mea, et macula non est in te* (Cant. 4). Non tantum peccatum non fuit in B. Virgine, sed neque fomes, neque concupiscentia, neque prava inclinatio : sed cum summa tranquillitate, caro et sensus suberant rationi et spiritui. Sed sentis aliam legem in membris tuis? tran-

quillitatem habebis, si concupiscentias et inclinationes opprimas; si ratio et spiritus regant, non caro et sensus.

III. *In me gratia omnis viæ et veritatis* (Eccli. 24). In primo instanti, contulit Deus gratiam B. Virgini habitualem supra omnes homines et Angelos; intellectûs plenum usum, et cognitionem Dei; voluntatem amantem supra omnes Seraphinos; gratias efficaces, cum quibus statim secundum omnem intentionem operata est. Quando tu intellectum, quando voluntatem Deo applicuisti? Quomodo? An cooperatus es gratiis? an cooperaberis? etc.

DOMINICA III. ADVENTUS.

De Nativitate et Præsentatione B. Virginis.

I. *Nativitas tua, Dei genitrix Virgo, gaudium annuntiavit universo mundo* (Offic. Eccles.). 1. SS. Trinitati, quia Filia Patris, Mater Filii, Sponsa Spiritûs Sancti. 2. Angelis, quia eorum Regina. 3. Hominibus, quia eorum protectrix, quibus propriè est Maria: *Stella maris*, naufragantibus; *Illuminatrix*, cæcis et in umbra mortis positis; *Domina*, omnibus; ut ei serviamus, eam post Deum amemus, revereamur. Congaude et tu. Agnosce in hoc nomine ejus excellentias, et spes tuas.

II. *Concupiscit, et deficit anima mea in atria* tua (Psal. 83). Joachim et Anna toto affectu offerunt Deo filiam, et hoc se solatio libenter privant. Quàm sanctum est propter Deum se omni solatio privare! An et tu hoc agis? Virgo trimula properat se offerre

Deo, non ætate, non amore parentum detenta. Quàm facilè tu impedimentum arripis! Denique se Deo cum summâ hilaritate offert per votum perpetuæ castitatis. Quæ hic devotio! quæ reverentia! Sed quæ tua toties repetita oblatio? quàm frigida!

III. *Multæ filiæ congregaverunt* sibi *divitias, tu supergressa es universas* (Prov. 31). Considera virtutes ab ea in templo exercitas. Cum Deo uniebat se per contemplationem, charitatem, voluntatis suæ subjectionem. Proximum, seu simul degentes puellas æstimabat, amabat, juvabat, sufferebat, omnibus se subjiciebat. Seipsam deprimebat humilitate, ab amore terrenorum avellebat, mortificabat, etc. Oblatus es in Domo Dei : has a te ipso virtutes exige.

FERIA II.

B. Virgo desponsatur S. Josepho.

I. Voluit Deus futuram suam Matrem sponsari viro. Non detrectavit Virgo, nec voto timuit; quia se totam Dei gubernationi dederat. Non dubitabat se intactam conservandam ab eo, cujus hic voluntatem exequebatur. Sine te à Deo gubernari, et nullum incurres periculum. Examina præterita, dispone futura.

II. Considera causas desponsationis : 1. Nè gravida incurreret notam apud homines. Consule famæ alienæ, præsertim Matris tuæ Religionis. 2. Ne ipse etiam de innupta natus, illegitimus haberetur. Consule tuo etiam nomini, dum ad gloriam Dei magis expedit. 3. Ut celaretur ad tempus Mysterium Incarnationis. Disce partus virtutum tuarum celare.

III. Considera qualitates sponsi : erat quidem regiâ stirpe editus, sed pauper, faber lignarius; justus tamen, et virgo, ut virgo Virginem custodiret. Quàm alia æstimat Deus, alia mundus! Deus justitiam, sanctitatem, virginitatem, humilitatem ; mundus excelsam stirpem, opulentiam, etc. Si ut Deus practicè judicasses, non tantopere adhæsisses terrenis. Nunc saltem corrige judicium tuum.

FERIA III.

Legatio Angeli ad B. Virginem.

I. *Missus est Angelus Gabriel a Deo in civitatem Galileæ..., ad Virginem* (Luc. 1). Expende quis, quem, ad quem mittit : Deus, Angelum, ad Virginem pauperem, desponsatam fabro, consecratam Deo. Tales dignatur Deus legatione Angelorum. Sed nec te dedignatur, invisibili legatione internarum inspirationum. Attende his, quia a Deo sunt : æstima et sequere, quia ad tuum bonum sunt. Melior esses, si hactenùs hoc præstitisses.

II. *Et ingressus Angelus ad eam, dixit : Ave, gratia plena* (Ibid.). Ingressus, quâ reverentiâ! quâ modestiâ! quâ compositione! Quàm longè minore tu ad Deum ipsum accedis! Laudat Virginem, reticet se Angelum esse. Disce tuî laudes non promere, promere alienas. Vocat gratiâ plenam. Hæc sola laus coram Deo. Sed quo tu es plenus? vanitate, inordinatis affectibus, etc.

III. *Dominus tecum* (Ibid.) : in cogitatione, in desiderio, in amore. Felix societas sic esse cum Deo. Fe-

ix MARIA quæ semper cum Deo. Quàm raròo tu cum Deo! Consule cogitationes, desideria, et affectus tuos. Ubi vagantur? Collige eos ergò omnes ad Deum.

FERIA IV.

Angelus intimat Mysterium Incarnationis.

I. *Quæ cùm audisset, turbata est in sermone ejus* (Luc. 1). Turbatur, id est, confunditur ad tantas suî laudes, ad tantam Angeli reverentiam. Hoc proprium est humilium. O quantùm distas a Virgine! turbaris ad tui vituperia, exultas ad laudes. Illa abhorret veras, et meritas: tu quæris immeritas, et falsas.

II. *Ne timeas,* MARIA; *invenisti enim gratiam apud Deum* (Ibid.). Unicam rationem ad pellendum timorem adducit; quod sit in gratiâ Dei. Inexpugnabilis hæc clypeus est. Quid enim timeat, quem Deus amat? Quære ergò huic placere, non hominibus. Placeres illi magis, si his minùs placere voluisses.

III. *Ecce concipies in utero, et paries filium et vocabis nomen ejus* JESUM. *Hic erit magnus, et filius Altissimi vocabitur.... : et regnabit in domo Jacob in æternum* (Ibid.). Gratulare Virgini de tanto Filio. Adora Filium, agnosce Deum. Crede, ama, et regnanti te subde.

FERIA V.

Explicat Angelus Mysterium Incarnationis.

I. *Dixit autem* MARIA.... : *Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco* (Luc. 1)? Non dicit :

Non fiet istud, quæ semper Deo consentiebat ; sed, *Quomodo?* Insinuat votum, et amorem majorem puritatis, quàm maternitatis tanti filii ; de cætero quid Deus disponat auditura. Ama puritatem et animæ et corporis majorem, quam antehac.

II. *Et respondens Angelus dixit ei : Spiritus Sanctus superveniet in te, et virtus, etc.* (Luc. 1). Explicat quomodo consistent Virginitas et fecunditas, operâ Spiritus Sancti, corpus Dei Verbo formaturi. Gratulare Virgini in quâ Spiritus Sanctus operabatur hoc Mysterium. Vide ut idem solus in animâ tuâ operetur inspirationibus, non sensus, non amor proprius, non humani respectus.

III. *Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundùm verbum tuum* (Ibid.). Consentit Virgo. Hoc exspectabat SS. Trinitas, Angeli, Patres in limbo, homines. Cum quanta humilitate! Mater Dei se ancillam vocat. Virginitate concepit, humilitate meruit. Hic modus est, quo Deum ad te trahas, si te deprimas; sicut eum pellis, si te elevas.

FERIA VI.

Dotes Christi animæ a Verbo assumptæ.

I. *In quo sunt omnes thesauri sapientiæ, et scientiæ Dei* (Coloss. 2). Primo instanti perfectissimè cognovit 1. omnia naturalia, etiam te, et tua facta. Sed viditne quod gaudio esse poterat; an quod mœrori? 2. omnia supernaturalia ac Deum. Quàm felix illa anima! quàm tu infelix! Hæc non vides; saltem actuali fide sæpius crede. Ex hujus defectu aliis plerumque deficis.

II. *Talis decebat ut nobis esset Pontifex, sanctus, innocens, impollutus* (Hebr. 7). Ex unione ad Verbum fuit sancta infinitè, neque crescere potuit. Tu potes : at non cresces, nisì Deo magìs uniaris ; non unieris, nisi a creaturis magìs recedas. 2. Fuit sancta per summam gratiam, supra omnes creaturas. Respice egestatem tuam. Ditior esses si te Deo magìs unires. 3. Fuit impeccabilis, quia regebatur a Verbo. Quàm tu fragilis! fortè quia non pateris te a Deo regi.

III. *In ipso complacuit omnem plenitudinem inhabitare* (Coloss. 1). Ob unionem habuit omnes virtutes supernaturales, quarum capax fuit. Quantùm complacuit sibi in illa Deus! Quàm parum in tua! quia egenus, et pauper es. Nec fuerunt otiosæ illæ virtutes; jam tunc in nos influebant. Sed quoties hunc in te fluxum non admisisti?

SABBATO.

Christus primo instanti conceptionis offert se Patri æterno.

I. *Ingrediens mundum dicit : Hostiam, et oblationem* (aliam) *noluisti, corpus autem aptasti mihi..... Tunc dixi : Ecce venio* (Hebr. 10). Offert Patri se, sua, corpus, animam, et quàm promptissimè : quia cognoscit hæc esse ab illo. Quid tu habes, quod non sit à Deo? Cur non illi omnia? Cur tibi, cur sensui multa immolas?

II. *Ecce venio, ut faciam, Deus, voluntatem tuam* (Ibid.). Vidit statim decretam sibi a Deo paupertatem, contemptum, passionem, mortem; promptissimè excipit ipso primo momento Crucem, volun-

tate suâ totâ in Dei voluntatem transfusâ. Confer te cum Christo : quàm conformis sis voluntati Divinæ, præsertim in arduis ; quàm ames, aut fugias Crucem.

III. *Quæ placita sunt ei, facio semper* (Joan. 8). Quia summè ei placet gloria sua, et salus nostra, hùc statim intentione suâ respexit, eâque purissimâ. Perdis omnia, quæ non hùc dirigis. O quantam hactenùs jacturam fecisti ! Quod posthac facturus es, purum sit, ut nihil sensûs interveniat.

DOMINICA IV. ADVENTUS.

B. Virgo ad Elisabetham invisit.

I. *Exurgens* MARIA *in diebus illis, abiit in montana cum festinatione* (Luc. 1). Concepto Deo abit in ardua : inhabitantis Dei signum est ad difficilia se resolvere. Concepto Deo exit in publicum ; necessarium est latere donec Dei spiritus sit in te ; antea non tutò agis cum proximo. Ut Joannem peccato solvat, relinquit amatam solitudinem. Relinquendus Deus propter Deum.

II. *Exultavit infans in utero ejus, et repleta est Spiritu Sancto Elizabeth* (Ibid.). Effectus hi sunt visitationis MARIÆ : Infans mundatur, sanctificatur, nondum natus prophetat gestu ; Elisabeth illuminatur, agnoscit Matrem Dei, extollit eam, humiliat sese. Deus omnia nos habere voluit per MARIAM. Huic tuam necessitatem expone ; ab hac mendica.

III. *Magnificat anima mea Dominum* (Ibid.). Laudata laudem refundit in Deum, se verò humiliat. Quidquid a Deo tibi adfluat, tu ad tuum nihilum redi ; magnifica illum, et sublimem de eo sensum concipe.

FERIA II.

S. Joseph de mysterio Incarnationis instruitur.

I. *Joseph autem vir ejus, cùm esset justus et nollet eam traducere, voluit occultè dimittere eam* (Matth. 1). Videt gravidam, non novit Mysterium : angitur, sed non exprobat, in melius interpretatur : cogitat de dimittenda, sed occultè, ut famæ consuleret. Disce 1. prudenter adversa tolerare, non murmurare ; 2. alienos defectus apud te excusare, apud alios tegere.

II. Angebatur et Virgo, quæ sciebat angi Josephum : sede adulterio suspectam ; se periclitari de dimissione. Silet tamen, neque excusationem adfert : committit se Deo innocentiæ defensori. Etiam de Sanctis sinistra formantur judicia. Sile, si tibi hoc contingat. Deo te committe, qui providentiâ suâ omnia ordinabit in bonum.

III. *Angelus Domini apparuit in sommis ei, dicens : Joseph, fili David, noli timere accipere* Mariam (Ibid.). Tribulari vult Deus justos, non opprimi : præstat Divina auxilia, cùm desunt humana. Docet mysterium Incarnationis Josephum. Quod tam hujus quàm Mariæ gaudium! Ita sunt curæ Deo, qui se illi committunt.

FERIA III.

Nascitur Joannes Baptista.

I. *Peperit Filium, et audierunt vicini..., quia magnificavit Dominus misericordiam suam cum illâ*

(Luc. 1) : 1. eximendo illam a dedecore sterilitatis. Si tam turpis erat sterilitas corporalis, quàm turpis coram Deo erit sterilitas animæ! Et hæc tua est. 2. Dando filium, qui *erit magnus coram Domino.* Sola magnitudo vera est, quæ coram Deo est. Quid aliam quæris?

II. *Peperit filium, et audierunt vicini, etc.* Considera quæ secuta sint nativitatem Joannis. Gaudent vicini : alii timent; alii mirantur. Recipit loquelam pater : repletur Spiritu Sancto; loquitur benedicens Deum, prophetat, etc. Quantas mutationes facit vir unus zelosus, si quando comparet in populo!

III. *Quis, putas, puer iste erit? Etenim manus Domini erat cum illo* (Luc. 1). Præsagiunt magnitudinem Joannis ab Angelo prædictam, ex eo, quia manus et favor Dei erat cum illo. Hic tamen favor non fecit eum magnum coram mundo, sed contemptum. Deduxit in desertum, aluit locustis, vestivit melote, etc. Per hanc viam ducit Deus eos, quos vult magnos coram se. Hâc et tibi eundum.

FERIA IV.

Munus ad quod destinatur Joannes.

I. *Hic venit in testimonium, ut testimonium perhiberet de lumine* (Joan. 1). Testimonium ore, ut Christum prædicaret; testimonium opere, ut doctrinam suam sanguine signaret. Ad hoc vocatus es, ut testimonium perhibeas, non ore tantùm, laudando, prædicando; sed multò magìs opere, ardua pro eo agendo, et patiendo. Quid egisti? Quid passus es? Quid in futurum?

II. *Ipse præcedet ante illum in spiritu, et virtute Eliæ* (Luc. 1). Spiritus Eliæ fuit zelosus, igneus, fortis, et imperterritus. Talis fuit Joannes, in eremo, ad Jordanem, in urbibus, in carcere, in morte. An et tuus talis? Quàm tepidus! quàm debilis! quàm facilè deficit!

III. *Parare Domino plebem perfectam* (Ibid.). Non destinatur tantùm ad Herodem, aut magnates, sed etiam ad plebem excolendam. Demitte te ad vilissimos, quoniam nullius est vilis anima. Idem omnium est pretium, Sanguis Christi. Hoc exemplum Christi, hoc vocatio tua exigit.

FERIA V.

Expectatio Partûs.

I. Quem conceperat B. Virgo, summè desiderabat parturire : quia sciebat eum omnium saluti datum, ut hoc opus apertè inchoaret. Desiderabat eum quidem utero sibi unitum habere : sed prævaluit affectus salutis aliorum. Quoties tu Deum concipis per bona proposita? Quam raró parturis! Insistendum his; aliàs otiosa sunt. Sepone quandoque etiam spiritualem tuam consolationem, ut saluti aliorum servias; multò magis solatia sensuum. Non perditur sic Deus, sed paritur.

II. Agnitâ Dei voluntate, ut Christus nasceretur, desiderabat hujus partum, B. Virgo, ut eum etiam corporalibus obsequiis prosequeretur, videret, oscularetur, stringeret, gestaret, serviret. Non solùm affectum, sed etiam externa opera Deo impende.

III. Ad hunc partum, quî se disponebat? per intensissimos virtutum omnium actus. Non unâ virtute te, nec lentâ ad Deum in te pariendum dispones. Necesse est omnibus, et in gradu heroico. Quas habes? Quot desunt? Heroicis assuesce, quæ fervidam et constantem resolutionem postulant.

FERIA VI.

Beneficia a Christo in utero existente SS. Matri collata.

I. Gestavit Filium sinè gravedine, sinè dolore et tædio. Facilè gestatur, quod summè amatur. Privilegium hoc fuit Virginis, non tuum. Tibi dictum est, *In dolores paries filios* (Gen. 3); id est, proposita tua etiam per difficultates in opus sunt reducenda. Faciliora fient, si ames. Gravis est tibi doctrina Christi? ama; amor omnia dulcorat.

II. Considera quàm adornatum reliquerit Christus thalamum uteri. Qui tantas B. Virgini gratias primo instanti quo conceptus est, contulit, in quantum, putas, eas cumulaverit per decem menses? Quam intellectui lucem, quem affectum voluntati indidit? Gratulare Virgini. At unde tua cæcitas, et tepiditas, cùm sæpiùs Deum recipias? Fortè, quia non pateris eum diù tecum morari, dum te statim ad alia effundis.

III. Considera filios alios nobilitatem à matre accipere, quoniam *partus sequitur ventrem*. At hic Mater à Filio accepit. Regina enim omnium est, quia Mater est Regis universorum. Ab eo nobilis eris, quod pepereris : id est, a tuis actionibus

Christo conformibus, non a doctrina, non ab æstimatione.

SABBATO.

Iter Virginis in Bethlehem.

I. *Exiit edictum a Cæsare* (Luc. 2) : licèt ex superbia, et avaritia, B. Virgo tamen reveretur in Imperatore terreno auctoritatem Dei. Non excusat se graviditate, temporis iniquitate. Nonne hinc discis Superiores tuos loco Dei habere, etiam in durioribus imperiis ?

II. *Ascendit et Joseph..., ut profiteretur cum* MARIA (Ibid.). Decreverat Deus, ut Filius pauper, et contemptus nasceretur. Ordinat, ut edictum Cæsaris prodeat. Hinc constringi videtur, ut in Bethlehem eat. Sed hâc necessitate tegit suam voluntatem patiendi, humilitatem, patientiam, paupertatem. Quid ego ? prodeo sub virtutis colore, sed delicta celo : amo commoditates, etc. O pudor !

III. *In propria venit, et sui eum non receperunt* (Joan. 1). Comitare undique mendicantem hospitium B. Virginem. Vide quàm indignè excludatur. Expende, quis ejus sensus, maximè quod *sui eum* non recipiant, qui recipiunt alienigenas. Nonne et tu Deum, quandoque cor pulsantem, excludis ? Et cui das locum ? Aperi ergo posthac illi, claude vanitati.

N NATIVITATE DOMINI.

I. *Factum est autem, cùm essent ibi, impletum est tempus ut pareret* (Luc. 2). Ubi ? Considera vilitatem loci, tempestatem perfrigidam, tempus

noctis, circum undique miseriam, et paupertatem. Vis, ut in te nascatur Christus? esto tibi vilis, frigescant tuæ passiones, ama latere, esto pauper et humilis. Amat et in te ea Filius Dei, quæ pro se elegit.

II. *Et peperit Filium suum primogenitum* (Luc. 2). Considera, quibus actibus reverentiæ, humilitatis, adorationis, amoris, B. Virgo Filium suum exceperit, et statim pro mundi salute Patri obtulerit. Audi vagitum, vide lacrymas, quære cur fleat. Audi respondentem, quòd non habeat imitatorem; et statue tu eum sequi.

III. *Et pannis eum involvit* (Ibid.): ecce paupertatem Matris, et Filii. *Et reclinavit eum in præsepio:* ecce quomodo a teneris Dei Filius incommoditates amat. Et cur tu fugis? *Quia non erat* ei *locus in diversorio.* Qui creavit te in habitaculum sibi, non invenit locum apud te: et invenit, qui te it perditum.

DIE XXVI. DECEMBRIS.

Sensus Dei, B. Virginis, et Angelorum in Nativitate Christi.

I. Cogita 1. ab æterno Patre tibi ipso Nativitatis instanti dici: *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui* (Matth. 17). 2. Tibi donari ab eo Filium, et ejus merita. Quàm dives his eris si bene utaris, et tibi applices! 3. Filius verò Patri offert seipsum in victimam pro peccatis tuis. Quis amor iste in te? Quomodo es meritus? Offer quoque te ipsum in victimam Deo.

II. Considera, 1. quas gratias B. Virgo retulerit

ob conservatam virginitatem. Æstima et custodi tantum thesaurum, quem illa tanti fecit. 2. Quomodo obtulerit eum æterno Patri, quomodo mundo, quomodo tibi. Suscipe munus, ama, fove, utere in bonum tuum.

III. Considera revelatum Angelis, dictumque : *Et adorent eum omnes Angeli* ejus (Hebr. 1). Crede ergo adstitisse Angelos, admiratos illam exinanitionem, paupertatem, etc. Et tamen non eorum causâ hæc agebat Christus, sed tui. Quæ tua ergo obligatio, non tantùm admirandi, sed etiam imitandi hanc exinanitionem?

DIE XXVII. DECEMBRIS.

Christus natus annuntiatur Pastoribus.

I. *Pastores erant in regione eadem vigilantes, et custodientes vigilias noctis, super gregem suum; et ecce Angelus Domini stetit juxta illos* (Luc. 2). Quibus revelat se Christus? *Pastoribus* simplicibus, et humilibus; *vigilantibus*, et attentis ad occasionem boni, *custodientibus greges* passionum, et affectuum suorum. Suntne in te hæ qualitates, ut merearis tibi Deum revelari?

II. *Et claritas Dei circumfulsit illos, et timuerunt timore magno* (Ibid.). Lumen, et cognitio Dei Majestatis excitat in animâ sacrum quemdam horrorem ac reverentiam. O quàm parva tua est in Deum reverentia in tuis spiritualibus exercitiis! Unde? quia modicum est in te lumen, et non formas sublimem in Deo rebusque Divinis æstimationem. Si æstimabis, revereberis.

III. *Evangelizo vobis gaudium magnum, quod erit omni populo : quia natus est vobis hodie Salvator* (Luc. 2). Gaudent Angeli de nostro bono. Disce gaudere de bonis aliorum. Gaudium nobis annuntiant. Argumenta gaudii sunt, quòd *natus Salvator,* quòd *nobis,* quòd *hodie.* Est Salvator tuus, sed non salvabit te sinè te. Cooperari ergo oportet.

DIE XXVIII. DECEMBRIS.

Datur signum Pastoribus, et canunt Angeli.

I. *Et hoc vobis signum : Invenietis Infantem pannis involutum, et positum in præsepio* (Luc. 2). Salvatorem populorum annuntiat Angelus, et dat ejus signa tam vilia! Deus nempe non invenitur, nisi in humilitate, et contemptu terrenorum. Elige hæc ad majorem Christi imitationem, etiamsi par omnino esset in deliciis et honoribus Dei gloria.

II. *Et subito facta est multitudo militiæ cœlestis exercitûs laudantium Deum* (Ibid.). Quia Dei Filius se tantopere exinanivit, Pater eum per Angelos honorat. Quanto minorem ipse tuî curam gesseris, tantò majorem geret Deus. Ubi terrena solatia abjeceris, aderunt cœlestia. Quid laudabunt Angeli? Infantis sapientiam, tenelli potentiam, despecti gloriam. Deus eruit, et manifestat, quæ latent; huic te committe.

III. *Gloria in altissimis Deo, et in terrâ pax hominibus bonæ voluntatis* (Ibid.). 1. Deo soli debetur per omnia gloria, non tibi. Si eam tibi arroges, Deus te confundet ob furtum rei alienæ. Quoties

eam Deo surripuisti? Redde quod non est tuum. 2. Pax datur hominibus bonæ voluntatis. Bona voluntas directa per solidas veritates, prompta, resoluta, fervida, est principium omnis boni, et pacis internæ. Reflecte te ad te ipsum, et ex te ipso disces esse verum. Ideo hanc voluntatem excita, et conserva.

DIE XXIX. DECEMBRIS.

Pastores se hortantur mutuo ad invisendum Salvatorem.

I. Ut discesserunt ab his Angeli, *Pastores loquebantur ad invicem* (Luc. 2) de iis quæ Angeli decantârunt. Non sunt ergo statim eorum obliti, ubi Angelus disparuit; quemadmodum tu facis, qui elapsâ horâ meditationis, vix posteà cogitas, quod lumen habueris, quod propositum. De hoc interdiù sæpiùs tibi loquere, dum practicandi est occasio.

II. *Transeamus usque Bethlehem* (Ibid.). Non fuit pura rememoratio eorum, quæ audierant, sed practica : ex qua concluserunt *transire*. Cura, ut tales sint tuæ meditationes, quibus tibi loqueris : ut semper concludas transitum, vel ab imperfectione ad virtutem, vel ad altiorem virtutis gradum.

III. *Et videamus hoc verbum, quod factum est, quod Dominus ostendit nobis* (Ibid.). Volunt experiri, quod audierant. Quanta ostêndit tibi Deus, cùm tibi interiùs loquitur! Debes ea opere experiri; aliàs frustratur Deus suo fine, tu fructu. Si hactenùs id fecisses, quantus evasisses! Ipse tibi impedimento fuisti; sis ipse tibi stimulo.

DIE XXX. DECEMBRIS.

Pastores veniunt ad præsepe Domini.

I. *Et venerunt festinantes* (Luc. 2). Et si Angelus non mandaverit, quia tamen Deo gratum fore illum transitum intellexerunt, festinârunt eò magis, quò majus erat desiderium. Ubi lumen hausisti, et propositum statuisti, festinandum est, et prima exequendi occasio accipienda. Facies id, si verum sit in te desiderium. Hoc in meditationibus tuis semper excita.

II. *Et invenerunt* Mariam, *et Joseph, et Infantem positum in præsepio* (Ibid.). Cogita, qui eorum fuerint affectus, submissionis, admirationis, laudis, gaudii, etc. Correspondit eventus lumini, quod Angelus dedit, quia properârunt experiri. Propera modò ad opus propositum, sic invenies Jesum, aut ejus virtutem. Cur id hactenùs non fecisti?

III. *Videntes autem cognoverunt de verbo, quod dictum erat illis de Puero hoc* (Ibid.). Dictum erat illis; nondum erat plena cognitio. Viderunt, et tunc demùm cognoverunt. Experientiâ virtus discitur. Audivisti tibi loquentem Deum in meditatione? est initium hujus scientiæ. Accede ad opus, tunc plenè cognosces. Quia id non præstitisti hactenùs, inde es tam rudis.

DIE XXXI. DECEMBRIS.

Reditus Pastorum a præsepio Domini.

I. Maria *autem conservabat omnia verba hæc, conferens in corde suo* (Luc. 2). Habes exemplar

meditantis, MARIAM. 1. *Conservabat verba,* à Pastoribus in laudem Christi dicta : quid tu conservas eorum, quæ tibi Deus dicit? 2. *Omnia.* Quare non omnia lumina in praxim trahis? 3. *Conferens in corde.* Debes ea sæpius in memoriam revocare, captare occasionem exequendi.

II. *Reversi sunt Pastores glorificantes et laudantes Deum* (Luc. 2). Ex conversatione cum Christo, remanserunt in illis affectus gloriæ Dei, quos retulerunt ad officium suum. O felix, si ex meditatione tua referas tales affectus, eosque in officio tuo exerceas! Miser, si hoc non facias; quanta enim perdis.

III. *In omnibus, quæ audierant, et viderant* (Ibid.) In omnibus glorificant Deum. Nihil præteri occasionis, quo id exerceas, cujus lumen habuisti. Multas invenies occasiones, si attendas, et tuo lucro : multas perdes, et tuo damno, si non attendas. Et sic Deum glorificabis, quòd facias quæ ipse ingessit.

DIE I. JANUARII.

De Circumcisione Domini.

I. *Postquam consummati sunt dies octo, ut circumcideretur Puer* (Luc. 2). Christus a lege exemptus erat, quia peccatum non habebat per eam abolendum. Vult tamen subesse legi, quamvis duræ. At tu leges quamvis faciles, facilè transgrederis; difficiles declinas. Est hoc Christum imitari? Resolve te etiam ad ardua, ubi vides Dei voluntatem.

II. *Ut circumcideretur Puer.* Considera B. Virginem a Deo edoctam resolvisse se ad Filium Circumcisioni subjiciendum. Amabat Filium tenerri-

mè : sciebat quis illi dodor inferendus esset. Non dat locum affectui, quia sciebat voluntatem Dei. Ubi de Dei voluntate constat, sepone affectum. Offendetur proximus ? sed Deus jubet. Utri attendes. Utri attendisti hactenùs?

III. *Ut circumcideretur Puer*. Considera dolorem quem senserit Christus, quia erat tenellus infans, complexionis delicatissimæ. Hunc prævidit, quia habebat perfectum usum rationis; et tamen voluit legi parere. Quantùm disto a Jesu meo! Ubi modicum confusionis, aut doloris prævideo, quantùm fugio ? Sed ab hoc die non fugiam : imò ambiam ad majorem imitationem Jesu.

DIE II. JANUARII.

Quos fines habuerit Christus suæ Circumcisionis.

I. Considera primum ejus finem fuisse, ut ostenderet se verum, non phantatiscum corpus assumpsisse, et se esse hominem nobis similem, doloribus subjectum. Gratias age, adora hoc Corpus. Sed disce, non esse contentus specie, seu apparentiâ virtutis; sed veram quære. Hanc autem probare debes circumcisione mortificationis.

II. Secundus finis fuit, ut se declararet filium Abrahæ, cui lex illa data fuit. Nec absterruit eum dolor, aut confusio. Esne Religiosus, vel christianus? Non es, si id non probas circumcisione mortificationis; si te confusionis aut doloris timor a professionis opere avertit. Non sic ages in posterum.

III. Tertius finis fuit, ut jam tum adhuc infans

suum in nos amorem testaretur. Insigne enim amoris argumentum est, pro eo pati, quem amas. Quis vicissim tuus in Deum est amor? Paterisne pro eo? Habesne promptam ad ardua voluntatem, ac desiderium? excipisne promptè, et amanter, seu oblata, seu imperata? Hæc in posterum tui amoris exhibe documenta.

DIE III. JANUARII.

Præcipuæ virtutes a Christo in Circumcisione exhibitæ.

I. Prima sit *Obedientia.* Non tenebatur lege et se subjecit. Et quoniam Circumcisio erat protestatio subjectionis ad universam legem, significavit se illam totam servandam suscipere, quamvis gravis esset. Si is tam grave jugum tuî causâ suscepit, cur tu cum tam levi jugo Religiosæ Regulæ, vel christianæ legis luctaris? cur sæpe excutis, cujus fructus est tuus? At non te obligant sub peccato : ideo suavius est jugum. Amplectere.

II. *Humilitas.* Circumcisio erat remedium peccati originalis : arguebatur id contraxisse, qui circumcidebatur. Christus nec peccavit, nec peccare potuit : accipit tamen peccati stigma. O humilitas Dei mei! sed o superbia mea! Re ipsâ peccator sum, et videri nolo. Discam libenter confundi, nec quæram alius videri quàm sim.

III. *Charitas*, quâ properavit pro me in vulnera. Amor mei non imperavit illi gloriam, aut delicias, sed vulnera, et sanguinem, et quidem in infantiâ. O quàm serò ego te amavi! Sed quàm etiamnum tepidè te amo, dum duris et asperis amorem testari fugio!

DIE IV. JANUARII.

De impositione nominis Jesu.

I. *Vocatum est nomen ejus* Jesus (Luc. 2). Quando? in ipsa Circumcisione, quando signum peccati accepit, et sese infinitè humiliavit; tunc Deus dedit illi gloriosum nomen, quod est super omne nomen. Ita Deus elevat eum, qui se humiliat. Habes nomen socii Jesu : ut illud dignè feras, esto socius humilitatis.

II. *Vocatum est nomen ejus* Jesus, Quando? in ipsâ Circumcisione. Adeò nomen Jesu, ipsi Jesu sanguine constitit. Habes nomen socii Jesu : ut illud dignè sustineas, circumcidi, imò mortificari est opus. Hoc instituti nostri ratio a nobis postulat. Fecisti id hactenùs? Facies in posterum? Quomodo?

III. *Vocatum est nomen ejus* Jesus. Quando? in Circumcisione, quâ se obligabat ad implendam totam legem antiquam. Habes nomen socii Jesu : vide quàm te hoc obliget ad observantiam Regularum. Singulæ enim continent quamdam imitationem Jesu. Examina, reflecte, statue.

DIE V. JANUARII.

Causa nominis Jesu, et quam nobis inferat obligationem.

I. *Ipse enim salvum faciet Populum suum* (Matth. 1). Ideo vocatur : Jesu Salvator. Nomen hoc quàm aptè convenit rei significatæ! Nomen habes socii Jesu : habesne etiam zelum salvandi animas? Nomen sinè actu ignominiæ tibi erit. Excita ergo in te zelum exemplo Christi.

II. *Discebat ab iniquitate, qui nominat nomen* Jesu (2. Tim. 2). Si reputat indignum Paulus nomen Jesu pronuntiari a peccatore, quantò indignius erit, nomen Jesu gerere, et peccare? Hæc ergo prima est obligatio, ut non pecces, qui hoc nomen geris, nè levissimé quidem. Examina, dole, propone.

III. *Omne quodcunque facitis in verbo, aut in opere, omnia in nomine Domini* Jesu, etc. (Coloss. 3). Hæc secunda est obligatio, quam etiam ipsum nomen à te postulat. Jesus, et ejus gloria, sit initium, sit medium, sit finis operum tuorum, et verborum; nec aliam quære. Examina, time, dole, ama, etc.

DIE VI. JANUARII.

De vocatione Magorum.

I. *Cùm natus esset* Jesus... ; *ecce Magi ab Oriente, etc.* (Matth. 2) Eodem tempore manifestavit se Judæis per Angelum, Gentibus per stellam. Agnosce bonitatem Dei, qui neminem vult exclusum a gratiâ, quamvis immerentem, et reluctantem. Expertus id es ipse. Recogita annos priores, et intelliges: miraberis, quòd te Deus ita sit prosecutus; dolebis, gratias ages, propones, petes gratiam.

II. *Vidimus stellam* (Ibid.). Quàm infelix status cæcæ Gentilitatis ante natum Christum! sed hodie vidit lucem magnam. Cogita, quis olim status animæ tuæ ante ortam stellam vocationis, quis hodie. Detestare priorem, gratias age pro præsenti.

III. *Vidimus stellam.* Vocat eos per stellam, quia

dediti erant stellarum speculationi : ita Deus in vocandi modo accommodat se hominum inclinationi ; et simul erudit internè, quid stella significet, et movet illorum voluntatem. Agnosce 1. gratiæ necessitatem, sinè quâ ad Deum non venies. Hanc ora. 2. Disce experiri illorum inclinationes, quibuscum agis ; et per eas illos lucrari. 3. Disce ex creatis ascendere ad increata, ut illi, ex stellâ, stellarum Dominum agnoverunt.

DIE VII. JANUARII.

De Magorum ad vocationem cooperatione.

I. *Vidimus* (Matth. 2). Non soli tres, sed fortè alii omnes in eadem regione viderunt stellam : soli tamen tres eam secuti sunt. Verè *multi sunt vocati, pauci verò electi*. Quot stellas Divinarum inspirationum tibi misit Deus ! quàm paucas es secutus ! Dole, time, ora plures, et stude vocationem tuam certam facere per bona opera.

II. *Vidimus...*: *venimus*. Ut viderent, Deus dedit ; quòd venerint, de suo addiderunt. Frustrà est gratia, ubi non est cooperatio. Vide nè gratia Dei in te vacua sit. Nullam neglige, quia forte quævis est ultima.

III. *Vidimus...*: *venimus*. Inter videre stellam, et venire, nihil interponitur ; statim enim vocanti Deo obediverunt, non retracti tam multorum exemplo, quos cura domûs, affectus propinquorum, propria commoda retinebant. Disce non differre dum lumen habes. Rumpe vincula terrenorum affectuum.

DIE VIII. JANUARAII.

De egressu ex patria, et itinere Magorum.

I. *Vidimus...: venimus* (Matth. 2). Non ignorant itinerum molestias, terræ, et aëris injurias : forte et plura sibi præfigunt animo : et tamen iter aggrediuntur. Magna generositas! Hæc volentibus ad Deum ire semper est necessaria : hoc enim iter molestiis non caret. Confortare ergo, et esto robustus, ac generosas cape resolutiones Deo confisus.

II. *Vidimus.... : venimus.* Iter ineunt, quia vocati, quò ? ignorant; generosè et intrepidè se Divinæ committunt vocationi. Fiducia illa stellam ducem merita est. Quàm sæpe times aliquid aggredi, quia eventum nescis! Ubi credis Deum velle, resolve te, fide : qui dedit velle, dabit et perficere.

III. *Vidimus.* Considera, quis per iter fuerit eorum sensus, habito semper præ oculis stellæ miraculo, quæ Deo gratiæ, quæ in adversis patientia, quod Christi desiderium, quæ eum inveniendi cura. Confundere; quòd cum tot luminibus tam parvum habeas desiderium Christi, et inveniendi curam. Gratias age pro luminibus. Ora plura et efficacia. Sequi statue.

DIE IX. JANUARII.

Tres Magi Hierosolymam ingrediuntur.

I. *Ubi est, qui natus est, etc.* (Matth. 2). Qui stellam amiserunt, necesse habent ex hominibus quærere. Sed quæ causa amissæ stellæ ? Fortè voluit

Deus eorum constantiam probare. Solet enim etiam Sanctis eripere solatia spiritualia, et ariditatem immittere. Quid ages tali casu? Ecce Magi pergunt, intrant civitatem, spe pleni, quòd Deus medium suggeret. Tu pariter ne cade animo.

II. *Ubi est, qui natus est Rex Judæorum* (Ibid.)? Quàm intrepida animi magnitudo! In ipsa urbe Herodi subdita, vivo, et regnante Herode rege, homine ambitioso, quærunt de novo rege, non sinè vitæ periculo. Fides viva, et ardens desiderium expunxerunt metum periculi. Quoties tu ob leves metus, vel non suscipis pro Deo, quæ parum sunt ardua; vel suscepta deseris? Confundere, emenda.

III. *Audiens autem Herodes, turbatus est..., et omnis Hierosolyma cum illo* (Ibid.). Turbatur Rex ambitione regni, quod timet perdere: turbatur populus Regis studio, quem timet offendere. En quomodo vel unus ad terrena affectus, una inordinata passio pacem animi turbat. Amas hanc pacem? ejice animo inordinatos affectus.

DIE X. JANUARII.

Herodes quærit, ubi Christus nascatur.

I. *Et congregans Principes Sacerdotum, et Scribas Populi* (Matth. 2). Quam admiranda Dei providentia! Herodes malevolus, Sacerdotes iniqui serviunt ad dirigendos Magos. Lauda, et magnifica hanc. Si verò cognoscere vis Dei voluntatem: ejus ministros, Superiores tuos consule. Et si iniqui sint, Deus non patitur illos in eo errare, quod per te vult fieri.

II. *Sciscitabatur ab eis, ubi Christus nasceretur* (Ibid.). Quàm pia in speciem quæstio! Quàm sinister in corde affectus! Quàm sancti videri volunt affectus pessimi! Non sinas passionem ullam dominari : etiam te dementabit, ut quod facis passione, excuses virtute; quod ex ira, vestias zelo, etc.

III. *At illi dixerunt : In Bethlehem Judæ* (Ibid.). Sciverunt hoc ex Scriptura, quam allegant; docent hoc Magos, et tamen stolidi ipsi JESUM non quærunt tam sibi vicinum. O ingrati! Quanta tu audis, quanta scis, per quæ venire possis ad JESUM! Et cur non facis? Oberit ipsum scire, si nolis facere.

DIE XI. JANUARII.

Herodes cum Magis agit.

I. *Clam vocatis Magis diligenter didicit ab eis tempus stellæ* (Matth. 2). Quo fine? ut inde colligeret ætatem Pueri, et deinde in eam ætatem sæviret : ut Regem extingueret. Et adverte illud : *Diligenter didicit*. Si filii iniquitatis diligenter arripiunt media ad suos fines pessimos, quid te facere oportebit ad sanctos fines?

II. *Ite, et interrogate diligenter de puero; et cum inveneritis, renuntiate mihi* (Ibid.). Vide progressum malitiæ. Herodes jam ipsos Magos vult inducere, ut cooperentur suæ passioni. Hæc est natura passionum indomitarum, semper ad pejora proserpunt. Hæc tibi sit ratio, ut ad eas opprimendas animeris. Vide ergo, quæ sit in corde, et tempestivè cultrum admove.

III. *Ut et ego veniens adorem eum* (Ibid.). Menda-

cium est. Dic clarè : Ut occidam eum. Hucusque enim progressa est passio, ut ad stabiliendum regnum, velit Christum peremptum. Indignare, detestare. Velis et tu ad stabiliendum tibi cœleste regnum, peremptum amorem proprium, et pravos affectus. Nam minus hi cum illo regno stare possunt, quàm vivus Christus cum terrestri, aut Herode vivo.

DIE XII. JANUARII.

Magi discedunt Hierosolymis, et veniunt in Bethlehem.

I. *Qui cùm audissent Regem, abierunt* (Matth. 2). Considera, quâ sollicitudine Christum quærunt. Id solum agunt in urbe, quod ad hoc servit : quærunt, ubi nascatur; intelligunt. Hoc habito statim prosequuntur iter, nec patiuntur se curiositatibus rerum detineri. At tu, in suscepto virtutis itinere, quot diverticula ad creaturas quæris? quàm lentè progrederis? Non seriò vult, qui lentè vult.

II. *Et ecce stella, quam viderant in Oriente, antecedebat eos* (Ibid.). Amissam stellam tolerârunt cum patientiâ et spe : non desistunt tamen ab itinere. Ideo consolatur eos Deus, remissâ stellâ. Vide, quàm bonus est Deus, in eos qui, tempore desolationis, nihil remittunt de virtutis progressu. Nè ergo animo concide, si absit consolatio : fer patienter, et spera. Aderit rursum Deus : huic te committe.

III. *Usquedum veniens staret suprà, ubi erat Puer* (Ibid.). Quò deduxit tandem hæc stella? ad Deum quidem, quem quærebant; sed tamen etiam ad vile stabulum. Vide quò stellæ, seu cognitiones tuæ te

ducant. Si ad vanitatem, existimationem, etc., ignes fatui sunt; si ad vilitatem, et contemptum tui, stellæ Dei sunt. Has sequere, et Deum tibi monstrabunt.

DOMINICA I. POST EPIPHANIAM.

De adoratione Magorum.

I. *Et intrantes domum invenerunt Puerum cum* MARIA *Matre ejus* (Matth. 2). Considera 1. Hos Principes non horruisse sordes stabuli, non despexisse paupertatem, aut infirmitatem infantis; sed internè illustratos agnovisse hunc puerum esse Deum. Lauda Deum, gratulare Magis. Neque tu horre paupertatem, aut contemptum. Postquam enim Deus pro te vilis factus est, non invenies eum per gloriam et existimationem. Reflecte, dole, desidera, pete.

II. *Et procidentes adoraverunt eum* (Ibid.). Prociderunt primùm non tantùm corpore in terram in reverentiæ signum, sed etiam animo in suum nihilum, agnoscendo se undequaque ab hoc Deo pendere. Deinde adorârunt perfecto cultu latriæ, quia Deum cognoverunt. Ecce quam suî æstimationem excitat Deus cognitus! quam reverentiam! quam animorum subjectionem! quem suî contemptum! Excelleres his, si Deum bene nosses.

III. *Et procidentes adoraverunt.* Considera, qui fuerint eorum affectus : 1. eos gratias egisse, quòd venerit in mundum ad redimendos homines, quod per stellam eos ad se deduxerit; 2. Obtulisse se ad perpetua ejus obsequia servos infimos. Excita in te eosdem affectus, et offer te ad quævis ardua.

FERIA II.

De oblatione munerum.

I. *Apertis thesauris, obtulerunt ei munera : aurum, thus, et myrrham* (Matth. 2). Fidem testantur opere; nec comparent vacui ante Regem : donant illi quidquid habent pretiosum. Nec dubium est obtulisse etiam, quod iisdem muneribus designatur : cum auro charitatem; cum thure devotionem; cum myrrha mortificationem. Credis Deum? operibus proba. Offer eidem tria hæc mystica dona. Sed oblata semel, non amplius recipe.

II. *Obtulerunt ei munera.* Considera, quàm grata fuerint hæc munera Christo Domino : non quia pretiosa ex materia, sed quia conjuncta erant : 1. cum viva fide, 2. pietate, 3. humilitate et subjectione, 4. amore. De s enim solùm æstimat ex quanto affectu, non quantum dones. Cùm igitur offers munus tuum Deo, affectum procura.

III. *Obtulerunt ei munera.* Considera, quid Deus, qui se liberalitate nostrâ vinci non patitur, his donis rependerit. Etsi nihil constet, considerare tamen licet retulisse : auro, augmentum sapientiæ et charitatis; thuri, orationis ac devotionis; myrrhæ, incorruptionem seu gratiam, quâ preservati fuerint a peccatis. Nihil frustrà Deo dabis. Quo plus dederis, plus accipies. Dabis vilia, accipies pretiosa.

FERIA III.

De reditu Magorum in regionem suam.

I. *Et responso accepto in somnis, ne redirent ad Herodem*...(Matth. 2). Perplexi hærebant: an eâdem, an aliâ viâ redirent. Recurrisse ad Deum crediderim, et orasse lumen. Deus mittit Angelum, qui doceat. Agnosce, et lauda Dei providentiam, quæ suos regit. Committe te illi, maximè in dubiis, et adversis, certus quòd aderit.

II. *Responso accepto, ne redirent ad Herodem.* Prompti sunt, etsi via suggeratur fortè longior, molestior, ignota; nec pensi habent promisisse reditum Herodi, dum Deus aliud jubet. Disce post habendum respectum et motiva humana, cùm quid Deus, vel Superior jubet: eundum viâ, quâ te Superiores, et Regulæ ducunt. Reflecte in priora, ordina futura.

III. *Per aliam viam reversi sunt in regionem suam* (Ibid.). Priore viâ, amiserunt stellam; inciderunt in Herodem; inciderunt in periculum, promissione reditûs datâ. Quid fieret, si redirent? Faciant te propria pericula cautum. Noli eò redire, ubi expertus es te deliquisse; vitatâ occasione vitabis periculum. Quàm sæpe id es expertus!

FERIA IV.

Ex infantia Christi disce mundi contemptum.

I. *Nolite diligere mundum* (1. Joan. 2). Ita te Jesus exemplo suo alloquitur. Nascitur secreto in

nocte, sinè pompa, sinè hominum accursu, ignotus omnibus; et natus non se Regibus mundi, sed despectis solum Pastoribus promulgat. Non est hoc velle latere? Quid ergo tu quæris lucem? Disce sanctè latere, et solitudinem amare; te plebi potius communicare, quàm inclytis.

II. *Nolite diligere mundum.* Considera Christum a nemine ex vicina Bethlehem, a nemine ex Jerusalem visitatum. Non ignorabant hi natum, qui Magos ipsos docuerant, ubi nasceretur. Mansit ergo totis 40 diebus in stabulo despectus a suis, qui poterat suì honorem omnibus imperare. Non est hoc mundum contemnere? Et tu voles tibi applaudi? te æstimari? Uter errat? tu, an Dei Filius?

III. *Nolite diligere mundum.* Considera accepisse quidem Christum a Magis aurum : poterat meliorem sibi commoditatem curare, unde magis ab hominibus æstimaretur, qui transeuntes eum videbant et con temnebant. Non est hoc mundum despicere, cum ejus plausum habere possis, nolle? At quàm tu sollicitus es, ut vel lucreris æstimationem, vel non perdas! Elige contemptum ad majorem Christi imitationem.

FERIA V.

Disce ex Infantia Christi humilitatem.

I. *Discite a me, quia mitis sum, et humilis corde* (Matth. 11). Ita ad te clamat Jesus ex stabulo, ex præsepi, ex panis. Humilitas est descensus ad vilitatem. Ad quantam descendit Deus, qui est infinitæ dignitatis! factus homo, servus, similis peccatori-

bus. Admirare, gratias age, ama. Et tu audebis superbire? Ex necessitate tibi convenit humiliari, quia re ipsâ vilis es. Expende vilitatem tuam, et deprime cor tuum.

II. Considera, quomodo Christus in stabulo ocultat Majestatem Dei, et perfectiones : sapientiam, potentiam, gloriam, divitias, etc. Adora tu illas. Mirare, lauda, gratias age humiliato Deo. Disce tua non jactare, et gratias occultare.

III. Considera Christum omnia viliora elegisse : pro Matre, pauperem et despectam puellam; pro nutritio, fabrum; pro habitatione, stabulum; pro cunis, præsepe; pro lecto, fenum, etc. An tu meliora affectabis? an deberi tibi judicabis? Confundere, vilis homo, dum pro te Deus factus est vilis.

FERIA VI.

Disce ex Infantia Christi paupertatem.

I. *Propter* nos *egenus factus est* (2. Cor. 8). Quis? Dominus universorum, in cujus domo sunt gloria et divitiæ; qui omnibus dat abundanter, pro se nihil habet superfluum. Inspice pauperem casam : obstupesce; æstima paupertatem, quam tanti fecit Deus, ut cùm eam non reperiret in cœlo, in terris quæsiverit. Sed rescinde etiam superflua, ut JESUM propiùs imiteris.

II. *Propter* nos *egenus factus est*. Non tantùm caret superfluis, sed vix necessaria habet : panni vilissimi, et paucissimi; cunæ, præsepe; lectus, fenum; et ut se calefaciat, halitus animalium. Obstupesce pauperem Deum. Confundere, qui vis pau-

per esse, sed defectum non pati; qui, si fortè occurrat, inquietaris, murmuras. Disce cum paupere Jesu etiam necessariorum defectum tolerare.

III. *Propter nos egenus factus est.* Non tantùm necessariis caruit, sed ea, quæ etiam habuit, vilissima fuerunt, et incommoda : stabulum frigori pervium, panni viles, præsepe durum, fenum asperum. Æstima, et dic cum Bernardo : *Quantò pro me vilior, tantò mihi charior.* Nonne hæc te confundunt, qui licèt mundum deserueris, adhuc amas, et quæris tuas commoditates? Siccine imitaberis Jesum?

SABBATO.

Disce in Infantia Christi obedientiam.

I. *Humiliavit semetipsum factus obediens* (Philip. 2). Primus ejus nascentis actus fuit obedientia. Natus enim est dum in ejus exercitio esset, ut ex Nazareth in Bethlehem ascenderet. Et quis? cui obedivit? imperatori terreno, Rex regum; homini, Deus; peccatori, qui tollit peccata mundi. Vides, quanti Christi fecerit obedientiam. Nec in contrarium motus est iniquitate mandantis, nec difficultate itineris : quia sic sciebat Patrem glorificari. Disce æstimare, amare obedientiam; non spectare personam jubentis, sed Deum per illam jubentem. Omnis enim potestas a Deo est.

II. *Humiliavit semetipsum factus obediens.* Considera, quam ab arduis cœperit obedientiam exercere : ab humilitate, paupertate extremâ, adversis, et incommoditatibus, etc. Sciebat optimam esse volun-

tatem. quæ Divinæ consentit per omnia. Disce in Superiore Deum agnoscere, et plenum tuæ voluntatis holocaustum ad quæcunque ardua offerre.

III. *Humiliavit semetipsum factus obediens* per omnia Matri, seu in sinum accipiat, seu in fenum reponat : et patitur se verti, reverti ad libitum Matris. Admirare Christi obedientiam, gratulare Matris felicitati. Redde etiam tam felices tuos Superiores, et sine te ab iis ad libitum moveri. Magnum hoc est Superiorum solatium : magna pars imitationis Jesu.

DOMINICA II. POST EPIPHANIAM.

Disce ex Infante Jesu patientiam.

I. Considera potuisse Christum nasci impassibilem, amoliri a se omnem asperitatem et dolorem : noluisse tamen, quia voluit pati in ipsâ etiam tenerrimâ ætate; licèt potuisset id differre ad robustiorem ætatem. Quid ergo tu te tantopere amas, ut omnem pœnam fugias? Vita præterita non te obligat, ut mortificationes assumas? Scis esse gratum Christo : quid differs?

II. Considera ipsa incommoda, quæ patitur : frigus, fetorem, egestatem, vulnus circumcisionis, tristitiam in animâ ex consideratione tot peccatorum, et frustratæ suæ Passionis. Et hæc quo affectu? Quid ego ago infirmus, si medicus pro me patitur? Fugiamne pati pro Deo, qui quærit pati pro me?

III. Considera quàm innocens et immeritus patitur. Innocenter pati, patientia est Sanctorum; reorum, pro culpa. Tu neutram habes? Confundere. Si,

quod patiaris, occurrat, millies te meritum cogita. Si pateris innocens, habes occasionem exhibendi amoris, qui per dura probatur : habes occasionem, ut similis fias JESU CHRISTO. Non est discipulus supra Magistrum.

FERIA II.

Disce ex Infante Jesu amorem Dei, et proximi.

I. Amor probatur operibus, quibus bonum amati quæritur citra proprium commodum. Considera ergo, quæ Christus opera edat, quibus bonum Dei quærit etiam cum suo gravi incommodo. 1. Quia scivit placere Patri, toleravit omnes incommoditates. 2. Flet ex zelo honoris Dei, ob peccata hominum : quibus abolendis dat lacrymas, deinde sanguinem. 3. Invitat ad specum illam Pastores, et Gentiles, ut notam illis faciat gloriam Dei. Si amas Deum, operibus proba : primùm in te, deinde in aliis gloriam ejus promove. Dignus est enim cui soli debetur gloria.

II. Considera Christum etiam in nos probasse amorem, omnes illas incommoditates pro nobis offerendo. Gratias age, et ama JESUM. Disce amare proximum, eique benefacere, non ob commodum tuum, sed ob ejus salutem. Purifica omnem amorem erga homines, ut hoc solum illis velis : quia hoc est esse adjutorem Christi in Redemptione hominum.

III. Considera Christum suum in nos amorem probâsse, quòd omnia mala nostra corporis et animæ in se susceperit : dolores, tristitias, tædia, pœnas quas merebamur, satisfactiones pro peccatis quas red-

dere non valebamus. *Languores nostros ipse tulit, et dolores nostros ipse portavit.* Quid debes medico, qui pro te factus est infirmus? Quid vadi, qui pro te satisfecit? Non poteris tu compati proximo tuo! non ejus defectus sufferre!

FERIA III.

Disce ab Infante Jesu, quomodo te sanctè ames.

I. Amare seipsum sancte, est velle sibi ipsi bonum, non falsum et apparens, sed verum et solidum, seu æternum. Quod bonum sibi voluit Jesus? non sensuum, sed gloriæ Dei. Jam tum in infantia impressum illud habebat : *Non quæro* gloriam meam, *sed ejus, qui misit me* (Joan. 5). Oppone amorem, quo te hactenùs amasti. Quàm inordinatus! quàm sensualis est! Imò odisti te, quia indulsisti tibi ea, quæ à Deo avertunt. Corrige ergo amorem tui; ut nihil tibi velis, quod non sit pro gloria Dei : aliàs te odisti, tibi obes.

II. Considera amorem Jesu in seipsum, fuisse desiderium Voluntatis Divinæ in se adimplendæ. Qui semper facit ea, quæ Deo sunt placita, etiam in præsepi hoc egit. Nullum majus bonum tibi velle potes, quàm ut voluntas illa sit regula tua : nunquam errabis, semper Deo placebis. Quàm pauci eam respiciunt, ut sequantur! Quàm multi sensum ducem potius sequuntur! Si tu es inter illos, dole, et emenda.

III. Considera Christum, ex hoc amore sancto in seipsum, acceptâsse dolores, humiliationes, paupertatem, contemptum; quia relucebat in his benepla-

citum Dei, et salus mundi. Unde sancto suì amore impugnabat sensum, et ei vim inferebat. Sic amare te debes : generosè tuos sensus, et passiones expugnare; apprehendere humilia, dura, et aspera : quia omnino hæc est voluntas Dei. Quàm felix esses, si a puero hoc fecisses! Quàm infelix futurus, nisi modò constanter id facias!

FERIA IV.

Iter B. Virginis ex Bethlehem in Hierusalem ad purificandum.

I. *Et postquam impleti sunt dies purgationis* (Luc. 2). Considera, quàm sollicita fuerit de implenda purgationis lege, quâ non tenebatur. Non excusat se suâ, servatâ virginitate, prolis dignitate. Accipit exemplum Filii, qui implevit legem Circumcisionis, cùm nec egeret, nec teneretur. Gloriam suam reputat, si inter immundas falso judicio accenseatur; cùm sic ejus Filius sit numeratus inter peccatores. O admiranda obedientia, et humilitas! O quàm ego sum alius! Sum coram Deo peccator : et coram hominibus de puncto honoris luctor. O pudor! Disce a Jesu et Maria.

II. Considera, quo sensu B. Virgo, et S. Joseph reliquerint stabulum in quo soli cum solo Jesu inter tot asperitates, in summâ paupertate deliciabantur. In defectu rerum omnium, una et abundans erat illis consolatio, esse cum Jesu. Cum Jesu nullus locus est solitudo, nulla paupertas dura, nullum incommodum molestum. At molesta sunt ista tibi? Mi bone, non es totus cum Jesu : mendicas a crea-

turis solatia, sed apparentia; et vera despicis. Relinquis fontem aquæ vivæ, et fodis tibi cisternas.

III. Considera itinerantium paupertatem, modestiam, patientiam, dum a transeuntibus contemnuntur, dum a diversoriis excluduntur. Audi pios discursus, plenos variis affectibus in JESUM. Vide alternantes obsequia puero JESU : nunc MARIAM, nunc Josephum gestantem Puerum, etc. : et cum quâ reverentiâ, etc. Utinam hi sint affectus tui, cùm JESUM in Eucharistia sumptum corde geris!

FERIA V.

De causis Purificationis B. Virginis.

I. *Postquam impleti sunt dies purgationis ejus secundùm legem Moysi* (Luc. 2). Cùm certum sit B. Virginem pluribus titulis exemptam fuisse ab obligatione legis Purificationis, examina causas, cur tamen voluerit purificari. Prima causa est ex Dionys. Carthus, *ut legi obediret,* in qua Legislatorem reverebatur. Perfecta obedientia plus peragit, quàm tenetur. Quid refert, quòd non obligeris sub peccato, si regula est de re licita? Noli eò descendere, ut id tantùm velis, quod non potes sinè peccato non velle. Cadentium hoc est principium. Tu id cave. Adde, quod in hoc sit humilitatis exemplum.

II. Considera secundam ab eodem causam assignatam esse : ut *imitaretur Filium suum, quem vidit legi Circumcisionis subjectum,* qui eâdem non tenebatur. En motivum, quo tibi persuadeas regularum observantiam, tametsi illæ sub peccato non

obligent; quia sic magis Christum, et B. Virginem imitaris. Errare non potes eâ viâ, quâ Filius Dei præcedit. Dole, quòd eâ non iveris. Time, si non eas. Ama, et ibis.

III. Considera tertiam causam fuisse, ut purissima Mater magìs purificaretur, non quidem per recessum ab impuro, sed per accessum ad summè purum. Assimilavit enim se magìs primæ puritatis regulæ Christo Jesu. Unde credunt Patres ejus puritatem in hoc Mysterio auctam fuisse; sicut virginitatem in partu. Si te non movet ad regularum observantiam, ut magìs per eas ad summè purum accedas, moveat te, ut ab impuro recedas. Inspice te, et vide infirmitatem tuam. Accede etiam ad summè purum, per desiderium proficiendi in viâ virtutis.

FERIA VI.

De aliis causis Purificationis.

I. *Postquam impleti sunt dies purgationis* (Luc. 2). Expende aliam causam à Carthusiano traditam : *ut vitaret scandalum Judæorum.* Peperisse sciverant : esse Matrem Dei ignorabant. Nè scandalo sit Mater Dei, abstinet privilegio. Disce hinc esse quandoque aliqua præstanda, ad quæ non obligaris, nè aliis sis scandalo; aliqua pariter omittenda, quæ licitè ageres. Hoc charitas poscit.

II. Considera aliam causam ab eodem traditam; *ut conformaret se aliis mulieribus, in licitis et honestis.* Non singulari ergo viâ incedit Virgo, sed communi. Non utere, multò minus pete exemptio-

nes et singularitates. Via communis secura est magis, quia magis probata, et regulis a Deo dictatis firmata. Hâc Sancti præivêre. Hanc constanter tene.

III. Considera aliam causam a Petro Blesensi traditam : *ut debitis supererogaret indebita.* Non tenebatur. Ergone non agendum, ad quod non teneris? Plura amat Deus, quàm imperet. Gratiora sunt obsequia, quæ citra debitum exhibentur, quàm quæ cum debito præstantur. Avarus nimiùm es, si Deo nihil ultra præcepti debitum impendas. Vellesne, ut Deus nihil tibi impenderet, quod non tenetur? Quàm miser, quàm egenus esses!

SABBATO.

Quas præcipuè virtutes B. Virgo, in sua Purificatione, exhibuerit.

I. Insinuavi supra obedientiam, et amorem puritatis : nunc accipe Humilitatem. Videbat se æstimandam cæteris mulieribus parem. Non curat, ut videatur pura, sed ut sit. Non prodit se Matrem Dei, cùm sit. O quantùm abes! Nonne videri magìs curas, quàm esse bonus Religiosus, etc. Videri, alienum et extraneum est : esse, intrinsecum est, et solum prodest. Cura ergo magis esse, quod vis videri; nec videri velis, sed esse.

II. Considera exhibitum tibi paupertatis exemplum à B. Virgine. Poterat ea ditiorum more agnum offere, si aurum a Magis oblatum huc impendisset, elegit pauperum sacrificium, quia vidit Jesum pro nobis pauperem factum. Non eligis tu tibi honoratiora? non procuras? non gaudes melioribus? At

hocne est pauperem Jesum imitari? Non dubita tantò gratius Deo fuisse sacrificium columbarum, quantò erat vilius. Quid tu reddes Deo tuo?

III. Considera devotionem, quâ Filium suum, et munus Sacerdoti præsentavit; quâ hanc oblationem comitata sit intentionis puritate, quâ charitate, etc. Confer tuam cum illius devotione. Vide quantum tibi desit: penetra ejus necessitatem in tua vocatione. Digere tibi tempora et actiones, quibus te magis cum Deo conjungas.

DOMINICA III. POST EPIPHANIAM.

Quare Christus offerri voluerit.

I. *Tulerunt illum in Hierusalem, ut sisterent eum Domino* (Luc. 2). Considera Auctorem legis voluisse implere opere, quod verbo jussit. Legislator aut Doctor nullo magìs legem suam, aut doctrinam firmat, quàm opere. Multa de virtute, de Deo aliis dicis; sed facisne etiam? Non laudatur a Christo, qui solùm docuerit, aut præceperit, sed *qui fecerit, et docuerit*. Vide ergo ut verba tua firmes operibus. Virtus enim consistit non in dictis, sed in factis.

II. Considera eum, qui venerat Magister humilitatis, nullam ejus exhibendæ occasionem præteriisse. Æstimabitur purus homo, ut cæteri, eâdem lege peccati obstrictus. Quid tum? Dei Filius magìs attendit quæ grata sunt Patri, quàm quæ sibi honorifica. At tu fortè contrarium attendis? Fortè etiam, quæ Deo debes, ad tuum honorem torques? Quò plus tu ipse honori tuo studes, minus eum

eus procurabit, minus concedet . quia *Gloriam uam alteri non dabit.*

III. Considera Christum voluisse duplici titulo ostrum esse; ideo, qui datus a Patre fuerat, oluit in Præsentatione emi, ut ait S. Thom. de 'illanova. Vide quomodo titulos quærit et cumulat, uibus tuus sit. Idem tu præsta in illum. Quot tibi uppetunt? Quot tu perdis, ac negligis? Esto posthac sollicitus magis, ut sis Dei, quàm fueris hacenùs. Titulos suggerit omnis hora, omnis creatura. uò tu magis Dei fueris, Deus erit magis tuus.

FERIA II.

Mater Filium, Filius se ipsum Patri offert.

I. Considera, qui fuerint affectus Virginis in eum, cui hanc hostiam offerebat: fidei, adorationis, gratiarum actionis pro omnibus donis sibi impensis, charitatis, sui ipsius resignationis: quæ leinde in nos charitas, quia eum offerebat Divinæ ustitiæ pro nostrâ salute. Gratias age Virgini. Disce hanc quoque hostiam iisdem affectibus pro peccatis uis offerre. Cum hac offer te ipsum, quidquid es, uidquid potes: alias acceptus non eris. Nihil enim gratum est Deo, nisi quod cum Christo, aut ejus meritis offertur.

II. Considera, quomodo se Christus ipse æterno Patri obtulerit ad promovendam ejus gloriam, et salutem generis humani. Id verò cum quanto, quàm puro affectu, sinè omni suo commodo! Accende in te zelum gloriæ Dei, et salutis proximorum. Offer te et Deo, et ejus vicariis Superioribus ad quævis ar-

dua. Detestare priorem temporem. Pete gratiam, etc. Cogita Christum tunc etiam ad te respexisse. Quid ei debes? Reddere potes imitationem, aliàs nihil.

III. Considera, quam grata fuerit hæc oblatio Deo: quia offerebat Mater, offerebat seipsum Filius; offerebatur Filius pretium totius mundi, dilectissimus Patri; offerebatur in finem gloriæ Dei, et pretium Redemptionis nostræ. Gratulare Patri, Matri, mundo, quod una tandem inventa sit oblatio, quæ Dei placeat. Agnosce et in tuî pretium oblatum. Expende quanti te fecerit Deus; quantum te amaverit. Et quid reddes, nisi amorem? Hunc etiam brutum amanti reddit.

FERIA III.

De occursu Simeonis senis, et ejus elogio.

I. *Et homo iste justus et timoratus* (Luc. 2). Pulchrum sancti senis elogium! Optima, ad suscipiendum in ulnas, vel in animam Christum, dispositio est justitia, seu vitæ sanctitas, et timor. Justitia Christum nobis unit, timor unitum conservat; dum non solùm *expellit peccatum*, sed minimos etiam nævos arcet. Nam, *qui timet Deum, nihil negligit* (Eccle. 19). Disce ad conservandam animæ puritatem minimos defectus curare, nè per hos viam majoribus aperias, et paulatim decidas. Perfectio virtutis in minimis elucet. Tune hoc agis?

II. *Exspectans consolationem Israël* (Luc. 2). Sciebat promissum Salvatorem, sed videbat tot elabi secula, tot Patriarchas, ac Prophetas, qui

eum sperabant, interim emortuos : ipse tamen constanter exspectabat. Quàm magna hæc in Deum fiducia! quàm constans exspectatio! Quàm tu exspectas consolationem? Absit ut vanam, vel caducam a creaturis. Ergo sanctam in solo Deo? Sed nondum experiris : nondum tibi assecutus videris. Exspecta Dominum grandi fiduciâ, et constanter. Aderit certò re ipsâ, si cum spe præoccupaveris.

III. *Et responsum acceperat a Spiritu Sancto, non visurum se mortem, nisì priùs videret Christum Domini* (Luc. 2). En quid promeritus sit justitiâ suâ, timore, et exspectatione : nempe certitudinem videndi Christum. Fortè nec ausus fuit de hoc interrogare, sive ex humilitate, sive ex certâ fiduciâ, et tamen *responsum* accepit. Habes aliquid similis felicitatis. Quot mandata, quot regulas, tot habes a Spiritu Sancto responsa, non visurum te mortem, si ea observes, cum justitiâ, timore, et fiduciâ. Sic enim dictum est : *Hoc fac, et vives* (Luc. 11). Tuum est, ut hanc tibi promissionem certam reddas.

FERIA IV.

Simeon accipit Christum in ulnas suas.

I. *Et venit in Spiritu in templum* (Luc. 2). Considera S. Simeonem motum ab eodem Spiritu, a quo promissionem acceperat, festinâsse spiritu fervido ac sitibundo in templum, ipsâ horâ quâ Christus inferebatur. Hanc opportunitatem si distulisset, non vidisset Christum Domini. Quantum est opportunitatem, et gratiam oblatam arripere! Noli differre, cùm gra-

tiam habes; fortè hæc ultima est, æternùm non reditura. Hoc ipsum te moveat, quòd hactenùs plures neglexeris, cujus meritò cum dolore recordaris.

II. *Et ipse accepit eum in ulnas suas* (Luc. 2). Promissum solùm erat, quòd videre Christum: at insuper eum in ulnas accepit. Plus dat Deus, quàm promittat. Tu contrà plura spondes, et proponis, quàm præstes. Noli esse tam parcus in eum, qui in te tam est liberalis. Accepit eum inter brachia: per quæ, ut ait Hugo, nostræ operationes significantur. Ad Deum quidem pervenitur desideriis, sed non tenetur nisi operibus. Erras ergo, si proposita statuisse contentus, ad opera non progrediaris.

III. *Et benedixit Deum, et dixit: Nunc dimittis servum tuum, Domine, etc.* (Ibid.). Considera, qui fuerint gerentis affectus: fidei, spei, charitatis, gratulationis tam sibi, quàm toti mundo, resignationis, ac potissimùm moriendi desiderii: quo significat, se nullius creaturæ amore in vita hactenùs detentum, sed solâ spe videnti Jesum. Felix anima, quæ in nullas creaturas amorem spargit, sed totum in Deum colligit! Hoc postulat finis tuus, ad quem creatus es. Abstrahe ergo a creaturis affectum. Tantum accedis ad Deum, quantum ab illis recedis.

FERIA V.

S. Simeon prophetat de Christo.

I. *Ecce positus est hic in ruinam* (Luc. 2). Salvator in ruinam! sed eorum, qui cognoscent quidem Deum, sed non secundùm cognitionem honorabunt;

qui abutentur gratiis, et per suam malitiam vocationi non obsequentur. Time nè et tibi sit in ruinam, si gratiis ejus non utaris. Dole tam frequentem earum abusum. Ora tibi efficaces dari. Statue cooperari. Sit potius in ruinam tuarum passionum exemplo suo et auxilio.

II. *Et in resurectionem multorum* (Luc. 2) : imò omnium, si velint. Nemo a gratiâ resurgendi per Deum excluditur. Quæ bonitas ista Dei! óffensus gratiam offert; læsus lædentis amicitiam quærit. *Non vult mortem* peccatoris, sed ut convertatur, et vivat. Nec hoc bono, aut commodo suo, sed tuo. Impensiùs ergo Deus tua vult bona, quàm tu ipse tua. Quòd si resurgas ejus ope, quoties iterum tuâ malitiâ cadis! O pudor! Ita demum resurge, ut cadas nunquam. Sed pondus passionum opprime, nè te in lapsum trahant.

III. *Et in signum, cui contradicetur* (Ibid.). Eventus vitæ Christi dedit prophetiæ veritatem. Perpetuam enim *sustinuit a peccatoribus adversùm semetipsum contradictionem* (Hebr. 12). Quæsitus ab Herode ad necem; a Judæis parati in eum lapides; damnatâ, aut spretâ ejus doctrinâ, ipse tanquam scopus omnium opprobriorum, calumniarum, et cruciatuum positus. Sed et quoties tu vitæ ejus, et doctrinæ contradixisti! Sit tibi posthac signum Jesus, non cui contradicas, sed cui te conformes; ad quod tua desideria, tuus actiones conjicias.

FERIA VI.

De iis, quæ Simeon B. Virgini prophetavit.

I. *Tuam ipsius animam pertransibit gladius* (Luc. 2). Vide, quomodo jucundis acerba permiscet Deus. Audiverat ex Simeone B. Virgo laudes, ac benedictiones sui Filii. Quæ hinc gaudia! Jam de gladio audit, qui sibi non corpus, sed ipsam animam sit penetraturus. Ut Mater enim, et Filii amantissima, non poterit non gravissimè sentire injurias Filii. Nam amati injuria est amantis tormentum. Vis signum, an Jesum ames? Explora quomodo ejus injurias feras, tam a te, quam ab aliis illatas. Doles, detestaris, impedis, et hoc quidem ardente zelo? Confide, quòd ames; et exardesce in omnem Dei injuriam.

II. *Tuam ipsius animam pertransibit gladius.* Considera causam, ob quam voluerit Deus B. Virgini hunc doloris gladium jam in infantiâ Christi per prophetiam imprimere. Fortè voluit eam Christo magis conformem: ut sicut ille ab infantiâ semper habuit sibi præsentem Passionem suam, ita et illa semper ejusdem memoriâ torqueretur. Vide, quò evadas per assiduam crucem et mortificationem, ad similitudinem Christi. Crescit enim virtus, cùm adversis probatur; per majorem virtutem Christo es similior. Amas hanc similitudinem? ama crucem. Ad hanc te magno animo resolve; hanc amplectere.

III. *Tuam ipsius animam pertransibit gladius.* Considera prophetiam hanc, eo ipso quidem momento, maximè autem tempore Passionis Christi

impletam. Percurre tormenta Christi. Vide præsentem Cruci Virginem. Cogita quis dolor Matris ob tam graves in tantum Filium injurias fuerit. Sed et hunc gladium Matri infixisti, qui Filio tot injurias tam graves irrogasti. Dole, et time gladium iræ Dei.

SABBATO.

De Annæ Prophetissæ occursu.

I. *Non discedebat de templo, jejuniis, et obsecrationibus serviens nocte ac die* (Luc. 2). Considera perseverantiam hujus sanctæ matronæ in dictis exercitiis, a quibus non remittebat. Non meretur virtutis nomen, quam non comitatur perseverantia. Apud Deum hæc sola coronatur. Quomodo tu ad coronam pertinges? Quàm multa proponis? Quàm pauca exequeris? Minimâ difficultate frangeris, etc. Perrumpe tandem : reddetur suave, quod credebas laboriosum.

II. *Non discedebat de templo, jejuniis, et obsecrationibus, etc.* Considera deinde ipsas hujus viduæ virtutes, virginalem et vidualem ejus castitatem, exactam legis Divinæ observantiam, frequentem cum Deo communicationem, rigidam abstinentiam. Atque his merita est JESUM verum Deum agnoscere ; hæc enim sunt, quibus se Deus communicat penitus agnoscendum. Vis ut Deus se tibi exhibeat? habe cor mundum, observa mandata et regulas, sæpe cum Deo colloquere, retrahe te a sensuum delectamentis.

III. *Et hæc ipsâ horâ superveniens* (Ibid.). Considera hanc Annæ felicitatem ad hanc horam esse a Deo

dispositam : ita tamen, ut et ipsa hâc eâdem horâ occurrat, cæteroquin eo solatio non potitura. Ita Deus gratias suas certo tempori, et occasioni alligat, quas nisi eâ horâ arripias, fortè nunquam obtinebis. Vide ergo, ne hâc horâ oblatam gratiam prætereas. Perduntur sæpè multæ, dum una negligitur. Nam Deus eas veluti per catenam ducit, uti si uni coopereris, plures promerearis. Si scires ab una hac pendere tuam salutem, quid ageres? Et fortè pendet. Nè ergo sis segnis et incurius.

DOMINICA IV. POST EPIPHANIAM.

De affectibus, et sermone Annæ Prophetissæ.

I. *Et hæc ipsâ horâ superveniens* (Luc. 2). Considera, qui fuerint interni affectus Annæ agnoscentis sub velo carnis verum Deum : quæ fides, spes, amor, gaudium, gratulatio, suî resignatio, etc. Suntne iidem tui in Deum velo accidentium panis tectum? Si credis, cur non major est in eum reverentia? Si speras, cur affligeris adversis? Si amas, cur amorem dividis in creaturas? Si gaudes, cur solatia ex cœno mendicas? Si gratularis tibi tanto bono, cur alia extra Deum æstimas? Si te resignas, cur toties te iterum recipis, etc.

II. *Confitebatur Domino* (Ibid.). Hoc est, benedicebat, et glorificabat Dominum. Vehementes enim affectus erumpebant in verba. Sed quæ fuerint, non exprimitur. Credi tamen potest, laudasse Dei bonitatem, ac misericordiam, quam fecit cum servis suis ; admiratam fuisse ejus humilitatem, et exinanitionem. Unde fit, quòd sis tam sterilis in laudes

Dei? quia nimirum tepidè, aut parum afficeris. Amanti enim de amato non desunt verba. Quod loqueris, prodit quid ames. Examina te ipsum et verba sermonesque tuos; et deprehendes ubi sit animus, unde evocandus.

III. *Et loquebatur de illo omnibus* (Luc. 2). Et quid loquebatur? Sinè dubio, hunc esse tam diu exspectatum Messiam: huic soli impendendos amores, etc. Nonne hoc professio et vocatio tua exigit, ut d cognitionem, amoremque JESU erudias, et inflammes omnes, qui ejus Sanguine redempti sunt; nulli quamvis misero et egeno te subtrahas? Cur ergo vel omnino subterfugis, vel rejicis viliores? Numquid ideo vilis est anima, quia vili lacernâ tegitur? An pro comptis solùm mortuus est Dei Filius? Vero zelo, nulla anima est vilis. Accende igitur hunc in te zelum animarum

FERIA II.

Christus secundùm legem redimitur quinque siclis.

I. *Ut facerent secundùm consuetudinem legis pro eo* (Luc 2). Etsi nulla fiat ab Evangelista mentio, quod Mater Christum consueto pretio a Sacerdote emerit, certum est tamen eam omnem apicem legis implevisse; ac proinde etiam quinque siclos pro eo deposuisse. Considera ergo, quis eum emat? nempe B. Virgo, non ut sibi servet, sed ut eum nobis nutriat, seseque postea nobis totum impendat. Debes ergo grates Virgini tantum de tuo bono sollicitæ. Et quibus affectibus tibi redditum excipies!

II. Considera, a quo eum emat? ab æterno Patre, cui oblatus erat. Donaverat eum nobis per Incarnationem; redonat, aut vendit illum iterum nobis, novos quærens titulos, quibus suum Filium totum faciat nostrum. Adeo nostræ salutis satagit, ut quamvis oblatum sibi Redemptorem, iterum nobis reponat. Utinam sic ego cum Deo agerem! Offero toties cor meum, voluntatem, et facultates cæteras; sed quod donavi, momento recipio. Nunc accipe, Deus, cor meum, voluntatem, corpus, et animam irrevocabili dono, et tu de iis ad libitum dispone.

III. Considera, quo pretio ematur, nempe, secundum legem, quinque siclis. Vide quam parvo emitur Deus. Quamvis sit infinitum bonum, noluit a te exigere infinitum pretium, tuæ consulens egestati; noluit ingens aliquod, nè ejus emendi excusationem prætenderes; noluit nullum, ut rigidiore titulo tuum faceres. Inexcusabilis ergo es, ô homo, si tantum bonum tam parvo, tam obvio pretio non emas. Et tamen quoties in vanitates, et sensuum oblectamenta plus pretii, plus, inquam, laboris effundis.

FERIA III.

Herodes ratus.

I. *Tunc Herodes, videns quoniam illusus esset a Magis* (Matth. 2). Considera illud *Videns*. Promiserant quidem Magi, se redituros. Sed intervenit dispositio Dei jubentis per Angelum, eos aliâ viâ redire. Hoc ignorabat Herodes, et tamen tam certum habet, ac si videret Magis fuisse animum illudendi.

Vide quàm turpiter erret suspicio! audet scrutari intentionem et tanquam certissima habet somnia, quæ sibi fingit. Non videt, sed cæcè graditur: ideo errat, et animum turbat. Detestare hoc malum, et potius cæcus sis in aliorum factis, quàm ut suspicioso oculo videas.

II. *Videns quoniam illusus esset.* Illusor ipse Herodes erat. Magis per simulationem imposuerat. Qualis ipse fuit, tales illos judicavit. Poterat nonreditum illorum in melius interpretari, et minus turbatus fuisset. Disce tu hoc agere, ne fortassis optima in venenum vertas. Nonne tibi id fieri velles? fac ergo aliis. Magna tibi inde quies erat, quia sinistra judicia plurimorum turbant animum. Reflecte, dole, propone.

III. *Iratus est valde* (Ibid.). Considera Herodem in ira cepisse consilium occidendi Christum. Quàm crudele! quàm enorme! Ira nihil sanum suadet. Non potest bonum esse consilium, quod dictat passio. Quoties, quæ in passione decrevisti, tibi redditus damnasti! Disce ergo tuas passiones opprimere, nè te ad pœnitenda consilia deducant. Vide an, et quæ tibi dominetur. Statue, quibus modis domes.

FERIA IV.

Decretum Dei de subtrahendo Christo Herodis iræ.

I. Considera quàm sint longè alia consilia Dei, alia hominum. Periclitatur de vitâ Christus. Poterat Deus vel Herodem perimere, vel iram extinguere, vel Filium invisibilem reddere. Decernit, ut fugiat. Quale

hoc medium! quàm dignitati Filii Dei contrarium! Ita Deus cum iis agit, quos amat: aspera illis, et difficilia decernit. Esne tu dignior Filio Dei? Si dura a te Deus experimenta exigit, quid lamentaris? Agnosce hæc esse ejus in te amoris argumenta, et mitiùs feres, et gaudebis, et gratias ages.

II. Considera, voluisse Deum, ut hæc fuga fieret, non ad Magos, apud quos Christus fuisset in honore et veneratione, sed in Ægyptum, ad gentem barbaram, et Judæis infensam, procul ab amicis et notis. Ita Filio suo, toto infantiæ tempore, nec ab amicis solatium, nec à notis honorem aut commoditatem admisit. Et quid tu quæris agnosci, æstimari, honorari, commoditatibus instrui? Si te servum Christi agnosceres, rejiceres ista, et gauderes potius latere, contemni, affligi. Aude hoc a te exigere, ut Christo propior accedas.

III. Considera, quod ait Auct. imperfect. hom. 2: *Recordatum esse Dominum, qui non irascitur in finem, quanta mala fecerit super Ægyptum; ideò mittit Filium suum in eam, et dat illi magnæ reconciliationis signum.* Quàm bonus Deus! quibus ex justitia sustulit primogenitos, ex misericordia suum Primogenitum committit. Discat peccator, dum a Deo plectitur, non desperare in finem. Imò ipsum plectere, est quoddam bonitatis documentum. Castigat enim omnem filium, quem diligit. Tu pœnam omnem humilis excipe, et bonitati ejus consigna

FERIA V.

Joseph monetur ab Angelo, ut fugiat in Ægyptum.

I. *Angelus Domini apparuit in somnis Joseph, dicens : Surge, et accipe Puerum, et Matrem ejus, et fuge in Ægyptum* (Matth. 2). Considera præcepti circumstantias : 1. monet Angelus, Dei nomine, tanquam per superiorem ; 2. non Virginem etsi excellentiorem, sed Josephum tanquam caput familiæ. Per superiores enim regit, quibus, ne errent subditi, assistit. 3. In somno monet. Rumpenda est quies, ubi Deus vocat. 4. Accipere jubet Puerum, et Matrem. De cæterâ supellectile nulla cura. Omnis suppellex tua sit, Jesus et Maria. 5. In Ægyptum abeundum, in terram hostilem, ut tutus sit Jesus. Designari tibi locum pete, non elige. Si periculosus tibi videatur, Deus proteget, qui designavit.

II. *Et esto ibi, usque dum dicam tibi* (Ibid.). Moræ tempus non determinat. Occupationis, loci, officii, afflictionis tempus Deo remitte. Ipsi cura est de te, mutabit cùm expediet. Quantum tu ipse de te disponis, aut ad votum disponi procuras, tantum te subtrahis Divinæ gubernationi. Quantum inde turbationis, si non obtineas! Si obtineas, quàm parum meriti, quàm parum solatii, quàm multum periculi!

III. *Qui consurgens accepit Puerum et Matrem ejus nocte* (Ibid.). En obedientiæ perfectionem : 1. cum judicii sujectione, etsi multa occurrere potuissent, quæ obtenderet ; 2. cum voluntatis

promptitudine, in re tam ardua et difficili : 3. cum executionis celeritate, ipsâ nocte, abrupto somno, relictis omnibus, quæ habebat; 4. cum hilaritate, quòd sciret hanc esse Dei voluntatem. Expende tuam ad hos numeros obedientiam.

FERIA VI.

De ipso itinere fugientium in Ægyptum.

I. *Et secessit in Ægyptum* (Matth. 2). Considera qui fuerint animorum sensus Josepho et MARIÆ. Experiebantur molestias itineris, injurias aëris, duritiem hominum, penuriam cibi, etc. Sed in his omnibus unâ hàc cogitatione recreabantur : Omnia hæc agimus, et patimur pro JESU salvando. Hinc quæ solatia! quæ dulcedo! Omne enim amarum hâc cogitatione dulcorabatur : hoc tu principio nitere in adversis : Pro Deo patior.

II. Considera quis animi sensus infanti fuerit, qui sciebat se ad necem quæri, qui venerat ipsi etiam Herodi vitam dare. Putas non vulneraverit animum tanta ingratitudo? Vide nè parem doloris occasionem sæpius Christo præbeas, dum tot beneficiis et gratiis non respondes. Sed poterat Omnipotens Infans vindictam sumere de Herode, suumque honorem tueri : et noluit. Falsum ergo est principium amoris proprii : Non tolerandum id, quo honor periclitatur, etc.

III. Considera quæ Christus in corpore eo itinere passus sit. Ætas erat tenera, hiems perfrigida, pluviæ, nives, diversoria vilia, quandoque nulla, paupertas parentum summa, barbaries hominum, etc.

\t non ex necessitate hæc tolerabat ; sed voluntate. Et ego pati refugio , et ea quoque , quæ necessitas adfert ? Ego commoditatibus meis studebo ?

SABBATO.

De iis quæ Jesus passus est in Ægypto.

I. Considera quæ in animo passus est. Vidit se in medio nationis pravæ , cultum Deo negantis , idolis ribuentis ; ardebat interim zelo gloriæ Dei. Hinc quod vulnus ejus animo, qui clarè perspiciebat quid sit Deus , quæ indignitas ejus offensæ ? Quanto affectu vitam suam ad tollenda peccata offerebat ? Quàm parum in me zeli est, quem non tantùm aliena peccata non vulnerant, sed vix propria ! Accende in e zelum hunc , et attendes magis , ut opera tua non lispliceant Deo.

II. Considera quæ Christus in se sit passus. Defectum, non superfluorum tantum, sed etiam necessariorum ; contemptum ab hominibus , cùm non alius haberetur quàm fabri filius. Et hæc non ex necessitate patiebatur Rex gloriæ, sed ex voluntate, et cum gaudio , quòd sciret sic placitum esse Deo. Condole cæcitati Ægyptiorum non agnoscentium Jesum. Vide ne tua sit horum similis. Admirare, et auda Christi patientiam : sed non pigeat imitari , quod laudare delectat.

III. Considera dolorem quem habuit Jesus aliis compatiendo , 1. quidem SS. Matri suæ, et Josepho quos suî causâ videbat durum illud exilium tolerare , qui dolor sinè dubio fuerit ad mensuram

amoris, quo in eos ferebatur. 2. Infantibus innocentibus, qui etiam suì causâ crudeli carnificinâ laniabantur. Disce compati aliorum malis, eorum præsertim, qui in innocentia sua Herodis, seu mali socii gladio occiduntur. Quantùm his depravandis studet iniquitas, tantum tu reducendis stude.

DOMINICA V. POST EPIPHANIAM.

Cædes Innocentium.

I. *Mittens, occidit omnes pueros, qui erant in Bethlehem* (Matth. 2). Considera 1. sanguinariam Herodis crudelitatem. Unum vult morti datum, et omnes occidit. Quo deducit unica ambitionis passio! imò quævis, nisi edometur. 2. Lapsus tuos rememora, quos una quandoque passio causavit, et tuo damno disce eam opprimere, nè te opprimat. Nec differendum est, quia tempore adolescit.

II. *A bimatu, et infrà* (Ibid.). Considera quam cautelam patrando sceleri Herodes abhibeat. Nam 1. non suâ manu eos occidit, sed mittit ministros; ut si arguatur, excessum in hos retorqueat. 2. Occidit omnes, ut tanto certiùs is perimatur, quem volebat. 3. Non tantùm in Bethlehem occidit, ubi acceperat natum Christum, sed etiam *in omnibus finibus ejus.* 4. Non solùm eos, qui a tempore stellæ ortæ nati erant, sed etiam qui anteà. Non patere, ut Filiì tenebrarum sint cautiores ad malum patrandum, quàm tu ad declinandum. Omnem cautelam adhibe, nè qua te pars boni prætereat, nè quâ parte subrepat malum.

III. Considera admiranda Dei consilia, qui ipsis hominum sceleribus utitur in bonum. Nam, ut observat S. Chrysost. (Hom. 9), fortè hi pueri non erant futuri boni. Ergo beneficium fuit illis mors accelerata. Deinde crudelitas ipsa divulgata Romæ, ser vivit ad divulgandum Messiæ adventum, cultum eidem a Magis delatum. Disce malis ad bonos, tibique salutares, et Deo gloriosos fines uti. Magna hic Dei imitatio : magnum tibi lucrum.

FERIA II.

Monetur Joseph de red tu ex Ægypto.

I. *Defuncto autem Herode* (Matth. 2). Considera Herodem, qui per mortem Christi suum regnum stabilire volebat, per suam mortem eo excidisse. Justus est Deus. Dissimulat peccata ad tempus, sed tandem plectit, cùm minimè opinamur. Time, dum peccasti, aut nè pecces, justitiam; qui, dum peccas, non amas bonitatem.

II. *Angelus Domini apparuit in somnis Joseph in Ægypto* (Ibid.). Considera Dei providentiam qui statim Herodis mortem Josepho nuntiat. Quàm putas gravisus sit Joseph, quòd sui tantam curam a Deo geri animadvertit? Quàm fuerit in fiduciâ erga Deum firmatus? Lauda et tu divinam Providentiam. Projice cogitatum tuum in Dominum : ei te gubernandum committe. Erit illi cura de te; et videbis tristium etiam rerum lætos eventus.

III. *Surge, et accipe Puerum, et Matrem ejus, et vade in terram Israël* (Ibid.). Terra Israël ampla erat,

In quem ejus locum concedat Joseph, non determinat Angelus. Fortè ut Joseph iterum recurrat ad Deum, et de loco inquirat. Gaudet enim Deus frequentiore nostrâ secum communicatione. Ideo non omnia simul declarat, quæ a nobis vult fieri. Da ergo hoc Deo gaudium; sæpius ad eum recurre. Hæc via est, se cum eo magis uniendi.

FERIA III.

De reditu ex Ægypto.

I. *Qui consurgens accepit Puerum, et Matrem ejus, et venit in terram Israël* (Matth. 2). Considera æquam omnino Josephi, et B. Virginis promptitudinem ad adeundam, ac ad deserendam Ægyptum. Nec alio titulo est reditus gratior, quàm quòd Deo ita placeat. Nec displiceret remanere diutiùs, etiam in ærumnis, si ita Deo placeret: ab hujus enim nutu cum omni indifferentiâ pendebant. Quæ verò tua est indifferentiâ? ad mandata es morosus: quod potes, recusas; quod non potes, expetis; de bono, et malo judicas, prout tibi sapit bene aut malè; fingis te non posse, quod non vis: tanquam debitum petis, quod amas; tanquam injuriam accipis, si petenti negatur, etc.

II. *Audiens autem quòd Archelaus regnaret in Judæa pro Herode patre suo, timuit illo ire* (Ibid.). Considera, nihil quidem fuisse quod Joseph timere posset in Judæa. Nam *mortui erant, qui quærebant animam Pueri* (Ibid.). Habet tamen Joseph, quod optimæ conscientiæ habent: etiam in securitate timent.

ne perdant Jesum. Estnè et tibi hujus rei sollicitudo? Quàm verò necessaria in tot periculis? Hâc ademptâ, omnia perdidisti; imò et te ipsum. Vigila, etc.

III. *Habitavit in civitate, quæ vocatur Nazareth* (Ibid.). Non elegit sibi Christus Hierosolymam, caput Regni, et populis frequentatam; sed Nazareth, locum vilem, a quo etiam per contemptum vocatus est Nazaræus. Hoc est ingenium Christi, semper sibi humiliora eligere. Quàm diversum est tuum? Ignominiam Christo facis, si alia quæris quàm ipse. Tantò majorem facis Christum quantò te minorem.

FERIA IV.

De ascensu Christi cum parentibus in Templum.

I. *Ibant parentes ejus per omnes annos in Hierusalem* (Luc. 2). Considera piam et constantem hanc fuisse Josephi consuetudinem, orandi causâ ad Templum ascendere : quod quidem agebat ex lege, quâ omne masculinum obstringebatur. Vide quàm accuratè legem adimpleat, et quidem ex constante consuetudine sancta. Utinam ad hanc tu consuetudinem regularis observantiæ pervenires! Pia consuetudo non est mera consuetudo, sed constantia. Hanc ut obtineas, quidquid agis consideratè age, et ad regulam reflecte. Quantus esses, si id a principio vocationis egisses!

II. *Ibant parentes ejus*. Considera non solùm Joseph, sed et B. Virginem ascendisse in Templum, et hanc quidem nullam habuisse obligationem; quia lex solis masculis data erat. Quia tamen erat opus

bonum, quo obsequium præstabatur Deo, suffecit ad illam permovendam. Nimis parcè cum Deo agit, qui nihil agit, nisi ad quod tenetur. Si Deus tecum ita ageret, quàm miser esses! Ergo qui tanta a Deo merè liberaliter accipis, redde aliqua supererogatoria. Fecistinè hactenùs? faciesnè imposterum? quæ? quando? quo affectu?

III. Considera etiam Christum ivisse in comitatu parentum, tum ut legi satisfaceret, tum ut æternum Patrem veneraretur in domo sua, præscripto tempore communis venerationis. Felices parentes tanti Filii comitatu! Felix tu, si semper Jesum tecum habeas? Quid solatii deesse possit cum Jesu? Vide cum quanto spiritu et fervore hic Puerulus properet! Excita in te similem, cùm ad Divina accedis.

FERIA V.

De eodem ascensu in Templum.

I. *Ascendentibus illis Hierosolymam secundùm consuetudinem* (Luc. 2). Considera reducem ex Ægypto Josephum timuisse ire Hierosolymam, quòd ibi regnaret Archelaus. At etiamnum regnabat. Cur modò non timet? Quia nempè hic agitur de cultu Deo exhibendo. Tunc enim exuendus est timor, et forti animo, quæ Deo debes, præstanda. Sic Deum timenti nihil eveniet mali. Dum tu ejus obsequium curabis, præstabit ille securitatem.

II. Considera Christum, anno ætatis 12, ascendisse in templum, quando scilicet communi hominum opinione se primum prodere solet judicium; ut pri-

mâ statim ætate ostenderet, curas suas vergere ad obsequium Dei. Oh! si hoc exemplum secutus esses a juventute! quàm felix tua esset conditio, quàm securus animæ status! Dole te tàm serò venisse. At saltem nunc seriò, et cum magna resolutione, age quod est ad obsequium Dei : et pone tepiditatem.

III. Contemplare agentium in Templo modestiam, reverentiam, affectus, quas gratias reddant pro beneficiis et sibi, et universo mundo collatis; quam fervidæ sint preces ad impetrandas hominibus gratias congruas; quàm gratæ Deo sint eorum oblationes, etc. Confer tuam orantis compositionem corporis, collectionem animi, fervorem spiritus, etc. Vide in quo deficias, et emenda.

FERIA VI.

Remanet Puer Jesus in Templo.

I. *Consummatis diebus, cùm redirent* (Luc. 2). Considera parentes Jesu non antè voluisse, quanquam potuissent, Nazareth in domum suam reverti, quàm solemnitas Azymorum, quæ septem dies durabat, undique expleretur. Ita ad apicem servare voluerant legem. Sit hoc et tuum studium, in iis præsertim, quæ Divina prescribunt. Noli mutilum Deo sacrificium dare, aut tempori quidquam detrahere. Quod Deo detrahis, cui addis, nisi sensibus? volesne hoc fecisse, cùm consummati fuerint dies vitæ tuæ?

II. *Remansit puer* Jesus *in Hierusalem* (Ibid.). Considera affectum, quo Christus ad Divina fere-

batur : qui, quantum de se erat, voluisset semper remanere in domo Patris sui; et ob hunc finem, etiam Matrem, quamquam sibi dilectissimam, deserere. Dei enim obsequia omnibus sunt præferenda. Ex quo discam æstimare Divina, quæ regulis præscripta sunt : affectum ad ea excitare, ac potius iis temporis aliquid addere, ubi concessum est, quàm demere.

III. *Et non cognoverunt Parentes ejus* (Ibid.). Quamvis Christus non ignoraret absentiam suam magno dolori Parentibus futuram, voluit tamen se iis substrahere; *ut ostenderet* (ait Beda) *se alium Patrem verum habere in cœlis*, cui soli, in iis quæ operabatur ut Salvator, erat subjectus, sinè carnis et sanguinis respectu. Disce, quando operandum est juxta tuam vocationem, exuere amorem parentum, et amicorum. Ignorant hi quæ sunt spiritûs, et magno sunt impedimento. Non potes esse Discipulus Christi, si in his non oderis patrem et matrem (Luc. 14).

SABBATO.

Amissum Filium requirunt Parentes.

I. *Existimantes illum esse in comitatu, venerunt iter diei* (Luc. 2). Mirum videri potest, quomodo Mater potuerit a Filio sejungi, quem tantopere amabat. Sustinuit tamen id, quòd crederet alios Divinâ ejus præsentiâ frui, ac ipsum eos morum suavitate ad se attraxisse. Ita, ut serviretur aliis, libenter caruit eo, quo summè delectabatur. Appende hìc tuam charitatem. Quàm pauca, quàm illibenter

incommoda pateris alterius causâ? At ut servias proximo, etiam aliquando Deus est relinquendus.

II. *Requirebant eum inter cognatos* (Ibid.). Quâ diligentiâ? quo mærore? quâ simul resignatione? quia non ignorabant eum Deum esse, et nihil non bene agere. Quibus ad Deum, quibus ad Jesum suspiriis? Itanè tu perditum Jesum requiris? Sed tamen non reperiebant inter cognatos. Disce non inveniri Deum, imò perdi potius inter cognatos, inter affectus sanguinis et sensuum, inter solatia amicorum. Dissipant ista, non colligunt affectum in Deum. Huic tantum detrahis, quantum illis adjicis.

III. *Et non invenientes regressi sunt in Hierusalem* (Ibid.). Considera qui fuerint regredientium sensus, doloris quidem, unionis tamen cum Divinâ voluntate, quòd non ignorarent hoc altissimo consilio factum, ut majora suî accenderet desideria, et merendi daret occasionem : spei interim eum iterum reperiendi. Disce, quòd Deus faciem suam substrahat etiam iis, quos unicè diligit. Si se tibi subduxit, vade in Hierusalem, constitue te in in terna pace : quære cum iisdem affectibus.

DOMINICA VI. POST EPIPHANIAM.

Invenitur in Templo inter Doctores.

I. *Invenerunt illum in Templo* (Luc. 2). Credibile est eos non uspiam alibi quæsiisse Hierosolymis Jesum, quàm in Templo. Arguebant enim eum ibi esse, ubi sciebant ejus affectus versari. Disce ergo Jesum in Templo quærere, hoc est in oratione. *Non*

invenitur enim *in terra suaviter viventium :* non *in lectulo* deliciarum carnis : non *in vicis*, *et plateis* distractionum mundi. Imò hic potius perditur. Nè ergo te in afflictionibus tuis ad creaturas, sed ad orationem, et internam animi recollectionem converte. Ibi JESUM invenies.

II. *Sedentem in medio Doctorum*, *audientem illos, et interrogantem* (Ibid.). En iterum ubi Christus invenitur ; inter Doctores. Nemo sibi in rebus animi satis est sapiens. Magna sapientia est interrogare, et audire eum, qui spiritum dirigit. Interrogare, ut scias ; audire, ut facias. Confunditur in sapientia sua, qui vel sic scire negligit, vel de sufficiente sapientia sua præsumit. Securius cum duce graderis per hanc mundi silvam infestam, quàm solus. Ergo *Audi, fili mi*, *disciplinam patris tui...., ut addatur gratia capiti tuo* (Prov. 1).

III. *Stupebant autem omnes, qui eum audiebant, super prudentia et responsis ejus* (Ibid.). Videbat omnium admirationem Mater, audiebat applausum : licèt tamen conspecto Filio, ingens gaudium conceperit animo, mira illud modestia temperavit, dum ad tantos plausus non exultavit leviter, nec se ejus Matrem prodidit, unde aliqua gloriæ pars in eam redundaret. Sicnè tu etiam agis ? non prodis ea, quæ tibi sunt laudi apud homines ? non jactas quandoque ? non libenter de tua familia, de tuis factis loqueris ? Mendicas inanem laudem, veram perdis.

FERIA II.

Verba Matris ad Filium repertum.

I. *Fili, quid fecisti nobis sic* (Luc. 2) ? Prior loquitur Mater : *affectus enim amoris* (ait Sim. a Cassian.), *non potuit ampliùs cohiberi.* Vocat *Filium :* hoc erat omnibus notum : non Deum quod ab aliis ignorabatur. Noluit verbum proferre, quod sibi in laudem redundaret. *Quid, non est increpatio* (ait Carthus.), *sed pia et amorosa conquestio.* Ostendit dolorem, quem habuit, ejus causam non perquirit curiosè. *Quid fecisti nobis* : non ait *mihi :* quo significet communem Josephi dolorem : ex quo sua etiam stet laus Josepho, quod amaverit eum quem perditum dolebat. *Sic* magnitudinem doloris exprimit, sicut magnitudinem amoris illud : *Sic Deus dilexit mundum* (Joan. 3). Vide quàm paucis, quàm multa imitanda exhibet.

II. *Pater tuus, et ego dolentes* (Ibid.). Primas occupat Virgo alloquendi Christum, enarrando sua acta primas defert Josepho. Illud amoris fuit, hoc humilitatis, et reverentiæ in eum qui erat caput familiæ. *Humillima* (ait S. August.), *nec se merito, nec in ordine nominis præferebat.* Hoc conari tutò potes, ut amore in Deum omnes antecellas; sed humilitate, et reverentiâ omnibus cede; non tam verbis, quàm vili interiùs tuì æstimatione.

III. *Dolentes quærebamus te* (Ibid.). Significat dolori se remedium quæsivisse. Non enim sistebant in eo, quod amissum Jesum dolerent : sed ut doloris in-

venirent leninem, quærebant. Non sufficit amissum Jesum dolere, si diligentiam non adbibes, ut invenias. Ideo quandoque se subtrahit, ut tu quæras: et delectatur quærentis studio, et repertus cumulat gaudium. Non ergo desponde animos, si amiseris; sed quære, et invenies.

FERIA III.

Responsum Filii ad Matrem.

I. *Quid est, quòd me quærebatis* (Luc. 2)? Non sunt verba increpationis, quasi dicat: Non opus erat me quærere, qui non casu, sed altissimo consilio a vobis recessi. Nec inde fuit vanum quærendi studium: quia multa, quæ non sunt necessaria, ex pio tamen affectu laudabiliter fiunt. Quàm suaviter, quàm amanter hæc protulerit! quam suavitatem parentibus ingesserit! Merebatur id parentum studium. Si amisisti Jesum, gustumque devotionis, cogita altissimo Dei consilio factum; remitte te ejus gubernationi cum humilitate: quære tamen studio, quo potes. Veniet tempus consolationis.

II. *Nesciebatis, quia in his, quæ Patris mei sunt, oportet me esse* (Ibid.)? Interrogatio hæc vim habet affirmandi, id est, *sciebatis*. Sciebant utique, et ideo eum ibi quæsiverunt. Indicat tamen eum affectum, quem habuit ad ea, quæ Patris sunt; indicat propter hæc reliquendum patrem, et matrem; indicat hoc debitum esse, quod alia superat. Imprime hanc animo veritatem, et ubi causa Dei agitur, generosam cape resolutionem abscindendi quidquid charum est.

III. *Et ipsi non intellexerunt verbum, quod locutus est ad eos* (Ibid.). Beatissimæ Virgini non simul omnia de Christo sunt revelata, sed sicut semper crevit in gratia, ita etiam in mysteriorum intelligentia. Non intellexit ergo tunc, quare Christus illâ ætate inter Doctores sapientiam suam revelaverit : sed tamen ulterius non interrogavit. Cùm enim audivit opus esse paternæ voluntatis, statim acquievit. Disce judicium subjicere. Neque enim necessarium est, ut omnium rationes assequaris, quæ Deus, quæ Superiores de te disponunt. Noli eas investigare, aliàs animi quietem turbabis. Satis sit tibi : Deus vult.

FERIA IV.

De descensu ex Templo.

I. *Et descendit cum eis* (Luc. 2). Audi narrantem Jesum, quæ sibi eo triduo evenerint. Specta audientem magnâ aviditate Virginem, et omnia verba corde suo observantem. Disce descendere ad sensum (D. Anton. Ser. infra Octav. Epiph.). *O rigida superbia, quæ super altitudinem nubium moliris ascendere, descende obsecro, quia* Jesus *descendit :* non tam corpore ex edito loco Templi, quàm animo per humilitatem.

II. *Et erat subditus illis* (Ibid.). Quis? Cui? Creator creaturæ, Dominus servo, Deus homini. O admiranda obedientia! *Erubesce, superbe cinis* (ait Bern., Hom. I. sup. Missus). *Deus se humiliat, et tu te exaltas. Si hominis, o homo! imitari dedignaris*

exemplum, certè non erit tibi indignum, sequi Auctorem tuum. Vilior est tibi præpositus, non tam nobilis, non tam doctus, quàm tu? Nunquid ab ejus nobilitate, ab ejus sapientia tantò es excelsior, quantò Deus ab hominis? Exemplum tibi dedit, tu eum sequere.

III. *Et erat subditus illis* (Ibid.). In quibus? Quo modo? In vilissimis quibusque; officina fabri non exhibebat splendida. Tu ea, quæ fuerint, facilè concipies. Agebat autem illa promptè, humiliter, exactè; nec uno tantùm die, sed usque ad trigesimum ætatis annum. Vilia tibi mandantur; et abjecta officia? Nihil est vile, quod Dei imitatione agitur, qui vel vile non agit, vel agendo tollit vilitatem. Sit honor tuus vilia agere, si honorem tuum maximum judicas Christo proximè assimilari. Nè tempus te frangat, in totam vitam te generosè resolve abjectus esse in domo Dei.

FERIA V.

De profectu Christi in ætate, sapientia, et gratia.

I. Puer autem Jesus *proficiebat... ætate.* (Luc. 2). Poterat naturam assumere robustam, ac virilis staturæ, ut Adamum creaverat. Voluit infantilem, et per ætates transire, ut omni ætati exemplo esset. Crescebat ætate, et viribus, ut ad graviora pro me toleranda robustior evaderet. Hoc fine nutriebat corpus. Heu me! quantum absum! qui corpus nutrio ad delicias, non ad Dei obsequium, non ad

difficilia pro Deo agenda, aut toleranda. Parce, Domine : emendabo ad tuum exemplum.

II. *Proficiebat sapientiâ..., et gratiâ* (Ibid.). Plenus erat sapientiâ et gratiâ, a primo suî conceptûs instanti, ita ut nihil ei accedere posset. Externè tamen crescere videbatur ad proportionem ætatis, cui accommodabat in oculis hominum sapientiam, et gratiam. Disce, quòd dum crescis ætate, crescere etiam debeas sapientiâ, et gratiâ. Annis crevisti; quàm parum virtute? Scientias humanas addidicisti : gratiæ, et virtutis vix rudimenta attigisti. Quomodo subsistes, dum quæretur non quantum, sed quomodo vixeris? non quid didiceris, sed quid feceris?

III. *Apud Deum, et homines* (Ibid.). Exhibebat enim opera semper excellentiora, quibus hominum æstimationem lucrabatur, et eximia erant ad augendam Dei gratiam, si hujus fuisset capax. Ita in omnibus Dei placitum, et hominum ædificationem conjungebat. Hoc age et tu, ut per opera tua Deo placeas, et qui vident ea, *glorificent Patrem... qui in cœlis est.* Vanum est, si solos homines spectes : si solum Deum, aliquid : si utrumque, optimum.

FERIA VI.

Quid Christus egerit ad annum usque trigesimum.

I. Considera, ex plurium auctorum sententia, Christum transegisse eos annos in altissima contemplatione. Cogita ergo tractasse eum cum Patre negotium salutis humanæ, disposuisse militantem

Ecclesiam, deflevisse peccata hominum, placasse iram Patris, precatum fuisse veniam, etc. Non dubita te tuaque peccata in illa contemplatione fuisse in præsentia. Non merebaris hoc. Sola fuit illius bonitas, tuî meminisse. In hanc debita tua repone. Dole, veniam per illas lacrymas precare. Vide ut in posterum sis ei gaudio, non dolori.

II. Considera eum fuisse solatio SS. Matri, et Josepho, suâ conversatione, quam credibile est fuisse potissimùm de Dei bonitate, misericordia, et opere salutis, ad quod venerat. Cogita quis fuerit utriusque parentis gustus? qui affectus? Disce quæ tuæ conversationis materia esse debeat : quâ scilicet aliquod proximo solatium, aut pium affectum imprimas. Aliàs vel in noxia incides, vel tempus perdes. Egistinè hoc hactenùs?

III. Considera operatum esse manibus suis. Tractasse fabrilia credunt probati Auctores. Hinc credi potest adjuvisse Josephum ad sustentationem. Tam miseram vitam duxit Jesus. Et tamen non illi, sed tibi dictum est : *In sudore vultûs tui vesceris pane* (Gen. 3). Et tu amabis otium? Nec pensi habet, quod nondum prædicet, aut miracula patret ad salutem hominum. Satis se agere judicat, quod agit id, quod scit Deum velle. Disce hoc agere, quod obedientia jubet; etsi tibi nihil agere, aut a Superioribus non satis pro tuis talentis occupari videaris. Satis agis, si id agis, quod per obedientiam scis Deo placere.

SABBATO.

Quæ virtutes ex juventute Christi colligantur.

I. Considera, cùm Christi vita disponeretur ad mortem Crucis, voluisse eum duræ potissimùm virtutis specimina edere. Ac primò *humilitatis*. Amavit enim nesciri; occuluit Divinitatem, sapientiam, vim patrandi miracula. Latuit in Nazareth ignotus omnibus in vili casa : exercuit abjecta ministeria, etc. Examina, quî te istis habeas. Non jactas ingenium, aut scientiam? Non ambis videri? Non fugis solitudinem? Abhorres a vilibus? Quàm parum es Christo similis!

II. Secunda virtus *obedientia*. 1. Erga Deum; semper enim, quæ erant placita ei faciebat, ut respectu hujus omne illius opus fuerit obedientia. Æstima hanc virtutem, cujus pretium Christus omnibus suis actibus addi voluit. Potes hoc imitari ad omne opus, quod ex vocatione tua facis. Scis enim certò Deum, et Superiores velle. 2. Erga homines : Erat *subditus illis*, non in honoratis, quæ non suppetebant, sed in vilibus, constanter, promptè, hilariter. Eximium quid esse crede, obedire, quod Christus tam constanter, tot annis egit. Examina, quæ tua sit obedientia, non tantùm operis, sed etiam promptitudinis voluntatis, et abnegationis judicii.

III. Tertia est *continua patientia* in paupertate, et rerum etiam necessarium defectu, in ærumnis, in contemptu. Hanc ille vitam meliorem, Deoque gratiorem judicavit, et elegit. O sinistra hominum

judicia, quibus hæc vita extremum malorum est! dum pati fugiunt, perdunt animas suas, quæ *solâ patientiâ possidentur*. Et quid est, quod tu pateris? Quàm leve, quàm nihil, si cum eo conferas, quod prior ille passus est! Ad quid te resolves?

DOMINICA SEPTUAGESIMÆ.

Decretum SS. Trinitatis, ut Christus moriatur.

I. *Quid facimus* (Joan. 11)? Cogita te interesse consilio SS. Trinitatis consultantis, sitnè perdendus homo, ut meruerat; an morte Dei hominis redimendus? Quid faciamus? Cogita adesse Justitiam Divinam, quæ enormitatem delicti exaggerat: 1. Quia homo Deum vilipendit, cujus præceptum transgressus est. 2. Quia præceptum hoc erat observatu facile. 3. Quia hoc ex malitia fecit, cùm esset adeò illuminatus, fultus gratiâ, et sinè passionum rebellione. 4. Quia nec motus est rigore pœnæ transgressuro impositæ, nec exemplo Angelorum. Igitur non mereri misericordiam, sed justitiam. Agnosce hinc gravitatem peccati, detestare, time justitiam.

II. Cogita adesse Misericordiam: 1. Approbare quidem omnia, quæ allegavit Justitia; excusare tamen hominem, quòd fragilis sit, ex luto compositus, tentatus a dæmone, idque in despectum et odium Dei. 2. Agere nè perdatur, quia totum genus humanum perdendum esset, non ita omnes omnino Angelos perditos; triumphaturum dæmonem, si homo damnetur; Deum habiturum nomen rigidi, non misericordis, cùm misericordiæ nullus hactenùs

fuerit locus, nullus futurus; convenire denique Dei Bonitati, ut placetur. Exhibe te miserationis egentem : hanc invoca, lauda, gratias age, spera.

III. *Expedit, ut unus moriatur homo..., et non tota gens pereat* (Ibid.). Cogita hanc esse SS. Trinitatis conclusionem, quæ magis in misericordiam inclinat, quàm in justitiam. Quòd justus enim sit, a nostra malitia habet; quòd verò misericors, a sua bonitate. O quàm expedit, et pro Dei gloria manifestanda, et pro hominum salute! Agnosce, adora, lauda, ama, time offendere hanc bonitatem, spera in eam. Sed quæ tua erit in eam obligatio! Quàm eam amabis! Quàm illi servies!

FERIA II.

Concilium Pharisæorum adversùs Christum.

I. *Collegerunt Pontifices et Pharisæi concilium, et dicebant : Quid facimus* (Joan. 2)? Qui coëunt? inimici Christi, invidi ejus gloriæ, quòd miracula patret, quòd a plebe honoretur. Quæ sana sententia exspectari potest a judicibus odio et invidiâ excæcatis? Quo fine coëunt? Ut JESUM *dolo teneant*, *et occidant*. Hocnè meritus est Christus, qui pertransivit omnibus benefaciendo? Quid fecisses, si illi concilio adfuisses? quo in iniquos illos zelo exarsisses? In te converte hæc tela. Tu contra eum sæpius conspirasti. Amor proprius convocavit concilium passionum : quibus quoties satisfacis, decernis adversùs Dominum. Et hoc meretur per tot tibi impensa beneficia? O ingratitudo!

II. *Hic homo multa signa facit* (Ibid.). Nec nominare eum dignantur, adeò vilem æstimant. Hoc initium est ruinæ, Deum non magni æstimare : confitentur, quòd multa signa faciat, et tamen perditum eunt JESUM, quia timent regno temporali. Pluris hoc regnum æstimant, quàm Deum. O insania! sed tua. Quoties tu Deum, si non vilem, certè non pro dignitate magnum æstimasti? vilia illi tuarum passionum delectamenta anteposuisti? Cape hanc veritatem : unicum tuum bonum esse, Deum amare, et illi soli servire.

III. *Expedit, ut unus moriatur homo* (Ibid.). Innocens, Propheta, patrator miraculorum, Messias, non accusatus, non auditus, non convictus : et tamen expedit ut moriatur, nè regnum pereat? O scelerate! non expedit tuâ, sed Dei sententiâ, qui impio tuo decreto ad bonum generis humani utitur. Hæc Dei indoles est, ex pessimis optima eruere. Imitari potes, si ex tui contemptu eruas humilitatem, ex afflictionibus patientiam, ex creaturis Dei laudem. Ita *diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum* (Rom. 8).

FERIA III.

Cœna in Bethania a Martha et Maria Christo exhibita.

I. *Fecerunt autem ei cœnam ibi, et Martha ministrabat* (Joan. 12). Cœna hæc facta est in domo Simonis leprosi, post Lazarum resuscitatum, Christo in gratiarum actionem. Martha ergo in domo aliena

ministrabat Christo. Qui amat, ubique captat occasionem amato ministrandi. Nullus illi locus, nulla domus ad hoc peregrina est, etiam sponte famulorum officium suscipit. At quot te prætereunt occasiones? Si amares, omnem venareris, ubivis, quovis tempore. Si hoc egisses semper, quàm gravis esses meritis? Non ægre feras alios sedere in quiete, te autem ministerio fatigari. Diversis diversa mandantur merendi studia. Istud tibi : isto Deo places.

II. *Maria accepit libram unguenti nardi pistici pretiosi*, *et unxit pedes* Jesu, *et extersit capillis suis* (Ibid.). Unxerat jam antea in sua conversione Christi pedes. Ungit hìc in gratiarum actionem de resuscitato Lazaro. Expende, ad Christi pedes in aliorum præsentia projectæ humilitatem, suî contemptum, amorem, gratiarum actionem, quâ pretiosissimum, quod habebat, Deo immolat. Attende, quam Christus habeat complacentiam, quam hujus actionis æstimationem? Affer et tu non vilia, non perfunctoria opera, sed pretiosa, pleno et interno affectu exhibita, qui a Deo tam pretiosa accipis.

III. *Et domus impleta est ex odore unguenti* (Ibid.). *Christi bonus odor sumus* (2. Cor. 2), aut saltem esse debemus. Odor operum nostrorum est ædificatio proximi. Eximia Religiosi virtus totam unam domum replet hoc odore. Quò major es, eò magis hoc præsta. Majorum exempla trahunt minores. Vide autem magis, nè de te queratur Deus : *Fætere fecistis odorem nostrum* (Exod. 5), si vel aliis exemplo sis malo, vel bono illudas.

FERIA IV.

Murmur Discipulorum de profuso Magdalenæ unguento.

I. *Videntes autem Discipuli indignati sunt, dicentes* (Matth. 26). Murmurabant de prodigalitate et indiscretione Magdalenæ, qui, quo affectu hoc ageret, non videbant. Nunquam deerunt, qui de justorum virtutibus sinistrè judicent, loquantur, et in malum interpretentur, sive ignorantiâ, sive malitiâ. Etiam boni suas formant censuras zelo quandoque indiscreto; quid si et Superiores? Si vis bonus esse Religiosus, debes ad hæc animum parare. Ad judicia Dei respice, hominum contemnes. Isti corticem vident; Deus medullam. Cave autem nè et tu aliorum acta in malum interpreteris, dum potes in bonum.

II. *Dixit unus es Discipulis ejus Judas Iscariotes* (Joan. 12). Matthæus et Marcus plures murmurasse scribunt; Joannes, unicum Judam. Augustinus combinat, *eis*, *Juda dicente*, *persuasum esse.* Ita murmurator unus, sæpe circulum integrum ad murmur trahit. Cave tu incipias, cave incipiente alio prosequaris. Facies, si assuescas aliorum actiones apud te in bonum interpretari.

III. *Potuit enim* (*unguentum*) *istud venundari multò, et dari pauperibus* (Matth. 26). Ecce quod pallium obtexit iniquitati : quasi ei cura esset de pauperibus, qui fur erat, et prospiciebat furandi occasionem, si illud unguentum venditum fuisset.

Ista vestiuntur plerumque malæ passiones. Irasceris, vis zelum videri; familiaritati peculiari indulges, vis charitatem æstimari; effundis te ad solatia creaturarum, vis dici fructuosè conversari. Sed pallio hoc non tegeris apud Deum.

FERIA V.

Christus defendit Magdalenam.

I. *Sciens autem* Jesus *ait : Quid molesti estis huic mulieri? opus enim bonum operata est in me* (Matth. 26). Semper Jesus advocatus est Mariæ (Luc. 7); contra Pharisæum peccatricem arguentem (Luc. 10); contra Martham de otio accusantem; hìc contra Judam murmurantem. En quomodo semper virtus Deum habet patronum. Quod solatium hinc fuerit Magdalenæ adhuc novitiæ in via virtutis? Quantum fuerit animata! Quid te affligunt sinistra hominum judicia, murmura, censuræ? nunquid propterea virtutem deseres? absit. Perge bene agere. Confide. Deum habebis defensorem. Erit tempus, quo aperietur veritas cum tuo solatio majore.

II. *Nam semper pauperes habetis vobiscum; me autem non semper habetis. Mittens enim hæc unguentum hoc in corpus meum, ad sepeliendum me fecit* (Ibid.). Solvit rationem murmuris de cura pauperum. Non regerit Judæ intentionem furandi, quam noverat Dominus; ut discas non te defendere per revelationem alienæ culpæ. Infirmum innocentiæ tuæ argumentum est alterius culpa. Laudat deinde intentionem Magdalenæ, quòd *prævenit ungere cor-*

pus suum (Marc. 14), quod vel ex conversatione cum Christo, vel afflatu Spiritûs Sancti didicerat, se post mortem non uncturam. Placent ergo Deo præventa obsequia, quorum post non datur occasio. Sic omnem gratiam æstima, omnem occasionem arripe : quia nescis an post futura sit.

III. *Ubicumque prædicatum fuerit hoc evangelium in toto mundo, dicetur, et quod hæc fecit, in memoriam ejus* (Matth. 26). Silebat Magdalena ad murmur Judæ : ecce Dominus fideles omnes ad ejus præconium excitat. Adeò placet illi silentium humile inter calumnias. Unxerat aliàs Magdalena Christum (Luc. 7). Non promittitur illi operi memoria seculorum, quia erat adhuc incipiens in virtute : promittitur isti unctioni, quia progressa est in virtute, et ascendit ad caput usque Christi, quod illo unguento imbuit : ibi autem solùm ad pedes hæsit : ibi erant purgativi affectus, hic unitivi. Incipere necessarium est, sed progredi laudabile. Vide ergo nè sistas, quovis die incrementum adde.

FERIA VI.

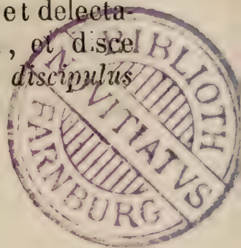
Ascendens Hierosolymam prædicit suam Passionem.

I. *Erant autem in via ascendentes Hierosolymam, et præcedebat illos* Jesus, *et stupebant* (Marc. 10). Debuit insolita fuisse Christi properatio, quòd stupuerint Discipuli. Quæ verò ejus causæ? 1. Ut ostenderet quàm promptâ voluntate ad patiendum feratur. Ad miracula edenda ordinario ibat passu, ad

Passionem accelerato. Amor addidit alas. Quàm lentus sum ego! Quam refractarius ad ardua! O! trahe me post te. 2. Ut ostenderet se ad labores et dolores præire. Cur ergo præcedere tu vis ad honores, ad delicias? Quantum abes a Spiritu Christi! Mirare, cum Apostolis, præcedentem; sed cum iisdem etiam sequere.

II. *Ecce ascendimus Hierosolymam, et filius hominis tradetur Principibus Sacerdotum* (Matth. 20). Sæpius aliàs, nunc iterum Passionem suam prædicit Apostolis. Cur toties? 1. Quia quod quis amat semper habet in memoria, libenter de eo loquitur. Non est tibi in memoria Passio Christi, quia pati non amas. Patiendum tamen est necessitate quâdam. Noli pati ut brutum; ut dulciùs patiaris, memento patientis Jesu. 2. Ut ad aliquid patiendum Discipulos animaret exemplo suo, qui simul ascendebant. Qui cum Christo ascendit, seu ad virtutem, seu ad cœlestem Hierusalem, pati debet. Sed non solus; habet secum Christum, cujus vel memoria cruciatus lenit.

III. *Et ipsi nihil horum intellexerunt* (Luc. 18). Terrena adhuc sapiebant, et magni faciebant ea, quæ mundus æstimat, delicias, honores, gloriam, etc., a contemptu autem, contumeliis, et doloribus abhorrebant. Animus, qui terrena sapit, non percipit, quod Deus æstimat. Unde tu tam aridus es in meditatione vitæ, et mortis Christi? Quia non habes æstimationem, et amorem contemptûs, et afflictionum; sed honorum, vanitatum, et delectationum sensus. Defle insipientiam tuam, et disce ab optimo Magistro pati: Quia *non est discipulus super Magistrum* (Matt. 10).

SABBATO.

Præparatio ad solemnem ingressum in Hierusalem.

I. *Et ascendens* Jesus *Hierosolymam, assumpsit duodecim Discipulos* (Matth. 20). Non ignorabat Christus decrevisse Judæos, *ut* eum *dolo tenerent, et occiderent* (Matth. 26). Voluit tamen Hierosolymam solemniter ingredi, et cum ea pompa, quæ a Prophetis de Messia prædicta fuit. 1. Ut ostenderet se verum esse Messiam, et præberet se agnoscendi occasionem, ut inexcusabiles essent, si non ut talem venerarentur. Omnibus enim dat Deus gratias, non omnes accipiunt. Stude, ut oblatas accipias: time, si negligas. 2. Ut ostenderet, non posse Judæos exequi decretam mortem, nisi ipse velit. A Deo pendet quidquid decreveris. Ejus ergo gubernationi te in omnibus committe.

II. *Ite in castellum, quod contra vos est, et statim invenietis asinam alligatam, et pullum cum ea; solvite, et adducite mihi. Si quis vobis aliquid dixerit, dicite, quia Dominus his opus habet* (Matth. 21). 1. Ostendit Divinitatem suam, significando absentia. Crede non abesse a te; adora, ama, time. 2. Exercet dominium, quod habet in omnes res creatas. Et tu huic subjectus es. Patere eum in te dominari. Cùm internâ te cogitatione monet, ut frangas appetitum, ut subdas voluntatem, ut linguam moderens; cogita has asinas esse, et tibi dici, *Dominus his opus habet*. Negabisnè hoc illi?

III. *Euntes autem Discipuli, fecerunt sicut præ cepit illis* Jesus, *et adduxerunt asinam, et pullum* (Ibid.). Obediunt Apostoli perfectè, *sicut præcepit*; nec ullam movent ulteriùs quæstionem. Par fuit promptitudo domini illorum jumentorum. Audito enim, quòd *Dominus his opus habet*, nec qui sint, nec a quo missi, nec causam, nec tempus quærit. En bonam in utrisque voluntatem faciendi, quod placet Domino. Examina, quàm bona sit tua, quàm prompta ad bonas suggestiones. Dispone eam, ut sit melior.

DOMINICA SEXAGESIMÆ.

Triumphalis ingressus Christi in Hierusalem.

I. *Imposuerunt super eos vestimenta sua, et eum desuper sedere fecerunt. Plurima autem turba straverunt vestimenta, etc.* (Matth. 21). Considera obsequia Discipulorum, et turbarum officia in textu enumerata. Quis excitavit turbam, quæ non ignorabat Principes in Christum conjurasse, nisi qui corda movet Deus, et contra timores firmat? Quid sperare poterant a paupere Jesu, et pauperibus Discipulis? imò timere poterant Principum indignationem. Sola æstimatio Christi eos movit, quam conceperant ex ejus miraculis, et recenter suscitato Lazaro. O si magnam conciperes Dei æstimationem, quæ obsequia præstares Deo! Quàm fortiter adversùs teipsum et concilia tuarum passionum dimicares!

II. *Clamabant dicentes : Hosanna filio David. Be-*

nedictus qui venit, etc. (Ibid.). Considera turbam hanc tria conjunxisse, quibus vera devotio, perficitur : Cor, sive affectum, quo Christum prosequebantur; linguam, seu voces, quibus eum laudabant; manus seu opera, quibus ramos cædebant. Non est vera devotio, quæ hæc tria non habet, quia nisi hæc Deo reddat, non reddit nos totos. Confer devotionem tuam. Vide an verba, et opera præcedant ex affectu? an, ut loqueris, ita facias? an vox sit Jacob, manus autem Esau? Totus Dei eris, si illa tria conjungas.

III. *Ecce Rex tuus venit tibi* (Ibid.). Cogita te invitari ad hoc spectaculum : *Ecce Rex tuus* omni titulo. Debes ergo ei omnem subjectionem. *Venit tibi*, id est, tuo bono : cui omnes suas cogitationes, studia, vitam, sanguinem est impensurus : ut te egenum ditet, periclitantem protegat; miserum et vilem ad regnum evehat. Atolle illi portas cordis, ut introeat Rex gloriæ. Agnosce affectum. Adora Regem : offer illi intellectum, voluntatem, et affectus tuos.

FERIA II.

Invidi Pharisæorum sermones.

I. *Videtis, quia nihil proficimus. Ecce mundus totus post eum abiit* (Joan. 12). Considera invidiam Pharisæorum. Qui occisum volebant Christum, quàm ægrè ferunt honoratum! Sed fateri debent, se nihil proficere. Noli animo dejici, si invidiam patiaris. Nihil proficiet : solum invidum cruciabit. Noli etiam invidere, ne crucieris. Dicunt plus

quàm verum sit, quòd totus mundus eum sequatur, ut magis suam rabiem acuant. Utinam verò id verum esset! sequantur eum Infideles, Hæretici, Judæi. Tu primus sis. Si alius plausum, et accursum habeat, tu non invide.

II. *Quidam* autem *Pharisæorum.... dixerunt ad illum : Magister, increpa Discipulos tuos* (Luc. 19). Ecce livoris ingenium! vult impeditos Christi plausus : audet ab ipso Christo id petere, ut eos prohibeat. Vocant Magistrum, ut petitioni per blandimenta viam sternant. Quid petunt? ut Discipulos increpet. Quare? Estne malum, quòd applaudant Domino? Sed invidia nihil rectum videt, etiam pia et sancta improbat. Absit a me hæc, et omnis passio, quæ sensum pervertit, et excæcat.

III. *Quibus ipse ait : Dico vobis, quia si hi tacuerint, lapides clamabunt* (Ibid.). Sensus est, quòd non silebunt hi, qui a Deo moti sunt : si tamen silerent, posse Deum etiam durissimi cordis homines ad dandam sibi gloriam excitare. Ita est. Nullum cor est tam durum, quod Deus vel frangere, vel mollire non possit. Potest ergo et meum. Sed hactenùs ego obstiti. Quid feci? Quoties voluit ille? Quoties ego restiti? Time, quia *cor durum habebit malè in novissimo* (Eccli. 3).

FERIA III.

Flet super civitatem Hierusalem.

I. *Videns civitatem, flevit super illam* (Luc. 19). Quid lacrymæ in æstu plausuum? Videt Hierusalem, et in ea totum mundum. Videt omnium scele-

ra : etiam tua. Videt Passionem suam cessuram multis in ruinam, ex propria eorum malitia. Poterat absolutè salvare, sed vult ut gratiis suis cooperemur. Peribimus, si non utemur. Expende, an aliquam super te flendi occasionem dederis. Amorem ejus in te agnosce. Sed non sufficit, nisi et tu coopereris.

II. *Si cognovisses et tu, et quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi* (Ibid.). Indicat fletûs sui causam esse cæcitatem populi non agnoscentis Messiam, ex qua odium, invidia, ingratitudo, et omne malum. Hinc laborat Diabolus, ut hanc cordibus nostris cæcitatem inducat, ut non agnoscamus quantum bonum sit gratia Dei, quantum malum peccatum; non attendamus Dei inspirationibus, ne sequamur. Et hoc, *in hac die tua,* vitæ scilicet hujus, quæ sola est dies nostra : quam sequetur *Dies Domini.* Vide ergo, quomodo diem tuum impendas, ne timere debeas diem Domini. Deplora priorem cæcitatem, et tandem aperi oculos, ut agnoscas, quæ gratiæ tibi dentur ad vitam æternam.

III. *Venient dies in te, et circumdabunt te inimici tui vallo, etc.* (Ibid.). Prædicit eversionem urbis per Romanos futuram, ob peccata, præsertim in Christum, commissa. Peccata enim sunt omnium miseriarum causæ, et præparant materiam vindictæ Dei. In his exprimitur miseria hominis in articulo mortis, qui malè usus est tempore suæ visitationis, et gratiæ. Circumdabunt eam inimici Dæmones; coangustabunt præterita peccata; prosternent in terram omnes grandes, et vanas designationes, etc., quia non bene usa est tempore visitationis suæ. Vide quanti refert uti gratia dum tempus est.

FERIA IV.

Pasciscitur Judas cum Principibus de tradendo Jesu.

I. *Tunc abiit unus de duodecim, qui dicebatur Judas Iscariotes, ad Principes Sacerdotum* (Matth. 26). *Tunc*, postquam intravit aviditas pecuniarum occasione effusi unguenti; vel quando scivit congregatos in odium Christi Pontifices. *Unus de duodecim*, in Apostolica dignitate constitutus : *Judas* nominatur, nè suspicio cadat in plures : *Iscariotes*, nè quis cogitet de Thaddæo : *ad Principes Sacerdotum* infensissimos Christo, et morti ejus intentos. Vide quò evadant indomitæ animi passiones. 1. Ardebat avaritiâ Judas. 2. Hinc murmurator factus de profuso unguento. 3. Tum cœpit odisse Christum. 4. Eum pretio vendere. 5. Non amico, sed capitalibus inimicis. Time proinde passiones tuas, et ideo applica illis securim mortificationis.

II. *Et ait illis : Quid vultis mihi dare, et ego vobis eum tradam* (Ibid.). Quantas, quàm pretiosas merces proponit pessimus mercator, Dei Filium! Sed quàm vili æstimat, qui pretii libertatem iniquis emptoribus remittit? qui nec Jesum nominare dignatur! Resne ergò tam vilis est Deus? Ah! quoties tu eum vilioris æstimasti! At quantò pluris, ille te fecit, qui pro te se, vitamque suam dedit! O brutum! si non pluris æstimas! si non amas!

III. *At illi constituerunt ei triginta argenteos* (Ibid.). Pretium jumenti, aut vilissimi mancipii!

Quis iste Dei contemptus? Sed altiore consilio tam parvo est venditus. *Nos ille voluit pretiosos facere in pretii vilitate* (ait D. Paulin., Ep. 4). *Ipse nobis hâc vilitate pretiosior, quòd se vili vult æstimari, ut ab omnibus ematur.* Non potes grandia pro Deo dare: da parva, da curam minimorum. His libenter se tibi vendit.

FERIA V.

Cœna Paschalis.

I. *Ite in civitatem ad quemdam, et dicite ei: Magister dicit... Apud te facio Pascha* (Matth. 26). Pauperrimus Jesus nec ut Pascha celebret propriam habet commoditatem. Visne tu, non tantùm ad spiritualia, sed etiam ad sensualia, omnem tibi suppetere commoditatem? Patrifamilias tantùm innuit, quid placeat: *Apud te facio Pascha;* et ille protinus assentitur, et fervet ab obsequium. Sufficitne tibi a Deo, a Superioribus, a regula innui, quid Deo placeat? Statimne assentiris? An quandoque servilibus cogendus es? Sic pretium operis et meritum perdis.

II. *Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum* (Luc. 22). *Hoc Pascha?* quod est ultimum vitæ suæ, quod mox sequetur acerba Passio, et mors infamis? Ideo omnino, quia post hoc scit secuturam mortem, ad quam tui amore semper aspirabat. Quò vicinior est Passioni, eò majus gaudium prodit. Si Christum te amare credis, et pati fugis, tibi mentiris. Probatio amoris est passio, præsertim si sit cum gaudio, aut cum antecedente deside-

rio. O quàm tu delicatus es! Non correspondebis desideriis Christi, nisi similia concipias.

III. Considera Christum hìc servasse omnes legis cæremonias, et quid eæ significarent contemplatum. In *Agno occiso, excoriato, asso*, seipsum occidendum, flagellis excoriandum, et igne amoris consumendum. In *secto, non fractis ossibus*, se luxatum quidem, ossa tamen sua non fracta. In *festinatione comedentium*, festinationem furoris inimicorum. In *lactucis agrestibus*, sui fellis amaritudinem. In *baculo, quem manibus tenebat*, suam Crucem. Cogita qui fuerint hìc affectus, se ad omnia hæc offerentis; et conare similes elicere.

FERIA VI.

Lotio pedum.

I. *Sciens quia omnia dedit ei Pater in manus..., surgit a cœna, et cœpit lavare pedes* (Joan. 13). Quæ connexio ista? Scit omnia sibi data in manus, et cœpit lavare pedes? Ut intelligas quanta sit humilitas, intellige quanta sit majestas ejus qui se abjicit. Potesne majorem cogitare? Appende vilitatem tuam: et tamen humiliari detrectas. *Omnia sunt ei data in manus.* Sed tu surripis aliquid illi, quia pedes illi tuos, id est, affectus non das. Ubi vagantur? nonne post vestigia gregum, seu creaturarum? Collige eos: consigna ei in manus, ut ille lavet a pulveribus, aut sordibus, quæ ex creaturis adhærent, et manu suâ eos regat.

II. *Surgit a cœna, ponit vestimenta*, accipit lin-

teum, parat aquam, lavat, abstergit (Ibid.). Omnia solus agit. Cur non Discipulorum aliquis ad juvandum admittitur? Ad honorata, ad filiationem Dei, ad hæreditatem Regni, ad potestatem absolvendi, et ejiciendi Dæmonia admisit, socios; ad ea, quæ sunt humilitatis, prævenit omnes, nec opinantes. Sic agunt veri humiles. Non es verè humilis, si in vili ministerio non certas prævenire. At tu fortè nec sequi contendis, et lentus aspicis alios. Crede mihi, aspicies etiam olim de longè, cùm illi te ad præmium antecedent, et serò dolebis.

III. *Venit ergo ad Simonem Petrum, etc.* (Ibid.). Petrus videt hinc suam vilitatem, inde majestatem Dei; stupet: *Domine, tu mihi lavas pedes?* Pondera singula verba. *Domine* universorum, et meus, *Tu*, cujus est potestas, et imperium; *mihi*, servo vilissimo, et peccatori, etc. Obstupesce verò quòd ipsum toties in te faciat Jesus, toties te abluat non aquâ, sed Sanguine suo, seu gratiâ ex meritis Sanguinis. At hujus tanta necessitas est, ut nisì te laverit, non sis habiturus partem cum illo. Dic ergo cum Petro: *Domine, non tantùm pedes* affectuum, *sed et caput* cogitationum, *et manus* operum, ut omnia sint munda in conspectu tuo.

SABBATO.

Admonitio Discipulis data post pedum Ablutionem.

I. *Scitis quid fecerim vobis?..: Si ergo ego lavi pedes vestros, Dominus et Magister* vester, *et vos debetis alter alterius lavare pedes* (Joan. 13). 1. Per in-

terrogationem revocat eos ad attentionem. Res enim attentu dignissima est humilitas Christi. 2. Verbo explicat, quòd priùs exemplo ostendit. Efficacissima sunt docentis verba, quæ ipsius factis animantur. 3. Argumentum nervosum est : Ego lavi : ergo et vos debetis : Ego vobis; ergo vos alter alteri. Vide quàm a minori ad majus bene concludat. 4. Hic vocat se Dominum ac Magistrum, ut efficaciùs persuadeat. Quid tu ad ista? Stipes es, si non convinceris : lapis es, si non moveris.

II. *Exemplum enim dedi vobis, ut quemadmodum ego feci, ita et vos faciatis* (Ibid.). Vide quo facta Christi tendant : ut sint tibi in exemplum. Quantum est de te, vitam adimis factis Christi, si non imitaris : fraudas enim ea fine suo; quia exempla cessant esse exempla, ubi cessat imitatio. Nè feceris tu hanc illis injuriam. Vide etiam quàm bonum habes Dominum, qui non imponit tibi jugum, quod ipse prior non portet! Quàm bonum Magistrum, qui ut te blandiùs trahat, priùs facit, quàm verbo doceat. Ut bene ergo opereris, attende in singulis exemplum Christi, ut facias quemadmodum ille. Hæc compendiosa est, et certa perfectionis norma.

III. *Si hæc scitis, beati eritis, si feceritis ea* (Ibid.). Aperta doctrina est, quòd non ille sit beatus, qui multa scit, sed qui facit quæ scit. *Non enim magnum est virtutem cognoscere, sed studiosè agere,* ait Cyril. Alex. (l, 9 in Joan. c., 9). Non ergo satis est, quòd scias exempla Domini. Ipsa scientia est quædam ad imitandum obligatio. Nam (Luc. 12) Servus, qui scit voluntatem Domini sui, vapulat multis, si non faciat secundum eam. Expende quanta

tu lumina habeas, quantam bonorum cognitionem. O si secundùm eam faceres, quàm esses beatus!

DOMINICA QUINQUAGESIMÆ.

Inst'tutio Venerabilis Eucharistiæ.

I. *Accipite et comedite : Hoc est corpus meum* (Matth. 26). Crede primum vivâ fide, carnem, sanguinem, animam Christi, Deitatem, et quidquid est Deus, esse in SS. Eucharistia, sive vi verborum, sive per concomitantiam. Admirare Dei sapientiam, quæ invenit novum modum se nobis communicandi. Obstupesce, et lauda omnipotentiam, quæ uno momento, solo verbo, illa omnia sub speciebus panis et vini ponit. Agnosce infinitum amorem, quo hoc facit. Sicut Pater *sic dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret :* ita et Filius, ut seipsum daret, ut sit nobiscum usque ad consummationem seculi. O admirabilis, et amabilis Deus! Quòd de te cogitaverit, ut incarnaretur, quantum est! sed quantò majus, quòd in te, velut denuò in mundum veniat, et omnia secum adferat, quæ tunc attulit! Quid retribues Domino?

II. *Dominus* Jesus, *in qua nocte tradebatur,* accipiens *panem*, etc. (1. Cor. 11). Considera tempus hujus institutionis. Erat illud ipsum, quo ejus vitæ struebantur insidiæ, quo fervebant odio Judæorum in illum. Sic aquæ persecutionum non potuerunt extinguere charitatem ejus. Sic amat nos etiam, cùm inimici sumus. Tormenta igitur vicina, crux, infamia, non causârunt separationem Christi a te,

sed majorem conjunctionem per hoc amoris et unionis Sacramentum. *Quis ergo* te *separabit a charitate Christi? Tribulatio? an augustia? an fames? an nuditas? an periculum* (Rom. 8)? Conclude magno ardentique amore : *In his omnibus* superabo *propter eum qui dilexit* me.

III. *Et manducantibus illis accepit* JESUS *panem* (Marc. 14). Considera quos Christus adhibuerit convivas. Apostolos nempè, et inter eos, ut communior habet sententia, etiam Judam. Sed quanta sumentium diversitas! Illi corpore simul, et spiritu ardentissimæ devotionis, iste solùm corpore, spiritu autem in proditionem Christi intento. Vide belluam illam hoc amoris cibo non mitigatam : et adverte quomodo scelera in catenam eant, cùm passio, ex qua ortum trahunt, non tempestivè opprimitur.

FERIA II.

Christus super Cœna insinuat proditorem.

I. JESUS *turbatus est spiritu...., et dixit : Amen, amen dico vobis, quia unus ex vobis tradet me* (Joan. 13). Turbatio hæc fuit vehemens tristitia. Causa hujus est atrocitas criminis a Juda patrandi, ab Apostolo, a domestico. Quid non agit, ut a meditato eum scelere reducat? Ostendit se conscium futuræ proditionis, ut non credat Judas suum scelus latere. Non nominat proditorem, ut parcat famæ, ut non concitentur in eum alii Discipuli, ut Judas hâc lenitate trahatur, nè manifestè coargutus

fiat impudentior. Dum nihil proficit, dat signum proditoris : *Qui intingit mecum manum*, etc. (Matth. 26). Intentat ei *Vœ* æternæ damnationis. O bonitas Dei ! O duritia peccatoris! O Domine, non induretur cor meum, ad tot inspirationes, quas et mihi mittis.

II. *Et contristati* sunt *valde*, et *cœperunt singuli dicere : Numquid ego sum, Domine* (Matth. 26)? *Quòd dixit : Unus ex vobis, omnes perturbat* (S. Chrysost. Hom. 71. in Joan.). Quare? 1. *Non de conscientiæ reatu, sed de humanæ mutabilitatis incerto* (S. Leo., Ser. 7. de Pass.). Et si non essent sibi conscii, timebant suæ fragilitati. Noli ergo et tu nimiùm tibi confidere. Cecidit Petrus qui nimiùm sibi fidebat. 2. *Timentes nè minus verum esset, quod in se quisque noverat* (Idem., S. Leo.). Et si enim quis nihil sibi conscius sit, non ex hoc justificatus est. Time et tu, et dic : *Ab occultis meis munda me.* Audet et impudentissimus Judas idem quærere. Quid tu facis, nè te suspectum patiaris? Quàm mansuetè respondit Christus : *Tu dixisti ;* non tu scelerate, tu perfide, etc. Quid tu respondes ei, a quo offensus es? quibus verbis? quo vultu? quâ voce?

III. *Exivit continuò. Erat autem nox.* Et *cùm exiisset, dixit* Jesus : *Nunc clarificatus est Filius hominis* (Joan. 13). Ingressus in eum Satanas, non permisit ut orationem exspectaret, *timens, nè scintillam in ejus animo accenderet, et ad meliora retraheret* (S. Cyril.). Vide quàm studeat Dæmon ab oratione avertere eos, quos tentat ; et collige quàm efficax remedium esse debeat oratio. Quando exivit Judas, clarificatus est Christus, *separato inde ne-*

quissimo Juda, et secum remanentibus Sanctis (S. Aug. Tract. 63. in Joan.) : quasi una iniqui præsentia gloriam Christi obscuraverit. Qui ergo inter Sanctos vivis, stude virtuti, nè tua vita gloriam Christi obfuscet.

FERIA III.

Contentio Discipulorum.

I. *Facta est contentio inter eos, quis eorum videretur esse mejor* (Luc. 22). *Certiores facti de morte Magistri, inquirebant, quis eorum videretur esse major, ut cæteris fieret Magister* (Euthym.). 1. Quàm citò mutantur affectus nostri! Paulò antè *contristati sunt valde*, quòd tradendus esset Christus : jam in ambitionem cadunt. Vide tu, nè sis in bono tam inconstans. Infirmæ virtutis sunt affectus desultorii. 2. Qui contendunt? Etiam in Christi schola? Sub Magistro humilitatis? 3. Quæ materia disceptationis? *Quis videretur*, coram hominibus, non quis re ipsâ esset. O vanitas, visne tu videri, an esse?

II. *Qui major est in vobis, fiat sicut minor* (Ibid.). Hoc est pharmacum curandæ ambitioni. Nam contraria optimè curantur contrariis. Excellentiorem te judicas officio, potestate, scientiâ, etc., fias sicut minor. Ita lege a Christo sancitum est. Hoc ejus exemplo firmatum. *Ego autem in medio vestrûm sum, sicut qui ministrat.* Alii solùm videntur esse majores : qui se demittunt, reipsâ sunt. Credis hanc veritatem? Et cur non huc tua tendunt studia?

Cur locum, cathedram, officium, etc., honoratiora ambis ?

III. *Et ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus regnum* (Ibid.). Accipe hoc ad domandam ambitionem, ad sectandam humilitatem motivum. Pater disposuit Filio regnum per humilitatem et crucem. *Humiliavit semetipsum... propter quod Deus exaltavit illum, et dedit illi* Regnum (Phil. 2). Filius tibi eodem modo disponit regnum. *Disponit*, veluti testamento, et ultimâ voluntate, quam non licet infringere. Delusoria sunt ergo principia his contraria, quæ hactenùs es secutus. Illud certissimum est : *Qui se humiliat, exaltabitur* (Luc. 14).

FERIA IV.

Sermo Christi super Cœna.

I. *Sicut dilexit me Pater, et ego dilexi vos. Manete in dilectione mea* (Joan. 15). Longus est sermo, et dignissimus, qui sæpiùs legatur. Tria autem potissimùm eo commendavit : 1. Quidem, Amorem Dei, non qualemcunque, sed permanentem, et constantem. 2. Ad hunc ut inducat, suum in nos amorem proponit : *Dilexi vos* gratis, sinè vestris meritis : *Sicut dilexit me Pater,* tam intenso, tam puro amore: Nonne jure amari exigit, qui ita amat? 3. Et quod signum amoris ei dabis? unum petit : *Si diligitis me, mandata mea servate.* Quàm facilè? *mandata ejus gravia non sunt* (1. Joan. 5). Dasne hoc signum in regularum observantia? Quem fructum feret, quia ita diligit? 1. *Manifestabo ei meipsum* (Joan. 14),

per plura lumina. 2. *Pater meus diligit eum.* 3. *Ad eum veniemus, mansionem apud eum faciemus.* Expende hæc omnia.

II. *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos* (Joan 13). Commendat dilectionem proximi. Si hæc absit, non est dilectio Dei (1. Joan. 4). *Mandatum novum,* in quo fundatur lex nova, quæ est lex amoris, in qua sub capite Christo omnes *unum corpus sumus*, *singuli autem alter alterius membra* (Rom. 12). *Novum*, non novitate diligendi, sed diligendi *sicut ipse* dilexit, gratis, etiam inimicos, cum suo incommodo, per tormenta, usque ad Crucem, ut nos salvaret. O quantum abes ab hac perfectione! Si vis Discipulus ejus esse, accende hunc in te amorem. Hunc pro signo Discipulatûs exigit. *In hoc cognoscent omnes, quia Discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem* (Joan. 13).

III. *Petite*, *et accipietis* (Ibid.). Commendat orationem. 1. Accendit fiduciam impetrandi : *Quodcumque petieritis... faciam* vobis. 2. Auget fiduciam, quod petendum sit à Patre : *Si quid petieritis Patrem,* qui bonus est, et potens. 3. Docet ut id, quod petitur, sit aliquid, id est (ut ait Augustin. Tract. 102. in Joan.), *quod in beatæ vitæ comparatione non sit nihil.* 4. Docet petendum *in nomine*, seu per merita *sua*, quæ (ut ait Rupert., l. 12. in Joan.) *necessarium sunt universæ orationis vehiculum.* 5. Quod petitur, dirigatur ad gloriam Dei : *Ut glorificetur Pater in Filio* (Joan. 14). Si has conditiones accuratè servaveris, quod petes accipies.

FERIA V.

Christus consolatur Apostolos.

I. *Non relinquam vos orphanos ; veniam ad vos* (Joan. 14). Consolatur de suo abitu tristes Apostolos, pollicendo semper præsens suum auxilium in omni tribulatione. Si Deus tecum, quis contra te? Non relinquet te, nisi prior tu eum relinquas. Perseverabit esse Pater, si non desinas esse filius. Et si te modicum relinquat in desolatione, aut afflictione, iterum modicum et videbis eum, et gaudebit cor tuum. 2. Animat eos spe præmii æterni : *In domo Patris mei mansiones multæ sunt* ; et : *Ego vado parare vobis locum.* Modicum est quodcumque tribulationis, sed æternum quandoque gloriæ pondus illi promittitur. Illuc respice, ne pressus animo deficias.

II. *Quia de mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo, propterea odit vos mundus* (Joan. 15). En aliud solatium : quia signum est Divinæ electionis, si habeas, quod patiaris. Quos reprobat, patitur ire post vestigia gregum, ac delectationum suarum. Addit : *Ipse Pater amat vos, quia vos me amastis.* (Joan. 16). Quartum solatium, quia afflictiones sunt pignus amoris Dei in nos. Quam majorem consolationem petis, quàm scire quòd te Deus amet.

III. *Si me persecuti sunt, et vos persequentur* (Joan. 15). Quintò, exemplum suum in solatium adducit : *Me priorem vobis odio habuit.* Sed *confidite, Ego vici mundum* (Joan. 16); vos quoque vincetis,

quia ego vobiscum pugno. Sextò denique : *Tristitia vestra vertetur in gaudium* ; mundi verò gaudium in æterna lamenta. Quantò meliùs tibi est amplecti viam, cujus terminus est æternum gaudere! Ad spinas ergo, ad Crucem aspira.

FERIA VI.

Oratio Christi ad Patrem pro Discipulis.

I. *Pater sancte, serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi, ut sint unum, sicut et nos* (Joan. 17). Per unionem charitatis perfectissimam, ut sint unum, sicut personæ Trinitatis, si non naturâ, saltem intellectu, judicio, voluntate; *idem sapiant, idem velint*. Vide ut tua talis sit charitas. 2. *Non rogo, ut tollas eos de mundo*, ex tribulationibus, quia volo eos adhuc pro nomine meo pati; *sed ut serves eos a malo*, id est, peccato. Magis ergo solicitus esto, ut peccatum fugias, quàm crucem, et afflictionem. 3. *Sanctifica eos in veritate*, per gratiam Spiritûs sancti, ut sint idonei Ministri Evangelii. Sed tu etiam ut talis sis, gratiæ collabora, neque sis fictè sanctus, sed in veritate.

II. *Tui erant, et tu mihi eos dedisti, et sermonem tuum servaverunt* (Joan. 11). Hoc primum motivum est, quare pro iis oret. Ex parte quidem Christi, quia illi a Patre commissi erant. Ex parte verò Discipulorum, quia sermonem Dei, seu fidem, aut legem servaverunt, et gratia Dei in eis vacua non fuit; ac per hoc se dignos reddiderunt, ut pro iis

oraret. Vis advocatum Jesum apud Deum experiri? vide ut cum veritate dicas : *Tuus sum ego* (Psal. 118); deinde ut gratia Dei apud te vacua non sit. 2. Motivum est : *Clarificatus sum in eis* (Joan. 17) : quia me glorificant coram hominibus. An et tu Deum glorificas affectu, verbo, opere?

III. *Non pro eis autem rogo tantùm, sed et pro eis qui credituri sunt per verbum eorum in me* (Ibid.). Crede et pro te orasse, quem præsentem ut comprehensor in essentia Divina, ut viator per scientiam infusam videbat. Effectum habebit oratio, si tu non resistas. Quid verò oravit pro te, et pro omnibus? 1. *Ut omnes* unum sint. 2. *Sicut tu Pater in me, et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint,* per charitem ad Deum. Duplicem ergo hunc amorem pro te postulavit. O quàm felix, si hunc habeas! At non habebis, nisi omnem alium sensualem amorem expellas.

SABBATO.

A Cœnaculo in Hortum egreditur, et prædicit scandalum Discipulorum.

I. *Et egressus ibat secundùm consuetudinem in montem Olivarum* (Luc. 22). Ex urbe olim sibi dilecta, tot beneficiis adornata, lacrymis a se deplorata, sed quæ gratiis non est usa, egreditur Jesus. Quis non timeat vel inter ipsa beneficia, nè a Jesu deseratur? Non ex eo securum te reddunt, quia dantur, sed quia cooperaris, quantùm vales. *Ibat secundùm consuetudinem*, quâ oraturus se a tumulti-

bus subducebat, quam non deseruit, etsi se ibi comprehendum sciret. Disce non admittere spiritualibus exercitiis impedimenta, multò minus quærere, aut prætexere.

II. *Tunc dicit illis* Jesus : *Omnes vos scandalum patiemini in me in ista nocte* (Matth. 26). Timore, ac pusillanimitate, quâ me pastorem vestrum deseretis, ubi ea videbitis evenire, quæ toties prædixi. Aliud est de vinculis et morte cogitare, aliud periculum præsens videre. Vix ullum terrent absentia mala ; at præsentia etiam fortes frangunt. Etsi mille meditationibus pati ardua proposueris, adhuc sta in timore, et non tibi, sed soli gratiæ innitere.

III. *Respondens autem Petrus, ait illi : Etsi omnes scandalizati fuerint in te, ego nunquam scandalizabor* (Ibid.). Ex fervore quidem suo solito, sed non cum humilitate conjuncto hæc dixit Petrus. Qui sibi præfidit, multa jactat, pauca præstat, in gravia incidit. Sic Petrus 1. contradicit Christo primæ veritati, idque non semel, sed iterato. 2. Christo gravius prædicenti lapsum, pertinaciter resistit. 3. Alios inducit exemplo suo, ut similiter omnes dicerent. *Debuisset dicere : Dona mihi gratiam, ut si omnes scandalum passi fuerint, ego in negationem non cadam* (Orig., Hom. 35. in Matth.). Neque bonis ergo tuis affectibus nimiùm fide, quia levi vento mutantur ; sed eos in gratia Dei funda.

DOMINICA I. QUADRAGESIMÆ.

Christi in Horto tristitia, tædium, pavor.

I. *Cœpit contristari, et mœstus esse* (Matth. 26). Nec timere, nec tristari potuisset, quia verè beatus erat, nisi his affectibus licentiam dedisset animam occupandi. Excessus hic charitatis fuit, qui sponte voluit illam partem affligi, quam torquere non poterant adversarii. Causæ hujus tristitiæ fuerunt : 1. Viva repræsentatio omnium et singulorum cruciatuum suorum, ac mortis ignominiosissimæ. Quæ per partes passurus erat, ea hoc tempore simul sensit in anima. Colligam et ego in unum fascem omnem suam passionem, ut semper sit in corde meo fasciculus myrrhæ. 2. Viva repræsentatio omnium peccatorum, et exigui fructus ex sua Passione. Et tu ergo tristitiæ hujus causa fuisti. Christus pro te tristabatur, quia tu *exultabas in rebus pessimis.* Quantum tibi voluptatis, tantum Deo dedisti tormenti. Ah! non amplius : nè de te queratur : *Quæ utilitas in sanguine meo* (Psal. 29)?

II. *Tunc ait illis : Tristis est anima mea usque ad mortem* (Matth. 26). Mœroris vis erupit in verba : an ut solatium quæreret? an ut etiam id aperiret, quod solùm in animo latebat, et cognosci ab apostolis non poterat? *Anima mea,* quæ actu visione beatâ fruitur, cum qua naturaliter nullus mœror stare potest, illa tamen tristatur. Obstupesce. Christus, ut patiatur, miracula supra naturam adhibet. O amor!

O patiendi desiderium! At quibus hunc suum mœrorem aperit! iisdem, quos socios habuit in Transfiguratione. Disce hinc, quòd quibus Deus solatia spiritualia concedit, eos præparet ad magnos dolores. Disce non tantùm esse cum Christo in monte Thabor, sed etiam in agonia, in monte Oliveti.

III. *Sustinete hìc, et vigilate mecum* (Ibid.). Considerare hìc potes, quæ Christus tristitiæ remedia adhibuerit. Primo enim aperuit hanc suam afflictionem Discipulis. Videtur dolori lenimen accedere, si reveletur amico. Experieris id ipse, si tentationes tuas animæ Directori aperias. Ut difficile est occultis vulneribus remedium, sic facilè apertis. 2. Confert se ad Orationem : *Sedete hìc donec vadam illuc, et orem*. Non seducit procus Regis filiam, quæ fidenter clamat ad patrem. Fur si clamore proditur, statim fugit. Tentatus ergo, non diverte ad creaturas, sed ad Deum.

FERIA II.

Oratio Christi in Horto.

I. *Pater, si possibile est, transeat a me calix iste* (Matth. 26). Hæc prima orationis pars est. Orat ut homo, horrorem tam acerbæ mortis professus. Fortè etiam ex desiderio citiùs consummandæ Passionis, uti S. Catharinæ Senensi est revelatum. Fortè non rogat, ut calicem ipse prætereat : sed (ut ait Hilar. can. 31. in Matth.), *ut illud, quod ad se transit, in alios accedat : ut quomodo ab ipso bibitur, ita ab his bibatur*. Existima ergo illud tibi a

Christo propinari. Dic fidenter : *Calicem salutaris accipiam* (Psal. 115). Et quia, licet spiritus promptus sit, caro tamem infirma est, adde : *Et nomen Domini invocabo* (Ibid).

II. *Verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu* (Matth. 26). Altera orationis pars est. Si petivit, ut homo, liberari ex morte, inefficaciter petivit; et nunc corrigit naturalem voluntatem, per voluntatem rationalem, se Divinæ subjicientem. Si petivit amore citius patiendi, etiam in hoc se resignat. Si denique ut etiam alii hunc calicem biberent, quibus, quâ mensurâ dandus sit, Patri remittit. Disce inclinationem naturalis appetitûs ratione corrigere. Disce te in omnibus Divinæ voluntati commendare.

III. *Iterum abiit, et oravit tertiò eumdem sermonem dicens* (Ibid.) Interrupit bis orationem, Discipulorum gratiâ, qui in suis periculis dormiebant : ut eos ad orationem et ad futuræ pusillanimitatis remedium hortaretur. Alternat ergo studium orationis, et charitatis. Sic agendum et tibi. Ubi inter homines comparueris, ad Deum redi. Aliquando et oratio abrumpenda, ut proximo succurras. Opera charitatis nobiliora sunt, quàm pietatis. *Orat eumdem sermonem tertiò*. Non est inanis oratio, nec sterilis, in qua sæpiùs eosdem affectus repetis.

FERIA III.

Agonia et sudor Christi sanguineus.

I: *Et factus in agonia prolixiùs orabat*. (Luc. 22). Lucta erat inferioris hominis timentis, et superioris

absolutè volentis, et sibi imperantis mortem. Disce hinc ratione, et superiore homine semper luctari cum inferiore, et ea tibi negare, quæ sunt sensus; ea velle, quæ ratio dictat. Neque hoc languidè, sed si opus sit, etiam cum agonia. Disce deinde quò magìs tentaris, magìs orationi insistere, ut Deum ad victoriam habeas adjutorem.

II. *Et factus est sudor ejus sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram* (Ibid.). Quo devenit mei causa miser Deus! Infirmitas mea est, et ut curer, Medicus sudat. Clamabat vindictam terra animæ meæ ob peccata mea, nec aliud exspectare poteram. Aspergit eam JESUS sanguine misericordiæ suæ, ut misericordiam clamet (Rupert., l. 12. de Vict. Verb. Misericordia). Misericordia, mi Deus! Plantaverat sibi vineam electam animam meam; sed quia facta erat sterilis, et inutilis, rigat eam suo Sanguine. O quantùm me amasti, Deus meus! Quàm parum tibi reddo! Tu sanguinem fundis, ego sudorem tibi negabo?

III. *Apparuit illi Angelus de cœlo confortans eum* (Ibid.). Hic est fructus productæ orationis. Afflictus, persevera in oratione; Deus velut Angelum tibi mittet internam consolationem. Consolabàtur autem eum, non instruendo, sed laudando ejus fortitudinem, sapientiam, obedientiam erga Patrem, charitatem erga homines, gloriam quæ ex Passione redundabit in Deum, lætitiam quæ in Angelos, etc. Et Creator a creatura, quàm humiliter accipit! Disce afflictos animos etiam laude solari. Disce minorum officia non superbè rejicere.

FERIA IV.

Christus ab oratione invisit Discipulos.

I. *Et venit ad Discipulos suos, et invenit eos dormientes, et dicit Petro : Sic non potuistis unâ horâ vigilare mecum* (Matth. 26) ? Visitat Dominus Apostolos, ut videat, an vigilent, et orent, ut mandaverat. Visitandi sunt subditi. Tu non ægrè feras visitari. *Invenit dormientes.* Ingentia illa Petri promissa in somnum abierunt. Quoties et tua? Quoties tibi fastidiosum est unâ orationis horâ cum Domino agere ? Quoties nec unâ horâ vigilas, ut attendas observationi propositorum ? Si increparis, tace cum Petro. Qui aliàs ad respondendum promptus fuit, confusus tacet.

II. *Vigilate, et orate, ut non intretis in tentationem* (Ibid.). Periculum instabat, nè Judæorum metu Apostoli Christum negarent, aut desererent. Ideo monet Christus vigilare, et orare. En optima contra tentationes munimenta : vigilantia, seu attentio, et oratio. Vigila ; attentè, reflexè, et cum consideratione operare. In multa impingis, quia inconsideratè agis, et loqueris. Ora : *In tentationem vadit, qui ad orationem non vadit* (D. Chrysol., Serm. 43).

III. *Tunc venit ad Discipulos suos, et dicit illis : Dormite jam, et requiescite. Ecce appropinquavit hora, et Filius hominis tradetur in manus peccatorum* (Matth. 26). Per ironiam *dormire jam* jubentur ; quasi dicat : Monui vos tempore prævenire

pericula : ecce jam *appropinquat hora* quâ tradar, et vos pro me stare oporteret ; quid agetis non præmuniti ? Noluistis mecum vigilare, et orare : ergo vos vobis relinquam. O Domine ! nunquam hoc mihi fiat, ut me mihi relinquas ! Certus mihi hinc esset interitus. Volo ergo vigilare tecum, et orare, ut tecum, periculis obviare possim.

FERIA V.

Obviat turbis et satellitibus.

I. *Surgite, eamus. Ecce appropinquavit, qui me tradet* (Matth. 26). Verba sunt ad vincula et passionem anhelantis. Unde tam animosus modò ad præsentiam lictorum, qui paulò antè ad solam horum cogitationem, *cœpit tædere, et pavere, et mœstus esse?* Agnosce vim orationis, et perfectæ in voluntatem Dei resignationis. Hoc si utaris medio, obviabis intrepidus iis quæ metuebas. Deficis enim in tempore tribulationis, quia ad eam te per meditationem non disponis, quia eam non accipis de manu Dei. Et ideo dum appropinquat hora, tu fugis.

II. *Adhuc eo loquente, ecce Judas, unus de duodecim, venit*, etc. (Ibid.). Quo evasit indomita Judæ passio? Ex avaritia fur, ex fure osor Christi, ex osore venditor, ex venditore proditor, et antesignanus sicariorum. Infelix homo cui semel vel una passio dominatur ! Non opus est multis, ut in ruinam eas. Vel una est nimiùm potens. Una convocat turbam. Applica securim ad radicem. Et si religio-

sus sis, quod metuas habes. Judas *unus de duodecim* erat.

III. *Qui autem tradidit illum, dedit eis signum dicens : Quemcumque osculatus fuero, ipse est, tenete eum* (Ibid.). Vide industriam malitiæ. Prævidet non facilè dignoscendum, scit eum evassisse aliquando volentibus eum lapidare, aliàs volentibus Regem creare ; nè et hìc elabatur, monet ducendum cautè. Utinam tu cum tanta cautela et reflexione operareris bonum ! Utinam tu duceres eum cautè, ne ex corde tuo eum perderes.

FERIA VI.

De osculo Judæ.

I. *Et confestim accedens ad Jesum dixit: Ave Rabbi; et osculatus est eum* (Matth. 26). Accedit confestim : quàm impudenter, tam simulatè ; vultu hilari, animo venenato. *Cui lethales struebat insidias, illi salutem offerebat* (ait Vict. Antioch. in Marc). Vocat Magistrum, a cujus Discipulatu perfidè recedebat. Osculatur : *Ausus præcipuum dilectionis signum, organum efficere Diaboli* (S. Ambr., in c. 22. Luc). Si vidisses hæc, quid in verbis, in gestibus reprehendisses ? Et tamen quantum malum ! Non sufficit, ut exhibeas externa solùm signa boni Christiani, aut Religiosi. Vide nè intus venenum lateat. Non reprehenderis quidem ab homine, sed à Deo judicaberis, cui omnia patent.

II. *Dixitque illi* JESUS : *Amice, ad quid venisti* (Matth. 26) ? Amicum vocat, ut amicum faciat. Ad

quid venerit, rogat, ut in se regressus cogitet, quàm grande scelus moliatur. O infinita Dei misericordia, quantis non agis, ut peccatorem reducas! Non vocat latronem, sceleratum, sacrilegum; non attendit, quid Judæ scelus merebatur, sed quid suam decebat bonitatem. Si ita blanditur hosti, quid faciet fideli servo? Quomodo tu cum eo agis, a quo offensus es?

III. *Juda, osculo Filium hominis tradis* (Luc. 22)? Quam belluam non emollirent hæ voces tam amanter prolatæ! *Vide misericordiam inenarrabilem* (ait Euthym.)! *Siquidem donec traditus est, fuit illi cura de proditore.* Adhuc tentat illi objicere enormitatem sceleris, ut cogitet quid agat. Quid tu fecisses? si Deus visibilis tibi peccanti dixiset: Quid agis? Filium hominis tradis? Resilisses sinè dubio. Sed etsi non videas oculis, debebas videre mente, quando subibat cogitatio: Hocne ages? peccatum est: Deus offenditur. Et quoties hoc tibi in corde loquebatur! Quàm verò tu fuisti obstinatus!

SABBATO.

Manifestat se Christus turbis et satellitibus.

I. *Itaque sciens omnia, quæ ventura erant super eum, processit* (Joan. 18). Advenerant cum furore turbæ, jam fixerat osculum Judas: non irruunt tamen, ut designaverant, sed stant immotæ; *Et Judas stabat cum ipsis.* Non poterant: quia nondum Jesus permittebat; ideo processit ad eos. Ostendit quidquid eveniet, se posse quidem declinare,

sponte tamen et liberè passurum; imo se illa ipsa magno animo adire. Imitare exemplum. Patientia coacta non est filiorum Dei. Ad ardua qui non procedit, etiam venientia fugit.

II. *Et dixit eis : Quem quæritis? Responderunt ei :* Jesum *Nazarenum. Dicit eis* Jesus : *Ego sum. Ut ergo dixit eis : Ego sum; abierunt retrorsùm, et ceciderunt in terram* (Ibid.) Quærit, et quidem iteratè : non ut sciat, qui scit omnia, sed ut respondeant : Jesum *Nazarenum*, et eâ dignitate personæ agnoscant immanitatem sceleris. O bonitas Dei tot artibus nos quærentis! Agnosce tu personæ illius dignitatem, non tantùm ut non offendas, sed ut impensiùs eum quæras. Qui Deum non quærit, seipsum perdit. Ad unam vocem : *Ego sum*, et non minacem, non fulmineam *cadunt retrorsùm.* Ita tractantur, qui Deum quærunt, ut perdant Quid fiet, quando in judicio voce illâ tonabit : *Ego sum*, quem tu tam indignè tractasti. Stude ergo tu eum quærere amore et obsequio.

III. *Si ergo me quæritis, sinite hos abire* (Ibid.) 1. Prodit curam ac sollicitudinem quam de suis habet, nè perdat ex eis quemquam. Si tantam curam paucorum habuit, crede non minorem habiturum tot milium fidelium. *Quod in paucis factum est, quomodo in pluribus negligetur* (ait Cyril. Alex., lib. 11, c. 34), *et qui tam paucorum in tali tempore curam habuit, quomodo innumerabiles fideles non proteget?* Et tu ergo in protectione ejus es. Confide, quòd te perditum non volet, nisì teipsum perdas. 2. Consulit eorum famæ, quos fugâ dilapsuros prævidet, ut honestè abiisse videantur. Quomodo tu alterius defectus tegis?

DOMINICA II. QUADRAGESIMÆ.

Petrus defendit Christum.

I. *Petrus habens gladium eduxit eum, et percussit Pontificis servum* (Joan. 18). Factâ licentiâ injiciebant manus in Christum satellites. Petrus ex zelo, sed indiscreto defendendi Christum, injussus, auctoritate propria gladio ferit : quâ re et se et alios ac ipsum Christum graviori periculo exponebat, unus contra omnes. Quàm bonus est zelus, tam necessaria est discretio. Etiam bonorum affectuum nimia vehementia est temperanda. Zelus charitati est jungendus, nè ira fiat, aut vindicta. Si zelum defendendi honoris Dei profiteris, in teipsum exhibe. Invenies multa quæ ferias. Rescinde quod Deo non est honori.

II. *Mitte gladium tuum in vaginam. Calicem quem dedit mihi Pater, non* vis ut *bibam illum* (Ibid.)? Increpat, et docet Petrum, se calicem Passionis, etsi adferatur ab hominibus tanquàm ministris, a Patre accipere tanquam a primo porrigente, cujus providentia gubernantur omnia. Non dicas : Hic, aut ille me affligit, deprimit, honorem meum vulnerat, etc. Calicem hunc ille tibi porrigit, qui Filio suo longè majorem dedit. Furaris Deo gloriam, si creaturæ tribuis, quod Dei proprium est. Ille est, et nemo alius, *qui deducit ad inferos, et reducit.* Solatio sit illud, quod, qui dat calicem, Pater sit, tuî amantissimus, qui per eum non nocere vult, sed pro-

desse : fortè ut medicus amarâ potione morbum tollet.

III. *Et cùm tetigisset auriculam ejus* (*Malchi*) *sanavit eum* (Luc. 22). Dominus, quasi quâdam teneretur restituendi obligatione, damnum, quod suus minister fecit, resarcit. Sanat vulnera ejus, qui venerat vulnera illaturus. Reddit pro malis bona. Et quoties tibi? *Erudiens nos, quòd in persecutores nostros, beneficos nos esse oporteat* (ait S. Chrysost. Hom. 81. in Joan.). Sanat auriculam, necessarium fidei, ac per consequens aliis illapsibus Divinis instrumentum. O si sanet interiorem tuum auditum, ut eum sanctis illius inspirationibus intendas!

FERIA II.

Comprehensio Christi, et fuga Discipulorum.

I. *Dixit* Jesus *turbis : Tanquam ad latronem existis cum gladiis, et fustibus comprehendere me. Quotidie apud vos sedebam docens in templo, et non me tenuistis* (Matth. 26). Jam jam indignissimè vinculandus, et raptandus, nihil non suæ congruum benignitati profert. 1. Sensum gravissimum insinuat, quòd tanquàm latro tractetur, qui prædas non egit alias, quàm animarum Dæmoni ereptarum. Utinam anima mea sit præda tua! En habe illam. 2. Ostendit eorum ingratitudinem, qui hæc reddunt sublimi suæ doctrinæ in Templo traditæ, quam et ipsi toties sunt admirati. Quæ tu reddis Deo tibi per inspirationes loquenti? 3. Ostendit se non eorum vi, sed sponte capi, quando vult. Et ideo jam

apiendum, quia *hæc est hora vestra*, a Patre de-
reta, quà me trado in manus vestras. Ita solvit
niquitates meas, quibus ego me in manus Dæmo-
um consignavi.

II. *Tunc accesserunt, et manus injecerunt in* JE-
UM, *et tenuerunt eum* (Matth. 26). Irruunt in
gnum crudeles lupi. Expende sævitiam. Trudunt,
ellunt, verberant, prosternunt, raptant, concul-
ant; manus, collum, pectus, funibus et catenis
tringunt. Vis causam? *Spiritus oris nostri, Chris-
us Dominus captus est in peccatis nostris* (Thren. 4).
u funes texuisti, tu catenas fabricasti peccatis tuis.
e te quæritur : *Funes peccatorum circumplexi
unt me* (Psal. 118). Sed time. Erit tempus, quo
ortis Samson disrumpet vincula; et tunc *Deus ul-
ionum Dominus, Deus ultionum liberè* aget (Psal.
3). Ergo tu impone vincula manibus tuis, nè eas
xtendas ad iniquitatem.

III. *Tunc Discipuli omnes, relicto eo, fugerunt*
Math. 26). Silent jam voces illæ : *Eamus et nos ut
noriamur cum eo* (Joan 11), et illæ : *Etiamsi opor-
uerit me mori, etc.* (Matth. 26). *Omnes* : nullo, nec
am zeloso quidem Petro, aut dilecto Joanne excep-
o. *Relicto eo,* Domino, Magistro suo. *Fugerunt,*
t suam cutem periculo eriperent. An se magis
psos, an magis Christum amaverint, hinc conjice.
Primus ad deserendum Christum stimulus est amare
eipsum. Disce tuo ipse fervori, ac propositis non
idere. Sæpe in arena deficis, qui antea tot tibi vic-
orias de te ipso pollicebaris. Resolutiones, quas
facis, factis proba.

FERIA III.

Jesus primùm ad Annam deducitur.

I. *Et adduxerunt eum ad Annam* (Joan. 18). Quod in hoc itinere factum est, sanctiùs affectu prosequeris, quàm discursu. Quàm aliud est hodie Hierosolymam ingredientis spectaculum, quàm nuper! Quàm variabilis est hominum sensus, a lætitia in furorem, a laudibus ad contumelias, ab obsequiis ad opprobria! Et confides in homine? Quidquid molestiarum corpori, quidquid injuriarum honori excogitare poteris, id Domino Majestatis illatum crede. Compatere : te causam agnosce, dole. Et dum ad omnia silentem Jesum contemplaris, disce sancto silentio longè minores tibi illitas, aut fortè tantùm apprehensas injurias decoquere.

II. *Pontifex ergo interrogavit* Jesum *de discipulis suis, et de doctrina ejus* (Joan. 18). Reus et sceleratus Judicem examinat. Stat modestissimus Judex ante reum. Quâ superbiâ, quibus sannis et irrisionibus interrogatur? quomodo ejus doctrina eluditur? Deus ab hominibus, Justus a peccatoribus judicatur. Sit ergo et *mihi pro minimo, si ab hominibus judicer* (1. Cor. 4). Meretur, ut judicia me meliorum tolerem, qui innocens tulit judicia iniquorum. *Charitas*, quæ *patiens est, et omnia suffert*, præstabit, ut non dejiciar.

III. *Respondit ei* Jesus : *Ego palàm locutus sum mundo... et in occulto locutus sum nihil. Quid me interrogas? interroga eos, qui me audierunt* (Joan. 18). Duo interrogatus, de Discipulis, et doctrina : ad pri-

ium tacet, quia Discipuli ob suam fugam non erant i honori; bonum de iis de præsenti non potuit dire, malum non voluit. Disce hinc cautè loqui de roximo. Tace, quod non est pro ejus commendaone. Vide, ut non sis confusioni tanto tuo Magiso. Ad doctrinam verò suam exculpandam allegat ublicam famam liberè, et sinè metu : *Ego palam cutus sum.* Hoc audet, qui testimonium habet onæ conscientiæ. Poteris et tu hoc semper, si ita pereris, tanquam in publica omnium luce.

FERIA IV.

De alapa Christi.

I. *Unus assistens ministrorum dedit alapam* Jesu, *icens : Sic respondes Pontifici* (Joan. 18)? Consiera gravitatem injuriæ. Percutit vilis homo; perutitur Dei Filius; alapâ immani, et ut piè crediır ferratâ manu, ab ingrato Malcho, cui paulò ntè aurem sanaverat, ut habet (S. Chrys., Hom. 2. in Joan.) : in faciem, in quam desiderant Angeli rospicere; in concessu Principum, et Sacerdoım : ob responsum mite, verum, et reverens : udatur percussor. irridetur percussus. Nec ulcisitur tamen Dominus, qui potest. Cogita terrenum Regem sic a mancipio tractari : quod ferrum, qui ogi, quæ rotæ non expedientur? O bonitas! ô paentia Jesu mei! Et ego verbum quodvis, aut miimam confusionem, longè majores meritus, tam astidiosè fero?

II. *Respondit ei* Jesus : *Si malè locutus sum, tesimonium perhibe de malo; si autem bene, quid me*

cædis (Ibid.)? 1. Loquitur Dominus ad alapam, qui ad flagella, ad spinas, ad clavos siluit. Docuit istis silentio commendari patientiam : illo verò patientiæ laudi nihil demi, si responsio sit mollis, et humilis, qualis erat Christi. Alterutrum horum serva, si injuriâ afficeris. 2. Bene loquitur Dominus, et cæditur : solvit delicta linguæ meæ. Dum malè loquor, meritò mihi objicit : *Quid me cædis?*

III. *Et misit eum Annas ligatum ad Caïpham Pontificem* (Ibid.). Hic cogita (ut superius feriâ III. punct. 1) omnia illa injuriarum genera Christo illata in itinere ad Caipham. Vide confusionem Christi, affectus, quibus omnia Patri offert pro salute tua. Compatere; tibi indignare, qui causa es omnium. Dole, gratias age, etc.

FERIA V.

De falsis testimoniis contra Jesum.

I. *Principes autem Sacerdotum, et omne Concilium, quærebant falsum testimonium contra* JESUM, *ut eum morti traderent* (Matth. 26). Principalis eorum intentio erat JESUM occidere : altera verò non incurrere apud populum notam, quòd JESUS non sit justo judicio occisus. Igitur quærunt falsa testimonia, qui falsa arcere debebant, *insidias suas, tribunalis schemate palliantes* (ait Vict. Antioch. in cap. 14. Marc.). Quàm multa virtutis prætextu palliantur! Non tu idem quandoque facis? Non rerum colore contentus minùs curas de substantia? Deponetur aliquando operum tuorum velum et apparebunt quid sint.

II. *Et non invenerunt, cùm multi falsi testes acces-issent* (Matth. 26). O quàm innocens est vita Jesu nei ! Non tantùm crimen non inveniunt malitiosi iomines, sed nec umbram criminis in Christo. Benè)rig. : *Adversùs* Jesum *nec color inveniebatur, qui osset adjuvare mendacia. Adeò munda fuit vita* Jesu*, et omnino irreprehensibilis.* O si vita tua foret alis, ut falsus accusator fratrum nihil in te inveni-et, quod peccati speciem haberet ! Si jam migran-lum esset, putasne nihil inveniret ?

III. *Et surgens Princeps Sacerdotum, ait illi : Ni-il respondes ad ea, quæ isti adversùm te testifican-ur* (Ibid.). Admirare silentium Jesu, quod ipse ini-uus Judex est admiratus. Quære causam. Quare iles, mi Jesu ? 1. Non egent responso testimonia, uæ seipsa conficiunt : *Et non erat conveniens testi-nonium illorum* (Marc. 14) ; quæ moribus, et vitâ atis refutantur. Vide quàm vitæ probitas sit firma lefensio. Et frustra excusas te verbis, ubi te facta ac-usant, 2. Christus suo silentio satis facit, pro stulti-oquio Adæ, quo excusavit peccatum suum (Genes. 3). ta S. Hier (in 14. c. Marci.). Et tu illi silentium in-icis, si te reum excusas, ut nocens innocens vi-earis.

FERIA VI.

Adjuratur Christus a Caipha, et condemnatur blasphemiæ.

I. *Et Princeps Sacerdotum ait illi : Adjuro te per Deum vivum, ut dicas nobis, si tu es Christus Filius Dei.* Jesus *autem dixit illi : Tu dixisti... Ego sum.*

(Matth. 26. Marc. 14). Amorem veritatis prætexit Sacerdos, reipsâ calumniam quærit. Si taceat Christus, arguetur Dei contemptor; si neget, seductor, et impostor populi; si affirmet, blasphemus. Non fuisset difficilè Christo hinc evadere. Affirmat tamen se Dei Filium, qui ad alia siluit : etsi sciat se inde damnandum morte. Vide quantâ libertate Deum confiteri oporteat, ejusque periclitantem honorem tueri. Sepone illusionis et tuorum incommodorum metum, cùm de Deo, aut virtute agitur. Hâc proditâ, quid prodest vivere?

II. *Amodo videbitis Filium hominis sedentem a dextris virtutis Dei, et venientem in nubibus cœli* (Matth. 26). Duplicem suum adventum insinuat : alterum in carne humilem, dum se *Filium hominis* vocat; alterum in majestate ad judicandum, ut meminerint superbi Sacerdotes, se ab illo judicandos, quem nunc tam impiè judicant. Tunc ille sedebit in virtute, isti stabunt in trepidatione. Qui judicas fratrem tuum iniquè, memineris te olim æquè judicandum. Nè formides in nube Judicem, ama fratrem, qui ejus personam hic sustinet. Ne timeas Sedentem à dextris, fratrem tuum ne tracta sinistrè.

III. *Tunc Princeps Sacerdotum scidit vestimenta sua, dicens : Blasphemavit... Quid vobis videtur? At illi dixerunt : Reus est mortis* (Ibid.). En iterum pietatis specie velatum crimen. Dolorem ostendit Pontifex discissis ex more gentis vestimentis suis ob auditam, ut prætexebat, blasphemiam. Meliùs scidissent corda sua, quàm vestimenta. Unus, quod sanctisimè dictum, blasphemiæ insimulat, omnes sententiam succlamant : *Reus est mortis*. Nè tu olim esses in judicio, Deus pro te factus est reus. Quos

existimas animi sensus Christo fuisse? Eos tu imitare, dum dicta, factaque tua suggillantur.

SABBATO.

De injuriis eâ nocte a Christo toleratis.

I. *Tunc expuerunt in faciem ejus, et colaphis eum ceciderunt* (Matth. 26). Gravissimum contumeliæ genus est, faciem alicujus conspuere. *Respice, Domine, in faciem Christi tui* (Psal. 83). Agnosce figuram substantiæ tuæ. Hic est Filius tuus, quem gloriâ et honore coronasti. Mea hæc inventa sunt. Faciem Christi conspui, quoties animam peccato maculavi. Creata hæc est enim ad imaginem Dei. Sine Domine, abstergam hæc sputa : abstergam minimas maculas animæ meæ. Discam quoque te imitari, si quis in faciem meam conjecerit calumniam. Satis hæc me convincit ratio : Tu exemplo præivisti.

II. *Et velaverunt eum, et percutiebant faciem ejus, et interrogabant eum dicentes : Prophetiza* (*nobis*), *quis est, qui te percussit* (Luc. 22)? Ignorantiam appingunt Sapientiæ. Quomodo hoc tu ferres? Et quis tu? quis Deus? Videri se non credunt a Deo, qui scrutator est cordium. Sic prætendis nequitiæ velamen coram hominibus, et non coram Deo. Videt ille, et indicare posset percussorem. Quid tu murmuras, si tangeris? Quin et tu Deum percutis, et tacet. Differt, ut resipiscas. Id nisi facias, dicet aliquando : Tu me percussisti illo pec-

cato, illo loco, illo tempore. Quid dices, qui irrisisti? Deus videt, et judicat.

III. *Et alia multa blasphemantes dicebant in eum* (Ibid.). Cogita, quidquid excogitare potes injuriarum a petulantissima turba, volente Principibus placere, vino æstuante, a Dæmone instigata, nullius honorati viri præsentia coercita. Non defendis te, mi Jesus? et ita te in manus peccatorum tradis? At ego nè in tuas quidem me resigno. Tam vero hoc necessarium est, quàm salutem velle. Ab nunc in manibus tuis ero. Si me percusseris alienâ linguâ factoque, non recedam a te.

DOMINICA III. QUADRAGESIMÆ.

De prima negatione Petri.

I. *Petrus autem sequebatur eum a longè* (Matth. 26). *Sequebatur*, hoc amoris erat; *a longè*, hoc timoris. Fervorem jam timor infregerat, et ad languorem sequendi deduxerat. Hic mali principium. Tantum accedis ruinæ, quantum de fervore serviendi Deo remittis. Quò lentius tu pergis, eò longiùs a te recedit, quem sequeris. Quotidie ergo in novitate spiritûs ambulandum.

II. *Erat autem cum eis Petrus stans, et calefaciens se* (Joan. 18). *Petrus verò sedebat foris* (Matth. 28). En fructum lentæ sequelæ: 1. *Stat*: et tandem eò devenit, ut a cœpta virtute desistat. 2. *Sedet*, et quasi conquiescit in suo torpore. 3. *Calefacit se*, quia extremo frigore corripitur, et quasi gelatur

anima relicto Deo. Hæc te non invitant ad fervorem spiritûs? Sed hunc ut foveas, noli te miscere turbæ, aut sociis, qui Deum non sapiunt. Periculum quantum sit, Petrus doceat. At, *qui amat periculum, peribit in illo* (Eccli. 3).

III. *Et accessit ad eum una ancilla, dicens : Et tu cum* JESU *Galilæo eras. At ille negavit coram omnibus, dicens : Nescio quid dicis* (Matt. 26.) I. Adeò nefarius homo est JESUS, ut indignum ducat Apostolus, quem profiteatur? Inter alios Apostolos existens Petrus, JESUM Filium Dei vivi professus est; inter sceleratos consistens dissimulat nosse. Ecce dissolutorum commercium quò deducat. 2. Ad ancillæ vocem cecidit Petrus. Per ancillam delectamenta sensuum intellige. Turpiter labitur, qui ista audit. De hujus veritate te ipsum quære.

FERIA II.

De secunda et tertia negatione Petri.

I. *Viditeum alia ancilla, et ait.....: Et hic erat cum* JESU *Nazareno. Et iterum negavit cum juramento; quia non novi hominem* (Matt. 26). Negationi secundæ juramentum addit. Ita via per unum peccatum ad gravius sternitur. Minora cave, ne in graviora incidas. Dictum veritatis est : *Qui spernit modica, paulatim decidet* (Eccli. 19.). Non nosti hominem, Petre, qui te erexit in fluctibus? quem confessus es Filium Dei? cujus tot spectasti miracula, etc.? Quàm facilè mutamus consilia! Dum fervet spiritus, ad mortem pro Christo aspiramus : dum tepet,

mollis ancilla, aut levis tentatio nos prosternit. Nemo sibi fidat, sed cum timore, et tremore, quisque salutem suam operetur.

II. *Qui stabant dicebant Petro : Verè ex illis es. Ille autem cœpit anathematizare, et jurare, quia nescio hominem istum* (Marc. 14). Quàm gravi ruinâ collapsa est Ecclesiæ columna! hæc est sibi præfidentium pœna, ut sibi relicti, discant, quàm parum possint. Sta ergo in timore : alias *citò subvertetur domus tua* (Eccli. 27). Ut modicum dedecus declinaret Petrus, Christum negavit. Quodies tu ob talem metum, seu ob respectum humanum, idem fecisti : si non verbo, certè facto, erubescendo virtutis operationem? Time illud : *Qui me erubuerit..... hunc Filius hominis erubescet* (Luc. 9). Tam pudor boni est malus, quàm pudor mali est bonus.

III. *Et continuò gallus cantavit : et recordatus est Petrus verbi* Jesu..... *Et egressus foràs, flevit amarè* (Matt. 26). O misericordia Dei infinita! Adhuc oquente, et verba negationis proferente Petro, eum respicit. Quasi suarum ærumnarum oblitus, in salutem servi intendit; qui ipse eum vel maximè affligebat. Quoties, Domine, cum mihi irasci poteras, es misericordiæ recordatus! suggessisti ad resurgendum media, dum laberer! Et te non amem, ô bone Jesu! Sed non satis amo, nisi injurias tuas doleam, nisi defleam. Incipiam ergo cum Petro flere, et nunquam desinam.

FERIA III.

Christus deducitur ad Pilatum.

I. *Mane autem facto, consilium inierunt omnes Principes Sacerdotum, et seniores populi adversùs* Jesum, *ut eum morti traderent* (Matth. 27). Tertium hoc est consilium pejus prioribus. In primo non omnes consensêre. In secundo dubitatum est. In tertio in unam mortis sententiam conspirant omnes. Sic eunt per gradus etiam scelera. Tu primum cave, in secundum non ibis. Consentit impiis, qui cum illis in consilium vadit. Passiones suas qui consulit, facilè assentitur, et quidem contra Jesum. De manè fit hoc consilium. Filii tenebrarum confundunt filios lucis, qui minus vigilant, ut Jesum servent, quàm illi ut perdant. Tu manè consilium ini cum potentiis tuis, quomodo Jesu servias; vel perdas passiones quæ Jesum perdunt.

II. *Et surgens omnis mnltitudo eorum, duxerunt illum ad Pilatum* (Luc. 23). Parum aut nihil dormivit turba illa, quæ totam noctem impendit illusionibus Christi: odio tamen Christi, et amore placendi Principibus, digerit incommodum vigiliarum. Tantane tibi est promptitudo ad serviendum, ac placendum Christo? *Surgit omnis multitudo*: cur tu, cùm omnes de manè vigilant ad fores sapientiæ æternæ, indulges superfluo somno? Manè exit Christus ad opus suum, quod ei Pater imposuit: exi et tu ad tuum.

III. *Et ipsi non introierunt in prætorium, ut non*

contaminarentur (Joan. 18). O scelesta religio! *Duces cæci, excolantes calicem, camelum autem glutientes* (Matth. 23). Legalem et externam magìs puritatem curant, quàm internam : quasi scelus sit intrare prætorium Ethnici, quod lex vetabat : et nullum sit scelus Christum occidere. Rupertus hìc : *Contaminari exteriùs cavetis introeundo in Prætorium, et intus horribiliter pollui non timetis tractando homicidium?* Talis est Christianus, qui solum curat exteriùs videri bonus, non intùs esse. *Quid faciet, cùm inspicere cœperit Dominus* (Eccli. 2).

FERIA IV.

Desperatio Judæ.

I. *Tunc videns Judas..., quod damnatus esset, pœnitentia ductus, retulit triginta argenteos, dicens : Peccavi, tradens sanguinem justum* (Matth. 27). Tradens Christum non credebat damnandum, sed evasurum per miraculum. Secùs evenit. Nunc demum gravitatem sui delicti agnoscit. Imaginem habes hominis, qui scelus antequam committat, leve quid æstimat; postquam commisit, videt suam miseriam. Ita Diabolus excæcat, ut pecces; oculos aperit, ut desperes. Non peccasset Judas, si ad illud attendisset : *Amice, ad quid venisti* (Matth. 26). Non peccares, si priùs conscientiam, aut Dei inspirationes audires.

II. *At illi dixerunt : Quid ad nos? Tu videris* (Matth. 27). D. Paschas. (l. 12, in Matth.), ait *hæc irridentes, et insultantes dixisse.* Hæc est merces eorum, qui, ut hominis gratiam ineant, Deum offen-

dunt; ut ab ipsismet, quorum causâ peccârunt, irrideantur, et despiciantur. Tu pluris æstima gratiam Dei, etsi perdenda sit hominum. Si hominibus placere velis, Dei servus non eris. Sacerdos, anxium pœnitentem non ita rejice, nè desperet.

III. Et Judas, *projectis argenteis in Templo, recessit; et abiens laqueo se suspendit* (Matth. 27). Ecce quò recidit Christi Apostolus! Quis credidisset modici pretii avaritiam hunc exitum sortituram? Ita invalescit omnis passio, nisi in principio suffocetur. Ideo vigila, et time teipsum. Omnis mali tenue est principium.

FERIA V.

Adducitur Christus ad Pilatum.

I. *Exivit ergo Pilatus ad eos foràs, et dixit: Quam accusationem adfertis adversùs hominem hunc? Responderunt ei...: Si non esset hic malefactor, non tibi tradidissemus eum* (Joan. 18). 1. Orditur consilium bene ab interrogatione; sed quia cum turba luctatur, vix eluctabitur. Quæ Christi sunt, non sunt tractanda cum turba nostrarum affectionum. His adversùs virtutem nunquam deerit querela. 2. *Bene omnia fecit* (Marc. 7), et *malefactor* dicitur. O ingratitudo! Carperis, si bene feceris? Inspice tui Jesu patientiam et humilitatem. Nihil regere; nec quære, ut de te dicatur: *Bene omnia fecit,* nisi olim a Deo. 3. *Malefactor* non unum sceleris genus, sed omne complectitur. Et hoc Dei Filius? O injuria inaudita! Adora ejus innocentiam. Gaude si bona, quæ feceris, improbentur. Sic propior Christum imitaberis.

II. *Dixit ergo eis Pilatus : Accipite eum vos, et secundùm legem vestram judicate eum* (Joan. 18). Quæ ista iniquitas, inimici, et accusatoris libidini accusatum relinquere? Quis Christi despectus? Quasi is ille sit, cujus nemo dignetur esse Judex? Compatere despecto Jesu. *Dixerunt ergo ei Judæi : Nobis non licet interficere quemquam.* Et tamen interficitis odio, et linguâ, quâ cædem ejus poscitis. Quæ ista sanctitas vestra? Deus non irridetur. Videt quod latet in corde, etsi opere non patretur. Dicam ego, quoties passio suggerit factum Deo injuriosum : Mihi non licet interficere Jesum : amabo eum, et reverebor.

III. *Cœperunt autem illum accusare dicentes : 1. Hunc invenimus subvertentem gentem nostram* (Luc. 23). Qui venit de stercore erigere, qui mundavit leprosos, sanavit ægros, obedire Superioribus docuit. Est hoc subvertere? an componere? 2. *Prohibentem tributa dare Cæsari,* qui apertè jusserat *dare Cæsari, quæ Cæsaris sunt.* 3. *Dicentem se Christum Regem esse :* qui, nè Rex crearetur, fugerat. En quàm falsa crimina proferuntur! Audit Christus, non interrumpit, non excusat, non regerit iniquæ turbæ. Itane tu agis cum oggerente defectum? Itane cum optimo Superiore te commonente? Da te Jesu convertendum : præbe illi tributum cordis tui : adora, et venerare Regem tuum.

FERIA VI.

Christus a Pilato examinatur.

I. Jesus *autem stetit ante Præsidem* (Matth. 27). Quis? universorum conditor Deus, Judex vivorum

et mortuorum. Coram quo? coram scelerato judice. Cujus rei causâ? quæstioni subjectus, quasi reus sententiam expectans. Huc ergo se demisit summa Sanctitas, et Innocentia! Et quousque tuam non deprimis superbiam? Stat JESUS : quâ confusione? quâ tamen animi constantiâ? quâ modestiâ? quâ submissione? quâ in judicem, licèt improbum, reverentiâ? Disce quid te agere oporteat, dum confunderis, dum stas ante Superiorem te corripientem.

II. *Et interrogavit eum Præses, dicens : Tu ex Rex Judæorum? Dicit illi* JESUS : *Tu dicis* (Ibid.). Joco et per ludibrium quæsivit Præses; seriò et ex veritate respondit Christus. Crede hunc tu et universi, et animæ tuæ Regem : huic te, huic obsequia perpetua devove. Et ausus es tu perduellis alium Regem animæ tuæ admittere, aut dicere : *Nolo hunc regnare super me?* Ausus es tanquam regibus, tuis affectibus depravatis servire? Heu quàm sævè dominati sunt! Nunc iis renuntia. Dic fidenter illis : *Non serviam.* Dirumpam *vincula eorum, et* projiciam a me *jugum ipsorum.*

III. *Respondit Pilatus : Gens tua, et pontifices tradiderunt te mihi. Quid fecisti?* (Joan. 18) Respondebo ego pro te, mi JESU! Fecit omnia, et nihil. Quæ bona sunt et sancta, ab ipso facta sunt. Circumspice omnia. Quæ mala sunt et perversa, nec ab ipso, nec in ipso sunt. Pro te scio respondere. Sed si tu ex me quæras : *Quid fecisti?* hic hæreo, et confundor. Video enim quàm abusus sim talentis a te mihi datis! quàm per meam negligentiam inanis in me fuerit gratia tua! Nè mihi olim dura accidat illa quæstio : *Quid fecisti?* antequam quidquam faciam, ex me sollicitè quæram : Quid facis?

SABBATO.

Continuatur idem examen.

I. *Respondens* Jesus : *Regnum meum non est de hoc mundo* (Joan. 18). Non negat se regem mundi, sed negat se eo modo, pompâ, et armorum apparatu regnare, quo Reges mundi. Quæ ergo illius regnandi ratio? Paupertate, contemptu, obedientiâ, humilitate, cruce. His fecit, ut omne sibi genu flecteretur. Flecto et ego. Agnosco te Regem meum in vilitate tua. Hanc pro te amplector. Non potest esse vilis, qui similis tibi est.

II. *Dixit ei Pilatus. Ergo Rex es tu? Respondit* Jesus : *Tu dicis, quia Rex sum ego* (Ibid.). Iterum se Regem confitetur quæsitus. Constantia et veritas semper idem loquitur. Et ego te Regem credo, et confiteor, et dicam semper : *Rex meus, et Deus meus es tu*. Si invadit animæ dominatum passio, dicam : *Rex meus es tu*. In hoc natus sum et ego, ut factis perhibeam testimonium huic veritati : et constanter præbebo.

III. *Dicit ei Pilatus : Quid est veritas? Et cum hoc dixisset...., exivit* (Ibid.). Salutaris est quæstio. Utinam exspectaret responsum. Et tu frequenter quære : *Quid est veritas?* Sed et responsum attende. Multa tibi movet amor proprius, animorum magus : multa Deus de abnegatione, de contemptu tuî, etc. Quære : Quid est veritas, depone larvam rebus : attende veritatibus practicis. Cave *transitorium fervorem, qui bona desiderare incipit*, sed mox ite-

ım exit, *et in mentis proposito non persistit* (Hugo 'ictor.).

DOMINICA IV. QUADRAGESIMÆ.

Jltimo accusatus ad Herodem mittitur.

I. *Exivit ad Judæos, et dixit : Ego nullam inveio in eo causam* (Joan. 18). Hoc innocentiæ debeatur testimonium. Quid enim reatus inveniret in), qui peccatum non fecit, nec facere potuit? At go multam in eo moriendi causam invenio : quia cio, quod *posuit Dominus in eo iniquitatem omnium ostrûm* (Isaï. 53). Video in eo delicta mea, quæ ıortem merentur. In me culpa est : in illo amor, poena. Detestor quod ego feci : amo quod ille ecit, gratias ago. Non addam posthac causæ, uam imposui, sed demam.

II. *Et accusabant eum summi Sacerdotes in muls. Jesus autem amplius nihil respondit; ita ut iiraretur Præses* (Marc. 15, Matth. 27). In muls? fidem auctoritate faciunt, non probatione. Et cet Jesus, non ex necessitate, sed ex virtute. ravissima innocentiæ defensio est silentium, cùm ita loquitur. Sic vive, ut etsi dici possint multa, robari nihil possit. Te silente peroret vita.

III. *Ut cognovit, quòd de Herodis potestate esset, emisit eum ad Herodem* (Luc. 23). Nec damnare oluit quem non poterat; nec absolvere, quem ebebat. Timebat Dominum liberare; voluit seipım a causæ cognitione liberare, parum sollicitus, uid Domino fieret. Amor proprius est iste, qui

relinquit causam Dei, ut suam agat. Quis vilior, tu aut Deus? Si alterutrius agenda sit causa, quem postpones? Agenda est autem penè quotidie.

FERIA II.

Christus ab Herode illuditur.

I. *Herodes, viso* JESU, *gravisus est valde. Erat enim cupiens ex multo tempore videre eum..., et sperabat signum aliquod videre ab eo* (Luc. 23). Quare nullum miraculum edis, JESU, illi, qui tanto tui tenetur desiderio? 1. Non est desiderium pii affectûs, sed curiositatis (S. Greg. in c. 31. Job.). *Non quærebat profectum, sed signo, vel scientiam mirari.* Vide, nè per meditationes, aut pios libros magis quæras scientiam, quam affectum. 2. Non edit miraculum Dominus, quia, ut ait Ambr. (l. 10. in Luc.) *jactantiam declinabat.* Qui multa te scire putas, hoc quoque disce, te non jactare. Argumentum parvitatis est, velle magnum videri.

II. *Interrogabat eum multis sermonibus; at ipse nihil illi respondebat* (Luc. 23). 1. Miraculum petitur; editur, et non agnoscitur. Inter calumnias et criminationes tacet JESUS. Hoc magnum miraculum est, quod mundus non vidit. 2. Uno signo edito potest lucrari Regis ac totius aulæ gratiam, non edit. Hoc alterum miraculum est. Potes et tu talia patrare prodigia. Contemptus tace, inter irrisiones tace, ama Christi amore confundi ac deprimi, et rem stupendam patrasti. Fuge magnorum gratiam et miraculum edidisti.

III. *Sprevit autem illum Herodes cum exercitu suo,*

et illusit indutum veste albâ (Ibid.). 1. Usque ad stultitiæ nomen et insignia humiliatur æterna Dei Sapientia, ut mea curetur superbia, qui nimis sollicitè æstimari quæro. Agnosco tuum in me amorem, quo fatuus videri voluisti. Fac ut ego tuâ hac stultitiâ infatuer, qui stulta mundi elegisti. 2. Vestis alba innocentiæ tuæ testis est. Hæc ipsa est, quam ego in paradiso perdidi. Tu eam reperisti, ut mihi restituas per gratiam. Gratias tibi, Domine. Conservabo eam in puritate, ut decenter indutus admittar ad nuptias Agni.

FERIA III.

Barabbæ postponitur.

I. *Quem vultis dimittam vobis, Barabbam, an* JESUM (Matth. 27)? Confertur impietas Sanctitati, scelus Innocentiæ, Sanctus latroni, Deus peccatori, quem Seraphino contulisse grandis foret injuria. Exæquationem aliquam habet omnis comparatio. Unde tantùm dicitur Christus non esse pejor deterrimo. Semel a Pilato hanc injuriam tulit JESUS: a te toties, quoties amorem creaturæ illius amori opposuisti; quoties non minùs pensi habuisti, cupiditatibus tuis obsequi, quàm legi Dei. Quid egisti?

II. *Principes autem Sacerdotum, et seniores persuaserunt populis, ut peterent Barabbam* (Ibid.). Barabbas patronos habet, JESUS neminem. Tu Patronum age illius, quem advocatum habebis apud Patrem. Tu defende virtutem in omni occasione. persequere Barabbam. Dic animæ tuæ: Crucifiga-

tur Barabbas : passio mea pessima mortificetur, pereat ; vivat Jesus in anima mea.

III. *Exclamavit autem simul universa turba, dicens : Tolle hunc, et dimitte nobis Barabbam* (Luc. 23). Si conferre Christum Barabbæ grandis fuit injuria, quanta erit huic eum nebuloni posthabere. Summus Deus patitur se infimo loco haberi, et indignabitur pulvis, si humiliori officio applicetur ? Indignaris insanæ turbæ ? Et cur idem facis, quoties præponis ea quæ sunt carnis iis quæ sunt spiritûs : mundi honorem, honori Dei ; judicium tuum judicio Superiorum ? Non est hæc palmaris injuria ?

FERIA IV.

Pilatus cedit furori plebis.

I. *Dicit illis Pilatus : Quid igitur faciam de Jesu..... ? Dicunt omnes : Crucifigatur* (Matth. 27). Qui nimium turbæ cessit, jam dominatum perdidit. Ex plebis insolentia evasit timidus Præses ; ex timore Præsidis plebs audacior, ut jam timeret ille innocentem absolvere, et sententiam rogaret a furente. Compatere Jesu tuo in tanta ignominia. Disce turbæ sensualitatum nè in minimo cedere, aliàs fiet insolentior, voluntas ad bonum debilior. Quære ex te : Quid ergo faciam de Jesu ? Responde : Eripiam eum tot injuriis, impediendo, ubi potero, omne peccatum. Amabo illum, quantùm isti oderunt ; honorabo, quantùm dehonorârunt.

II. *Videns autem Pilatus, quia..... magis tumultus fieret....., lavit manus dicens : Innocens ego sum*

a sanguine Justi hujus; vos videritis (Ibid.). Multa tentavit Pilatus, ut Jesum furori plebis eriperet, sed in omnibus simul seipsum quæsivit : et superavit causâ propriâ causam Christi. Frustra jam lavat manus, qui cor inquinavit. Et quomodo sit cædis innocens, qui ut avertat tumultum, occidit innocentem! Disce 1. depurare amorem Dei, et amore proprio non miscere. In eo, quod pro Deo agis, non respice tua commoda, aliàs huc omnino deflectes. 2. Non esto meticulosus in causâ Dei contra turbam passionum, aliàs tibi sæpe imperabit. 3. Non rejice in alium culpam, quam tu patrasti.

III. *Et respondens universus populus dixit : Sanguis ejus super nos, et super filios nostros* (Matth. 2). O Divine Sanguis, quàm contemptim haberis! quasi nemo te sit unquam requisiturus! quasi non sis clamaturus in Cœlum meliùs, quàm sanguis Abel! Sed habent, quam sibi sollicitarunt, pœnam Judæi. Dicam ego suaviùs : *Sanguis ejus super me,* in quo dealbem animam meam; *et super opera mea,* quæ semper uniam Sanguini et meritis Christi.

FERIA V.

Christus flagellis cæditur.

I. *Tunc ergo apprehendit Pilatus* Jesum, *et flagellavit* (Joan. 19). Diritatem supplicii ex delicati corporis complexione, ex instrumentorum pondere, et aculeis, ex tortorum immanitate, ex plagarum numero argue. Sed omnia tormenta superabat confusio ex nuditate castissimi Jesu. Compatere dilaniato

Christo. Agnosce te horum causam. *Nam supra dorsum ejus fabricaverunt peccatores* (Psal. 128). Disce te libenter submittere percutienti manui Dei, qui pro te se libenter submisit manibus lictorum : et dic cum eo: *Ego in flagella paratus sum* (Psal. 37).

II. *Apprehendit Pilatus* Jesum, *et flagellavit.* Expende virtutes præcipuas a Christo in flagellatione exhibitas. 1. Amorem nostrî eximium qui *multa flagella peccatoris* (Psal. 31), quæ merueramus, in se suscepit. Duris amorem proba. 2. Humilitatem ex vilitate supplicii, quod erat solùm mancipiorum. Hinc Isaias : *Vidimus eum..... despectum, et novissimum virorum* (Isai. 53). Mensura tuam humilitatem, an usque ad novissimum descendat 3. Invictam fortitudinem, et patientiam : *Tanquam gigas imperterritus, stetit* (Laur. Just.). Quomodo tu stas in adversis? *Patientiam hujusmodi nemo hominum perpetraret* (Tert., l. de part. cap. 3). Quid tu ad ictum vel unius verbi agis? *Calumniis appetitus silentium detulit triumphale* (Ambros., serm. 17, in Psal. 118). Potesne et tu silere? 4. Lætam suæ voluntatis cum Divina conformationem. *Concidisti saccum meum, et circumdedisti me lætitiâ* (Psal. 29).

III. *Et flagellavit* eum. Considera quod refert S. Aug. (serm. de Pas.) motum diritate supplicii lictorum quemdam aliis inclamasse : *Numquid interficitis eum non judicatum?* et vincula quibus ad columnam stringebatur præsecuisse, Jesum verò prolapsum in suo sanguine volutatum. Accede, et tu collige sinu ejus sanguinem, ut nec tuis, nec alienis pedibus ampliùs proculcetur. Et dum pro te flagellatum cogitas *Jesum*, noli corpus tuum molliter ac delicatè tractare.

FERIA VI.

Jesus spinis coronatur.

I. *Et exuentes eum, chlamydem coccineam circumdederunt ei* (Matth. 27). Rex regum, et Dominus dominantium ut Rex jocularis habetur. Purpura primùm, quæ erat Regni insigne, induitur. Sed ad hoc exuerunt eum, detrahendo cum violentia vestes, quæ toti corpori adhærebant, non sinè ingenti dolore. Et quæ confusio iterum nudo Jesu in conspectu impurorum militum! Induitur deinde purpurâ ad ignominiam. Ita est : Christo est ignominiæ. quidquid mundo est honori; Christo est honori, quidquid mundo est ignominiæ. Elige prudenter. tene constanter.

II. *Et plectentes coronam de spinis, imposuerunt super caput ejus* (Ibid.). Siccine gloriâ et honore coronasti eum, Domine? Ita est. In Regno Christi non aliæ sunt coronæ, quàm quæ pungunt. 2. Exi, et vide Regem tuum in diademate, quo tu eum coronasti. Tu coronasti te rosis, Jesu tuo solas spinas reliquisti. 3. Tu pupugisti ejus caput cogitationibus ac judiciis tuis. Agnosce, deplora ; compatere Jesu tuo, et audi dicentem tibi : Non agnosco sub spinoso capite membrum delicatum.

III. *Et arundinem in dextera ejus* (Ibid.), pro joculari sceptro. *Et genu flexo ante eum, illudebant ei, dicentes : Ave Rex Judæorum. Et dabant ei alapas. Et exspuentes in eum, acceperunt arundinem et percutiebant caput ejus* (Matth. 27 Joan. 19)

Expende hæc ludibria. Inspice affectus Christi. Compatere amantissimo Regi. Dica ei opera tua et obsequia. Da te tanquam arundinem in manu ejus. Genu flectens adora eum : Ave, Rex meus. Deterge sputa. Excipe aut ejus loco, aut pro eo, si non alapas, alias occurrentes injurias.

SABBATO.

Ecce Homo.

I. *Ecce adduco eum vobis foràs, ut agnoscatis, quia nullam invenio in eo causam* (Joan. 19). Accede et tu ad hoc spectaculum. Cognosce, quòd nulla sit in eo causa, sed in te; ille verò causam tuam ex amore in se susceperit. Vide si illa est facies, quæ in monte Thabor refulsit. In externis est *opprobrium hominum, et abjectio plebis* (Psal. 21). In internis, *speciosus formâ præ filiis hominum* (Psal. 44). Cogita hanc tibi imaginem proponi, ut vitam tuam ad eam conformes.

II. *Et dicit eis : Ecce homo* (Joan. 19). Pilatus Judæis, ut misericordiâ moti, desistant ejus mortem postulare. Cogita tibi ab æterno Patre dici : *Ecce homo.* Qui hactenùs jacebas paralyticus, et hominem non habebas, hic hominem vides, qui omnes tuas infirmitates curabit. Huic tu illas humiliter expone. In hoc homine confide : cæterùm in nullo, nè tibi aliquando exprobret : *Ecce homo, qui non posuit Deum adjutorem suum* (Psal. 51). —*Ecce homo*, qui in te, ut *in latronem incidit*, et *despoliasti eum*, et *plagis impositis abiisti*, et *semivivum reliquisti. Ecce*

homo, quem unum et semper aspicere debes in omnibus operibus tuis.

III. *Cùm ergo vidissent eum Pontifices, et ministri, clamabant, dicentes : Crucifige, crucifige eum.* (Joan. 19). Nondum satiata est crudelitas. Addunt clamoribus rationes : *Secundùm legem debet mori.* Quare? *quia Filium Dei se fecit.* Ergo si filius Dei esse vis, debes mori? Ita omninò. Vetus homo mori debet, ut vivat novus. Inclama ergo tibi : Crucifige veterem hominem cum concupiscentiis suis.

DOMINICA PASSIONIS.

Iterum Pilatus pro tribunali sedet.

I. *Cum audivisset Pilatus hunc sermonem, magis timuit ; et ingressus est Prætorium iterum, et dixit ad* Jesum : *Unde es tu?* Jesus *autem responsum non dedit ei* (Joan. 19). Considera 1. timorem Pilati. Desiderabat Christum dimittere, quem innocentem agnoscebat, sed timebat tumultum populi. Nunc quia audivit, quòd se Filium Dei fecit, et vidit opera ejus a dicto non dissonare, magis timet, fortè Filium Dei condemnare. Ideo quærit : *Unde es tu?* Si primò statim rescidisset hunc timorem, non tam periculosè luctaretur. Qui semel cedit passioni, semper fortiorem experitur. Tu principiis obsta. Quære et tu : Unde es? ut bene Deum noveris. 2. Nihil respondit ei, nè dimitteretur liber. Tantùm te amavit! tantùm opus salutis nostræ, quod susceperat, perficere desiderabat!

II. *Dicit ergo ei Pilatus : Mihi non loqueris? Nescis quia potestatem habeo crucifigere te, et potestatem*

habeo dimittere te? Respondit Jesus : *Non haberes potestamen adversùm me ullam, nisi tibi datum esset desuper* (Joan. 19). Ecce iterum superbia opprimit lumen quod habebat de Christo dimittendo. Ita de una passione in aliam fit saltus, et una alteram juvat in ruinam. 2. Expende responsum Christi; applica illud tibi in omni adversitate. Verum enim est, quòd nulla in te possit quidquam, nisi datum sit illi desuper. Agnosce proinde omnes ex alto venire; quamvis Deus ad eas inferendas creatis instrumentis utatur.

III. *Quærebat Pilatus dimittere eum. Judæi autem clamabant dicentes : Si hunc dimittis, non es amicus Cæsaris* (Ibid.). Violenta hæc est machina. Ne perdat amicitiam Cæsaris, Deum perdit. Quàm iniquè? quàm præposterè? Timuit, ubi non erat timor. Quotidianum hoc est, fortè et tuum. Deum contemnimus, ut hominem amicum conservemus. Expende quàm hoc iniquum sit.

FERIA II.

Pilati in Christum sententia.

II. *Et dicit* (*Pilatus*) Judæis : *Ecce Rex vester. Illi autem clamabant : Tolle, tolle, crucifige eum* (Joan. 19). Agonizat frigida defensio, quia adhuc clamores turbarum admittit et auscultat. Non bene satis a passione te tueris, si ei auscultas. Semper illa clamabit ne meliori assentiaris, sed commodiori. Agnosce tu Regem, quem tollendum illi clamant. Exhibe illi solium, cor tuum. Roga ut hìc imperet.

II. *Dicit eis Pilatus: Regem vestrum crucifigam? Responderunt Pontifices: Non habemus Regem, nisi Cæsarem* (Ibid.). O cæcitas! Cæsarem agnoscunt Regem, a quo spoliabantur sua libertate; Christum, qui venerat, ut eos in libertatem assereret, rejiciunt. Quoties tu tyrannum animi colis, Christum despicis? Illius suggestiones velut imperia audis, hujus contemnis? Dic potius: Non habeo Regem, nisi Jesum Christum.

III. *Tunc ergo tradidit eis illum, et crucifigeretur.* (Joan. 19). Considera 1. injustam sententiam: quia judex toties innocentem agnovit, et tamen condemnat. 2. Crudelem, quia, ut ait Luc. 23, *tradidit* eum *voluntati eorum*, furentium scilicet, et capitalium inimicorum. 3. Cogita Jesum hanc sententiam non tam a præside, quàm ab æterno suo Patre decretam, in mundi salutem accepisse. Discam me libenter tradere voluntati Dei, qui se tam promptè *tradidit voluntati eorum.*

FERIA III.

Crucis bajulatio.

I. *Et bajulans sibi crucem, exivit* (Joan. 19). Considera 1. quàm suavi affectu diù desideratam Crucem sit amplexus; sanè majore, quàm Andreas suam; cupiens in ea delicta nostra portare. Quàm gravem tu eam tuis reddidisti! Admirare ejus affectum, et gratias age. Detestare tuum, qui injuncta officia quereris esse supra tuas vires. 2. Non absterret eum infamia Crucis, quæ erat supplicium latronum; non pondus debilitato corpori admodum grave. Hæc

sunt, quæ te plerumque terrent. At non est infamia sequi JESUM. Defectum virium supplebit ipse ; vel etiam succubuisse, erit gloriosum.

II. *Exeuntes invenerunt hominem Cyræneum, nomine Simonem : hunc angariaverunt, ut tolleret Crucem ejus* (Matth. 27). Etsi violenter particeps factus infamiæ, Simon accepit gratiam illuminationis, et deinde gloriæ. Si angariato hoc dedit JESUS, quid dabit volenti? Associa te, aut subi vices Simonis. Non deterreat te pondus, non hominum judicia, non confusio. Si compateris, et conregnabis.

III. *Sequebatur autem illum multa turba populi, et mulierum* (Luc. 23). Quàm diversis affectibus! aut ut crucifigant, aut ut irrideant, aut ex curiositate, aut ex humana familiaritate : nemo *ut tollat crucem suam, et sequatur* eum. Vide, ut tu hoc eum affectu sequaris. 2. Semel susceptam Crucem constanter tulit usque ad montem Calvariæ. Et licèt tot per viam difficultates, ob pondus, debilitatas vires, confusionem, irrisiones, etc. occurrerent, non tamen dimisit. Disce non ad horam portandam tibi esse Crucem, sed totâ vitâ.

FERIA IV.

Crucifixus Jesus.

I. *Et dederunt ei vinum bibere cum felle mistum. Et cum gustasset, noluit bibere* (Matth. 27). 1. Dulcedo cordium potatur felle. Gustavit, ut suum etiam palato daretur tormentum. Noluit bibere, ne amaricarentur viscera, quæ sunt misericordiæ. Vinum

dat mundus, sed nunquam purum. Id, quo delectat, permiscet felle. Ah! noli bibere : quia *in novissimo mordebit ut coluber* (Prov. 23). 2. Vinum non bibitur, quia felle mistum. Displicent optima, quia mista pessimis. Intentio mala optima opera depravat. Sic ista age, ut nihil tædii, nihil simulationis, nihil commodi, aut amoris proprii admisceas.

II. *Ibi crucifixerunt eum* (Luc. 23). S. Ambros. (in c. 23 Luc.) ait : *Nudus Crucem ascendit : talis ergo ascendat, qui seculum vincere parat, ut seculi adjumenta non quærat.* Nihil in mundum attulit, nihil aufert pauperrimus Jesus. Non amat Crucem, qui non amat paupertatem : quia in ea nemo, nisi nudus, dignè pendet. 2. Cogita violentiam, quâ manus pedesque trahuntur, dolorem ex trajectione clavorum ; et patere te per obedientiam trahi, loco et muneri etiam arduo, ac tibi difficili applicari. 3. Cogita Christum egisse æterno Patri gratias pro illa hora, quâ consummaturus erat opus ; obtulisse se in sacrificium pro mundi, ac nominatim tuis peccatis. Quid verò tanto amori rependes, quo dilexit te, et tradidit semetipsum pro te ?

III. *Et cum eo alios duos, hinc et hinc, medium autem* Jesum (Joan. 19). Hoc ad majorem ignominiam spectabat, ut pejor pessimis latronibus crederetur. Cogita tria genera crucifixorum : pessimus unus, alter conversus, tertius ipsa Innocentia et Dei Filius. Quandoquidem sua justis, et injustis crux est. Noli crucifigi ut latro, aut sceleribus ansam dare Cruci ; noli violenter, ac proinde sinè merito. Crucifigere cum Christo sponte, cum gaudio, et ex obedientiâ.

FERIA V.

Sortes in vestes. Titulus, et blasphemiæ.

I. *Erat autem tunica inconsutilis, desuper contexta per totum. Dixerunt ergo ad invicem: Non scindamus eam, sed sortiamur de illa* (Joan. 19). Divisa primùm est exterior Christi vestis in quatuor partes. Interior et inconsutilis servatur integra. Vestes Christi fideles sunt. Scinduntur, qui corpori Christi non penitùs adjacent. In quo non est fundamentum amoris Dei, non est etiam amor proximo. Qui adhæret Deo, adhæret et proximo per charitatem. Quoties quod non ausi sunt Judæi, ausus es tu, et vestem hanc charitatis Christianæ discidisti? Dic in posterum: Non scindam eam.

II. JESUS *Nazarenus Rex Judæorum* (Ibid.). Morienti titulus datur ab ipsis hostibus, qui datus est nascenti a tribus Magis. Sic potestas ejus, et imperium firmatur. Sed heu! non agnoscitur Rex ab iis, qui erasum hoc nomen volunt. Erit tamen mihi JESUS et Salvator. Erit mihi Nazarenus et floridus, ac in ipsis tormentis amabilis. Erit mihi Rex, cui me devoveo; nec alium anima mea Dominum admittet. Ut numquam discedam, Christo configar Cruci, clavis timoris, amoris, et mortificationis.

III. *Blasphemabant eum* (Matth. 27), exprobrantes impotentiam salvandi seipsum, præsumptam Regis dignitatem, fiduciam vanam in Deum, inanem Dei filiationem. Hæ omnes calumniæ extinguentur, si descendat de Cruce. Ita enim aiunt: *Descendat nunc*

de Cruce, et credimus ei. Sed frustrà. Imo, quia Filius Dei est, non descendit de Cruce. Filiorum Dei est, in cruce suscepta constanter perseverare, ac mori, tum continuâ sui ipsius mortificatione, tum quotidianâ vocationis suæ confirmatione.

FERIA VI.

Primum, et secundum Christi verbum in Cruce.

I. Jesus *autem dicebat : Pater, dimitte illis ; non enim sciunt quid faciunt* (Luc. 23). Loquitur in causa aliena, qui semper tacuit in sua. Et prima causa non est amantissimæ Matris, sed crucifigentium. Expende verba : *Patris* nomen usurpat, ut ad pietatem moveat, moneatque esse Patrem non tantùm bonorum, sed etiam malorum, et te omnium fratrem. *Illis*, non definit præsentes Crucifixores, sed etiam futuros, scilicet omnes peccatores. Quid non speres, qui te non excludi vides? *Non sciunt quid faciunt.* Excusat quoad potest, per ignorantiam : quia verè *omnis peccator ignorans est,* nec æstimat peccati gravitatem. Offensus quid tu agis? Ora pro præsentibus. Ignosce illis ; excusa et tu quoad potes.

II. *Domine, memento mei, dum veneris in Regnum tuum* (Ibid.) Latro bonus reprehendit socium blasphemantem, confitetur peccatum suum, dat testimonium innocentiæ Christi, credit Christum esse Deum, et plenus spe eum orat : *Domine, memento mei, dum veneris in regnum tuum.* Quid non potest uno penè momento Dei gratia acceptata ? 2. Non petit latro liberationem a cruce, sed suì memoriam.

Satis illi provisum est, cujus Deus meminisse dignatur. 3. Duo sunt ad latus Christi : unus convertitur, quis non speret ? unus damnatur, quis non timeat, etiamsi sit apud Jesum ?

III. *Amen dico tibi : Hodie mecum eris in paradiso* (Luc. 23). Quæ benignitas Jesu ? Plus exhibet, quàm petatur. 1. Quod promittit, non differt : *Hodie.* 2. *Mecum :* quod solatium, esse cum Jesu ! In Paradiso cum illo esse et tu desideras ? Sed esto priùs in Cruce. *Ad magna præmia perveniri non potest, nisi per magnos labores* (S. Greg. hom. 37. in Evang.). Si compassus fueris, conregnabis.

SABBATO.

Tertium verbum ad Matrem et ad Joannem.

I. Stabat *juxta Crucem* Jesu *Mater ejus* (Joan. 19). Quis putas fuerit dolor Sanctissimæ Matris, quæ unicè diligebat Filium ? Jesu, quem non ignorabat Deum et hominem : *juxta :* quæ oculis suis inspiciebat ; *Crucem :* tormenta et infamiam supremam. Et tamen *stabat*, et ipsa animo Filium pro mundi salute offerebat. *Stantem lego, flentem non lego*, ait D. Ambr. (in c. 23 Luc.). *Stare namque* (addit Amadeus hom. 5 de Martyr. Virg.), *in illa cordis amaritudine, magnæ adscribitur constantiæ.* Disce 1. Stare in adversis mente, et ratione, voluntate constante, etiam infracto exercitio. Disce 2. Nihil creatarum rerum, etiam spiritualia solatia ita amare, quin, si Deus velit, si expediat pro aliorum salute, perdere velis.

II. *Cùm vidisset* Jesus *Matrem, et Discipulum stan-*

tem...., dicit Matri suæ : Mulier, ecce filius tuus (Joan. 19). Suî loco relinquit Matri Joannem. Sed quæ comparatio utriusque! Quale solatium, loco Dei purus homo? Non est dubium Beatissimam Virginem in Joanne semper speculatam esse Christum. Disce et tu in proximis agnoscere Christum; firmior inde erit charitas : præsertim verò in Superioribus exactior erit obedientia. Sed cur Joannes Matri? 1. Privilegio virginitatis hoc tribuit Theophylactus. Virgo, Virgini Virginem commendavit. 2. Quia ipse quoque ad Crucem stetit : *Usque adeò bonum est*, inquit ille, *stare apud patientem Christum. Nam in fraternitatem ejus ducit*. En quibus frater Christi, quibus Virginis filius evadas. Pulchri tituli hoc constant pretio.

III. *Deinde dicit Discipulo : Ecce Mater tua* (Joan. 10). S. Ambros. (in exhort. ad Virg.). *Vocatus a Christo reliquit patrem. Huic traditur Virgo, qui suos nescit*. Quod tibi solatium esset, si ea tibi in Matrem daretur! At fieri potest, si amore Jesu tuos nescias, et carnalem ad eos affectum exuas. 2. Fieri potes frater Jesu, et hinc Mariæ filius, si exactè te voluntati Dei accommodes : *Quicunque fecerit voluntatem Patris mei...., ipse meus frater... est* (Matth. 12). Accipe ergo illam in tua, et dic : *Monstra te esse Matrem*; sed vicissim tu monstra te esse filium.

DOMINICA PALMARUM.

Quartum, et quintum Christi verbum.

I. *Circa horam nonam, clamavit* Jesus *voce magna : Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me* (Matth.

27). S. Leo : *Vox ista non querela, sed doctrina est :* erudiens nos eò usque devenisse Christi dolores, ut noluerit eos etiam internâ Dei assistentiâ mitigare. Et tu quot solatia, non tantùm a Deo, sed a creaturis mendicas ? *Magnum est, et valde magnum,* ait Thom. a Kemp. (l. 2. c. 9) *tam humano, quàm Divino posse carere solatio : et pro honore Dei libenter exilium cordis velle sustinere, et in nullo seipsum quærere.*

II. *Ut consummaretur Scriptura, dixit : Sitio* (Joan. 19). Sciebat omnia se implevisse, quæ de se erant in Scriptura; hoc unum deesse : *In siti mea potaverunt me aceto* (Psal. 68). Hoc ergo implere voluit. Vide quàm ad omnem obedientiæ apicem attendat Christus. 2. Magna evacuatio sanguinis magnam sitim creabat. Sed major erat sitis plura patiendi. *Habuit aliam sitim, puta ampliùs patiendi, atque evidentiùs suum nobis amorem demonstrandi* (Blos. in expl. Pass. c. 18). O si dares animam tuam, quàm eum reficeres! Examina tuum in Deum et salutem proximorum amorem. Quid pro iis tolerare desideras ?

III. *Vas ergo erat positum aceto plenum. Illi autem spongiam plenam aceto hyssopo circumponentes, obtulerunt ori ejus* (Joan. 19). 1. Aceto modico, et hyssopo reficitur exhaustus et moriens Deus. Habes in mediis etiam laboribus frangendi appetitus exemplum. Non æstima lautiora tibi deberi. In schola Christi, minus illi debetur in hoc mundo, qui plura præstat. Servus Christi nunquam vult indulgentiùs haberi. 2. Acetum dant sitienti Deo, qui optimos dies transigunt in mundanis, et carnalibus ; senium verò tanquàm fæces ætatis Deo dare volunt. 3. Vas

aceto plenum, sunt corda amaricata, et plena rancoris, aut impatientiæ. Evacua hoc vas, et imple suavi vino charitatis.

FERIA II.

Sextum, et septimum Christi verbum.

I. *Consummatum est* (Joan. 19.), quod Pater mandavit, quod Ego suscepi peragendum. Divinum est, cœpta perficere: modica laus est incipisse, maxima perfecisse. Non qui cœpit, sed qui perfecit præmium capit. Quàm multa tu ordiris? quàm pauca ad finem deducis? Imitare Dei tui constantiam, ut et tu dicere possis horâ supremâ: Consummatum est, quod Deus jussit per præcepta, quod suscepi per consilia, quod jubent regulæ, quod monuit gratia. Quàm felix tunc eris! sed quàm longè adhuc abes!

II. *Pater, in manus tuas commendo spiritum meum*, (Luc. 23). Expende verba: *Pater;* fiduciæ, et amoris verbum est. Non bene id usurpas, nisi vivas ut filius amans, reverens, obsequens. *In manus tuas*, in quibus una est quies et securitas. Ut in illis sis æternum, conjice te in illas, dum vivis, perfectâ tuæ voluntatis in Divinam resignatione. *Commendo spiritum;* non corpus. Hoc in lectulo Crucis jam quiescit. Disce spiritûs majorem habere curam, quam corporis. Ut autem spiritus securè transeat in manus Dei, vide ut corpus semper sit in Cruce. Hic solus tutus est transitus; alius omnis periculosus.

III. *Et inclinato capitè tradidit spiritum.* (Joan. 19). O sublime Mysterium! Deus moritur. Hoc assequi non potes, nisi prius discas, quid amor possit. Et pro te moritur. Vide, homo, quanti sis pretii apud Deum. Verè dixit Apostolus (2. Cor. 6): *Empti estis pretio magno,* morte Christi. Quid rependes, nè sis ingratus? Et tu spiritum tuum superbum, inclinato per humilitatem capite, trade. 2. Inclina caput tuum per obedientiam usque ad migrationem spiritûs. *Inclina cor tuum ad custodiendas justificationes* Dei (Psal. 118).

FERIA III.

Prodigia in morte Christi.

I. *Ecce velum Templi scissum est in duas partes, a summo usque deorsum* (Matth. 27), ut significaretur morte Christi antiquam legem esse rescissam. 1. Operetur in te hoc ipsum mors Christi, ut vetus lex, quæ est lex membrorum, in te rescindatur. Efficacissimum argumentum occidendi veterem hominem, est JESUS occisus. 2. *Scissum est,* nè sancta ampliùs obumbrarentur. Frivolæ rationes sunt vela quædam, quibus Divina obvelamus. Scindantur illæ, ut ista meliùs perspicias. Nonne iis sæpiùs tui animi oculus fuit impeditus?

II. *Terra mota est, et petræ scissæ sunt* (Ibid.). Hæc sunt signa condolentis naturæ. Pudeat hominem non tantum dolere mortem Christi, quantum elementa senserunt. *Terra es*, jam pridem tibi dictum; quia terram amas. Deus mortuus est. Hìc succuti debes, et quidquid terrenum excutere. Condolere non po-

.ès, nisi ames : amare autem JESUM non potes, si præter JESUM aliud amas. *Petra es*, vel gravis pondere peccatorum, vel dura tui judicii ac voluntatis obstinatione. Si mors Christi penetrat, discindere contritione.

III. *Et monumenta aperta sunt* (Ibid.). Ostenditur, quòd Christus mortem nostram moriendo destruxerit, dum mortis juri per eum ipsi mortui eripiuntur. Hoc quoque operetur in te mors Christi. Aperiatur et denudetur penitùs sepulchrum tuæ conscientiæ ei cui debet. 2. Aperiatur sepulchrum dealbatum simulationis, ut appareas quod es, non quod fingis. 3. Aperiatur sepulchrum malarum consuetudinum, easque omnes emittat, ut posthac *ambules in novitate vitæ.*

FERIA IV.

Varii diversorum affectus in morte Christi.

I. *Videns autem Centurio, qui ex adverso stabat, quia sic clamans expirasset, ait : Verè hic homo Filius Dei erat* (Marc. 15). Ex elementorum trepidatione subortus in Centurione timor, ex timore altior ad horum Auctorem cogitatio : hinc cognitio, et tam nobilis confessio. Quot alii spectarunt idem, sed immoti ? Mirabilis Deus in flectendis cordibus. Tu interim disce ex iis, quæ fieri vides in natura, cogitationem ad omnium Auctorem erigere, eum confiteri, et magnificare. 2. In ipsa vilitate Passionis, Deum confitetur : quid isthic Divinum vidit? Certum est, si quid in te Divinum sit, id in adversitate, in contemptu potissimùm elucere et probari.

II. *Et omnis turba eorum, qni simul aderant ad spectaculum illud, et videbant quæ fiebant, percutientes pectora sua revertebantur* (Luc. 23). Plebs aliquem animi motum prodidit, non Principes Sacerdotum. In superbos et obstinatos vix cadit, aut raro, bonus affectus. Ex illa tamen plebe nemo confessus est Deum. 1. Quia *aderant* solùm tanquam *ad spectaculum.* Unde tam rarus tibi, aut tepidus ad Passionem motus? fortè quia eam ut spectaculum meditaris, non ut bonitatis, amoris, ac misericordiæ argumentum. 2. *Revertebantur.* Vidisse, et abiisse, quid juvat? Perseverandum est ad Crucifixum, et sæpiùs hoc objecto pascendus animus.

III. *Stabant autem omnes noti ejus a longè, et mulieres...., hæc videntes* (Ibid.). Hæ teneris lacrymis mortem Jesu deplorabant. Non probo, quòd a longè: cominus spectanda est Christi mors. Petrus, quod a longè secutus sit, cecidit. Nolim a Jesu procul abesse. Etsi verò non propè, *stabant* tamen, ut et viderent Jesum, et a vivo adhuc viderentur. *Stabant* constantiâ, videbant contemplatione: accedebat animus, quò non penetrabant corpora. Persevera in assidua tibi repræsentatione vitæ et mortis Christi.

FERIA V.

Lanceâ latus ejus aperitur.

I. *Ad* Jesum *autem cùm venissent, ut viderunt eum jam mortuum, non fregerunt ejus crura* (Joan. 19). Opinioni Judæorum præmortuus est Jesus: fortè indignati illi, quòd ampliùs sævire non possint ad sen-

sum. Dei in nos amor acceleravit mortem, ut opus Redemptionis nostræ citiùs perficeret. Quàm felix tu, si, cùm dæmon aut malignus homo te quærat affligere, jam tibi, mundo, et concupiscentiis tuis per solidam abnegationem mortuus inveniaris! Hic modus est conservandi ossa integra, hoc est, soliditatem virtutum. Aliàs sinè, mortificatione, nulla virtus est solida.

II. *Unus militum lanceâ latus ejus aperuit* (Ibid.). Patet amoris ostium, omnium dolorum scaturigo. Vide quantis tu cor illud doloribus affeceris; quàm illud peccatorum tuorum veneno infeceris; quantùm ille te amaverit! Vide quantis amoris characteribus ille te in libro filiorum Dei descripserit! Pedes dedit peccatoribus, ut Magdalenæ (Luc. 7); Manus amicis, ut Petro (Act. 3); Cor dat filiis Dei, quibus dicit: *Ad ubera portabimini* (Isa. 66). Hìc memento ingratitudinis tuæ, amoris sui. Aspice eum nunc cum amore, nè olim videas cum tremore, *in quem transfixisti.*

III. *Et continuò exivit sanguis, et aqua* (Joan. 19). Opportuna salutis nostræ remedia, SS. Sacramenta, quibus et ablueremur a peccatis, adornaremur gratiâ. An et hoc parvum amoris signum est! Quantum verò illud? usque ad ultimam guttam sanguinem pro te dedit. *Tam copioso munere ipsa Redemptio agitur, ut homo Deum valere videatur* (Euseb. Gall. hom. 6. de Pasch.). Quàm liberalis in te est Deus! Quàm tu parcus in illum, ut pro tanto sanguine nec lacrymam stilles?

FERIA VI. PARASCEVES.

Contemplatio Crucifixi Jesu.

I. *O vos omnes, qui transitis per viam, attendite, et videte, si est dolor sicut dolor meus* (Thren. 1). Considera tormenta Christi. 1. in corpore. *Foderunt manus meas et pedes meos ; dinumeraverunt omnia ossa mea* (Psal. 21). *A planta pedis usque ad verticem* capitis *non est in eo sanitas* (Isai. 1). 2. in animo ex contemptu suì. *Subsannaverunt me subsannatione* (Psal. 34). *Factus sum in derisum omni populo meo, et canticum eorum totâ die* (Thren. 3). Ex infamia Crucis cum latronibus. *Et cum sceleratis reputatus est* (Isai. 53). Ex defectu compatientis, aut consolantis. *Non est qui consoletur* eum *ex omnibus charis ejus. Omnes amici ejus spreverunt* eum, *et facti sunt ei inimici* (Threm. 1). *Sustinui, qui simul contristaretur, et non fuit ; et qui consolaretur, et non inveni* (Psal. 68). Ex ingratitudine hominum, et parvo fructu suæ Passionis. *Quæ utilitas in sanguine meo* (Psal. 29)? *Quid est, quod debui ultrà facere vineæ meæ, et non feci ei? Exspectavi ut faceret uvas, et fecit labruscas* (Isai. 5).

II. *Quid sunt plagæ istæ in medio manuum tuarum* (Zachar. 13). Quære ita ex Jesu tuo ; et respondentem audi : *Illis plagatus sum in domo eorum, qui diligebant me.* Agnosce infinitum amorem (S. Aug. lib. de Virgin.). *Inspice caput hoc inclinatum ad osculandum, cor apertum ad diligendum, brachia extensa ad amplectendum, totum corpus expositum ad redimendum. Hæc quanta sint cogitate; hæc in*

tatera vestri cordis appendite; et totus vobis figatur n corde, qui totus pro vobis fuit affixus in Cruce. Verè *dilexit nos, et tradidit semetipsum pro nobis* (Ephes. 5). Illud a te quæri existima : *Simon Joannis, amas me?* (Joan. 21). Et repone toto affectu : *Domine, tu scis quia amo te.*

III. *Pro omnibus mortuus est Christus, ut et qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei qui pro ipsis mortuus est* (2. Cor. 5). Hunc ex Christi morte fructum trahe : Non tibi, non commoditati, non delectationi, non honori vive, aut actum ullum impende. Te, et tua illi debes. *Non estis vestri : empti enim estis pretio magno* (1. Cor. 6). *Quid ergo retribuam Domino* (ait Bernard. tr. de dilig. Deo), *pro omnibus quæ retribuit mihi? In primo opere me mihi dedit, in secundo se; et ubi se dedit, me mihi reddidit. Datus ergo, et redditus, me pro me debeo, et is debeo. Quid Deo tribuam pro se!*

SABBATO SANCTO.

Depositio corporis Christi de Cruce, et Sepultura.

I. *Joseph, qui et ipse Discipulus erat* Jesu, *occultus autem propter metum Judæorum, audacter introivit ad Pilatum, et petiit corpus* Jesu (Matth. 27; Joan. 19; Marc. 15). 1. Patibulatum corpus Jesu nus tantùm petit; quàm pauci amant Jesum Crucifixum! 2. Antè ob metum latebat, jam pendentis Jesu se declarat Discipulum. Hic fructus Passionis st. In te vacuam non credam, si in confusione et ilitate Deum agnoscas, et sequaris; idque audacer, nulla veritus pericula, præstes.

II. *Venit autem et Nicodemus, ferens mixturam myrrhæ, etc.* (Joan. 19). Duo ergo ex omnibus Discipulis sunt, qui in Crucifixum JESUM testantur affectum. Aude tu tertius esse. 2. Expende officia, quæ Christo exhibent. Deponunt Corpus de Cruce, aromatibus condiunt, involvunt sindone, et suis humeris viri nobiles, eum, qui tam infamis habitus fuit, deportant. En quàm contempto Christo nobilitatem suam subjiciant, ut tu, eidem contempto, non neges tuam vilitatem. Exhibe eadem officia in Christi membra, seu proximos depone de cruce afflictos solatio spirituali, condi aromatibus, sive cura illorum famæ, involve sindone silentii eorum defectus.

III. *Et posuit illud in monumento suo novo, quod exciderat in petra, et advolvit saxum magnum ad ostium monumenti* (Matth. 27). Sepelis in corde Christum, quoties sumis. Hæc ergo observa. Sit sepulcrum novum, in quo non sit ullus alius positus sinister affectus; sit in lapide immobilitatis, et constantiæ; advolve saxum efficacium propositorum; circumda custodiam sanctarum cogitationum, etc.

DOMINICA RESURRECTIONIS.

I. *Resurrexit tertiâ die, secundùm Scripturas* (1. Cor. 15). Succedunt læta tristibus. Deus ita constituisse videtur, ut per aspera eatur ad amæna. Christus gloriæ Resurrectionis præmisit triginta tres annos duræ vitæ, tres dies acerbissimæ Passionis. Sic ergo et tibi eundum ad gloriam. Si commortuus fueris, et convives.

II. *Ego dormivi, et soporatus suam, et exsurrexi* (Psal. 3). Anima Christi reunitur corpori, ut quod socium fuit passionum, esset et resurrectionis. In momento recedunt livor et vulnera; accedunt decor et gratia; quo tam corporis, quàm animæ illius gaudio? quibus Patrum è limbo eductorum affectibus, fidei, spei, charitatis, gratulationis, etc.? Accede ad Christum paribus : et ut gaudium tuum sit plenum, unire et tu tanquam membrum corporis Christi illius animæ per amorem.

III. *Quomodo Christus surrexit a mortuis per gloriam Patris, ita et nos in novitate vitæ ambulemus* (Rom. 6). Recipis fructum Resurrectionis Christi, si ambulas in novitate vitæ. Sed non ambulas in novitate vitæ, nisi occidas veterem hominem. Sicut non est ingressus ad vitam æternam, nisi per mortem naturalem; ita nec ad novam perfectamque vitam ingredieris, nisi *spiritu facta carnis mortifices.*

FERIA II.

De dotibus Corporis gloriosi.

I. *Seminatur in corruptione, surget in incorruptione* (1. Cor. 15). Prima Corporis gloriosi dos est, quâ et mortis, et morborum ac vulnerum immune redditur. *Mors illi ultrà non dominabitur* (Rom. 6). Quibus mediis ad hanc evasit Christus? Patiendo, et moriendo. Huc tu evadere debes, ut nec in prosperis, nec in adversis, ullo pravo affectu corrumparis. Ad hoc verò expende, quàm necessarium sit mortificationis studium, juxta Reg. 12. Summarii Const. S. J.

II. *Seminatur corpus animale, surget corpus spiritale* (Ibid.). Secunda dos est subtilitas, quâ corpora dura, et aliis corporibus resistentia, penetravit. Tu penetra omnes difficultates et impedimenta in via virtutis. *Omnia* potes *in eo*, *qui* te *confortat* (Philipp. 4). Sed ad hoc quoque opus est, ut seminetur animale, et proprii commodi studiosum.

III. *Seminatur in infirmitate, surget in virtute* (Ibid.). Tertia dos est agilitas, quâ se ubi volebat, momento præsentem sistebat. An ita tu agilis ad inspirationes divinas? an ad nutus Superiorum? an ad progressum in via virtutis? an ad seminandum in infirmitatis tuæ cognitione, et abjectione tui?

IV. *Seminatur in ignobilitate, surget in gloria* (Ibid.) Quarta dos, claritas, quâ longè supra solem resplenduit. *Sic luceat lux* tua *coram hominibus*, *ut videant opera* tua *bona* (Matth. 5). At non erit, nisi semines in ignobilitate et abnegatione tui.

FERIA III.

De Vulnerum cicatricibus in glorioso Corpore reservatis.

I. *Quid sunt plagæ istæ in medio manuum tuarum* (Zach. 13)? Euseb. Emiss. (hom. 10. de Pasch.) ait : Ideo in glorioso Corpore retenta vulnera, *Ne causam ipsam gloriæ obscuraret lux gloriæ*. Voluit in æternum constare, se per vulnera emisse gloriam. Si hoc est gloriæ pretium, quid ego olim ostendam, qui pati detrecto? *Oportuit*

pati Christum, et ita intrare (Luc. 24). Ergone mihi alia via pingetur?

II. *Non obliviscar tui. Ecce in manibus meis descripsi te* (Isai. 49). Altera retentarum cicatricum causa est, ut sint Christo memoriale sui in nos amoris pro quibus ea pati voluit; et in iis legat pretium nostræ salutis, pergatque adhuc nos amare, qui tanto illi constamus. Ergo tui memoriam in æternum vult habere Jesus. Recordare et tu Salvatoris tui. At non sæpe recordaberis, nisi oblivisca-ris creaturarum, quæ memoriam Dei impediunt.

III. *Et videbit eum omnis oculus, et qui eum pupugerunt* (Apoc. 1). Tertia causa est, ut olim damnandis ea ostendat; exprobret sævitiam, qui eum peccatis suis crucifixerunt; ingratitudinem, qui tanto amori non corresponderunt. Item, ut ostendat Beatis in æternum, et gaudeant de amore tanto, qui per cicatrices elucet. Quomodo tu eas aspicies? an cum confusione? an cum gaudio?

FERIA IV.

Apparet Sanctissimæ Matri suæ.

I. *Qui diligit me, diligetur a Patre meo; et ego diligam eum, et manifestabo ei meipsum* (Joan. 14). Manifestasse se Christum Matri, non tradunt Evangelistæ; at certum creditur, quia eam præ cæteris dilexit, et præ cæteris ab ea diligebatur. Amans, ut ad centrum properat ad amatum. Nondum sentis tibi per sancta lumina manifestari Jesum? fortè non satis amas. Amantibus se manifestat Jesus.

II. *Secundùm multitudinem dolorum meorum in*

corde meo, consolationes tuæ lætificaverunt animam meam (Psal. 93). Cogita, quæ fuerit Virginis, viso Filio, consolatio. Ut eam assequaris, magnitudinem doloris in Passione habiti expende. Ad mensuram doloris datur consolatio. Quantùm tu sperare possis, ex mortificationis et toleratæ afflictionis magnitudine collige.

III. *Anima mea liquefacta est, ut (dilectus) locutus est* (Cant. 5). Cogita, quod fuerit expectantis Virginis desiderium; qui jam Christum aspicientis affectus demissionis, devotionis, adorationis, gratulationis de exantlato tanto opere; gaudii de triumpho resurrectionis, amoris, etc., qui omnes ex ferventi in Jesum desiderio nascuntur. Non experiris hos in te? Excita fervens videndi et cognoscendi Dei desiderium; sequentur reliqui.

FERIA V.

Sanctæ Mulieres tendunt ad Sepulcrum Domini.

I. *Una autem Sabbati valde diluculò venerunt ad monumentum, portantes, quæ paraverant, aromata* (Luc. 24). Cogita harum studia. 1. Emunt aromata. Jam non habebant ampliùs, quod posset vanitati servire. 2. Conficiunt unguentum, etsi scirent jam a Josepho, et Nicodemo unctum, spectantes non quid ab aliis factum sit, sed quid a se fieri deceat. 3. Valde manè exeunt, non citra incommodum tenebrarum, et fortè insomnem noctem transegere ob dolorem. 4. Veniunt ad monumentum sinè metu custodum; amor enim eas urgebat. Verè amas Jesum, si hæc ei obsequia præstas.

II. *Et dicebant ad invicem : Quis revolvet nobis lapidem* (Marc. 16) ? Expendunt difficultatem, quæ obviat suscepto operi; agnoscunt vires sibi ei superandæ non suppetere. Non cedunt tamen, sed pergunt. En constantiam in bono, fiduciam in Deo natam ex amore. Usurpa tu hanc sæpe reflexionem : Quis revolvet mihi lapidem hujus tentationis, difficultatis, impedimenti? nè imparatus retundaris. Fide Deo, ubi tu deficis, et susceptum opus constanter urge.

III. *Ecce terræ motus factus est magnus, et respicientes viderunt revolutum lapidem* (Matth. 28; Marc. 16). En ut Divina providentia constantiam et fiduciam juvat! Terræ motu revolvitur lapis, fugantur custodes, qui opus meditatum impedire potuissent. Ita seriò Deus ad se tendentibus adest : tollit impedimenta externa aliorum hominum, aut circumstantiarum, interna malorum habituum, et consuetudinum, fugat Dæmones inimicos. Expende quoties id sis expertus : et persevera in bono, confide in Deo.

FERIA VI.

Sanctæ Mulieres de Resurrectione Christi ab Angelo informantur.

I. *Respondens autem Angelus dixit mulieribus : Nolite timere vos, scio enim quòd* Jesum, *qui crucifixus est, quæritis* (Matth. 28). En alterum timentibus, sollicitè tamen Deum quærentibus, solatium! Sed cur non timeant terræ motum, Angelum aspectu fulguris? Quia Jesum quærunt crucifixum. His sua Deus mittit solatia. At carebis illis, dum

teipsum, dum creaturas, dum aliud præter Jesum, et hunc crucifixum quæres.

II. *Non est hìc : surrexit enim, sicut dixit* (Ibid.). Quærunt Jesum in tumulo. Dolere poterant, quòd hìc non esset; sed si sui Jesu bonum amabant, gaudere dedebant, quòd gloriosus surrexerit. Ubi tu Jesum quæris? in tuis commoditatibus? in creaturis? in sensuum oblectamentis? Quoties respondent tibi Divina lumina : *Non est hìc?* quoties frustrà, et damno tuo quæsivisti? et nondum desistis?

III. *Venite, videte locum, ubi positus erat Dominus. Et ingressæ non invenerunt corpus Domini* Jesu (Ibid. et Luc. 24). Amor erat, quo Jesum quærebant, sed adhuc sensualis, ut eum viderent, tangerent, ungerent. Ideo non invenerunt. Puro quærendus amore est. Examina intentiones tuas, an puræ sint, an soli Jesu intentæ, an nihil amoris proprii admixtum? Mixtâ non invenies eum, qui solùm purà intentione invenitur.

SABBATO.

Reprehenduntur Mulieres, et mittuntur nuntiæ ad Apostolos.

I. *Cum timerent autem, et declinarent vultum in terram, dixerunt ad illas : Quid quæritis viventem cum mortuis* (Luc. 24)? Reprehendi merentur, quia Angelis clarè monstrantibus non credunt. Has imitantur, qui in rebus etiam sanctis non sequuntur ductum Patris spiritualis, et suo sensui inhærent. Quærunt Jesum, cui se dedant; sed inter mortuos, cum judicio et amore proprio. Ibi est Jesus, ubi nihil tui est.

II. *Non est hic, sed surrexit* (Ibid.). Infallibile resurrectionis signum exhibent, quia *non est hîc.* Hoc argumento probatur nostra spiritualis resurrectio : si a verace Angelo, non a blandiente sensu dici possit, non est in hac imperfectione, in hoc pravo affectu, in hac passione, in priore tepiditate spiritûs. Gaude, si sic sit : si non est, cura ut sit.

III. *Citò euntes, dicite Discipulis ejus, quia surrexit.* (Matth. 28). Nomine Christi hoc mandant Angeli Mulieribus. At non merebantur tam læta nuntia Apostoli, qui eum tam fœdè deseruerant. Spectavit Christus, quid suus amor postulet, non quid eorum merita. Amat etiam immerentes. Hoc me indignum amore mei Domini solatur. Non intres in judicium cum servo tuo, Domine; sed fac secundùm misericordiam tuam.

DOMINICA IN ALBIS.

Mulieres referunt Apostolis nuntium Resurrectionis.

I. *Dicite Discipulis ejus, et Petro, quia* surrexit (Marc. 16). Exprimi nominatim Petrum, tenerioris affectûs est argumentum. Erat cæterorum Caput : hoc honorat Christus. Amaverat plus cæteris Jesum, inde plus cæteris dolebat : affectum affectu rependit. Non cessabat suum peccatum deflere : erigit mœstum amoris demonstratione. Agnosce bonitatem, ama, in eam spem tuam repone. Non dimittet te, etiam cùm ex fragilitate peccaveris.

II. *Et visa sunt ante illos sicut deliramentum verba ista, et non crediderunt illis* (Luc. 24). Quæ

nuntiant Mulieres, sunt ea ipsa, quæ Christus Apostolis prædixerat : concordant omnino Magistri verbis nec tamen credunt. Imitaris Apostolorum incredulitatem, qui inspirationes Divinas, ut vanas rejicis; Superiorum monita scrupulos, conscientiæ remorsum deliria arbitraris. Attende illis : quia per illa Deus ducit. Aberras, si non sequeris.

III. (*Maria Magdalene*) *venit ad Simonem Petrum, et ad alium Discipulum*, *quem amabat* JESUS *et dicit illis : Tulerunt Dominum de monumento, et nescimus ubi possuerunt eum* (Joan. 20). Non dixerat Angelus *tulerunt;* sed *surrexit.* Impetus fortè amoris aut doloris fecit, ut non accuratè attenderet. Etiam bonis affectibus, non secus ac ventis, ponendum est pondus. Cùm rationem turbent, in errorem trahunt.

FERIA II.

Petrus et Joannes currunt ad Sepulchrum.

I. *Exiit ergo Petrus, et ille alius Discipulus, et venerunt ad monumentum* (Joan. 20). Nuntii a Mulieribus accepti veritatem experiri volunt. Non retinentur aliorum non credentium exemplo. Attendunt non quid agant alii, sed quid prudenter agendum sit. Cape hujus regulæ necessitatem, et sequere.

II. *Currebant autem duo simul* (Ibid.). Amor eos incitabat ad cursum. Hic nescit tarda molimina. Parum distant, lentè velle obsequia Dei, et diù nolle. Qui amat Divina, volat ad illa. Currisne tu, an serpis? Vis progredi? ama : tantum procedes, quantum amabis.

III. *Ille alius præcucurrit citiùs Petro, et venit priùs ad monumentum.....; non tamen introivit* (Ibid.). 1. S. Hier. (in. c. 56. Isai.). *Joannes elatus virginitatis alis præcucurrit.* Quia plurimùm hæc virtus recedit a carne, plurimum accedit ad Deum. 2. Joannes non intrat prior. Honorat in Petro dignitatem Capitis, nec considerat in eo, quod Christum negaverit, ipse autem ad Crucem constiterit. Disce quid debeas Superiori, licet imperfecto. Idem præstabis proximo, si in eo Christum agnoscas.

FERIA III.

Chritus apparet Petro.

I. *Abiit* (*Petrus*) *secum mirans, quod factum fuerat* (Luc. 24). Viderat Petrus sepulchrum vacuum. Discedit a Joanne, solus secum meditatur quæ vidit. Optima dispositio ad videndum Deum, Divinaque cognoscenda, recedere etiam corpore, multò magis affectu a creaturis. Solitudinem animæ amat Deus. *Ducam eam in solitudinem, et loquar ad cor ejus* (Osee. 2).

II. *Surrexit Dominus verè, et apparuit Simoni* (Luc. 24). Apparet Dominus non Joanni, qui constans ad Crucem permansit; sed Petro, qui et fugerat et negaverat. Ita animat Deus peccatores pœnitentes, ut non dejiciantur. Ostendit quantum æstimet lacrymas pœnitentis. Qui hic affectus Petri? quæ confusio ob scelus admissum? qui dolor? quæ lacrymæ? Excita in te eosdem ad pedes Jesu.

III. *Visus est Cephæ* (1. Cor. 15). Christus non

exprobrat Petro scelus admissum, sed blandissimè solatur. Disce quâ benignitate peccatorem contritum excipias : quâ charitate obliviscaris injuriarum a proximo acceptarum. Quod feceris proximo, exspecta a Deo. *Si non dimiseritis hominibus, nec Pater vester dimittet vobis* (Matth. 6).

FERIA IV.

Magdalena ad monumentum.

I. MARIA *autem stabat ad monumentum foris plorans. Dum ergo fleret, inclinavit se, et prospexit in monumentum* (Joan. 20). Considera amoris signa : stat ad monumentum ; flet ; sæpiùs inspicit videndi JESU desiderio. Repeti de illa potest : *Dilexit multùm* (Luc. 7). Expende curam, quâ tu Deum quæris. Stasne in propositis? dolesne amissum? considerasne ubi, quomodo reperias?

II. *Et vidit duos Angelos in albis sedentes* (Joan. 20). S. Cyrill. Alex. (lib. 12. in Joan. cap. 46). *Cùm circa monumentum perseverat plorans, voce Angelorum ad cognoscendum Christum juvatur.* Ut angelos seu spiritualia lumina assequaris, non obiter exigenda est meditationis hora, sed perseverandum et attentione et affectu; etiam sua deploranda est cæcitas.

III. *Dicunt ei illi : Mulier, quid ploras? Dicit eis : Quia tulerunt Dominum meum ; et nescio ubi posuerunt eum* (Joan. 20). Causa fletus est amissus JESUS. Optima, et una lacrymis digna. Sed si flet illa, quòd *tulerunt* invitæ et ignoranti, quid te agere decet, cui scienti et volenti tuæ passiones et mali affectus toties JESUM tulerunt?

FERIA V.

Christus apparet Magdalenæ ignotus.

I. *Conversa est retrorsùm, et vidit* JESUM *stantem; et non sciebat quia* JESUS *est* (Joan. 20). Dum quæritur JESUS, adstat a tergo Magdalenæ. Vide, quam non procul est ab iis, qui eum quærunt in toto corde. Sed dissimulat quandoque præsentiam suam, ut non apprehendamus hic JESUM esse, sed nos desertos cogitemus. At respiciamus post tergum, sive ad exitum nostrarum afflictionum, videbimus ibi Deum.

II. *Dixit ei* JESUS : *Mulier, quid ploras? Quem quæris?* (Ibid.) Drogo Host. (de Sacram. Passion.) : *Occultat se, ut ardentiùs requiratur, et requisitus cum gaudio inveniatur, inventus cum sollicitudine teneatur.* 2. Interrogat non ignorans, sed quia delectatur, nos quandoque affligi suiipsius desiderio. Si videaris tibi a Deo desertus, ardentiùs Deum require : iste est inveniendi modus.

III. *Dicit ei : Domine, si tu sustulisti eum, dicito mihi ubi possuisti eum, et ego eum tollam.* (Joan. 20). Vide amoris vim, qui, solùm Christo intentus, quid loquatur vix advertit. *Dominum* vocat hominem vili hortulani veste indutum; addit: *Si sustulisti eum*; quem? non exprimit, quasi obvius quisque ejus affectus intelligat. Novit quis fuerit Judæorum furor, et ait *se eum ablaturam,* ubi ubi sit, sinè omni periculorum metu. Ita amor animosam reddidit, ac resolutam. Quantùm tu ab his resolutionibus distas, quia plurimùm distas ab amore?

FERIA VI.

Christus manifestat se Magdalenæ, et mittit eam ad Discipulos.

I. *Dicit ei* Jesus : *Maria. Conversa illa dicit ei : Rabboni* (Joan. 20). Uno Christi verbo : *Maria*; altero Mariæ : *Rabboni*, magni affectus clauduntur : in Christo benignitatis, suavitatis, affabilitatis, familiaritatis; in Maria verò reverentiæ, humilitatis, adorationis, amoris, gaudii. Ille ex uno verbo noscitur : illa uno verbo se eum nosse significat. Ita Deus paucis verbis multa homini : ita homo paucis verbis multa Deo loquitur. Plura de Deo cogita, quàm loquaris.

II. *Dicit ei* Jesus : *Noli me tangere* (Ibid.). Expende causam, cur eam tactu prohibeat, fuisse, ut nimium fervorem, quo illa se ad pedes Jesu projecerat, nonnihil temperaret. Amor enim penè reverentiam exuerat. Amari vult Deus; sed et reverenter coli. Ut Deo ergo familiaris esse debes per intimam cum eo communicationem; ita debes esse et reverens, tam externo corporis situ, quàm internâ animi compositione.

III. *Vade ad fratres meos, et dic eis : Ascendo ad Patrem meum, et Patrem vestrum* (Ibid.). Ad pedes Christi suos exerere affectus Maria desiderabat; Christus verò quantocius suos consolari. Ideo accessu eam prohibet, et ad Discipulos ablegat, quos, ad exprimendum amorem, *fratres* vocat. Vide, quàm Deo placeat, ut tua spirituali consolatione abstineas, ut alium mœstum consoleris. Curat eis significari ascensum suum *ad Patrem vestrum :* ut

incipiant de Christi recessu cogitare, se ad illum tolerandum disponere, et confidere in Deum, quem sciant affectu Patrem esse.

SABBATO.

Apparet aliis Mulieribus.

I. *Ecce* JESUS *occurrit illis, dicens : Avete* (Matth. 28). Assecuta fuerat illas Magdalena; significaverat se vidisse Dominum; dolebant se ad sepulchrum non exspectasse; desiderabant et ipsæ videre Dominum. Ita dispositas primus salutat : *Avete.* Ita benignus est Deus iis, qui eum desiderant, et obsequia deferunt. Non diu differet te consolari, si serium ejus desiderium concipias. Omnis perfectionis initium est desiderium.

II. *Illæ autem accesserunt, et tenuerunt pedes ejus, et adoraverunt eum* (Ibid.). Expende gaudium, reverentiam, et dulcissimos affectus ad Christi pedes. Arcuerat paulò antè Magdalenam a pedibus suis, jam eam cum reliquis ad eorum osculum admittit. Non omne simul solatium præbet, differt quandoque : exhibet autem perseverantibus, sed horâ, quâ sibi placet. Tuum est insistere bono; de tempore consolationis curam Deo remitte. Non aberit a se desiderantibus.

III. *Tunc ait illis* JESUS : *Nolite timere; ite, nuntiate fratribus meis, ut eant in Galilæam : ibi me videbunt* (Ibid.). Expende verborum suavitatem, tum ad mulieres, tum de Apostolis suî nuper desertoribus. Sed suaviorem crede fuisse animum : neque enim aversionem ab iis, quamquam graviter

offensus, concepit. Etiam qui te offendit, fratrem cogita, suavi alloquio et affectu dignare. Galilæam illis designat, ubi videatur, locum scilicet quietum, et a tumultibus submotum. Ut gustes Deum, recede a strepitu mundi, vanitatum, passionum tuarum.

DOMINICA II. POST PASCHA.

Jungit se Christus duobus Discipulis euntibus in Emmaus.

I. *Ecce duo ex illis ibant... in castellum...., nomine Emmaus* (Luc. 24). Tristes de Christi morte, dubitantes de Resurrectione, solatium quærunt a villa. Convertuntur ad sensualia, qui exspectare debebant Divina. Promissus tertius dies aderat; accesserat mulierum, Petri, ac Joannis testimonium : isti tamen adhuc dubitabant. Quàm parum sustinemus Dominum, qui nos tot annis sustinet! quàm facilè ad sensualia convertimur! Immodicam tristitiam cave : si aliqua te tangat, noli a creaturis remedium quærere. Exspecta Dominum, et intendet tibi.

II. *Et ipsi loquebantur ad invicem de his omnibus, quæ acciderant. Et factum est, dum fabularentur, et secum quærerent, et ipse* Jesus *appropinquans ibat cum illis* (Ibid.). Errabant oves, adest Pastoris charitas, nè perdantur. Dissimulat habitum, ut priùs eos ad Divinum solatium recipiendum disponat; vult enim ad suas gratias nos præparari. Dum fabulantur de Passione, se illis miscet; tantum Domino placet suam, a nobis, mortem commemorari! Assuesce non inania, sed

Divina loqui, ut JESUM habeas itineris tui socium.

III. *Oculi autem illorum tenebantur, ne eum agnoscerent* (Ibid.). Hoc exhibebatur foris, quod agebatur in mente. Nec eum fidei oculo agnosce bant, nec corporis. Quâ causâ tenebantur oculi? Credibile est, nimiâ tristitiâ, quæ animum plerumque confundit. Adest Deus iis, qui afflicto sunt corde; et tamen dum tangimur, abesse credimus. Tunc fide firmandus est animus. Sapiens est Deus, scit; omnipotens, potest; bonus, vult adesse. Expecta ergo, viriliter age, et confortetur cor tuum.

FERIA II.

Qui sint eorum sermones exquirit Christus.

I. *Ait* (JESUS) *ad illos : Qui sunt hi sermones, quos confertis ad invicem, et estis tristes? Et respondens unus dixit ei : Tu solus peregrinus es in Jerusalem, et non cognovisti quæ facta sunt in illa* (Luc. 24)? Quærit quod sciebat, 1. *Ut ulcus suum detegerent, ac pharmacum susciperent*, ait Theophyl. En benignitatem Christi? 2. Quia gaudet rememorari suam Passionem, præbet narrandi occasionem. Narra ergo tu Deo per gratiarum actionem, quanta pro te passus sit. Qui sunt tui sermones? de iis rebus, quæ sunt in corde. Expende, quæ sint, an Divina, an humana? Denique ulcera animi non cela, ut medicinam capias.

II. *Quibus ille dixit : Quæ? Et Dixerunt : De JESU Nazareno, etc.* (Ibid.). 1. Quærit tanquam ignorans aut quasi jam oblitus injuriarum suarum tam immanium. An tu sic minutarum oblivisceris? 2. Quærit : *Quæ?* tanquam tota illa passio resesset ad eo minuta,

ut ei memoriâ exciderit. Amor tam ingens tuî parva illi repræsentat ea, quæ pro te fecit. Parvus ergo est meus in JESUM amor, qui me pro eo egisse multa existimo. Conabor præstare plura, sed ero tamen servus inutilis.

III. *Nos autem sperabamus, quia ipse esset redempturus Israël*(Luc. 24). Aperiunt ulcus modicæ fidei. Non credebant enim illam ipsam Christi mortem esse redemptionis medium. Si consilia Dei in humanis eventibus assequi non potes, acquiesce illis. Optimum est, quidquid decernit ipse : per media quæ fini contraria judicamus, ad finem pervenit.

FERIA III.

Christus reprehendit duos Discipulos incredulos.

I. *Et ipse dixit ad eos : O stulti, et tardicor de ad credendum* (Luc. 24)! Acerba reprehensio, sed nulla indignatio. *Stultos* vocat, non pro convitio, sed pro officio charitatis. Si corripis, sic age; si corriperis, sic suscipe. Et tu tardus es corde ad credendum practicè, quæ passus est Christus. Nam si credis mente, at non opere, et imitatione.

II. *Nonne hæc oportuit pati Christum, et ita intrare in gloriam suam* (Ibid.)? Causa reprehensionis allegatur, quod hanc veritatem non satis credant. Tu eam crede. Oportuit ob necessitatem satisfactionis, ob utilitatem redemptionis, ob vim sui in nos amoris, ob exemplum imitationis. Christum pati oportuit; et tu te a mortificatione eximes? Et quidem ut in *suam* ille gloriam intraret, et tu sine cruce intrabis in alienam?

III. *Et incipiens a Moyse, et omnibus Prophetis, interpretabatur illis in omnibus scripturis, quæ de ipso erant* (Luc. 24). Vide modos, quibus se iis insinuavit : 1. blandè alloquendo; 2. corripiendo; 3. instruendo. His et tu utere, si cum iis agis, qui duro sunt corde. Ausculta tantum Doctorem interpretantem. Confer id, quod docet declarando, cum eo quod fecit opere; et quod ipse doces, opere confirma.

FERIA IV.

Longiùs ire se fingens Christus, invitatur a Discipulis.

I. *Et appropinquaverunt castello, quò ibant, et ipse se finxit longiùs ire* (Luc. 24.). Decreverat apud illos manere, fingit se abire; *non quia hoc volebat*, ait Bernar. (Serm. 74. in Cant), *sed quia volebat audire : Mane nobiscum, Domine*. 1. Vult Deus tibi gratias conferre : sed vult desideriis rogari. Non queraris gratiarum inopiam, si aut nulla sunt tua, aut lenta desideria. 2. Fingit Deus se a te recedere, sed non abit : *Cum ipso sum in tribulatione* (Psalm. 90).

II. *Et coëgerunt illum, dicentes : Mane nobiscum,* Domine, *quoniam advesperascit* (Luc. 24). Invitant ignotum, tu nec notum seriò rogas : imò fortè plures ansas præbes ad recedendum. Cogunt illi sanctis desideriis, quæ vim quasi quamdam in ipsum Deum habent. Rationem addunt *quia advesperascit.* Imò diescebat apud illos, quia interpretatio Scripturæ jam eos illuminabat. Sed apud te advesperascit; quia hunc ipsum diem cum nocte dividis. Coge ergo Dominum, vim tibi inferendo, ut is

apud te maneat hodie, tanquam ultimus esset vitæ dies.

III. *Et intravit cum illis* (Luc. 24). Quæ felicitas habere hospitem Dominum! Quàm putas tu eum honorificè exceperint, et quidem adhuc ignotum; si non rerum copiâ, saltem affectuum? Credere licet, eum primâ sede locatum, eidem sollicitè ministratum. Quis primum apud te locum tenet in æstimatione, in amore? tu ipse, an Deus? Inspice opera, et tentationes.

FERIA V.

Agnoscitur Christus in fractione panis.

I. *Accepit panem...., et porrigebat illis. Et aperti sunt oculi eorum, et cognoverunt eum* (Luc. 24). Credunt SS. August. (Serm. 140. de temp.) Chrysost. (Serm. 17. Imperf.) Christum panem isthic consecrasse, et porrexisse, et ex eo agnitum esse. Hic est SS. Eucharistiæ effectus, mentes illuminare ad percipienda Divina. At cùm hanc toties sumas, unde tam hebes ad Divina, tam vivax es ad sensualia? Causa effectum poneret, nisi impedires. Tolle ergo impedimenta.

II. *Et ipse evanuit ex oculis eorum* (Luc. 24). Cur non exspectabat ab illis ea, quæ cognitionem sequi solent, adorationem, gratiarum actionem, obsequia, etc. Monstrat se, et mox se eripit. Disce etiam Divina solatia in hac vita non esse diuturna: imò a Deo eripi, ut te patientiâ, humilitate, longanimitate exerceat. Sed nec expedit ea esse diuturna.

III. *Et dixerunt ad invicem : Nonne cor nostrum ardens erat in nobis, dum loqueretur in via* (Luc. 24)? *Christi sermones*, ait Origen. *accendebant corda ad amorem Divinum.* Legis pios libros, meditaris documenta Christi, audis adhortationes : Deus tibi loquitur : accenderis, nisi resistas. Sed quando dicunt se exarsisse? Non in fractione panis, dum eum agnoscerent ; sed in via, dum adhuc lateret. Etiam desolationes (cùm Deus a te absconditur) ad hoc tibi serviant, ut inflammeris desideriis, amore, affectibus, adhærendo Deo, etc.

FERIA VI.

Apparet Discipulis congregatis.

I. *Cùm serò esset..., et fores essent clausæ, ubi erant Discipuli congregati..., venit* JESUS (Joan. 20). Ubi non est dispositio, tardat Deus. Nondum credebant : varia ad eos resurrectionis nuntia miserat, ut disponeret, per quæ et desiderium accenderet. Ideo serò venit, quia serò se disposuerunt. Ut visiteris a Deo, pone congruam dispositionem. 2. *Cùm fores essent clausæ.* Deus non intrat in cor, si portæ sensuum non sint obseratæ. Dissipatus est spiritus, ubi sensus non sunt custoditi, ubi creaturarum affectus ultro citroque meant. Inspice portas tui cordis.

II. *Venit* JESUS, *et stetit in medio* (Ibid.) ; ut æquè omnibus esset conspicuus, ut Dux, Magister, Pastor, Protector suorum. Ubi duo vel tres congre-

gantur in nomine ejus, adest ipse. Congrega ergo potentias animæ tuæ in oratione, claude portas sensuum, mox tibi aderit: Dux ad animosa proposita, Magister ad solidas veritates, Pastor ad solatia, Protector contra tuos hostes. Quia verò medium amat, etiam tu eum in medio cordis repone, ut nihil præ illo æstimes, ames, timeas.

III. *Et dixit eis: Pax vobis. Ego sum, nolite timere* (Joan. 20. Luc. 24). Omnia singularis solatii verba. *Pax vobis*: quam olim spopondit, quam passione sua comparavit. Pacis Deus est. Pax ergo tibi sit cum Deo, per tuæ cum illius voluntate conformationem; cum proximo per charitatem patientem, benignam, non inflatam, etc.; tecum per affectuum pravorum mortificationem. *Ego sum*: addit Chrysol. (Serm. 81) *qui vos per gratiam vocavi, elegi per veniam, pietate sustinui, portavi charitate; et modò vos sola benignitate* suscipio. Dic etiam animæ meæ: *Ego sum*: et *si consistant adversùm me castra, non timebit cor meum* (Psal. 26).

SABBATO.

Conturbatis et conterritis cicatrices Vulnerum exhibet.

I. *Conturbati verò, et conterriti, existimabant se spiritum videre* (Luc. 24). *Discipuli rudes adhuc, et imperfecti, non credunt*, ait Beda, *tertiâ die potuisse resurgere. Putant ergo, se videre spiritum, seu phantasma; tametsi jam audierint: Ego sum.*

Quoties non sancta dictamina, et veritates practicas, aut putamus, aut nobis mentimur esse illusiones? quia timemus scilicet agendi difficultatem, et magis nobis illudimus. Nunquam tu ita timuisti? an posthac timebis?

II. *Et dixit eis : Quid turbati estis, et cogitationes ascendunt in corda vestra* (Luc. 24)? Christus in repentinis eos timere, ac turbari non probat. Ideò amicè corripit. Repentina probant animum constantem, Deoque nixum. Ut nihil tibi repentinum eveniat, quo sternaris, assuesce prævidere omnia, ac te præmunire. Id si fecisses, quantas difficultates gloriosè superasses, quibus turpiter succubuisti? Id ut obtineas, expugnandus omnino est amor proprius

III. *Videte manus meas, et pedes meos, quia ego ipse sum* (Ibid.). Ad pellendum timorem, ad firmandam fidem hoc fecit. O benignitas Christi! Venerare sanctum latus, manus, ac pedes, transfossa. Inhære huic spectaculo, quandiu potes. Si verò te terreat difficultas aliqua, aut munus grave suscipiendum, inspice illa vulnera, nuper acerba, nunc illustria; et spera tua quoque vulnera, seu adversitates, tibi cessuras in gloriam.

DOMINICA III. POST PASCHA.

Christus manducat cum Discipulis.

I. *Adhuc illis non credentibus, et mirantibus præ gaudio, dixit : Habetis hìc aliquid, quod manducetur?* (Luc. 24)? Vide quot modis se Jesus suis insinuat,

ut ipse esse credatur. Mittit per quos nuntietur, ipse se videndum, audiendum, tangendum præbet : hìc etiam, licèt id glorioso corpore, ad manducandum petit, ut incredulos reducat. Animarum salus non uno remedio peragitur : tentanda sunt plura, etiam ut tuam emendes. Non elanguesce, si uno non proficias. Zelus tuæ, et alienæ salutis id efficiet, et plura suggeret.

II. *At illi obtulerunt ei partem piscis assi, et favum mellis* (Luc. 24). Tenuitati Discipulorum aliud non suppetebat. Optimum quod habebant porrexerunt. Fac Jesum a te petere, quod manducet : quid porriges? da optimum quod habes, teipsum; sed assum tum internâ, tum externâ mortificatione. Aliter placere Deo non potes. Sed adde mel promptæ, ad ejus obsequia, voluntatis, puræque intentionis : quo condimento si careant opera, non sapiunt Deo.

III. *Gavisi sunt Discipuli, viso Domino* (Joan. 20). Viderant utique statim ingredientem, at primum post longiorem conversationem gaudent. Fortè quod non exprobret turpem fugam. Unde ex hac benignitate, subit spes omnium olim promissorum bonorum. Quam hìc Discipulis, tibi sæpius fugitivo exhibuit benignitatem. Gaudere potes, et a tam benigno Deo plura bona sperare.

FERIA II.

Aperit illis sensum Scripturarum.

I. *Hæc sunt verba, quæ locutus sum ad vos..... : quoniam necesse est impleri omnia, quæ scripta sunt* (Luc. 24). Agit suæ passionis et mortis memoriam;

ostendendo hæc non casu acta, sed ex Dei decreto. Quæ autem decrevit Deus, necesse est impleri omnia. Disce, si quid pateris, ex Dei decreto venire. Non ergo te oppone, quia necesse est impleri. Utinam id semper egisses!

II. *Tunc aperuit illis sensum, ut intelligerent Scripturas* (Luc. 24). Non tantùm ut ipsi intelligerent, sed ut eumdem etiam nobis sensum tanquam Magistri traderent. Sed quid est, quòd tam bono Magistro sensum Scripturarum, et doctrinæ Christi nondum capimus? Amor proprius, et affectus inordinati excæcant nos. Isti ergo tollendi sunt. Nonne hi te hactenùs obfuscarunt?

III. *Et dixit eis: Quoniam sic scriptum est, et sic oportebat Christum pati* (Ibid.). Expende illud: *Sic*, ex amore erga homines, ex obedientia erga Patrem, ex necessitate satisfactionis; *Pati oportebat*, quia decretum fuit, quia elegi et suscepi. Quid tu ad ista? Vis pro tuis peccatis satisfacere? oportet pati. Amas salutem hominum? oportet pati. Vis obedire Patri? oportet pati.

FERIA III.

Dat illis Spiritum Sanctum, et potestatem absolvendi.

I. *Dixit ergo eis iterum: Pax vobis. Sicut misit me Pater, et ego mitto vos* (Joan. 20). Creat Apostolos, et Legatos suos. Mittit eos eodem fine, quo a Patre missus est, ad salutem hominum: vult eos illam operari eodem amore, quo ipse egit, usque ad effusionem sanguinis. Quantùm est cooperari Filio Dei

in salutem animarum! Hæc vocatio tantum a te zelum exigit, quantum Christus habuit: quàm procul abes? Exigit, ut hoc zelo complura patiaris. Meretur id Deus, meretur unius animæ pretium.

II. *Hæc cum dixisset, insufflavit, et dixit eis: Accipite Spiritum Sanctum* (Joan. 20). Insufflavit: ut sciremus, quemadmodum unus Dei afflatus Adamo dedit vitam vigoremque naturalem, ita per Spiritum Sanctum dari vitam, vigoremque supernaturalem. An tu hanc vitam habes? Certè dare toties ille voluit, quoties menti sancta inspiravit. Quis evades, si hos afflatus accipias?

III. *Quorum remiseritis peccata remittuntur eis* (Ibid.). Agnosce Christi in nos amorem. Offenditur a nobis Deus, et dat hominibus potestatem reconciliandi. Quam facilem nobis veniam reddit! Poterat post suam passionem naufragantes deserere: suggerit secundam tabulam. Æstima hoc beneficium Ecclesiæ factum: et si te peccatis obstrictum vides, magnâ spe veniæ hoc remedio utere.

FERIA IV.

Thomæ Apostoli incredulitas.

I. *Thomas, unus ex duodecim, non erat cum eis quando venit* Jesus (Joan. 20). Audierat Discipulos, qui ex Emmaus reduces narrabant se vidisse Christum, et quia non credebat, recessit. Caruit igitur hoc solatio præsentiæ Christi. Duo autem commisit, judicium suum illorum asserentium judicio anteposuit, et a communitate recessit. Cave tu utrumque. Prima ad errorem via est judicium proprium.

Adest Christus charitate conjunctis : substrahit se iis, qui cum charitatis læsione sunt singulares. Expende quî te in his habeas.

II. *Dixerunt ergo ei alii Discipuli : Vidimus Dominum* (Joan. 20). Sed Thomas priùs duobus, nunc omnibus, fortè et Beatissimæ Virgini asserentibus non credit, sui tenax judicii. Sic de malo, quod semel cœpimus, in pejus ruimus. Cave ergo malorum principia, et eorum radices tolle. O si pridem hoc fecisses ?

III. *Ille autem dixit eis : Nisi videro in manibus ejus fixuram clavorum, et mittam digitum meum in locum clavorum, et mittam manum meam in latus ejus, non credam* (Ibid.). Ita protestatur, ut suum sustineat judicium. Et quanta hinc mala ? Incredulitas pertinax : superbia suum omnium judicio præferentis ; præsumptio modum suæ conversionis Deo præscribentis. Apostolus huc recidit : quantus, quantus sis, time, et cum humilitate judicium submitte cui debes.

FERIA V.

Chistus apparet Discipulis præsente Thomâ.

I. *Post dies octo, iterum erant Discipuli ejus intùs, et Thomas cum eis : Venit* Jesus, *januis clausis* (Joan. 20). Dies octo in sua incredulitate duravit Thomas ; perstitisset diutiùs, si Christus non occurrisset. Ita labi, et in malo perseverare possumus, nec resurgere nisi per Dei misericordiam. Quoties es expertus ? Ama hanc bonitatem. 2. Unum quærebat, ad omnes venit : ut qui coram omnibus pecca-

verat, coram omnibus resipisceret : qui omnes contristaverat, omnes exhilararet. Nam iis debes exemplum bonum, quibus, et in quo malum exhibuisti.

II. *Venit* JESUS, *januis clausis*. Agendum erat de gravi culpa Thomæ, de eaque iste corripiendus. Noluit JESUS ad hoc patere portas, sed totum clausis peragi. Bonus Pater in latebris domesticis increpat filium malum, ne ejus famam lædat. Sit tibi etiam cura famæ alienæ : et noli aperire januam oris tui, ut quandoque lædas.

III. *Stetit in medio, et dixit: Pax vobis* (Joan 20.). Quasi dicat : Quando sum in medio, est Pax, aliàs nulla. Thoma, non eras cum iis, in quorum medio fui : ideo tibi nulla pax. Disce, quòd nisi JESUS sit in medio, et solus omnium tuarum actionum centrum, non habebis pacem. Noli ergo te centrum tuarum actionum ponere.

FERIA VI.

Verba Christi ad Thomam, et Thomæ ad Chrisum.

I. *Deinde dicit Thomæ* (Joan. 20). Cur ad unum convertitur? Adsunt digniores, Petrus, Joannes, et ut creditur, Beatissima Virgo : unum Thomam alloquitur, ut ejus se causâ venisse ostendat : non attendit ad plurium dignitatem, sed ad unius necessitatem. Quàm amans, quàm benignus Deus! Tu avertisses te ab eo, a quo recenter offensus esses. Disce non rogatus benignè alloqui, a quo offensam acceperis. Hæc nota filiorum Dei est.

II. *Infer digitum tuum huc, et vide manus meas, etc.* (Ibid.). Ostendit se Deum, et præsentem fuisse,

cùm Thomas protestaretur. Id si animo cogitasset Thomas, cautiùs locutus fuisset. Hoc tu præsentiæ Divinæ remedium adhibe, ut cautè agas, et loquaris. 2. Condescendit Thomæ in omnibus, quæ dixerat Thomas; addit tamen admonitionem : *Et noli esse incredulus*. Sic suaviter tractandus delinquens, ut tamen increpatione erudiatur.

III. *Respondit Thomas, et dixit ei : Dominus meus, et Deus meus* (Joan. 20). Magnos affectus paucis verbis conclusit. Nec dolor, nec amor plura eum loqui patiebantur : dolor ex delicto suo ; amor ex benignitate Christi, cùm meritus ipse esset indignationem. *Dominum* vocat, quem timeat ; *Deum*, quem amet. Agnoscis tu quidem Christum esse Dominum tuum, et Deum tuum ; sed necdum ut Dominum, aut ut Deum habes. Si Dominus est, cur non times offendere? Si Deus est, cur non amas super omnia ?

SABBATO.

Apparet Discipulis ad mare Tiberiadis.

I. *Dicit eis Simon Petrus : Vado piscari. Dicunt ei : Venimus et nos tecum* (Joan. 21). Mirus charitatis consensus. Unus voluntatem indicat, omnes consentiunt. Noli tu esse charitatis dissipator, ubi actio est licita, et honesta. Mira exempli vis, præsertim a Superiore! subditi enim ad illius exemplum rapiuntur. Si subditus es, habes majorum exempla quæ sequaris : si præes, habes quos exemplo trahas.

II. *Et ascenderunt in navim, et illâ nocte nihil*

prendiderunt (Ibid.). Deo disponente factum est, ut nihil caperent eâ nocte, ut discerent se sinè JESU nihil posse, quantumcunque laborent : et in nocte peccati, pravæ intentionis, aut præsumptionis inaniter laborari, et sinè merito. Ut ergo fructum è laboribus feras, ambula in luce gratiæ, et uni te Deo cogitatione, affectu, fine, et oratione.

III. *Mane autem facto, stetit* JESUS *in littore. Non tamen cognoverunt Discipuli, quia* JESUS *est. Dicit ergo eis* JESUS : *Pueri, numquid pulmentarium habetis ? Responderunt ei : Non* (Joan. 21) In mari versamur, et in nocte, dum sumus in hac vita. Qui piscantur honores, delectationes, vanitates, fatebuntur olim se nihil cepisse, sed non sinè dolore. Sic ergo laborem impende, ut rogatus olim a Deo, *numquid pulmentarium habes,* respondere possis : Per gratiam tuam hoc, illudve cepi. Interrogat autem Christus, non ut discat, sed ut ipsi paulò post advertant, quàm sit inanis se absente, quàm fructuosus præsente labor. Sinè te nihil possum, Domine.

DOMINICA IV. POST PASCHA.

Christus detegit se Discipulis.

I. *Dicit eis : Mittite in dextram navigii rete. Miserunt, et jam non valebant illud trahere, præ multitudine piscium* (Joan. 21). Dominus jussit, licèt nondum notus : prompta fuit Discipulorum obedientia. Hinc tam copiosa captura. Quæ exo bedientia facis, Dominus benedicet. Dominus potentiâ suâ

collegit ad dextrum latus pisces, ut obedituris in promptu essent. Ut capias animas, a Deo præparandæ sunt. Non artis illud fuit, sed pietatis Domini. Nil fide tibi, sed Domino. Ad dexterum jaci rete jussit, ut discas sanctâ, non sinistrâ intentione operari. Sic laborans non fraudaberis fructu.

II. *Dixit ergo Discipulus ille, quem diligebat* Jesus, *Petro : Dominus est* (Joan. 21). Cur primus Joannes Dominum videt, S. Hier. (lib. 1. cont. Jovin.) : Jesus *stabat in littore, nec sciebant Apostoli, quem viderent. Solus virgo virginem agnoscit.* Virginitas, ad Deum Divinaque cognoscenda, conducit plurimùm. *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt* (Matth. 5). 2. Chrysost. serm. 78 : *Primus qui diligitur videt : quia semper vivaciùs, qui diligitur, intuetur.* Redde ergo te dignum, ut ameris a Deo, per amorem ; et diliget te, et manifestabit se tibi. 3. Joannes Dominum esse Petro significat. Quæ de Deo capis, sinè invidia communica.

III. *Simon Petrus, cùm audisset quia Dominus est, tunicâ succinxit se, et misit se in mare* (Joan. 21). S. Hier. (in c. 24. Luc.): *Non contentus vidisse, impatiens desiderii, negligens captionis, immemor periculi, ubi Dominum vidit in littore, serum æstimat, si cum cæteris navigio perveniret.* Ita fervor : nec patitur moras, nec timet pericula. Confer tuam tepiditatem. Quàm lentè, aut quàm parum operaris, etsi multa cognoscas! Abrumpe moras, et impedimenta. Petrus non est mersus : nec tu frangaris.

FERIA II.

Christus in littore parat cibum, et invitat Discipulos.

I. *Ut ergo descenderunt in terram, viderunt prunas positas, et piscem superpositum, et panem* (Joan. 21). Dum piscantur, Christus eis cibum parat. Etiam in glorioso corpore non dedignatur vile ministerium. Et dedignaberis tu in mortali carne officium humile? 2. Ignorabant Apostoli unde pisces illi assi (nam plures erant), unde panes, ac formatum prandium. Indicare voluit Christus sibi omnia parere, ac illam ipsam tot piscium capturam suum esse beneficium. Agnosce, si quid boni habes, a Deo venire. Redde ergo illi, et ad ejus gloriam impende.

II. *Dicit eis* Jesus : *Afferte de piscibus, quos prendidistis nunc* (Ibid.). Petrus illico traxit in terram 153 magnos pisces. Voluit Christus, ut ex multitudine, et magnitudine piscium, post irritum noctis laborem uno tractu captorum, cognoscerent id se ejus beneficio habere : unde ad impensiùs amandum moverentur. Adverte ergo, quæ ab eo accipis beneficia, et illis ad amandum moveare, ejusque gloriæ impende.

III. *Dicit eis* Jesus : *Venite, prandete* (Ibid.). En quanta suavitas, et affabilitas Christi invitantis, et comprandentis. Ama hanc bonitatem. Hunc verò cibum paravit Dominus, *ut benevolè Discipulos a labore per cibum refocillet*, ait Euthym. Piscare et tu sedulò animas in hoc mundi mari natantes. Confide quòd Dominus in littore patriæ invitabit te,

ut edas, et bibas super mensam suam in regno suo (Luc. 18).

FERIA III.

Christus committit Petro suas oves.

I. *Cùm ergo prandissent, dicit Simoni Petro* Jesus : *Simon Joannis, diligis me plus his? Dicit ei : Etiam Domine, tu scis, quia amo te. Dicit ei : Pasce agnos meos* (Joan. 21). Destinatur Petrus supremus Pastor. Hunc multus labor manet; qui, nisi sit amor, non toleratur. Hinc Augustin. (tractat. 124 in Joan.): *Interrogatur amor, imperatur labor.* Major ergo apud Christum est, qui plus amat. Pro hac tu magnitudine, contende, cæteras ride. Petrus respondet : *Tu scis*, jam doctus sibi non credere. Nec addit : *Plus his*, memor suæ præsumptionis confusæ. Noli te aliis præferre. Deficit enim fervor, et confunditur præsumptio.

II. *Dicit ei iterum : Simon Joannis, diligis me? Ait illi, etc.* (Joan. 21). Repetit quæstionem ad exigendam amoris constantiam, in Pastore animarum. Sinè hac, neque tu animam bene gubernabis. Felix Petrus! qui respondere potuit : Amo te. Infelix ego! respondere deberem : Amo me, amo mea commoda, amo creaturas; et si te quandoque amo, quàm citò deficio, et tepesco! At non ita posthac.

III. *Dicit ei tertiò : Simon Joannis, amas me* (Ibid.)? Quare tertiò quærit? Optat. Milevit. (cont. Parmen.) : *Ne Apostoli severè contemnerent eum, qui negaverat Christum.* Ita consulit Superiorum auctoritati. S. Ambros. (in cap. 22. Luc.) : *Quia tertiò*

negaverat, tertiò confitetur. Quoties peccasti, negasti : an toties confessus es per veros vivæ fidei, et amoris actus? Assuesce ad frequentes fidei actus, quia sunt origo omnis boni. *Contristatus Petrus*, quòd tertiò quæreret : quia vel rediit antiqui sceleris memoria, et dolor; vel subiit timor sui ipsius, etsi sibi nihil conscius esset. Time et tu, quia per hoc probatus non es, quòd non sis tibi conscius.

FERIA IV.

Christus prædicit Petro Martyrium.

I. *Cùm esses junior cingebas te, et ambulabas ubi volebas : cùm autem senueris, extendes manus tuas, et alius te cinget, et ducet quo tu non vis* (Joan. 21). Post trinum amoris examen timuit Petrus, ne sicut post protestationem moriendi Christum negaverat, ita post amoris protestationem laberetur. Christus ergo eum certum reddit, quòd pro suo amore sit manus extensurus in Cruce. Dum non possum esse certus, quòd pro amore Jesu me alius crucifiget, *crucifigam carnem meam cum concupiscentiis.* Sed et si ab aliis aliqua afflictio veniat : *Extendam manus meas in amplexum.*

II. *Et cùm hoc dixisset, dicit ei : Sequere me. Conversus Petrus vidit* alium *Discipulum* (Ibid). Prædixit Petro Crucem; quî ferenda sit, docet : *Sequere me :* exemplum meum sit tibi præ oculis. Ex hoc nos capite sub cruce deficimus, quòd non respiciamus in Jesum. *Respiciam* ergo *in auctorem, et consummatorem* Jesum. 2. Petrus vocatur; sequitur et Joannes. Qui amat, non exspectat mandata,

sed sponte sequitur Jesum. Unde tu lentè sequeris, nisì quia tepidè amas?

III. *Hunc ergo* (Joannem) *cùm vidisset Petrus, dixit* Jesu : *Hic autem quid? Dicit ei* Jesus : *Sic eum volo manere, donec veniam, quid ad te? tu me sequere*(Joan. 20). Redarguitur Petri curiositas : quàm meliùs tua? Investigas aliena, quæ domi, quæ foris accidunt : *quid ad te?* Observas quid, cum quibus, quandiu agant alii : *quid ad te?* tuum est Jesum sequi, ad hoc unum attende, reliqua Deo committe.

FERIA V.

Christus apparet in monte Galilææ, plus quàm 500 Discipulis.

I. *Undecim autem Discipuli abierunt in Galilæam, in montem* (Matth. 28). Memorat Paulus (1. Cor. 15). fuisse plus quàm 500 Discipulos. Excitatos fuisse credo relatione feminarum, et aliorum dicentium, quòd spoponderit se in Galilæa videndum. Christus charitatem suam non restrinxit ad paucos, sed in omnes extendit. Communica affectum omnibus, non uni particulari : in quo multus est sensualitati locus. 2. Apostoli, qui Christum viderant, commonent alios, ut et ipsi tanti boni participes fiant. Quod tibi datum est, sinè invidia communica. 3. Considera exspectantium affectus, et desideria.

II. *Ubi constituerat illis* Jesus (Ibid.). Observat condictum locum, et tempus suæ apparitionis Jesus, ut fideliter adimpleat, quod promisit. Quàm fidelis Deus in promissis! quàm tu parum ei fidelis! quanta proponis, quàm pauca agis! Quàm infidelis est mundus, et quàm accuratè ei servis?

III. *Et videntes eum adoraverunt. Quidam autem dubitaverunt* (Matth. 28). Ex iis nempe, qui eum antea non viderant, licèt ex aliis omnia anteacta intellexerint. Hæc cordis nostri est durities ad Divinas inspirationes. O tolle a me, Domine, cor lapideum! Principio dubium fuit paucorum, exitu tamen communis omnium adoratio : cum qua reverentia, humilitate, amore, et gaudio? Ascende et tu montem altioris virtutis, ut talem consolationem merearis.

FERIA VI.

Destinat Discipulos ad conversionem mundi.

I. *Et accedens* Jesus, *locutus est eis : Data est mihi omnis potestas in cœlo, et in terra* (Matth. 28). Quam hæreditario jure habebat, vi unionis hypostaticæ ut naturalis Dei Filius, potestatem, eam sibi datam ait per Crucem et merita Passionis. Vim seriæ mortificationis agnosce, per quam datur tibi potestas in cœlo, seu in parte rationali ; et in terra, seu in animali, in qua sunt pravæ affectiones. Agnosce hunc Dominum omnis potestatis : adora eum ; subjice te ejus potestati. Roga, ut eam exerceat per Superiores tuos, prout est ad gloriam suam.

II. *Euntes ergo docete omnes gentes* (Ibid.). 1. Expende illud : *Ergo*. Quia data est mihi potestas, *ergo* vos docete. Quomodo hoc sequitur? Ostendit se summæ potestati conjungere optimam voluntatem, et potestate hac uti ad benefaciendum. Ama hanc bonitatem, quam non semel expertus est. 2. *Docete omnes*. Etiam in te respexit, neminem exclusit. Si doces, *doce omnes* ; non sperne paupe-

rem. Assiste tam miseris, quam felicibus : imò illis potiùs, quia de illis habes : *Quod fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis* (Matth. 25).

III. *Baptizantes eos in nomine Patris, etc.* (Matth. 28). Abrogatur rigida lex circumcisionis in remedium peccati originalis, et instituitur Baptismus suavior. Age gratias Deo, quòd per legem Evangelicam jugum suave, et onus leve reddiderit. Accepisti et tu hoc Baptismi beneficium, quo carent tot pagani. Quid debes Domino? Factus es de familia Christi, Christianus. Sed nomen pulchrum, est grande convitium, si facta desint. Vives ergo, ut statum tuum decet, ut decet filium tanti Patris.

SABBATO.

Continuatio instructionis Apostolis datæ.

I. *Docentes eos servare omnia, quæcunque mandavi vobis* (Matth. 28). S. Hieron. hìc : *Jussit ut primùm docerent, deinde Fidei tingerent Sacramento, post, quæ essent observanda præciperent.* Servare dixit, non *scire* : quia finis legis Evangelicæ est ejus observatio. *Omnia,* non *aliqua. Qui enim offendit in uno, fit omnium reus.* Observa ergo : ab hoc pendet salus tua. *Et mandata ejus gravia non sunt* (I. Joan. 5). Imposuit enim ille, q i te amat.

II. *Qui crediderit, et baptizatus fuerit, salvus erit; qui verò non crediderit, condemnabitur* (Marc. 16). Intellige quid sit damnari, quid salvari : utrumque a tua voluntate pendere. Vis salvari? ad hoc Fide, et Baptismo opus est. Fide autem non mor-

tuâ, quæ est sinè operibus; sed vivâ, et operibus probatâ. Age gratias pro Baptismo, et Fide. Sed expende quomodo eam operibus probes. Compatere, et ora pro iis, *qui in tenebris sedent.*

III. *Signa autem eos, qui crediderint, hæc sequentur* (Marc. 16). Miraculis probanda Fides prædicitur, quæ post probata est. Tu hæc spiritualiter operare. Dæmonia ejiciunt : S. Bern. (serm. 1. de Ascens.) *cùm eradicantur è corde peccata.* 2. Linguis loquuntur novis : Idem, *cùm recedunt vetera de ore eorum* 3. Serpentes tollunt : Idem, *cùm venenatas suggestiones extingunt.* Mortiferum sinè noxa bibunt, *cùm tentationes sentiunt, non consentiunt.* 4. Super ægros manus imponunt, et bene habent : id est, *cùm ægras affectiones bonis operibus operiunt.*

DOMINICA V. POST PASCHA.

Spondet nobiscum esse usque ad consummationem seculi.

I. *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem seculi* (Matth. 28). Mittebat Discipulos tanquam oves inter lupos. Quantæ ergo illos manebant adversitates! En solatium : *Ecce vobiscum sum.* Hoc tibi quoque sit solatio : *Ne timeas, quia ego tecum sum* (Jerem. 1). *Non ut nihil patiaris,* ait Prosp. (l. 2. de Voc. gent. c. 1.) *sed quod multò majus est, ut nullâ sævientium crudelitate supereris.*

II. *Ego vobiscum sum :* et quâ Deus, et quâ Homo Deus. Quâ Deus, per immensitatem. Etsi non videar a vobis, video vos, et observo quæ agitis.

En stimulum ad bene agendum. Fervor accedet, si oculum Domini semper præsentem cogites. Quâ Homo Deus, per præsentiam in Eucharistia. Expende, et ama tantum beneficium.

III. *Ego vobiscum sum* : 1. per gratiam habitualem, quæ nos Deo conjungit. Quanta cura hujus vinculi est habenda! 2. per gratias actuales, dando vires ad operandum supernaturaliter. Sed per me stat, ut sint efficaces. O si eas semper acceptassem! quantò alius essem! 3. per specialem providentiam, regendo quemque ad finem suæ vocationis. Tot modis mecum es, Domine : ero et ego tecum semper corde, et opere.

FERIA II.

Apparet ultimo recumbentibus in cœnaculo.

I. *Novissimè, recumbentibus illis undecim, apparuit, et exprobravit incredulitatem eorum* (Marc. 16). Specta humanitatem Christi, qui, etsi in corpore glorioso, et jamjam accensurus, cum Discipulis recumbere non dedignatur. In quocunque sis honore, par cæteris esto. Exprobratio illa amoris est, volentis suos magìs purificare. Nemo se isthic excusat. Quando tu sic accipies correctionem, et amorem æstimabis?

II. *Vado ad eum, qui misit me* (Joan. 16). Etsi hìc, quid ulterius locutus sit, non prodatur, credi tamen potest, manifestasse illis jam tempus esse, ut vadat ad Patrem, et quædam ex ultima cœna repetivisse. Considera, quo doloris sensu id acceperint, quòd privandi essent Christi præsentiâ. Tu

magis dole, si abeat a te per gratiam, quia magìs est perniciosum. Non quære sensibilem devotionem : sed in hoc te Deo remitte : veram autem, et solidam nè dimitte.

III. *Vado ad eum.* Ut Christus suos repentino nuntio sui abitûs non prosterneret, sensim eos disposuit, raró illis, et ad breve tempus in gloriosa carne comparendo. Ægriùs separamur ab iis, quibus sæpiùs, et familiariùs utimur. Hoc tu modo a creaturis, a tuis commodis te remove. Raró, et non nisi in transitu iis utere primùm, postea facilè carebis.

FERIA III.

Christus abiturus suos Apostolos consolatur.

I. *Expedit vobis, ut ego vadam* (Joan. 16). Etiam hoc repetivisse crediderim mœstis. Non dicit : *Expedit mihi :* quanquam et ipsi expediret quàm plurimùm, ut post Passionem frueretur gloriâ, et sederet ad dexteram Patris : sed *Expedit vobis ;* ut intelligant eum in humana carne tam passibili, quàm gloriosa, non sibi, sed suis intentum fuisse, et etiamnum quod agit, eorum bono se agere. Nonne decet, ut et tu non te constituas centrum tuarum operationum? Nonne ut quidquid agis, pro Deo agas, qui omnia pro te agit?

II. *Si enim non abiero, Paracletus non veniet ad vos* (Ibid.). Amabant Apostoli Christum adhuc carnaliter : et in hoc amabant seipsos. Expediebat ut hoc, quod in sensu est, totum converteretur ad spiritum, et perficeretur eorum fides, spes, et charitas. Vult ergo Christus, ut amore ita puro, et

spirituali diligatur; ne affectus erga illum mixtus amore proprio impediat Spiritum Sanctum : et quomodo eum non impedient tot inordinati affectus? *Spiritualis gratiæ plenitudinem occupata mens non admittit.* (S. Bern. Ser. 6. de Ascens.).

III. *Si autem abiero, mittam eum ad vos* (Joan. 16). Spiritûs Sancti adventus pendebat a Christi in cœlum ascensu; quia ita decretum fuit a Deo; ut consolatio una adhuc carnalis tolleretur; mitteretur alia omnino spiritualis. Et credo hoc etiamnum esse statutum a Deo, ut non gustet quis cum suavitate cœlestia, et spiritualia, nisi terrena, et carnalia sibi eripiat. Vide ubi hæres? in quibus terræ, et carnis affectibus? Inde tibi non sapiunt spiritualia. Sapient hæc, si illa tollas.

FERIA IV.

Educit Discipulos ad montem Olivarum.

I. *Sedete in civitate, quoadusque induamini virtute ex alto* (Luc. 24). Expende verba, cape mysteria; quæ a te exigatur ad Spiritum Sanctum promissum præparatio. 1. Monet *sedere,* indicans quietem maximè animi, a creaturis, a suis passionibus non inquietati. 2. In *civitate*, etiam inter negotiis intentos quietem habendam. 3. *Donec* : non insinuat tempus, ut accendat desiderium, et Divinæ dispositioni acquiescant. 4. *Induamini virtute* : ut nos cognoscamus esse omnino nudos, sinè Spiritu Sancto, et posse nihil : ab hoc solo esse omnem nostram virtutem. Hac etiam hodie resiste adversariis tuis.

II. *Eduxit autem eos foras in Bethaniam* (Ibid.). Vadit in Bethaniam, ut credere licet, Marthæ, et

Magdalenæ, vale facturus et ad suum triumphum deducturus. Adverte quantùm eas amaverit. At meruerunt amari : altera per hospitalitatem erga Jesum, altera per contemplationem. Quàm non obliviscitur Deus officiorum, quæ ei præstas! quàm tu oblivisceris gratiarum, quas accipis!

III. In montem, *qui vocatur Oliveti* (Act. 1). Cogita, qui fuerint Apostolorum Christum comitantium affectus, gaudii dolore mixti; quæ valedicentium lacrymæ; quæ, et quàm suavia vulnerum oscula; quæ preces, etc. 2. Montem Oliveti subit, ad cœlos inde ascensurus. Recogita, quòd ibidem suam Passionem sit auspicatus : et intellige adversitates esse principium gloriæ. Non ibis ergo ad gloriam per mundi delicias, et sensuum oblectamenta. *Aut pati* ergo, *aut mori*, dic cum S. Theresia.

FERIA V.

De Ascensione Domini.

I. *Elevatis manibus... benedixit eis* (Luc. 24). Quibus verbis benedixerit, non constat. Cogitare licet, eam fuisse, quam in Cœna dedit : *Pater sancte, serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi, ut sint unum, sicut et nos* (Joan. 17). Benedictio autem Christi efficax est, dans gratias, quas precatur. O Pater mi! benedic etiam mihi benedictione cœlesti, non terrenâ, quia nec satiat, nec ampliùs sapit.

II. *Videntibus illis elevatus est* (Act. 1). Non merè videntibus, sed, quod rem adeò insolitam, gloriosam, et amabilem spectantibus accidere solet,

comitantibus affectu admirationis, gaudii, ac desiderii. Unde singulos dixisse credas : *Trahe me post te* (Cant. 1). Comitare tu iisdem. *Elevatus est*, non momento abreptus, ut diutiùs illi suis affectibus inhærerent. Momentanei non agunt radices. Quos tu in meditatione excitaveris, saltem in eum diem foveas, et proferas.

III. *Humiliavit semetipsum, etc. Propter quod et Deus exaltavit illum* (Philip. 2). Ibi ascendere incipis in cœlum, ubi te deprimis. *Quod enim ascendit, quid est, nisi quia et descendit* (Eph. 4). Humilitati hoc promisit Christus : *Qui se humiliat, exaltabitur* (Luc. 14). Tanto altior erit ascensus, quanto profundior humilitas. Potesne tibi cœlum polliceri, si pergas eâ viâ, quâ hactenùs ? Inspice vias Domini, et sequere.

FERIA VI.

Adstant duo Angeli, prædicunt secundum Christi adventum.

I. *Et nubes suscepit eum ab oculis eorum* (Act. 1). Gratissimum oculis objectum, et unicam lætitiæ materiam, nubes involvens eripuit oculis. A Deo productam cogitare licet, non aliunde advocatam. Deus aliquando est, qui nubem ponit intellectui nostro, ut non penetremus Divina ; ne contemplationi intenti prætereamus opera charitatis in proximos ; aut ut, in ipsa desolatione humiliter tolerata, plus illi placeamus. At vide nè aliæ sint in te nubes exhalantium passionum, ac pravorum affectuum, quæ tollunt aspectum Dei. Veni, cœlestis Auster, et dissipa has nubes.

II. *Cùmque intuerentur in cœlum euntem illum, ecce duo viri adstiterunt...., qui et dixerunt : Viri Galilæi, quid statis aspicientes in cœlum* (Ibid).? Postquam absconditus ab oculis Discipulorum est Jesus, reprehenduntur : 1. Quòd *stent*. In hac vita sumus in via, ergo non est standum, sed de virtute in virtutem procedendum. 2. Quòd *aspiciant in cœlum*. Non solùm aspiciendo, aut desiderando eò pertingitur : laborandum est pro eo regno, quia *vim patitur*. Sed fortè tu hanc correptionem non mereris, qui intentione tua rarò cœlum aspicis? Posthac *Oculi mei semper ad Dominum* (Psal. 24).

III. *Hic* Jesus, *qui assumptus est a vobis in cœlum, sic veniet* (Act. 1). Ingerunt secundi ad judicandum adventûs memoriam : *Sic veniet*,, quoad majestatem quidem, non tamen quoad finem, qui jam vadit in cœlum, ut advocatus sit noster : tunc veniet, ut judicet. Volunt ergo hujus adventûs memoriam, abeunte Jesu, apud nos remanere, quâ timeamus offendere eum, quem habituri sumus Judicem. Sic ergo sequere ascendentem, ut non debeas timere judicantem.

SABBATO.

De triumphali Christi in cœlum comitatu.

I. *Ascendens in altum captivam duxit captivitatem* (Ephes. 4). Comitantur ascendentem sanctæ è limbo animæ, amoris vinculis captivæ, et augustum reddunt triumphum. Meminerunt angustiarum suarum; vident, et gaudent se liberas. Adjunge te illi comitatui. Aspice, quàm dilecta tabernacula Domini virtutum, et sordebit tibi tellus. Aspira ad liberta-

tem filiorum Dei, qui vinctus teneris tuarum cupiditatum catenis. Denique disce Apostolicum virum non debere solùm, et sinè comitatu cœlum ascendere, sed secum prædas animarum orco ereptarum deducere.

II. *Currus Dei decem millibus multiplex, millia lætantium* (Psal. 67). Occurrunt triumphanti Angeli. Gratulantur Christo, ut victori, debellatum infernum; ut Pastori, repertam ovem quæ perierat; ut Parenti hominum, recuperatum filium prodigum, etc. Gratulare cum illis Christo : recogita, quanti steterit hic triumphus. Agnosce et te ereptum infer is; te esse ovem illam, quæ abieras in errores concupiscentiarum; filium prodigum, qui dissipaveras omnem substantiam. Gaude, gratias age, propone.

III. *Ascendit Deus in jubilo* (Psal. 46). Cogita, quæ fuerint jubilationum voces. Dixerint animæ, quo nihil audit libentiùs Triumphator : *Redemisti nos*, Domine Deus, *in sanguine tuo, etc.* (Apoc. 5). Cecinerint Angeli : *Dignus est Agnus qui occisus est, accipere* coronam, *etc.* (Ibid.). Tu cum his, et illis, applaude Christo. Cum illis agnosce te sanguine Christi redemptum. Agnosce tuam inde nobilitatem, ne degeneres. Ab his verò disce, coronam dari occiso, ut et tu veterem hominem occidas.

DOMINICA VI. POST PASCHA.

Triumphalis Christi in cœlum ingressus.

I. *Pater... opus consummavi, quod dedisti mihi, ut faciam : et nunc clarifica me, tu, Pater, etc.* (Joan.

17). Ubi Filius ante Patrem constitit, hæc aut similia dixisse puta. Repræsentat expletam obedientiam, ostendit vulnera, offert animarum spolia : et ideo gloriam petit. Fac te ante eumdem Patrem consistere : potesne cum veritate dicere : *Opus consummavi?* quàm imperfecta est tua obedientia! quàm pauca pro Christo sustines! quàm frigidus es ad salutem proximi! Age, ut cùm hora venerit, ita dicere possis æterno Patri.

II. *Dixit Dominus Domino meo : Sede a dextris meis* (Psal. 109). Crede humanitatem Filii ad dexteram Patris invitatam, ab Angelis, et Beatis latriæ cultu adorandam : *sedere* jussam, ad majestatem, potentiam, et super omnes creaturas excellentiam indicandam. At qui hic gloriâ et honore coronatus, est frater tuus; ille ipse est, qui *humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem* (Philip. 2). Sed *propterea exaltavit illum Deus* (Ibid.), ut discas humilitatem certam esse viam ad gloriam.

III. *Sedet a dextris Dei* (Marc. 16), ad imperandum, et judicandum. At nihil imperabit, nisi quod ipse fecit. Ut suaviora nobis sua redderet imperia, ea exemplo condivit. Quàm durus est servus, qui ad illa opera se applicare detrectet, quæ Dominus non dedignatur! sed quoties tu detrectasti? Judicabit autem abscondita cordium. Si non amas Patrem, Fratrem, ac Dominum, time Judicem. Si hominem fallis, hunc fallere non potes.

FERIA II.

Fructus Ancensionis Christi.

I. *Attollite portas principes vestras, et elevamini portæ æternales* (Psal. 23). Primus fructus est, quod portas cœli per peccatum nobis clausas, Christus suâ ascensione reseraverit, ut intrare nobis liceat ad gloriam, modò velimus. Cogita, quæ fuerint Patrum lamenta, dum eæ essent clausæ : quæ gaudia, dum apertas viderunt. Gaude et tu de hoc tibi beneficio facto. Sed quale monstrum est peccatum, quod unum tibi iterum eas portas claudere potest ? Declina ab hoc, et abhorre, ne, dum pulsaveris, audias : *Clausa est janua* (Matth. 25).

II. *Vado parare vobis locum* (Joan. 14). Alter fructus Ascensionis Christi, ut nobis locum paret. Ita qui Passionem suam, et mortem voluit nobis servire, vult etiam gloriam suam nobis prodesse : ut ubi est caput nostrum, ibi et nos simus, ejus membra. Quàm bonus est Deus, qui totus est meus? Visne et tu totus esse Dei? Visne per infamiam, et bonam famam, per gloriam, et ignobilitatem? Hoc certè meretur Deus, qui tantum de te est meritus.

III. *Advocatum habemus apud Patrem*, Jesum *Christum justum* (1. Joan. 2). Tertius hic fructus est. Toties rei, toties recidivi, habemus advocatum, qui interpellat pro nobis, et vulnera sua Patri ostendit, ut eorum objectu mitiget iram, quam promeremur. Redde te dignum, et committe te totum, ut pro te interpellet. Sed scito quòd *non pro mundo roget*. Ideo non mundi, sed Christi legibus vive.

FERIA III.

De nostra Ascensione.

I. *Ascensiones in corde suo disposuit, in valle lacrymarum* (Psal. 83). Ascensio Christi nostram invitat. Hæc non una est. 1. Est in *valle lacrymarum*, sive in animæ purgatione. Hic *ascende super equos* indomitarum tuarum passionum. *Elevabunt nos, si fuerint infra nos.* (S. Augustin. Serm. 176). Per ea ascendis, quæ calcas. Calca ergo et mundum, et teipsum, generoso contemptu.

II. *Ibunt de virtute in virtutem* (Psal. 83). Altera ascensio est per profectum in virtute. Nullus est terminus præcriptus : quia quibus dicitur : *Estote perfecti, sicut Pater vester cœlestis*, semper habent, quò progrediantur. Quotidie ergo hic adhibendus conatus est, omnis captanda occasio. Et quot tu prætermittis, nunquam ampliùs redituras? Excita novum fervorem.

III. Donec *videatur Deus Deorum in Sion*. Tertia ascensio est per unionem : quando eò pervenis, ut Deus sit tibi omnia : extra Deum nihil velis, ames, timeas. O quando ascendam in hunc montem Domini! O quàm adhuc amo terrena! quàm meipsum! quàm facilè humano respectu a bono avocor! O Deus meus, et omnia!

FERIA IV.

De regressu Discipulorum in Hierusalem.

I. *Et ipsi adorantes regressi sunt in Hierusalem* (Luc. 24). Obsequuntur monentibus Angelis, relin-

quunt locum, in quo cum magno suo solatio diutiùs hæsissent. Si juberis mutare locum, si aliud etiam cum tuo incommodo, et privatione solatii spiritualis, attende pretium obedientiæ. 2. *Adorantes* osculis vestigia relicta. Adora vestigia virtutum Christi, cum desiderio iis insistendi.

II. *Cum gaudio magno* (Ibid.). Quod viderint gloriam Domini; quòd acceperint benedictionem ad labores, quos sperant a Domino prosperandos; quòd, cùm parandi sibi loci promissionem acceperint, sperant etiam se aliquando eò ascensuros : in his gaudent servi Dei : in vanis, et noxiis mundus.

III. Intraverunt cœnaculum, et manebant ibi (Act. 1). 1. Mandato Christi obedientes, qui eos jussit redire in Hierusalem. 2. Ex cognitione suæ imbecillitatis; nè, si prodirent non induti virtute ex alto, deficerent. Cognosce et tu, quàm parum possis sinè eo, qui solus potest omnia : et ut possis aliquid, imbecilitatem tuam illius omnipotentiæ junge.

FERIA V.

De electione S. Matthiæ.

I. *Oportet impleri Sripturam..... : Episcopatum ejus accipiat alter* (Act. 1) : ut loco Judæ alius substituatur. Vide providentiam Dei, quæ nec in Ecclesia aptos ministros, nec in Religionibus servos suos deesse patitur : et cùm unus deficit, de alio providet. Accepisti et tu in Religione alicujus defuncti locum? Sta in timore, et humilitate, cùm vides Apostolum defecisse.

II. *Et statuerunt duos, Joseph....., et Matthiam. Et orantes dixerunt : Tu, Domine.....,ostende quem elegeris* (Act. 1). En medium bonæ electionis, oratio, et indifferentia ad Dei nutum. Sinè his quàm malè elegisti multa! quantò meliùs elegisses, si hæc adhibuisses! Sape tuo damno.

III. *Et dederunt sortes eis, et cecidit sors super Matthiam* (Ibid.). Præfertur Matthias Barsabæ, nec ille effertur, nec iste murmurat, tametsi fortè præferendus videretur, quòd et prior nominetur, et elogio Justi honoretur. A Deo dictatum uterque accipit. Si alteri præponaris, esto Matthias; si postponaris, esto Barsabas.

FERIA VI.

De exspectatione Spiritûs Sancti.

I. *Sedete in civitate* (Luc. 24). Ad hoc Christi mandatum, subducunt se Apostoli a conversatione, et forensi tumultu, expectaturi, quem promiserat Deus, Spiritum Sanctum. Itaque vivebant illo tempore abstracti a rebus seculi, et hominum commercio, Spiritus Sanctus lingua est Dei; sed *non auditur in compitis, non percipitur in foris*. Secedendum est ab extraneis ad interna, ut percipiatur. Discede ergo a distractionibus, et te intrà te collige. Anima dissipata non est cum Deo. Si id fecerunt, quibus Christus revelavit adventum Spiritûs Sancti, quantò magìs te decet id præstare?

II. Donec *induamini virtute* (Ibid.). In illa recollectione spirituali exspectabant illud : Donec. Cùm enim venturum certò crederent Spiritum Sanctum,

horam autem ignorarent, ita agebant, ut semper parati reperirentur. In dilatione erat longanimitas, et patientia; cum ardente desiderio æquanimitas, et indifferentia, ut tum veniret, cùm Deo placeret. Debes etiam ad consolationes spirituales habendas, aut non habendas, indifferens esse : et id unum spectare, ut Dei voluntas fiat, tui aliàs desiderii nulla ratio habeatur.

III. *Erant perseverantes..... in oratione* (Act. 1). Non ignorabant, quòd *dabit spiritum bonum petentibus se* (Luc. 11), ideo in illo secessu orationi vacabant. Crede petivisse eos illum variis titulis : ut *lumen cordium*, tum ad sua, tum ad aliena corda illuminanda : ut *flammam*, ad accendenda sua, et aliena corda ad amorem Dei, et ad omnia quæ sunt Apostolicæ vocationis. Oratione trahis Spiritum Sanctum. Esto certus : si petes ut debes, accipies.

SABBATO.

Peculiaris Apostolorum ad accipiendum Spiritum Sanctum præparatio.

I. *Omnes erant perseverantes* (Act. 1). Hinc neque Thomas abest, jam semel expertus, quanto se bono privet, qui a communitate se separat. Magnus Sanctus evadit, qui, quæ sunt Religioni communia, observat. Ab his neque majoris spiritualis commodi causâ est recedendum. Nam communes gratias perdis per singularitatem, et hoc defectu mereris, ut particulares non accipias. Esto ibi, ubi filii Dei sunt *omnes*.

II. *Erant perseverantes unanimiter* (Ibid.). In summa concordia, et annimorum consensu, qui

apparuit in electione Matthiæ. Quod charitatis vinculum nec solvit numerosa congregatorum multitudo, nec nationum diversitas, nec discrepantia naturalis genii. Sed *erat cor unum , et anima una.* Spiritus Sanctus est amor essentialis, et vinculum charitatis. Quomodo eum præstolari potes, si solvis vinculum ? si cum plurium offensa adhæres uni? si diversos genio, aut natione fugis? etc.

III. *Cum mulieribus, et* MARIA *Matre* JESU (Act. 1). MARIA, ut docent Theologi, merita est accelerationem Incarnationis; cogitare licet impetrasse etiam Spiritûs Sancti adventûs accelerationem. Efficacissima est ejus oratio apud Filium. Credibile est Apostolos suas cum illius orationibus conjunxisse. Concipe magnam Beatissimæ Virginis æstimationem, ex æstimatione amorem, ex amore fiduciam; preces tuas illi committe, Deo offerendas et reddendas dignas, ut in conspectu Dei appareant.

DOMINICA PENTECOSTES.

De adventu Spiritus Sancti in vento.

I. *Cùm complerentur dies Pentecostes, erant omnes pariter in eodem loco* (Act. 2). Tempus non vacat mysterio. Dies erat idem, quo olim data fuit lex timoris; cui hodie sufficitur lex amoris, quam venit Spiritus Sanctus scribere in cordibus fidelium, ut efficiatur per illam jugum Christi suave, et onus leve. Verè enim amanti nihil difficile. O si et hodiè ad me veniat, et scribat *legem suam in medio cordis mei!* ut non ex necessitate servili, sed ex amore filiali Deo serviam.

II. *Factus est repentè de cœlo sonus, tanquam advenientis spiritûs vehementis* (Ibid.). Expende verba : *Factus est sonus* : quo omnes occupet, et si quis esset incurius, percelleretur. Quàm altum ego dormio, qui necdum hoc sono excitor! *Repentè :* quia visitatio Spiritûs sancti non habet definitam horam, sed ut expetenda est semper, ita semper est exspectanda. *De cœlo* : unde est *omne donum*, id est, Filius Dei : et *datum perfectum*, id est Spiritus Sanctus. *Tanquam spiritûs*, id est, venti, cujus diversas proprietates, ut Spiritui Sancto convenientes, considerare potes. *Vehementis*, ad notandum impetum, quo corda nostra ad actus virtutum impellit. O quàm vehemente mihi spiritu opus est, qui tantum torpeo! Veni, Sancte Spiritus, perfla hortum, seu cor meum.

III. *Et replevit totam domum, ubi erant sedentes.* (Ibid.). Abundantia donorum ostenditur, quibus Ecclesia a Deo repletur, a quo nemo, qui in cœnaculo, seu in Ecclesia est, excluditur. Ora, ut domum animæ tuæ totam impleat. Aperi angulos, et latebras, ut penetrare possit. At non replebit, nisi et tu sedeas per quietem internam, et animi compositionem. Non enim implet animam vagam, et ad exteriora effusam.

FERIA II.

De ejusdem adventu in igne, et linguis.

I. *Apparuerunt illis dispertitæ linguæ* (Act. 2). Non dabatur Spiritus Sanctus Apostolis, ut res

otiosa ; sed ut formarentur prædicatores legis novæ : ideo linguæ illis figurâ datus est ; et ut loquerentur magnalia Dei. Ex lingua tua argue, an habeas Spiritum Sanctum in corde tuo. Ex abundantia cordis os loquitur : sensus quos promis, præhabes in corde. Si reperis non habere linguam, emenda.

II. *Tanquam ignis* (Act. 2). Aliàs sub aliis figuris apparuit, nubis, columbæ, fluvii, etc.; hìc sub ignis specie, quo Apostoli et illuminarentur, et alios illuminarent; accenderentur ipsi, et alios accenderent, ac mentes peccatorum purificarent : quæ sunt potissimæ dotes Evangelici prædicatoris. O quàm tibi opus est hoc igne, ut illuminentur tuæ tenebræ ad declinandos consuetos errores ! ut accendaris amore tam in Deum, quàm in proximum ! Veni, Sancte Spiritus, accende lumen sensibus, infunde amorem cordibus.

III. *Seditque supra singulos eorum* (Ibid.). S. Greg. Nazian. (orat. 44. de Pentec.) *Sessio hæc*, ait, *regiæ in Spiritu Sancto dignitatis excellentiam significat*, quâ cordium illorum dominatum accepit. *Sedit*, non discessurus, quia Apostoli in gratia confirmabantur. O si Spiritus iste regiam in corde tuo dignitatem obtineret ! O si te tam varium, et mutabilem confirmaret ! Dominatur, si velis : si carnis dominatum non admittas, si pareas ejus inspirationibus. Confirmabit, si velis, firmiter et constanter. Totum ergo hoc tua pendet voluntate.

FERIA III.

De fine, quo missus est Spiritus Sanctus.

I. *Ego rogabo Patrem, et alium Paracletum dabit vobis...., Spiritum veritatis, quem mundus non potest accipere* (Joan. 14). Finis est, ut sit *Paracletus*, seu Consolator. Consolatur autem quâ *Spiritus veritatis* est, discernens falsa a veris. Quæ nos affligunt, plerumque falsa sunt imaginationis figmenta. Detege tibi veritatem : consolatio erit in promptu; quia videbis inanes umbras fuisse.

II. *Cùm autem venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem* (Joan. 16). Secundus finis est, ut conferat Apostolis intelligentiam eorum, quæ Chistus sive apertè, sive occultè docuit, toti Ecclesiæ tradendam. En quanta cura, et providentia Dei, ut errores ex suorum mentibus eximantur. Intellectus est, qui ducit, aut seducit voluntatem. Quantùm interest, ut hic fallacias detegat, et altis veritatis principiis imbuatur, nè principiis carnis, aut mundi, voluntatem seducat! Quæ sunt autem principia tua? quàm conformia veritati?

III. *Cùm venerit ille, arguet mundum de peccato, et de justitia, et de judicio* (Ibid.). Tertius finis est, ut per Apostolos arguat mundum, ut corrigatur. Cur arguendi munus tribuitur Spiritui Sancto, qui est Spiritus amoris? ut omnis increpatio fiat in Spiritu amoris, ac lenitatis. Nota autem tria, de quibus arguet. De peccato incredulitatis; de justitia, quòd mundus se justum putet; de judicio, quòd

Principem hujus mundi Diabolum faciat. Vide quæ tua sit fides? quàm firmetur operibus? anne falsâ æstimatione sis justus? an audias suggestiones Dæmonis?

FERIA IV.

Quid Spiritus Sanctus in Apostolis operatus sit.

I. *Vos autem baptizabimini Spiritu Sancto* (Act. 1). Collationem Spiritûs Sancti Baptismum vocat, significans per illum datos esse Apostolis principales effectus Baptismi : purgationem a peccatis, remissionem pœnæ, gratiam, perfectam charitatem, et unionem cum Deo, et omnes habitus virtutum supernaturalium. O felix Apostolorum sors! infelix tua! Quantùm tibi horum deest! Veni, Sancte Spiritus! imple supernâ gratiâ, quæ tu creasti pectora.

II. *Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum Sanctum* (Rom. 5). Charitas ipsa zelus est, quem conceperunt Apostoli ad totius mundi conversionem pro gloria Dei, sinè metu periculorum, tormentorum, et mortis, qui antea ad vocem ancillæ exhorruerant, aut metu mortis fugerant. Estne zelus iste gloriæ Dei in te? quæris salvandas animas? quæris tuam? sed quas pro illa difficultates superas? quas umbras non times?

III. *Cœperunt loqui variis linguis* (Act. 2). Ut prædicare omnibus gentibus possent Evangelium, collatum est illis per Spiritum Sanctum donum omnium linguarum. Gratias itaque dedit congruas ad finem vocationis eorum. Ita Deus cum omnibus agit. Quos vocat, vocationi aptat. Nec tibi deerit,

dummodo utaris mediis, quæ tibi suggerit. In hoc plerumque defectus est noster. Quantus evades, si utaris!

FERIA V.

Quid Apostoli per Spiritum Sanctum egerint.

I. *Cœperunt loqui variis linguis, prout Spiritus Sanctus dabat eloqui illis* (Act. 2). Accepto Spiritu Sancto, prosiliunt Apostoli: prædicant magnalia Crucifixi Jesu; antea idiotæ, nunc sapientiâ pleni; antea timidi, et pusillanimes, nunc tormentorum, et mortis contemptores. Quem movet Spiritus, nihil timet, cùm moventi obsequitur. Noli tardare, cùm motum senseris: noli metuere. Ille finem dabit optatum, qui jussit.

II. *Stupebant autem omnes, et mirabantur..... Alii autem irridentes dicebant: Quia musto pleni sunt isti* (Ibid.). Res sanè digna fuit admiratione, illa sapientia, linguarum notitia, facundia in explicandis mysteriis, zelus, et fortitudo. Sed a malis linguis nihil intactum. Irridentur, ut *musto pleni*. Cùm optimè feceris, etiam de te pessimè loquentur alii. Sed ut per hoc non desistebant Apostoli inceptum prosequi, tu pariter non desiste. Propter sermones hominum non cepisti, propter eosdem non desine.

III. *Stans autem Petrus... levavit vocem suam, etc.* (Ibid.). Occasionem ex imputata ebrietate nactus Petrus, negat ebrios esse vino, affirmat plenos esse Spiritu Sancto. Exprobrat Judæis, quòd Christum crucifixerint. Quibus illi *auditis, compuncti sunt corde* Disce primo apprehendere omnem occasio-

nem boni. O quot tibi elapsæ sunt! 2. Inebriari Spiritu Sancto, qui inducit rerum terrenarum oblivionem. 3. Sermones tuos eò dirigere, ut compungantur corde, qui te audiunt. Ad hoc autem zelo, et solidâ, non fictâ et apparente virtute opus est.

FERIA VI.

Fructus Spiritûs Sancti in primis Christianis.

I. *Erant perseverantes in doctrina Apostolorum, et communicatione fractionis panis, et orationibus* (Act. 2). Ter mille baptizati fuerunt. Hi statim 1. sequuntur doctrinam Apostolorum, sensui arduam, et contrariam. 2. Eucharistiam frequentant. quâ dispositione? quâ fame, quo fructu? 3. Orant, quâ fide? quâ humilitate? quâ constantia? Confer te cum illis. Vide, quo deficias. His stude, quia sunt primum vitæ spiritualis nutrimentum.

II. *Erant pariter, et habebant omnia communia* (Ibid.). *Non erat meum ac tuum, frigidum illud verbum*. Qui Spiritum Dei concipit, facilè ab amore terrenorum avellitur. Evacua te ad perfectam paupertatem. Quò minùs habueris rerum, plus Spiritûs habebis. Non intrat Spiritus cor, quod aliarum rerum amore plenum est.

III. *Multitudinis credentium erat cor unum, et anima una* (Act. 4). In tanta diversitate nationum, conditionum, talentorum, summa concordia, nulla alterius de altero querela, de nullo sinistra existimatio, minùs sermo sinister. O felix societas, in qua multi vivunt unâ animâ, et consensu! *Quàm bonum, et quàm jucundum* est *habitare fratres in*

unum (Psal. 132)]; Vis Spiritum Dei, et tuæ vocationis? cura unionem. Hac læsâ, semper lædis pupillam oculi.

SABBATO.

De iis, qui non accipiunt Spiritum Sanctum.

I. *Non permanebit spiritus meus in homine in æternum, quia caro est* (Gen. 6). Qui addictus est sensualitati, et delectationibus, non speret in se Spiritum Sanctum. Quia caro concupiscit adversùs spiritum et spiritus adversùs carnem. Vide ergo et hinc necessitatem sensus tuos, et concupiscentias occidendi.

II. *Spiritus Sanctus disciplinæ effugiet fictum* (Sap. 1). *Fictum*, intellige simulatorem, qui vult videri bonus, non studet esse; qui suis sensuum delectamentis apud Superiores prætexit bonum aliquem finem; qui malis suis intentionibus colorem sanctitatis appingit. Hunc effugiet Spiritus Sanctus: quia est Spiritus veritatis, quæ alium colorem non admittit. Tolle ergo fictionem, et omnem humanum respectum, pestem animæ: age candidè, simpliciter, et sincerè.

III. Spiritus *veritatis, quem mundus non potest accipere* (Joan. 14). Quia mundus falsis principiis nititur: divitias, honores, oblectamenta sensuum esse quærenda, fugiendam paupertatem, contemptum, et Crucem. Veritas autem prorsus habet contraria principia: non potest ergo mundus Spiritum veritatis accipere. Examina utris tu principiis innitaris. Agnosce illorum falsitatem, istorum firmitatem, et te exemplo Christi ad ista converte.

DOMINICA SS. TRINITATIS.

De Mysterio SS. Trinitatis.

I. *Dominus Deus noster, Dominus unus est* (Deut. 6). Deus est una quædam simplicissima entitas, in omni genere perfectionis infinita, primum rerum omnium principium, et finis ultimus, unicum summum bonum : ideo unicus Deus, extra quem non est alius. Non capio te, sed credo te, adoro, laudo, glorifico, timeo, amo, et tibi soli servio : tu centrumo mnium meorum affectuum. Ah ! serò te agnovi, *serò te amavi, pulchritudo mea !* qui multiplicavi mihi deos, quoties me, vel creaturam aliquam plùs quàm te colui, et amavi, aut illi impensiùs servivi. Ex hoc tu unus eris mihi in Deum, cui omnia ossa mea dicent gloriam.

II. *In Nomine Patris, et Filii, et Spiritûs Sancti* (Matth. 28). Ita Deus est in essentia unus, ut tamen sit trinus in personis. Pater sui intellectione generat Verbum : Pater, et Verbum, mutuà dilectione producunt Spiritum Sanctum. Neque hìc capio cum perfecta unitate perfectissimam distinctionem ; sed credo, adoro, laudo, etc. Applicabo animum ad vivam Dei cognitionem, ut quoad potest in hac umbra, aliqua ejus imago in mente mea generetur ; quam summi æstimem, ex æstimatione amem, et ita etiam Spiritus Sanctus aliquâ ratione in me producatur.

III. *Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Deus* (Apoc. 4). In hac personarum Trinitate summa est perfectionum æqualitas, eadem bonitas, gloria, immensitas, æternitas, omnipotentia, justitia, etc.

quas omnes affectiones una sanctitas comprehendit, et ideo præcipuè memoratur. Cùm omnis creatura sit quædam imitatio Dei, ut omnes Dei perfectiones nos imitemur, sanctitas sola imitanda proponitur : *Sancti eritis, quia ego Sanctus sum* (Levit. 11) : non potentia, altitudo, scientia, quam ambierunt Angelus, et primus homo, et malè perierunt. Hoc ergo age, ut Dei sanctitatem imiteris. Sed quantùm abes!

FERIA II.

De Persona Patris æterni.

I. *Nunquid ego, qui alios parere facio, ipse non pariam* (Isai. 66)? Pater est fons, et origo divinarum processionum et perfectionum, qui a nullo procedit, a quo procedunt reliquæ personæ; qui cognoscendo seipsum producit Filium, cui totam essentiam, et omnes perfectiones absolutas communicat. Hoc non intelligis? Captiva intellectum in obsequium fidei : humiliter adora, lauda, glorifica, ama cum omnibus Angelis. 2. Ita generat Filium, ut tamen et in Patre sit Filius, et in Filio Pater : imò sunt unum, Pater et Filius. O Pater! da nobis ut simus unum, sicut tu et Filius tuus.

II. *A quo omnis Paternitas in cœlis, et in terra nominatur* (Ephes. 3) Unicum ad intra, et ex necessitate generat Filium sibi consubstantialem, sed multis ad extra dat, ut sint, et nominentur filii Dei adoptivi per gratiam. Vide quanta majestas est, quæ adoptat! quanta vilitas hominis, qui adoptatur! Habes quo confundaris, quòd alios titulos tanti feceris, hanc filiationem Dei tam parvi

æstimaveris : quo gaudeas, quòd possis esse filius, et hæres Dei : quo timeas, et omni studio in posterum caveas amittere.

III. *In manu tua est fortitudo, et potentia* (2. Par. 20). Etsi et perfectiones absolutæ, et actiones ad extra sint communes Trinitati, Patri tamen, quia fons omnium, et origo est, attribuitur potentia, per quam est, quidquid extra Deum est. Et tu de nihilo ab illo es; quidquid es, illius es : illi ergo te redde, cujus es. Hoc tua natura, hoc omnis creatura clamabat tibi toties : *Ipse fecit nos, et non ipsi nos* (Psal. 99) : et tu surdus, quoties magis creaturas coluisti ? Non pudet ? Et quid ages ?

FERIA III.

De Persona Filii.

I. *Unigenitus Filius, qui est in sinu Patris* (Joan. 1). Filius intellectione Patris productus est substantialis imago Patris, cujus habet eamdem individuam naturam, easdem omnes perfectiones absolutas. *Unigenitus*, cui totum communicatur, quidquid potest Pater communicare. *In sinu Patris*, cum Patre et intelligit, et amat, et beatus est, et Spiritum Sanctum producit. Crede, lauda, glorifica, ama, etc. Cujus es tu imago ? nonne Dei ? Ad hanc quidem creatus es : sed quàm defœdasti eam !

II. *Quos præscivit, et prædestinavit conformes fieri imagini Filii sui, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus* (Rom. 8). Unicus filius et hæres, multos fratres adoptivos, et cohæredes admittit : imò adsciscit per assumptionem humanitatis, et

gratiam adoptionis suo sanguine fundat. Habes ergo fratrem Filium Dei ; quæ gratia ? quæ gloria ? sed quàm parvi eam æstimasti ! Inspice hanc imaginem denuo, ut quid tibi desit, advertas, et repares.

III. *Omnia in sapientia fecisti* (Psal. 103). Filius est sapientia Patris. Huic supernaturalia lumina, et cognitiones referuntur in acceptis ; quia *illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum* (Joan. 1). Ab hoc veram sapientiam pete, quæ est cognitio et æstimatio rerum, prout sunt : ut terrena terrena æstimes, divina divina, transitoria transitoria, æterna æterna : ut transeas solùm per ea, quæ transeunt, hæreas in illis, quæ permanent.

FERIA IV.

De Persona Spiritûs Sancti.

I. ***Mittam vobis a Patre*** *Spiritum veritatis, qui a Patre procedit* (Joan. 15). Pater videns in Filio suam essentiam, et perfectiones, necessariò amat Filium. Filius videns easdem sibi à Patre communicatas, necessariò amat Patrem. Reciprocus hic amor substantialis est Spiritus Sanctus. Crede, lauda, adora, glorifica, etc. O si et ego conjungerer Deo in eodem Spiritu ?

II. *Accepistis Spiritum adoptionis filiorum* (Rom. 8). Quos adoptat Pater in filios, Filius in fratres, hos in dies perficit Spiritus Sanctus communicando seipsum, dona supernaturalia, et gratiam habitualem, quæ est quædam participatio naturæ divinæ. Sed quoties tu *restitisti Spiritui Sancto*, nè

in te hanc filiationem perficeret? *Noli* in posterum *contristare Spiritum Sanctum Dei* (Eph. 4). Quod te extra Deum magis lætificat, hoc certò Spiritum Sanctum magis contristat.

III. *O quàm bonus, et suavis est, Domine, Spiritus tuus* (Sap. 1). Bonitas, suavitas, misericordia, etsi æquè sint communes Trinitati, specialiter Spiritui Sancto tribuuntur. Huic debes, quòd sis deductus in terram bonam, quòd fecerit tecum Deus misericordiam suam, quòd lacrymis laveris peccata tua, etc. Et quid reddis? Vide, nè si ingratus esse pergas, ipse quoque a te abstrahat misericordiam suam, et cesset postulare pro te gemitibus inenarrabilibus.

FERIA V.

De amore Christi erga nos in Sanctissimo Sacramento.

I. *Hoc est Corpus meum... Hic est Sanguis meus* (Matth. 26). Idem in Eucharistia est corpus, quod in Incarnatione assumptum fuit? Idem sanguis, qui in Cruce effusus. Quanti amoris opus est Incarnatio, et Mors Christi, tanti est suì ipsius exhibitio in Eucharistia. Tantum ergo debes Christo per hanc ad te venienti, quantum totus mundus incarnato et mortuo. O Domine, quis tu es? et quis ego sum? Et tamen quàm parum tibi obsequii reddo! quàm multùm mihi ipsi, et vanitati!

II. *Qui manducat meam carnem, et bibit meum sanguinem, in me manet, et ego in illo* (Joan. 6). Sub speciebus panis et vini se abdidit, ut nobis

incorporaretur, et ut nostrum alimentum transiret in substantiam. Vides amorem erga te, quo Jesus vult tecum unum fieri? Quàm ergo debet purum esse et immaculatum cor tuum! quam ab omni re creata avulsum, et uni Deo adhærens? Qui enim amat alia præter Deum, non amat, ut debet, Deum.

III. *Caro mea verè est cibus, et sanguis meus verè est potus* (Ibid.). Ut vitam viveremus divinam, divinum exhibuit alimentum. Noluit in Sacramento hóc permanere substantias, ut ipse substantiâ sui corporis, et sanguinis nos satiaret. Non est hoc amoris verè divini argumentum? Non deberet hic cibus omnem meum appetitum satiare? Toties hoc pascor, et tamen ad cæpas Ægypti, ad delectamenta sensuum, ad creata suspiro! O pudor!

FERIA VI.

SS. Eucharistia est memoriale Passionis Christi.

I. *Hoc sacramentum instituit tanquam Passionis suæ memoriale perenne* (S. Thom. opusc. 3). Cruenti sacrificii ut perennis exstaret memoria, incruentum instituit quotidie peragendum. Semel pro nobis immolatus, invenit modum, quo sæpius immoletur. Ergone putandum est Christum toties pro me mori? Agnosce amorem: Sed nihil reddis, nisi et tu quotidie immoleris. *Qui* enim *sunt Christi, carnem suam crucifixerunt, cum vitiis et concupiscentiis suis* (Gal. 5).

II. *Hoc facite in meam commemorationem* (Luc. 22). Quanti ipse suam passionem fecerit, hinc

æstima ; quia voluit ipse seipso ejus esse memoriale. Obligat hoc te ad continuam tanti beneficii memoriam; non quæ in sola cogitatione sistat, sed quæ in affectum, et opus transeat. *Qui enim Passionis Dominicæ mysteria celebramus, debemus imitari quod agimus* (S. Greg. 4. Dialog. 59.).

III. *Quotiescunque manducabitis panem hunc, et calicem (Domini) bibetis, mortem Domini annuntiabitis* (1. Cor. 11). Quoties Eucharistiam sumis, cogita te mortui Christi sepulchrum esse. Non eris dignum, nisi sis novum; voluit enim poni in *monumento novo.* Non eris novus, nisi veterem hominem occidas. *Necesse est, ut dum hæc agimus, nosmetipsos Deo in cordis contritione mactemus* (S. Greg. Ibid.). Quid ad hoc ais? Expedi arma, et te hostiam ei exhibe, qui se dedit hostiam pro te.

SABBATO.

De dignitate sumentis Eucharistiam.

I. *Ad eum veniemus, et mansionem apud eum faciemus* (Joan. 14). Qui sumit Eucharistiam, fit Dei habitaculum. Ut advertas quanta sit hæc dignitas, cogita uterum Beatissimæ Virginis, in quo primùm homo factus habitavit; quantis illam gratiis cumulavit. At is ipse est, qui in Eucharistia ad te divertit. Quanta est hujus habitaculi dignitas! Ah! noli permittere, ut in ea divertant fœda animalia infrænium passionum.

II. *Qui manducat meam carnem. et bibit meum sanguinem, in me manet, et ego in illo* (Joan. 6).

Non solùm fit habitaculum Dei, qui Eucharistiam sumit, sed admirabili quadam unione fit unum cum eo. Assequere, si potes, quanta sit hæc dignitas, uniri humanitati Christi, et veluti eâ mediante ipsi personnæ Verbi, et toti Trinitati, quæ concomitanter in Eucharistia sumitur. Considera ad quid te obliget hæc dignitas : ut qui uniris Deo, avellaris a luto creatarum rerum; ut dicta, facta, cogitata tua sint talia, quæ non dedeceant membrum Christi.

III. *Ego vivo propter Patrem, et qui manducat me, et ipse vivet propter me* (Ibid.). Excellentiam unitionis cum Christo adverte. Sicut Filius accipit a Patre essentiam, vitam, et omnes perfectiones, ita ut sit unus Deus cum Patre, et in eo vivat, easdemque cum illo perfectiones habeat, idem intelligere, idem velle, et operari; ita per Eucharistiæ sumptionem fis particeps vitæ, et perfectionum Christi. Debes ergo idem cum illo sentire, velle, agere, pati. Efficiet id unitus tibi Christus, nisi tu obsistas.

DOMINICA II. POST PENTECOSTEN.

SS. Eucharistia est Cœna magna.

I. *Homo quidam fecit cœnam magnam, et vocavit multos* (Luc. 14). Eucharistia *cœna* est, parata vespere, seu in fine seculorum; sumenda in nocte obscura, ad fidei lumen. *Magna*, ab Editore Deo, à ferculis humanitatis ac Divinitatis Christi : a convivis omnibus fidelibus; a ministris Angelis. Omnia magna sunt : tu solus parvus es, et indignus ; et tamen te quoque homo Deus ad illam invitat. Huc

totam famem, sitimque applica; et *nè desideres de cibis ejus* mundi et carnis, *in quo est panis mendacii* (Prov. 23).

II. *Et cœperunt simul omnes excusare* (Luc. 14), seu recusare. Domini bonitas est omnes admittentis; sua cujusque malitia est, seipsum excludentis. Tria excusationum genera inducuntur: In empta villa *dominatio, et superbia notatur* (S. Aug. serm. 33. de Verb. Dom.). In emptis bobus avaritia, aut quinque sensus, qui nos ad terrena trahunt. In ducta uxore, carnis voluptates. Priores rogant se excusari; tamen venire contemnunt. *Humilitas sonat in voces, superbia in actione* (Gregor. hom. 13). Tertius solus ait: *Non possum venire:* quia *animus ad voluptates propensus, infirmus est, et invalidus ad exsequenda, quæ Dei sunt* (Cyrill. Alex, lib. 4 de Ador.). Hæc tria plerumque sunt, quæ, si te non abstrahunt a Cœna, fructum imminuunt. Vidè nè recuses.

III. *Tunc iratus Pater familiâs dixit servo suo: Exi citò in plateas, et vicos civitatis, et pauperes, ac debiles, et cæcos, et claudos introduc huc* (Luc. 14). Meritò irascitur Dominus, cujus tanta humanitas, tantum beneficium respuitur. *Pauperes, et debiles dicuntur,* ait S. Greg. hom. 36, *qui judicio suo apud semetipsos infirmi sunt.* Quàm ille ardet habere convivas! quàm tu languidè accedis? Ille undequaque conquirit, nec aversatur *infirma mundi.* Non avertaris infirmitate tuâ, *quia quem revocaverit, dignum facit, si sequatur* (S. Ambr. l. 1. de Pœn., c. 6), *et sanat omnes infirmitates tuas* Psal. 102).

FERIA II.

De dispositione ad SS. Eucharistiam sumendam.

I. *In sole posuit tabernaculum suum* (Psalm. 18). Curanda summa puritas animæ, in quam venturus est Eucharisticus Deus. Exigit hoc summa puritas, et majestas Hospitis. Expende enim quis, ad quem ingreditur. Si Matrem, quæ conceptura erat Filium Dei, *decebat tantâ puritate nitere, quâ major infra Deum excogitari non potest*, te idem decet, qui eumdem excipis. At puritas, non est sola ab omni peccato immunitas, sed etiam affectuum purgatio, et virtutum ornatus. Potesne sic te mundum dicere? Quanto labore adhuc opus est, ut huc pervenias! pervenies, si seriò voles. Dic cum leproso (Matth. 8.) : *Domine, si vis, potes me mundare.* Confide, extendet manum suam, et dicet : *Volo, mundare.*

II. *Vincenti dabo edere de ligno vitæ, quod est in paradiso* (Apoc. 2). Id est, ut ait Richar. a S. Laur. de laud. B. V. lib. 12. quod est *in Ecclesia militante per præsentiam corporalem in Sacramento Altaris*. Ut hoc fruaris mysterio, necesse est, ut te vincas, et appetitum rationi, rationem Deo subjicias. Non satis ergo dignè accedis, si te non vincis. Quantus tibi in teipso victoriarum campus! superbia, ambitio, tuî æstimatio, vanæ gloriæ cupiditas, ira, impatientia, languor in spiritu, tepiditas, et alia, quæ tu nosti. Hæc devince, et dabitur tibi *de ligno vitæ.* Quàm alius esses, si quoties ad hanc escam accessisti, vel unum ex his hostibus subjugasses!

III. *Ecce ego pluam vobis* panem *de cœlo*; *egrediatur populus, et colligat* (Exod. 16). Promittitur hìc manna, figura Eucharistiæ, et quidem ad instar pluviæ, super justos et injustos cadentis. Quæ bonitas Dei se tam prodigè largientis! sed ut eo potiaris, necesse est te *egredi*. Unde? aut quo? Respondet Rupertus (lib. 3, c. 11. in Exod.) : *De pristina conversatione, de vetustate vitæ. Nondum enim deposito vetere homine, non est nobis hoc manna colligere.* Expende, quàm vivat in te vetus homo, quanta in eo occidere debeas, ut induas novitatem vitæ.

FERIA III.

Item de dispositione ad SS. Eucharistiam sumendam.

I. *Pauperes ejus saturabo panibus* (Psal. 131). Felix paupertas, quæ sola, ut ait Rupert. in c. 6. Joan, *edit magnam eleemosynam Regis regum, quam dat ipse, non aliam quàm seipsum.* Datur ergo ille panis ut eleemosyna magni Dei. Exinanire, exinanire, ut pauper fias illà dignus. Ejice amorem seculi, et vanitatem ejus. Indignè eleemosynam accipit, qui dives est; indignè Eucharistiam, qui seculo afficitur. Scito, *qui esurientes*, seu pauperes, *implet bonis*, ille *divites dimittit inanes.* Et hæc est fortè causa tam parvi fructûs a te relati, ex tam frequente hujus mysterii sumptione.

II. *Si quis sitit, veniat ad me, et bibat* (Joan. 7). Sitis quædam, et fames, ac vehemens desiderium adferendum est ad hunc cibum. Fons ille Sacramentalium gratiarum non patet, nisi sitienti : *Sitienti*

abo de fonte aquæ vitæ (Apoc. 21). *Oportet nam-ue*, ait Bern. serm. 31. in Cant. *ut sancti desi-erii ardor præcedat faciem ejus ad omnem ani-nam, ad quam est ipse venturus.* O tepida anima! onne sacrilegium crederes, nauseare cibum istum reciosissimum? Certè proximus nauseæ es, si on desideras. Excita ergo, quoties accessura es, ervens desiderium : quod nascetur ex actuali fide ignitatis hujus cibi, amoris in te Dei, fructuum ex Eucharistia dimanantium, etc.

III. *Cùm invitatus fueris ad nuptias..... recumbe n novissimo loco* (Luc. 14). Ad nuptiale convivium Dei se tibi desponsantis accessurus es. Quis tu? uis ille? Agnoscis in ejus majestate, tuam indigni-atem; sed dignus fieri potes, si corde sincero sis umilis. *Respexit humilitatem ancillæ suæ* (Luc. 2), t ejus sacratissimum uterum subiret: non despiciet uam humilitatem. Et quanta te deprimendi materia, i bene expendas, quis tu, quis ille!

FERIA IV.

De effectibus SS. Eucharistiæ sumptæ.

I. *Accedite ad eum, et illuminamini* (Psal. 33). Accedentium ad Christum fructus est, quòd intel-ectu illuminentur ad cognoscenda altissima myste-ia. Ipse lux est, *quæ illuminat omnem hominem* Joan. 1). Expende tenebras tuas. Heu! quantùm ad Divina cæcutis! scisne quòd in fractione panis perti sunt oculi Discipulorum (Luc. 24)? Ecce idem æcitatis tuæ medicus est. Idem, quod ex cæco olim Hierichuntino, ex te quærit : *Quid tibi vis*

faciam (Luc. 18)? O benignitas prævenientis! Dic fidenter cum eodem : *Domine, ut videam* te, videam me.

II. *Qui replet in bonis desiderium tuum : renovabitur, ut aquilæ, juventus tua* (Psal. 102). Senescit anima, cum ad virtutem languet : juvenescit, cùm viget. Senio hoc frequentur et tu occuparis : sed in novitate vitæ ambulandum est. Ut renovetur autem juventus tua, aptissimum remedium est, ut Deus *repleat in bonis desiderium tuum.* Si ergo per S. Hieron. in c. 3. Ezech. *hoc solum habemus in presenti seculo bonum, si vescamur carne Domini*, ex hoc dignè sumpto juvenesces. Æstima, lauda, ama, anhela : et quoties accedis, aliquid veteris hominis depone.

III. *Exsurgens* Maria..., *abiit in montana cum festinatione* (Luc. 1). Effectus hic fuit concepti Dei. *Quo enim jam Deo plena*, ait Ambr. 2. in Luc. *nisi ad superiora cum festinatione contenderet?* Eumdem accipis in Eucharistia, quem Virgo concepit. Idem in te, nisi tu obsistas, operabitur : ut ardente voluntate ad ardua virtutum contendas, et quidem magna festinatione ad apicem perfectionis pervenias. Cooperare id desideranti Deo, nè te semper per tuum languorem in imo reperiat. Elevabit te Deus, sed non sinè te.

FERIA V.

De aliis effectibus SS. Eucharistiæ sumptæ.

I. *Panem Angelorum manducavit homo* (Psal. 77). Dicitur SS. Eucharistia *Panis Angelorum*, non quòd

Angeli eâ vescantur, sed quòd homines sumentes veluti Angelos efficiat. Ita Hugo Card. in c. 31. Proverb. : *Datus est hominibus, ut fiant Angeli.* Quæ tua est felicitas, si fias veluti corporis expers, totus spiritualis, tentationum immunis, expers passionum? Certè si nondum factus es talis, tu impedivisti. Et quæ hæc tua insania, cùm possis, nolle ad Angelicam perfectionem evadere?

II. *Quotquot autem receperunt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri* (Joan. 1). Effectus Sanctissimæ Eucharistiæ est, ut te faciat filium Dei, non quidem naturalem, sed adoptivum. Per quod simul intras in jus hæreditatis. *Si enim filii* (Dei sumus), *et hæredes* (Rom. 8). O mira dignatio! expende, quem Patrem habeas, quem fratrem? quo affectu, reverentiâ, fiduciâ in eum ferri debeas? sed quàm degener tu fuisti hactenùs filius, et frater! Non te pudet? Sed quid eris in posterum, ut dignè Patrem voces Deum, fratrem Jesum?

III. *Qui manducat meam carnem, et bibit meum sanguinem, in me manet, et ego in illo* (Joan. 6). Altiùs ascendit dignitas, quam per S. Eucharistiam obtines. Non tantùm fis filius Dei; sed unum cum Deo, ut is in te maneat, tu in illo. Sed necesse est ad hoc, ut moriatur in te, quidquid tu es; vivat solùm, quod Deus est. O quando erit illud tempus, quo cum veritate dicere possis: *Vivo autem, jam non ego; vivit verò in me Christus* (Galat. 2)!

FERIA VI.

De infinita Dei perfectione.

I. *Ex ipso, et per ipsum, et in ipso sunt omnia* (Rom. 11). Quidquid concipere potes perfectionis, bonitatis, sanctitatis, pulchritudinis, sapientiæ, potentiæ, felicitatis, etc., hoc in Deo est infinitè perfectiore modo, quàm tu concipias. Ex hoc et per hunc sunt omnia, quæ aliquid perfectionis habere videntur. O Deus meus et omnia! tu es esse necessarium a teipso : omnis creatura nihilum necessarium ex seipsa. Quid ergo amorem ad nihilum converto, a te averto? Tu es Deus meus, et solus dignus amore meo. Felix ego, si tantæ majestati dignè possim servire!

II. *In ipso sunt omnia*, non tantùm eminentiali modo essendi, sed etiam ut in idæa, seu exemplari omnis perfectionis ; præsertim vero intellectualium creaturarum, quas ad imaginem et similitudinem suam creavit, et usque modo per conservationem ad eamdem similitudinem efformat. Quam eximium tibi propositum est exemplar, quod imiteris! Lauda, gratias age, ama. Sed confer vultum animæ tuæ cum illo : proh! quantum abludis! Adnitere ergo Deum assiduè intueri : exuere, quod modò refers : refer eum, quem debes.

III. *In ipso sunt omnia.* Perfectiones illæ omnes innumeræ per creaturas dispersæ, in Deo sunt unica eademque res, quæ est sapientia, bonitas, misericordia, etc. sinè omni compositione, sinè omni distinctione : unde quæ unum sunt, et in eadem

unitate multa, magis Deum referunt. Esne tu unus, unitate intentionis? Unam fortè habes, sed non eadem unitate multiplicem, sed diversas, et pugnantes: placendi Deo, et hominibus: serviendo sensibus, et Deo. Unam habe, quâ Deum respicias, sed idem opus ex pluribus virtutum motivis age; erit unum opus, multiplex perfectio.

SABBATO.

De sapientia Dei, et sui ipsius contemplatione.

I. *Omnia nuda, et aperta sunt oculis ejus* (Hebr. 4). Scit enim quidquid sciri potest; quidquid in Deo est, quidquid extra Deum conditum est, aut condi potest, et ipsa cordium secreta; sapientia inventrix omnium, quæ in mundo fiunt, disponens omnia in numero, pondere, et mensura: in cujus comparatione omnis Angelorum scientia est mera ignorantia. Crede, æstima, lauda, ama, spera in omni casu ad inventurum tibi remedium: consigna te illius sapientissimæ dispositioni. Imitare, nihil agendo temerè, sed adhibitâ consideratione. Attende, quid agas, quia Deus videt.

II. *Non est ulla creatura invisibilis in conspectu ejus* (Ibid.). Non tantùm quæ fuerunt, sunt, aut erunt; sed etiam quæ non erunt quidem, sed essent tamen, si conditio aliqua poneretur. Hac scientiâ composuit v. g. te, cum omni tempore, loco, et circumstantia possibili, et vidit, quid in quaque circumstantia acturus esses. Quid non debes ergo Deo, quòd te non produxerit ex parente

idolatra, in tempore et loco infidelitatis, non conjunxerit iis circumstantiis, in quibus certò eras periturus, etc.? Lauda, magnifica, ama, time, si fortè aliquam circumstantiam viderit, qua esses eum derelicturus, quæ fortè a teipso, a tua gratiam acceptandi negligentia dependeat.

III. Considera primùm essentiale, et necessarium objectum Divinæ cognitionis esse Deum ipsum, quoad essentiam, attributa, perfectiones omnes, tam absolutas, quàm personales. Ex hac cognitione oritur suiipsius infinita æstimatio, amor, gaudium, et beatitudo. Hæc cognitio immutabilis est, et æterna; et cùm tanta eodem temporis momento moliatur, a suî contemplatione nunquam avocatur. Lauda, adora, etc. Hoc quoque sit tuum primum objectum. Vide ut ab ejus contemplatione non quavis musca avoceris. Per ejus contemplationem eò tende, ut magnam de eo æstimationem concipias.

DOMINICA III. POST PENTECOSTEN.

De potentia, et dominio Dei.

I. *Mirabilis potentia ipsius* (Eccli. 43). Quia infinita est, et potest quidquid de se est possibile, mundum hunc, et infinitos alios de nihilo condere, destruere, adnihilare: a qua omnis vis est causarum secundarum, in cujus comparatione omnis alia potentia est mera infirmitas. Admirare, adora, benedic, æstima, implora hanc in tuis necessitatibus. Junge te humili confidentiâ huic omnipotentiæ, etsi ex te nihil possis; omnia poteris ea corroborante.

II. *Tu, Domine universorum, qui nullius indiges* (2. Mac. 14). Supremus, absolutus, necessarius, æternus omnium Dominus est, tam dominio jurisdictionis, quàm proprietatis. Primo quidem titulo creationis ex nihilo; a quo proinde res omnes essentialiter dependent, secundùm omnia, quæ sunt, et possunt. Agnosce te opus manuum ejus. Offer illi quidquid es, quidquid potes. Sive te deprimat, sive elevet, sive affligat, sive soletur: Dominus est, faciat, quod ei placitum est.

III. *Dominus omnium es* (Esth. 13). Alter absoluti, et supremi dominii titulus est (ut infinitos alios taceam) conservatio continua illius esse, quod per creationem dedit; qua nos continuò producit, et esse communicat, ac suspensas tenet creaturas, ne rursus in abyssum nihili corruant. Hinc omnes tuæ actiones Dei sunt, nec licet tibi potentiis tuis abuti. Injuriam ergo ei facis, si his ad tuam gloriam, ad tuum commodum magis utaris, quàm ad illius. At quoties id fecisti? Hinc ulterius omnes tuos affectus debes illius affectibus, ac voluntati conformare.

FERIA II.

De sanctitate et immutabilitate Dei.

I. *Sanctus Dominus Deus noster* (Psal. 98). Sanctitas, ex S. Dionysio, *est munditia ab omni immunditia libera, perfecta et omnino immaculata.* Cogita sanctitatem ejus *ad intrà* in infinita cognitione suî ipsius, quæ est generatio Verbi; in amore infinito sui, qui est productio Spiritûs Sancti; in gaudio,

quo in se, de se fruitur: quid hìc non infinitè distat ab omni macula? Exclama vivâ fide, gratulatione, adoratione, tuî confusione: *Sanctus*, *Sanctus*, *Sanctus* (Apoc. 4). Imitare Dei sanctitatem, ama puritatem, execrare immunditiam in cogitationibus, in affectibus tuis.

II. *Sanctus in omnibus operibus suis* (Psal. 144). Cogita sanctitatem ejus *ad extrà*, quæ relucet in operibus ejus: quæ sive consideres in seipsis, sive ex fine, quo a Deo fiunt, sancta omnino sunt, pura, et immaculata, ita ut nulla possit imperfectio intervenire, hoc ipso quod a Deo fiant. Imò non potest non omne malum, quod sanctitati contrariatur, immutabili, et æterno odio prosequi. Lauda, glorifica, ama, detestare omnes animi tui maculas, opera tua redde immaculata.

III. *Ego Dominus, et non mutor* (Malach. 3). Amat, odit, operatur liberè, nec tamen mutatur; gubernat universum, eodem momento se omnium rerum motibus impendit, producit ac destruit infinita, et tamen est semper idem. Blasphematur, injuriis afficitur infinitis, et non turbatur. Admirare, lauda, pete hanc perfectionem, qui minimo moveris. Ut imiteris, tolle ex animo immoderatos motus, extermina præcipites gestus, alterationem vocis, asperitatem vultus, etc.

FERIA III.

De amore Dei, quo se et nos diligit.

I. *Deus charitas est* (1. Joan. 4). Quia se comprehensivè cognoscit esse summum bonum sinè omni

admixtione mali, se quoque infinitè amat per Spiritum Sanctum, qui est amor substantialis. Hinc se æternum laudat, et quidquid operatur, ad unicam suam gloriam refert. Huc etiam me meaque omnia dirigit. Quam altè me evehit Deus! Sed quantùm ego ejus intentioni sum reluctatus, operationes meas ad meum honorem, meaque commoda retorquendo!

II. *Ipse enim Pater amat vos* (Joan. 16), quia omnia, quæ fecit, cognoscit esse bona : hinc *nihil odit eorum, quæ fecit.* Quia ergo amat, et amor est quædam effusio suî in amatum, se quoque nobis communicat, conferendo esse naturale, facultates corporis et animi, gratiam et dona supernaturalia; esse suum personale naturæ humanæ, seipsum mihi in Eucharistia. Admirare, lauda, gratias age, ama, ob eos fines, ob quos te Deus amat : impende dona ad eos usus, ad quos dedit.

III. *Omnia quæcunque voluit, fecit* (Psal. 113). Cùm se tot modis communicat, non facit id ex necessitate, aut coactè, sed liberè ex sola sua bonitate, ac amore. Deinde nihil inde sui emolumenti quærit, quia nullius est capax. Admirare, lauda hanc benefaciendi propensionem, gratias age. Confundere, quòd, nisi coactus, vix reddas obsequia : quòd tua in omnibus quæras commoda. Dic cum Psal. 53 : *Voluntariè sacrificabo tibi.* Et Psal. 113 : *Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam.*

FERIA IV.

De suavitate, misericordia, et justitia Dei.

I. *Suavis Dominus universis* (Psal. 144). Leges nobis imponit, sed viribus commensurat; ad observationem earum gratia sua juvat, et nobiscum cooperatur : non necessitate, sed gratiâ inducit : non exigit a nobis omnia, quæ possumus, quod utique ut supremus Dominus posset : errantes amanter revocat, etc. Lauda, adora, ama; confundere, quòd in proximum sis asperior; quòd plura ab illo exigas, quàm Deus. Imitare verborum lenitate, suavitate morum religiosâ, non affectatâ.

II. *Et miserationes ejus super omnia opera ejus* (Ibid.) Etsi in Deo perfectiones omnes sint æquales, quia sunt ipse Deus, quoad nos tamen et in ordine ad effectus, supereminet misericordia, quâ sublevat omnes miserias nostras corporis, animæ, necessarias ac liberas, vel præveniendo, vel eruendo, vel coadjuvando et consolando. Quantam in peccatores exhibet quotidie, qui *dissimulat peccata hominum,* et exspectat pœnitentiam! Quantam in te! Quid ei debes? Lauda, adora, fiduciam concipe exemplo filii prodigi.

III. *Ulciscens in omnes adinventiones eorum* (Psal. 98). Ut misericors sit Deus, est tamen etiam justus vindex. Infinitè sanctus peccato læditur : ideo punitione injuriam reparat. Nullum est sivè in justis, sive in reprobis, seu grave, seu leve peccatum, nè otiosum quidem verbum, cujus pœnam non exigat. Quia non decet ejus majestatem impunè lædi. Hinc

morbi, mors, bella, pestis, etc., sunt pœnæ peccati. A Deo ergo accipiendæ ad expiationem scelerum, quia eo fine a Deo decernuntur. Admirare, lauda, time Justitiam, quæ nulli parcit. Imitare, sumendo de teipso pœnas; acceptando humili et hilari animo, quas de te sumit, etc,

FERIA V.

De providentia Dei.

I. *Dominus regit me, et nihil mihi deerit* (Psal. 22). Providentia est ordinatio, et applicatio mediorum, quibus Deus quamlibet creaturam ad suos fines vult deducere. Ab hac nullam excludit creaturam, cui *æqualiter cura est de omnibus* (Sap. 6) : non muscam, non vermiculum, non improbos, non atheos, etc., a quibus gravissimè offenditur. Quamque creaturam ita curat, quasi ex unica exstaret in universo. Recogita per quæ media te duxerit : quàm suaviter, quàm efficaciter. Ubi potes esse securior, quàm si te totum Divinæ providentiæ committas, quoad corpus, animam, locum, etc.? Quam spem potes concipere, si ejus dispositioni non obsistas?

II. *Vos cogistatis de me malum, sed Deus vertit illud in bonum* (Genes. 50). Providentiâ suâ Deus immittit res adversas, famem, pestem, bellum, tentationes Dæmonis, persecutiones, morbos corporis, afflictiones animæ : sed facit, ut *diligentibus Deum omnia* cooperentur *in bonum*. Josephi venditi recordare. Utitur enim illis, ut mediis ad suos fines. Æstima ejus omnes dispositiones. Nec failltur Sa-

pientia, nec fallit bonitas. Nihil tibi accidet, quod tuo non sit emolumento. Afflictionem ergo excipe a Deo, læto hilarique animo; et dic cum Filio Dei : *Calicem, quem dedit mihi Pater, non bibam illum* (Joan. 18)? et posthac : *In manibus tuis sortes meæ* (Psal. 30).

III. *In pace, in idipsum dormiam...., quoniam tu, Domine, singulariter in spe constuisti me* (Psal. 4). Qui omnem spem suam fundat in Dei providentia, ideoque se totum illi committit, verè dormit, et quiescit in summa animi tranquillitate, in cordis jucunditate, quæ nullo rerum eventu turbatur. Et quanta hæc voluptas? Hæc propria est libertas filiorum Dei. *Omnem* ergo *sollicitudinem* tuam projice *in eum, quoniam ipsi cura est de te* (1. Petr. 5).

FERIA VI.

De immensitate, et præsentia Dei.

I. *Nunquid cœlum et terram ego non impleo* (Jerem. 23)? Ubi spatium quodcunque est, imò ubi quodcunque fingi potest, ibi Deus est. Nusquam ergo tibi tutæ sunt latebræ a facie ejus. Quà fugis, Deus est. Ubi lates, Deo pates. Ubique pariter Deo frui potes. Si Deum quæris, invenies eum in omni loco, ad quem te destinat obedientia. Nullus illi tam vilis est locus, in quo non sit : et cur tu fugis?

II. *Cœlum et terram ego impleo.* Cogita modos, quibus Deus est ubique. 1. Per essentiam, secundùm suam totam Divinitatem. Hic ergo, ubi ego sum, est Pater, generatur Filius, spiratur Spiritus Sanc-

tus, etc. Ergo nunquam sum solus. Ergo semper habeo quocum amicè versari possim. Ergo ubique Deum revereri debeo : ergo ubique timere. 2. Per præsentiam, non veluti mortuam, sed advertens, et cognoscens omnia. Adest oranti, tentato, afflicto, bonum operanti. Crede, ama, confide, illius solius oculis placere stude. 3. Per potentiam, ubique enim operatur, conservando, coagendo, etc. Non despondebo ergo animum in adversis, *quoniam tu mecum es :* tu adjuvas infirmitatem meam.

III. *Non* est procul *ab unoquoque nostrûm* (Act. 17). Cogita etiam tibi Deum esse præsentem, longè intimiùs, quàm sit ipsa tua anima. Intrà te est Pater, Filius, Spiritus Sanctus, ac tota Divinitas, per essentiam, præsentiam, et potentiam. Ejus Bonitas dat tibi esse, Sapientia intelligere, Omnipotentia agere, etc. Gaude, admirare, confide, ama, Deum intrà teipsum quære : stude, ut sis dignum ejus Majestati habitaculum; nè ei displiceas, quem semper tecum habes.

SABBATO.

JESUS baptizatur à Joanne.

I. *Tunc venit* JESUS *a Galilœa in Jordanem ad Joannem, ut baptizaretur ab eo* (Matth. 3). Considera Christi humilitatem. Qui formam peccatoris assumpserat, induit etiam pœnitentis. Non est, nec esse potest peccator, et haberi non pensi habet. Vitam activam ab humilitate auspicatur. Admirare, lauda, gratias age pro exemplo. Imitare. Cura, quis

sis, non quis habearis. Quæ cum proximo agis, in humilitate funda. *At Joannes prohibebat eum, dicens : Ego a te debeo baptizari, et tu venis ad me?* Agnoscit eo momento Christum, quem nondum viderat. Hinc reverentia, admiratio venientis ad se; humilitas, se baptismo indigere profitentis. Tantùm est semel nosse Deum! si nitereris bene Deum nosse, quantos illa cognitio excitaret affectus?

II. *Respondens autem* Jesus, *dixit ei : Sine modo; sic enim decet nos implere omnem justitiam* (Matth. 3). Ut tu baptizes, ego baptizer : ego me demittam, tu obedias. Ergo omnis justitia, seu sanctitas, continetur humilitate, et obedientiâ. Nondum bene hanc veritatem es assecutus. Nunc igitur subjicere non tantum majori, aut æquali, sed etiam minori, exemplo Christi.

III. *Baptizatus autem* Jesus, *confestim ascendit ex aqua : et ecce aperti sunt ei cœli* (Ibid.). Tria post Christi Baptismum evenere. 1. Cœli aperti sunt. En clavim, quæ tibi cœlum reserat, humilitatem : quia humilibus datur gratia : gratia est semen gloriæ. Aspira ad cœlum. Sed scito, quòd vim patitur, quam tibi inferas te deprimendo. 2. *Vidit Spiritum Dei descendentem sicut columbam.* Ita humiliantem se Spiritus Dei honorat. Non nega ei gustum, quem dare potes per tuam humilitatem. At venit super humilem in specie columbæ puræ et innocentis : quia humilitas conservat innocentiam. 3. *Et ecce vox de cœlis : dicens : Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacui.* Qui se inter peccatores abjicit, declaratur Filius Dei. Testatur Pater, sibi Christum placere in hac humilitate. O si tibi diceret Deus : Tu es Filius meus dilectus; quan-

ùm exultares, amares, etc.! At dicet, si te cum Christo humiliaveris : quia *humilia respicit, et alta a longè cognoscit* (Psal. 137).

DOMINICA IV. POST PENTECOSTEN.

Christus in desertum secedit, et tentatur.

I. *Tunc* Jesus *ductus est in desertum a Spiritu* (Matth. 4). Utique Sancto; non vano, non mundano. Filius, et filii Dei Spiritu Dei aguntur. *Ductus est in desertum*, non in frequentem civitatem; ut fugiat plausum, quem fortè dedisset populus motus reseratione cœli, descensu Spiritûs, et voce auditâ. Quo tu spiritu duceris, aut potius raptaris? et quorsum? Confundere, et sine te a Spiritu Dei agi, ab hominum frequentia, ad fugam laudum et plausuum. *Ut tentaretur a Diabolo*. S. Ambrosius in Luc. : *Ut Diabolum provocaret*. Hic finis illius secessus fuit. At cur tentari voluit Dei Filius? Ut discas tentationes etiam in filios Dei cadere, ne in tentationibus pusillanimis fias. Ut habeas vincendi Magistrum. Assume animos, et ut vincas, exemplo Christi pugna.

II. *Et tentabatur a Satana* (Marc. 1). Audet Diabolus, quia Deus permisit, qui prohibere poterat. Quantò plus audebit in te, qui prohibere non potes. Sta in timore. Ex occasione famis arripit statim occasionem, eum gulâ tentandi. Ita vigilat in omnem occasionem nocendi. Disce vel ab ipso Diabolo vigilare in id, quod tuæ est professionis : vigilare in omnem occasionem mali, nè tibi noceatur.

III. *Accedens tentator dixit ei : Si filius Dei es, etc.* (Matth. 4). In tribus his Christi tentationibus adverte, quibus potissimùm argumentis, seu fraudibus uti soleat. In prima, quia famet Christum, persuadere vult necessitatem cibi. In secunda, ad præcipitium sollicitat *sub specie boni*, quòd Deus per Angelos assistet. In tertia, regna mundi tantùm ostendit, cum dare non possit, et *imaginationi* tanquam quid magnum *objicit*. Reflecte te, an non sub specie necessitatis, aut boni, te tua passio seduxerit? An non æstimaveris magni, quæ apud Deum nihil sunt, etc. *Qui respondens dixit : Scriptum est*. Considera quid Christus egerit. 1. Statim resistit tentatori. Noli cum tentatione tricari. Facilè vincitur, qui principio non resistit. 2. Rejicit uno verbo : *Scriptum est*, objiciendo id, quod Deus mandat. Dic et tibi in tentatione : Prohibet Deus, plectit Deus, et æternùm. Tunc accedent ad te Angeli, seu veræ consolationes spirituales.

FERIA II.

De tribus tentationibus, et victoria Christi.

I. *Si Filius Dei es, dic ut lapides isti panes fiant* (Matth. 4). Incitat Christum ad inordinatum affectum cibi per miraculum quærendi. Christus huic tentationi obviat per generosum contemptum. *Non in solo pane vivit homo :* quasi dicat, se hoc medium contemnere, cùm alia supersint plura. Ita obviandum est tentationibus sensûs. Feliciùs contemnes, quàm positivè lucteris. Aliæ sunt voluptates homine dignæ; sensuum dedignare.

II. *Si Filius Dei es, mitte te deorsum, etc.* (Matth.
). Est tentatio vanitatis, specie boni, seu confi-
entiæ in Deum tecta. Huic obviat : *Non tentabis
Dominum Deum tuum.* Larvam detegit, et ostendit
sse tentationem, quòd ut bonum objiciatnr, ut
onfidat Deo se præcipitando. Ita obviandum est
entationibus specie bonitatis. Non statim sanctum
estima, quod speciem boni habet : sed examina fi-
es, intentionem, circumstantias. Quoties sic aber-
asti ?

III. *Hæc omnia tibi dabo, si cadens adoraveris me*
Ibid.). Impudentissima hæc est ambitionis tenta-
io, per quam cultus Deo debitus creaturæ tribui
ur. Hanc cum indignatione repellit : *Vade Satana.*
ta indignare tentationibus, quæ Dei honorem vio-
ant, quæ affectum ad creaturas rapiunt. Dic ma-
gno animo : *Dominum Deum meum adorabo, et illi
oli serviam.* Vide etiam quanti æstimet dæmon
peccatum mortale, ut omnia regna pro uno propo-
at. Tu tanti fac salutem tuam.

FERIA III.

Testimonium Joannis de Christo.

I. *Miserunt Judæi..... Sacerdotes, et Levitas (ad
Joannem), ut interrogarent eum : Tu quis es* (Joan.
)? Vitæ austeritas, sanctitas et zelus, magnum
nomen Joanni fecerant. Hinc orta quæstio, an ipse
Christus sit. Magnum nomen quò plùs quæris, mi-
nùs obtines; sanctitatem vitæ sequitur sponte. Ad
hanc obtinendam multùm proderit sæpe quærere :
Tu quis es? et respondere sibi : *Non sum ego Chris-*

stus; agnoscere suam vilitatem, abjectè de se sentire, et loqui. Humilitas enim est fundamentum sanctitatis.

II. *Quid ergo? Elias es tu? Et dixit : Non sum* (Joan. 1). Poterat Joannes et Eliæ, et Prophetæ nomen acceptare, qui a Christo dictus fuerat *spiritu Elias, et plusquam Propheta* : quia tamen id etiam negare poterat, responsum illud elegit, quod ad suî contemptum magìs facit. Hæc veræ humilitatis est regula. Quomodo tu eam observas? Quid Joannes de se? *Ego vox.* Quid tu de te? Nihilum te fortè dicis, sed non sentis, et idipsum quod dicis, vis non credi; et sub pallio humilitatis tegis superbiam. Confundere, et posthac, *non veniat* tibi *pes superbiæ* (Psal. 35). Unum enim tantum habet pedem superbia; hinc facili impulsu prosternitur.

III. *Quid ergo baptizas, si tu non es Christus, etc. Ipse est, qui post me venturus est, qui ante me factus est, cujus ego non sum dignus ut solvam ejus corrigiam calceamenti* (Joan. 1). Effunditur in laudem Christi, et per sui honoris dispendium, honorem Christo asserit. Confer te cum Joanne. Quàm tu parcus in aliorum laudes; quasi tibi decedat, quod alterius meritis tribuis! quàm ambitiosus tuarum, quas etiam non mereris! quàm facilè, ut tuum cures, honorem Dei negligis!

FERIA IV.

Alterum Joannis testimonium de Christo.

I. *Alterâ die, vidit Joannes* Jesum *venientem ad se, et ait : Ecce Agnus Dei; ecce qui tollit peccatum*

mundi (Joan. 1). Cyril. lib. 1. in Joan. c. 1. *Propheta simul et Apostolus, quem venturum prædixerat, jam demonstrat præsentem.* Præcursor constitutus primam oblatam prædicandi Christum occasionem arripit. O si et tu nullam sineres elabi occasionem Christum tibi, et aliis manifestandi, laudandi, etc., et verbo et opere! Spera id futurum, si veniat Jesus ad te per gratiam, sinè qua nihil potes; *si videas tu* Jesum, et cum reflexione advertas ad occasionem. Hoc ora Jesum.

II. *Ecce Agnus Dei; ecce qui tollit peccatum mundi.* Expende ipsa verba testimonii. 1. Agnum vocat, ut reducat in memoriam illud : *Ego quasi agnus mensuetus, qui portatur ad victimam* (Jerem. 11). 2. Agnum Dei : quo ipsius divinitatem manifestat. 3 *Qui tollit peccatum mundi* : finem ob quem venerit, ostendit. Cogita hujus agni mansuetudinem, patientiam, obedientiam. Vide qui possis imitari, et te quoque illi victimam facere. Gratulare mundo, et tibi, quòd tollat peccata. Spem tuam solùm in eum pone. *Ecce.* Sæpius illum menti tuæ objice; sæpius illum ubi occasio est, aliis demonstra.

III. *Et ego vidi, et testimonium perhibui : Quia hic est Filius Dei* (Joan. 1). (*Joannes*) *venit in testimonium* : ut testimonium perhiberet. *Vidit;* et testatur : *Hic est Filius Dei.* Disce testimonium dare de proximo. 1. *Vide,* et observa ejus virtutes, non defectus. 2. Ubi occasio est, lauda eum, non te; sed dic : *Ego nesciebam* hanc virtutem; ego sum longè illo infirmior. *Hic est Filius Dei*, quia habet spiritum Dei; ego verò spiritum mundi et vanitatis, etc.

FERIA V.

Tertium Joannis testimonium cum fructu Discipulorum.

I. *Alterâ die, iterum stabat Joannes, et ex Discipulis ejus duo. Et respiciens* JESUM *ambulantem dicit : Ecce Agnus Dei. Et audierunt eum duo Discipuli loquentem, et secuti sunt* JESUM (Joan. 1). Ex destinato Christus se exhibet, ut Joannes ansam habeat de Christo testandi, discipuli sequendi. Ita prævenit nos gratia : sed quoties non audimus! Joannes ansam arripit : tu nullam boni neglige. Plures cum Joanne fuerunt, duo tantùm ad sequendum Christum moventur. Dei est cor tangere. E quot millibus te Deus respexit? Agnosce beneficium vocationis, gratias age, time nisi satisfacias.

II. *Conversus* JESUS, *et videns eos sequentes se, dicit eis : Quid quæritis? Qui dixerunt ei : Rabbi..., ubi habitas? Dicit eis : Venite, et videte* (Ibid.). Intellige. 1. Christi respicientis gratiam. Sinè hac ubi esses? a te petit JESUS, *quid quæris?* ut te invitet ad se quærendum. At tu mundum, teipsum, tua commoda quæris. 2. Discipuli compellando JESUM, *Magistrum*, ostendunt desiderium, quod habent ab eo discendi. Quem tu Magistrum habes? mundum, tuas pravas affectiones. Transi ad scholam Christi. Ita vive, ut in morte a Christo invitante audias : *Veni, et vide* me in æternum.

III. *Venerunt, et viderunt ubi maneret, et apud eum manserunt die illo* (Ibid.). Vide ut statim obsequuntur invitanti. Quid viderint nisi meram pau-

pertatem, et incommoda? Non quære Jesum in affluentia commodorum. Cogita suavem illius noctis conversationem, et discipulorum attentionem, et gustum. Confundere, quòd tam facilè te divinorum tædeat, ut etiam horulæ spatium cum Deo agendi tibi sit molestum. Et si gustum quærere non debeas sensibilem, habebis solidum si permaneas cum Jesu. Qui citò satiatur, tepidè cum Deo versatur.

FERIA VI.

Andreas Petrum ad Christum ducit; vocatur Philippus.

I. *Invenit hic* (*Andreas*) *primum fratrem suum Simonem, et dicit ei : Invenimus Messiam* (Joan. 1). En fructus habitæ cum Christo conversationis : cognoscit Messiam : gaudet de invento : zelum concipit fratrem suum ad eam cognitionem deducendi. Si contraria in te experiris, cogita, quòd non solidè cum Christo per spiritualia verseris, et emenda. Quanta erit tua felicitas, si tandem *invenias Messiam!* quia ab eo habes omnia. Ut invenias ergo, danda sunt omnia.

II. *Et adduxit eum ad* Jesum. *Intuitus autem eum* Jesus *dixit : Tu es Simon Filius Jona ; tu vocaberis Cephas* (Ibid.). Andreæ zelus Petrum adducentis ad Christum, Petri promptitudo ad accedendum, quantùm te confundunt? Tergiversatio ad divina est semper noxia. Aspectus Jesu cor Petri movet. O Jesu! et me àspice tuâ gratiâ. Imponit nomen Petri, ut solidus sit, et constans. Et tibi nomen imposuit Socii Jesu. Vide ut nomini facta respondeant.

III. *Invenit Philippum, et dicit ei* JESUS : *Sequere me* (Joan. 1). Quæsiturus discipulos in Galilæam abit, quæ inter Judææ terras erat maximè rudis, et ignobilis, *ut non crederetur sermo ejus esse in sapientia mundi, sed in doctrina Spiritûs Sancti,* ait S. Chrysost.. Ubique ad magna humiles elegit. Attende vocationis verba : *Sequere me.* Quis? quem? quæ dignitas Christum sequi? quo fervore id agendum? quo tepore id agis? etc.

SABBATO.

Nathanael a Philippo ad Christum ducitur.

I. *Invenit Philippus Nathanael, et dicit ei..... Invenimus* JESUM *filium Joseph a Nazareth. Et dixit ei Nathanael : A Nazareth potest aliquid boni esse? Dicit ei Philippus : Veni, et vide* (Joan. 1). Philippus agnitum JESUM vult et ab aliis agnosci. Deum non satis amat, qui, ut ametur ab aliis, non laborat. Dubitat Nathanael : qui putat a vili Nazareth nihil esse boni. JESUS tamen elegit Nazareth in patriam : ita amavit undequaque vilitatem. Nihil tam humile ubi JESUM non invenias. *Veni, et vide,* ad experimentum provocat. Qui Deum gustant, sciunt quid sit.

III. *Vidit* JESUS *Nathanael...., et dicit.... : Ecce verè Israelita, in quo dolus non est. Dicit ei Nathanael : Unde me nosti?..... Dixit ei* (JESUS)...., *Cùm esses sub ficu, vidi te* (Ibid.). Offendi poterat Christus Nathanaelis dicto, quòd nihil boni esset a Nazareth : excusat hoc a sinceritate, *sinè dolo.* Qui JESUM sequuntur, aliena dicta in bonum sensum

accipiunt; inde quietem non perdunt. Laudat Jesus Nathanaelem a candore animi : *Verè Israelita.* Potestne de te dici : *Verè sinè dolo?* Verè Religiosus, et non tantùm apparens? Denique absentem vidit Jesus, qui ubique te videt.

III. *Respondit ei Nathanael.... : Rabbi, tu es Filius Dei, tu es Rex Israël* (Ibid.). Egregia confessio! Unde agnoscit Filium Dei? quia audit se visum sub ficu; quòd videat eum scire, quæ putantur occulta. Crede hoc de Deo, et in oculis ejus ambula, quia omnia videt. Tria de Christo profitetur : 1. Quòd sit Magister. Estne etiam tuus? audis, et sequeris doctrinam ejus? 2. Quòd sit Filius Dei. Ergo et frater tuus. 3. Quòd sit Rex Israël, seu filiorum Dei. Audisne ejus mandata?

DOMINICA V. POST PENTECOSTEN.

Nuptiæ in Cana Galilææ.

I. *Nuptiæ factæ sunt in Cana Galilææ, et erat Mater* Jesu *ibi. Vocatus est autem et* Jesus (Joan. 2). Regulas mensæ hinc desume. 1. Contentus esto tenui mensâ, qualis fuit hìc pauperum sponsorum. 2. Tolera defectum cibi aut potûs : nam et hìc vinum defecerat. 3. Sit tecum Jesus et Maria, exemplar modestiæ, sobrietatis, etc. Deinde adverte, quid Mater egerit : *Et deficiente vino, dicit Mater* Jesu *ad eum : Vinum non habent.* Ad necessitates sponsi advertit, et Filio insinuat. Quid non speres a magna Matre? Revela illi necessitates animæ tuæ. Illa proponet Filio : *Vinum non habet* fervoris, zeli, charitatis, consolationis, etc. Roga ut tibi impe-

tret. *Dicit ei* Jesus : *Quid mihi et tibi est, mulier? nondum venit hora mea.* 1. Dat Matri occasionem humilitatis, mulierem nuncupando, quâ sciebat eam delectari. 2. Docet se ad horam a Deo præscriptam magis attendere, quàm ad preces parentis, nec antè his obsequendum. Noli Deo præscribere tempus auxilii. Sed confide : aderit, cùm venerit hora ejus. Multum lenit sua mala, qui cum spe, et longanimitate sustinet.

II. *Quodcunque dixerit vobis, facite* (Ibid.). Beatissima Virgo a Filio, non matris, sed *mulieris* nomine compellata, petitionis, ut videri poterat, repulsam passa tacet, in confusionem tui amaroris, quem concipis è quovis duriore verbo. Constante suâ fiduciâ docet te repulsam passum non desperare. Tuum erit *facere*, *quodcunque dixerit*. Sola illa spes non confunditur, quæ operibus fulcitur.

III. *Dicit eis* Jesus : *Implete hydrias aquâ* (Ibid.). Voluit dare indigentibus vinum : noluit priùs quàm datâ ab ipsis aquâ. Vult tibi benefacere, sed vult ut conferas de tuo. Usque ad *summum*, ex parte tua agendum est quidquid potes. Unde tam parum habes? nisi quia tam parum contulisti. Parum est in te vini consolationis, quia non implevisti cor aquâ compunctionis. Dilaudatum fuit hoc vinum. *Omnis homo primum bonum vinum ponit... : Tu autem servasti bonum vinum usque adhuc.* Mores Christi contrarii sunt moribus mundi, et carnis. Hi post momentaneas delectationes offerunt vinum acerbum anxietatis. Christus præmittit acerbitates, et post dat veras animi consolationes. Elige utrum velis : sed cogita, quod postremum est, æternum fore.

FERIA II.

De ejectis è Templo negotiatoribus.

I. *Invenit in Templo vendentes boves, et oves, et columbas; et nummularios sedentes* (Joan. 2). Sub prætextu habendi in promptu res sacrificiis necessarias, avaritia Sacerdotum induxit in Templum mercaturam. Cura divini cultûs videtur, et est lucri. Atque ita locus Deo destinatus fit stabulum. *Templum Dei es tu* (1. Cor. 3). Quomodo se habet? nunquam prætextu boni tegis amorem proprium? Cave! hinc incipit anima tua fieri stabulum suarum passionum, ubi amori proprio nimium concedis. Si quæ illic reperis animalia, examina an non hâc viâ intraverint, et fortè jam sedeant.

II. *Et cùm fecisset quasi flagellum de funiculis, omnes ejicit de Templo* (Joan. 2). Ostendit dominium, exercet potentiam. Unus, et contemptibilis reputatus, omnes percellit. Nemo se opponit, quia sub flagello agnoscunt Dominum. Agnosce et tu Dominum, cum te flagellat in anima, in corpore, in fama. Prædica ejus potentiam sancto silentio, et humili subjectione. Gaude, quia hoc flagello ejicit ex templo animæ tuæ terrena desideria, etc. Cogita etiam zelum, quem ostendit gloriæ Dei; quem tu habes honoris tui zelum, converte in zelum gloriæ Dei.

III. *Et his, qui columbas vendebant, dixit: Auferte ista hinc, et nolite facere domum Patris mei domum negotiationis* (Ibid.). Habuerunt hæc verba suam in Judæos vim; omnes enim sublatis rebus

suis diffugerunt. Quoties dictum tibi : Tolle hanc passionem, hanc vanitatem, illum affectum; et adhuc sedes in eo! Vide indignitatem. Si non times hìc, *quasi flagellum*, time ibi verum flagellum.

FERIA III.

Colloquium Christi cum Nicodemo.

I. *Erat homo ex Pharisæis, Nicodemus nomine... Hic venit ad* Jesum *nocte* (Joan. 3). Motus eâ auctoritate et zelo Christi, quem in mercatores exercuit, credidit Jesum plus esse, quàm hominem. *Nemo enim*, inquit, *potest hæc signa facere, nisi Deus fuerit cum illo.* Vide quàm zelus habeat admirandam vim animos attrahendi, etiam fastuosos. *Venit nocte*, ob timorem et respectum Judæorum; quod quidem tolerari potest in eo, qui Christum nondum noverat. Sed quomodo tolerabuntur humani respectus in te, qui te ejus sectatorem profiteris? Qui homines præ Deo respicit, despicietur a Deo.

II. *Et dixit ei : Scimus quia a Deo venisti Magister* (Ibid.). Credisne et tu Christum venisse Magistrum? si credis, unde tam parum proficis? quia docentem non quietè audis : garris enim cum vanitatibus et terrenis desideriis. Auditis non credis seriò, vivâ et actuali fide. Credita non exerces, semper languidus, ubi operandum est. Si vis proficere, hæc emenda.

III. *Respondit* (*ei*) Jesus : *Amen, amen dico tibi, nisi quis renatus fuerit, etc.* (Ibid.). Attende capita, quæ Christus docet. 1. Baptismum in *aqua et Spiritu Sancto*, ob ejus necessitatem. 2. Incarnationem :

Sic Deus dilexit mundum, etc. et Passionem : *Sicut Moyses exaltavit serpentem*, etc. quia ista sunt præcipua motiva amandi Deum, amorem imitandi. His etiam te accende. Adverte ad docilitatem Nicodemi, qui exinde se professus est palàm discipulum Jesu, constans perseveravit; et, Apostolis fugâ dilapsis, corpus Domini de cruce deposuit. Si amares, palàm te profitereris, posthabito omni humano respectu; non attenderes doctrinæ mundi, etc.

FERIA IV.

Doctrina Trinitatis Nicodemo a Christo tradita.

I. *Sic Deus dilexit mundum; ut Filium suum unigenitum daret* (Joan. 3). Docet personam Patris, et ejus in te amorem, quo major esse non poterat, etsi Pater seipsum pro nobis dedisset. Adora Patrem, agnosce amorem, gratias age. Redde amorem : da illi quidquid sensui charum est, imò quidquid animæ elevatæ. Illi potentias tuas omnes vicissim impende. Meretur, quia Pater est, etiam tuus, licet sis filius degener.

II. *Lux venit in mundam, et dilexerunt homines magis tenebras, quàm lucem* (Ibid.). Docet personam Filii sub nomine *lucis*; quæ scilicet *illuminat omnem hominem* doctrinâ cœlesti, et exemplis. Vis esse *filius lucis*; sed tenebræ tuæ hanc lucem non comprehenderunt cogitatione, vivâ fide, et imitatione. Fortè magis amas tenebras mundi, quàm exempla, et doctrinam Christi!

III. *Spiritus, ubi vult, spirat, et vocem ejus audis;*

sed nescis, unde veniat, aut quò vadat (Joan. 3). Docet personam Spiritûs Sancti. Crede, confitere, et adora eum : audi vocem ejus, quia loquitur tibi per Scripturas, per creaturas, per inspirationes. *Ingrati est nescire, unde veniat,* seu non attendere principiis inspirationum et gratiæ ; *aut quò vadat*, seu non ad finem respicere, ad quem dirigit, ut coopereris. Quàm profundè tu huic miseriæ es immersus !

FERIA V.

Quartum Joannis de Christo testimonium.

I. *Venerunt* (*Discipuli Joannis*) *ad Joannem*, *et dixerunt ei :.... Cui tu testimonium perhibuisti, ecce hic baptizat, et omnes veniunt ad eum* (Joan. 2). Tanguntur invidiâ discipuli Joannis. Hic affectus etiam Sanctos quoque invadit. Videntur in modo loquendi Joannem Christo præferre, quia secundùm sensum amabant. Præfers tacitè Deo, quidquid extra ipsum amas. Addunt, omnes venire ad Christum, cùm tamen actu multi venirent ad Joannem. Invido aliena felicitas est grandis, sua est nulla. Absit a te invidia, sed æmulare charismata meliora.

II. *Qui habet sponsam sponsus est : amicus autem sponsi, qui audit eum, gaudio gaudet propter vocem sponsi* (Ibid.). Non movetur dictis Discipulorum ad indignationem, minùs ad invidiam ; non approbat eorum sensum ; sed Christum Messiam, et Sponsum Ecclesiæ profitetur ; se amicum illius ait, et ideo gaudere de ejus gloria. Quis tuus est sensus in gloria alterius? probasne si crescat? juvasne, ut exaltetur? Facies, si amicus sis amore verè Christiano.

III. *Illum oportet crescere, me autem minui* (Joan. 2). Multa ibi elogia attribuit Christo ; sed omnia huc confert, ut exaltetur gloria Christi, ipse verò deprimatur. Vide duas bases, in quibus te stare oportet : in zelo gloriæ Dei, et humiliatione tui.

FERIA VI.

Joannes incarceratur.

I. *Herodes misit, ac tenuit Joannem, et vinxit eum in carcere* (Marc. 6). An indignatus, an questus est Joannes, nuper ut Messias cultus, jam reus et confusus? Tu hæc agis : at Joannes suî similis, imperturbatus, cum humilitate et gaudio afflictionem suscepit. Frangis afflictionem, si ad sensum non admittis : huc non pertinges, nisi tibi sis mortuus.

II. *Dicebat enim Joannes Herodi : Non licet tibi habere uxorem fratris tui* (Ibid.). Hæc vinculorum causa fuit. Quia sanctum opus fecit, ex zelo admonendo Regem, in vincula trahitur. Hæc sæpe est merces justorum, malum pro bono recipiunt. Utinam tu nullâ aliâ causâ, nullâ tuâ culpâ patiaris! patienti ipsa erit innocentia solatium. Adverte cum libertate modestiam admonentis : sine improperio veritatem, non ex se, sed ex lege proponit.

III. *Herodes metuebat Joannem, sciens eum virum justum, et sanctum, et custodiebat eum, et audito eo multa faciebat, et libenter eum audiebat* (Ibid.). Virtus etiam hosti est amabilis ac venerabilis. Sed si amat Joannem, cur incarcerat? Judæorum importunitatî, Herodiadis precibus id tribuendum est.

Ut hominibus satisfaciat, ab æquo discedit. Respectus hominum generat despectum Dei, respectus Dei despectum favoris humani. Elige, quem recipias.

SABBATO.

Colloquium Christi cum Samaritana.

I. Jesus *fatigatus ex itinere, sedebat sic supra fontem* (Joan. 4). Zelo unius animæ, et peccatricis, fatigatur, sistit, et exspectat eo loco quo scit certò venturam. Nulla Christo est vilis anima. Etiam viliorum salutem quære : quia animas Deus æstimat, non divitias, non dignitates. S. Ambros. l. 2, de Spirit. Sanct. : *Fatigatus est etiam in te, quia diu te quæsivit*, per omnes suos labores, et cruciatus. Sedet, et expectat : quid moraris accedere ? imò cur longiùs recedis ?

II. *Venit mulier de Samaria...., et dicit ei* Jesus : *Da mihi bibere* (Joan. 4). Felix mulier ! quia venit eâ horâ, qua exspectabatur. Una quandoque neglecta occasio infelicitatis est origo. O si sæpe hoc cogitares, quàm attentus esses gratiis tibi datis, Petit ab ea parum, ut det multùm, aquam scilicet salientem in vitam æternam. Hæc indoles Dei est : ubi parum das, dat tibi multùm. Da ergo etiam minima. Minimorum cura generat maxima ; minimorum neglectus ad gravia præcipitat.

III. *Dicit ei mulier... : Quomodo tu, Judæus cùm sis, bibere a me poscis, quæ sum mulier Samaritana* (Ibid.) ? Ecce mulieris, et nostram erga Christum rusticitatem ! Quod inimico negare est nefas, Christo

negamus. Quòties sitit, et petit ea, quæ sunt ad salutem tuam, et tu ei negas? Et quanta est Christo sitis salutis tuæ, quia magis te amat, quàm dæmon oderit! et tanto amori, tantæ siti, poteris aliquid negare, cujus demum fructus est tuus?

DOMINICA VI. POST PENTECOSTEN.

Convertitur mulier, et nuntiat Christum Samaritanis.

I. *Respondit* JESUS, *et dicit ei : Si scires donum Dei, et quis est, qui dicit tibi : Da mihi bibere ; tu forsitan petiisses ab eo* (Joan. 4). Mulier nescit donum Dei præsentis ; nescit, quid ipse petat. Hinc nondum petit ipsa *aquam vivam*. A præsentia Dei omne bonum salutis pendet. Si præsentem cogitares, nonne ferventior esses in ejus obsequio? Nonne affectus tuos magis reprimeres? Per hoc inducit illam ad plenam instructionem de Messia, de adorando Deo in spiritu, et veritate, et movet ad detestationem vitæ prioris. Ita Deus prævenit nos, et invitat. Sed *qui fecit te sinè te, non salvabit te sinè te* (S. August.).

II. *Domine, da mihi hanc aquam, ut non sitiam, neque veniam hùc haurire* (Joan. 4). Effectus colloquii cum Christo. Accenditur in ea desiderium aquæ cœlestis : ex manifestatione occultorum suorum criminum agnoscit Messiam, de peccatrice fit apostola, relinquit hydriam, currit ad civitatem, invitat omnes ad Christum : *Venite, et videte.* Vide, et imitare progressum animæ. Excita desiderium aquæ

gratiæ : pete eam reverenter : relinque hydriam veterum consuetudinum : gaude te invenisse Jesum ; cura, ut alios ad illum trahas.

III. *Interea rogabant eum Discipuli, dicentes : Rabbi, manduca. Ille autem dixit eis.... : Meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus, qui misit me, ut perficiam opus ejus* (Joan. 4). S. Chrysost. homil. 33. : *Hominum salutem*, inquit, *hoc in loco cibum appellat, ut quantâ salutis nostræ curâ, et desiderio teneatur, ostendat*. Hanc enim curando implebat voluntatem Patris. Et tu illi cibus es, quia te salvum petit. O quæ gratia! Imitare : sit cibus tuus obedientia. *Quid ita in omni necessitate confortat et sustentat, ut divinæ voluntatis executio?* ait S. Bernard.. Sit cibus tuus zelus animarum ; tot perdis animas, teste Augustino, quot, cùm potes, non rapis.

FERIA II.

Christus sanat filium Reguli.

I. *Hic (Regulus) cùm audisset, quia* Jesus *adveniret...., abiit ad eum, et rogabat eum, ut descenderet, et sanaret filium ejus : incipiebat enim mori* (Joan. 4). Ad Christum accurrimus, cùm nos premit adversitas, et ideo eas Deus immittit : ergo mitiùs tolerandæ sunt. Quæ cura est patris pro salute corporis, hæc sit tua pro salute animæ. *Nonne anima plus est quàm* corpus (Matth. 6)? Imperfecta est Reguli fides. Sit tua perfectior : pete ab eo, cætera ejus dispositioni committe. In tentatione non differ recursum, donec *incipias mori*; sed præveni. Dilata remedia dant malo vires.

II. *Dixit* Jesus *ad eum : Nisi signa et prodigia videritis, non creditis* (Joan. 4). Arguit modicam fidem, ut ad majorem disponat, et sanet ejus animam. Hæc Christi est bonitas, quæ vult plus dare, quàm petamus, modò nos ipsi non impediamus. Perseverat precando Regulus : *Descende, priusquam moriatur.* Sed errat, quòd putat auxilium Domini posse esse serum. Solatur eum Jesus : *Filius tuus vivit.* Non sunt verba narrativa tantùm, sed etiam effectiva. O si dicat mihi: *Anima tua vivit !* Regulus *credidit.* Huc tendebat Christus dilatione. Si differt, quod petis, tuo bono id facit.

III. *Credidit ipse, et domus ejus tota* (Ibid.). Audivit ab occurrentibus servis, vivere filium ab ea ipsa hora, qua Christus dixit; *et credidit ipse.* Venit in domum, vidit, narravit, quæ dixit Jesus; *credidit domus ejus tota.* Qualis est pater familias animæ, intellectus circa veritates practicas, talis est voluntas, appetitus, affectus. Avertendus ergo est a falsis mundi et carnis principiis; excolendus divinis, non ut scias, sed ut facias.

FERIA III.

Piscatur Petrus ad stagnum Genezareth.

I. *Ascendens in unam navem, quæ erat Simonis, rogavit eum a terra reducere pusillum; et sedens docebat de navicula turbas* (Luc. 5). Primò a turba, quæ *irruebat* in Jesum, disce desiderium percipiendi Divina. 2. Si Christum habes in navicula cordis, reducere debes a terra, seu terrenis affectibus.

Non possunt enim misceri amor Dei, et amor mundi. 3. Tunc *sedebit* tanquam imperans cordi, et affectibus; et docebit te solidas veritates, quas capere non potes, dum terrenis adhæres.

II. *Ut cessavit autem loqui, dixit ad Simonem : Duc in altum, et laxate retia vestra in capturam* (Luc. 5). Non contentus Jesus, ut pusillùm te subducas a terrenis, dicit tibi : *Duc in altum;* ad majorem perfectionem procede : semper plus restat, quàm assecutus sis. Duc in altum per intentionem elevantem. 2. Respondit Petrus : *Per totam noctem laborantes, nihil cepimus.* Hic fructus est laborum seculi circa dignitates, etc., *nihil.* Et quantùm pro hoc nihilo laboratur! et pro eo, qui solus est omnia, quàm parum!

III. *In verbo autem tuo laxabo rete. Et..... concluserunt piscium multitudinem copiosam* (Ibid.). Cùm antea in eo ipso loco nihil cepissent. Quare modo? Quia in nomine Jesu, et ex obedientia jactum est rete. Quæ hac intentione facis, apud Deum nunquam sunt irrita. 2. Sic respondit Christus Petro, quòd se in navim receperit, quòd a terra submoverit. Minimum, quod Deo præstas, magno remunerat. 3. Ut doceret, sequentibus eum non defutura necessaria ad victum. Depone has corporis curas, et de hoc esto sollicitus, ut Jesum sequaris.

FERIA IV.

Vocatio Petri et Andreæ, Jacobi et Joannis.

I. Jesus *vidit duos fratres, Simonem..., et Andream.... : et ait illis : Venite post me, faciam vos*

fieri piscatores hominum (Matth. 4). Quos vocat? unde? quo? Vocat rudes, et simplices : quoniam semper illi placita est humilitas, et est optima ad gratias dispositio. Vocat fratres : ubi Pelusiota l. 1. ep. 9. : *Indicavit, se Discipulos omnes suos fraterno amore copulari velle.* Tales esse debent, qui captant animas. Quomodo te hìc habes? Vocat a mari et vili labore. Et te ex mari mundi vocavit, ubi jaciebas retia cupiditatum ad capienda terrena. Agnosce gratiam, etc. Vocat *post se*, ut eum sequens semper habeas in oculis, ut videas, et premas vestigia ejus, ut pari zelo pisceris homines. Vide dignitatem muneris, indignitatem tuam. At quomodo id agis?

II. *Illi autem, statim relictis retibus, secuti sunt eum* (Matth. 4). Hæc obedientiæ promptitudo tuam arguit tergiversationem. *Relinquunt retia.* Retia sua, quæ a sequela Jesu impediunt, sunt familiaritates seculi, negotia extranea vocationi, pravæ affectiones. Si vis Jesum sequi, debes relinquere quæ sunt aliena a Jesu.

III. *Vidit alios duos fratres, Jacobum Zebedæi et Joannem... in navi..., reficientes retia, et vocavit eos. Illi autem, statim relictis retibus, et patre, secuti sunt eum* (Ibid.). Et hic ait gloss. : *Unitatem fraternæ dilectionis probavit.* S. Bern., (ser. 2. de S. Andr.) : *Nihil dijudicantes, aut hæsitantes, non solliciti unde viverent, sinè mora sequuntur.* Et magis cæca, quam priorum videtur obedientia; quia non additur, ad quod munus vocentur. Insuper carnalem erga patrem affectum superant. Vide, an tu sic obedias cæcè, statim, omni alio amore seposito.

FERIA V.

Curatur Dæmoniacus a spiritu immundo.

I. *Erat in Synagoga..... homo in spiritu immundo* (Marc. 1). O infelicitas hominis a dæmone possessi! si talem haberes in corpore, quid non ageres, ut liberareris? Habes in animo, in pravis affectibus, et minimùm curas. *Exclamavit : Quid nobis et tibi, Jesu Nazarene!* O impudentia! negat jus Christo in creaturam suam. Ita statim ex peccato hominis sibi jus arrogat. Sed non sinit Jesus, qui venit *dissolvere opera diaboli. Venisti perdere nos.* S. Hier. in Matth. 8. : *Præsentia Christi tormentum est dæmonum.* Tormentum est illi, si debeat a te exire. O afflige diabolum ; ut affligeres, si posses apertum.

II. *Scio qui sis, Sanctus Dei* (Marc. 1). Laudat, et adulatur Christo dæmon, vel ut non pellatur, vel ut Christum vana gloria afflet. *Si te lactaverint peccatores, non acquiescas eis* (Prov. 1). *Comminatus est ei Jesus : Obmutesce, et exi de homine* (Marc. 1). Non placuit Christo laus *ex ore peccatoris.* Vide quale est os, et cor tuum, ut dignè laudes?

III. *Discerpens eum spiritus immundus, et exclamans voce magnâ, exiit ab eo* (Ibid.). Ad unum Christi verbum, *Exi*, migrat dæmon : quare non a te post tot inspirationes? tuâ culpâ; quia ei blandiris in tuis passionibus. S. Gregor. (hom. 12. in Ezech.) : *Quem possessum non discerpserat, deserens discerpit, quia plerumque dum de corde expellitur, acriores in eo tentationes generat, quàm priùs exci-*

taverat. Non dejice ergo animum, si tentationes vehementiores sentis : signum est dæmonem exire.

FERIA VI.

Socrus Simonis curatur a febri.

I. *Socrus autem Simonis tenebatur magnis febribus* (Luc. 4). Ita dispositam invenit Jesus. Qualem te invenit, cùm ad te venit? Non una fortè sed multiplex tua est febris. S. Ambros. : *Non minorem febrim amoris* erga res creatas *esse dixerim, quàm caloris : febris nostra, avaritia, libido, ambitio, iracundia est.* Agnosce morbos tuos et pericula. Admitte Jesum in domum cordis tui, quem hactenùs repulisti, ut gratia, et dictaminibus divinis medeatur.

II. *Et accedens elevavit eam apprehensâ manu ejus, et continuò dimisit eam febris* (Marc. 1). Actum est de tua sanitate, nisi Deus extendat manum gratiæ. Sed quoties extendit, et non apprehendis? *Imperavit febri, et dimisit illam* (Luc. 4). Intelligis voluntatem, et mandatum Dei circa tuas febres, et te nondum dimittunt : quia tu illas amas, qui odisti febres corporis. Time illud : *Curavimus Babylonem, et non est sanata; derelinquamus eam* (Jerem. 51). O *derelinquamus eam!*

III. *Et continuò surgens ministrabat illis* (Luc. 4). Cùm Deus solus sanat, momento res agitur ad perfectionem. At hoc rerum ordine successivè id agitur, juxta mensuram nostræ cooperationis. Velles domitas habere passiones, sed velles nullo labore tibi constare. Inania sunt desideria, ubi manus operi

non adhibetur. 2. Restitutam sanitatem statim obsequio Christi impendit, *et ministrat.* Hoc gratitudo postulabat. Cui sanitatem impendis?

SABBATO.

Tres, qui volunt Christum sequi, sed non ut oportet.

I. *Dixit quidam ad illum : Sequar te quocunque ieris* (Luc. 9). Verba optima, si par fuisset intentio. Ob lucra sua sequi voluit. Ideo non acceptat Dominus, qui non habet, ubi reclinet caput suum, quasi dicat, ut ait S. Hieronymus : *Quid me propter divitias, et seculi lucra sequi vis, cùm nec hospitiolum habeam?* Primò ergo obsequia Deo reddenda, non detorque ad tam abjectos fines gloriæ tuæ, vel commodorum. 2. Pauperem Christum imitare superfluorum rescissione. 3. Non habenti, ubi reclinet caput, cor tuum exhibe, sed mundum, et molle.

II. *Ait ad alterum : Sequere me. Ille autem dixit : Domine, permitte mihi primùm ire, et sepelire patrem meum* (Ibid.). Non acceptat Dominus, sed ait : *Sine ut mortui sepeliant mortuos suos.* Pietatis erat sepelire patrem; sed cùm Deus aliud mandat, vel obedientia, etiam pia sunt relinquenda; imo Deus propter Deum : quia mensura perfectionis est voluntas Dei.

III. *Et ait alter : Sequar te, Domine : sed permitte mihi primùm renuntiare iis, qui domi sunt* (Ibid.). Neque hunc acceptat Dominus, ait enim : *Nemo mittens manum suam ad aratrum, et respiciens retro, aptus est regno Dei.* Ubi de suo servitio agitur, non

vult Deus consilia agi cum domesticis, cum affectibus nostris : quia et periculosum est, et mora trahitur. 2. Qui vult sequi Christum, antrorsum aspiciat affectu, et desiderio, non retrorsum ad terrena, quia simul non consistunt.

DOMINICA VII. POST PENTECOSTEN.

Sedatur tempestas maris.

I. *Ascendente* (Jesu) *in naviculam, secuti sunt eum discipuli ejus* (Matth. 8). Discipulus bonus etiam in arduis a Magistro non discedit. *Et ecce motus magnus factus est in mari*. Etiam ubi Christus est, est tentationi, et afflictioni locus. Ideo etsi sis in gratia, esto vigilans; sed non concide animo, quia Dominus est tecum. *Ipse verò dormiebat*. Qualis animus, qui in tempestate est quietus!

II. *Et accesserunt ad eum discipuli* (Ibid.). Huc recurrendum, cùm premeris. *Et suscitaverunt eum dicentes : Domine, salva nos, perimus*. Duo peccant. 1. Defectu fidei : quòd credunt dormientem non posse salvare. 2. Perturbatione animi ex timore; ideo arguuntur : *Quid timidi estis?* Tu contrà, in omni tentatione, confide in Dei providentia : animum serenum retine, quia omnis turbatio non profutura, aut noxia media arripit.

III. *Tunc surgens imperavit ventis, et mari* (Ibid.). Priùs ventis, tanquam causæ commotionis, deinde mari. Si vis malum aliquod exstirpare, a causa, et radice illud aggredere. *Et dixit mari : Tace*, et *ob mutesce* (Marc. 4). Dum commoveris animo, *tace*,

obmutesce, ne in querelas, in murmura, in indignationem erumpas. Sæpius hoc tibi dixit Deus : raro es obsecutus. *Et facta est tranquillitas magna.* Confundunt te insensibiles creaturæ, quæ tam obsequuntur Deo.

FERIA II.

Legio dæmonum expulsa.

I. *Occurrerunt ei duo habentes dæmonia, de monumentis exeuntes, sævi nimis* (Matth. 8). Miseriam horum fusiùs describunt Marcus 5, et Luca 8 : *Neque catenis quisquam poterat eum ligare.... : in montibus, erat clamans, et concidens se lapidibus : et vestimento non induebatur.* Ita dæmon tractat hominem ; et tamen amatur, cùm amatur peccatum. Minimum pejus est omni excogitabili pœnâ, et licèt pœnam minimam fugias, peccatum non horres. Rumpis catenas legum divinarum; laceras vestem gratiæ, etc.

II. *Videns autem* Jesum *a longè, cucurrit, et adoravit eum* (Marc. 5). Confundunt te Dæmones, qui Jesum præsentem timent, quem præsentem tu offendere non vereris. Adorant cum timore : tu amore id præsta. Addunt : *Adjuro te per Deum vivum, nè me torqueas*, expellendo me : quia inexplicabili odio tentare homines desiderant. Quantâ igitur opus circumspectione. Interrogatus : *Quod tibi nomen est?* respondit : *Legio.* Ubi unus intrat, plures trahit. Una passio non domita multas excitat. Unum peccatum patratum ad multa trahit.

III. *Dæmones autem rogabant eum, dicentes : Si*

icis nos hinc, mitte nos in gregem porcorum (Matth.). Vide quàm parum possint : nè quidem porcum ccupare : quantò minùs in te poterunt, nisi tu ssentiaris? Ex petitione collige, ad quam vilitatem er peccatum venerint nobiles spiritus. Concessit, uod petiverunt, JESUS, ut doceret tanti esse aniiam, ut pro ea a jugo dæmonis liberanda, omnis actura temporalis sit postponenda : ergo et tui hoioris et commodi, etc.

FERIA III.

Christus rogatus a Gerasenis discessit.

I. *Et veniunt ad* JESUM, *et vident illum, qui a dæmonio vexabatur, sedentem vestitum et sanæ mentis* (Marc. 5). Hic status est hominis a peccato liberati. *Sedet*, mirâ animi quiete; *ad pedes* JESU, affectibus humilitatis. *Vestitus* gratiâ, et donis supernaturalibus. *Sanæ mentis*, suarum dominus passionum, quæ eum exerrare fecerunt. Quantò felicior hic status priore? Hunc tibi precare; et ut conserves, pedibus JESU non discede.

II. *Et rogare cœperunt eum, ut discederet de finibus eorum* (Ibid.). Cajet. hic : *Damnum porcorum timorem majoris damni excitavit.* Ne patiantur temporalium jacturam, præeligunt carere Christo, quod summum est malorum. O insania! Tu eum tene, et non dimitte. Ut serves JESUM, etiam vitæ, et sanguinis jactura, est ingens lucrum.

III. *Cùmque ascenderet navim, cœpit illum deprecari, qui a dæmonio vexatus fuerat, ut esset cum illo*

(Marc. 5). Accepta gratia hoc desiderium excitavit. Quoties eamdem accepi, et necdum habeo desiderium Deo adhærendi! JESUS *non admisit eum, sed ait illi : Vade ad tuos, et annuntia illis, quanta tibi Dominus fecerit, et misertus sit tuî.* Non rejicit illum, sed prædicatorem facit illum beneficii; quibus? Illis ipsis, qui rogabant, ut discederet; quare? ut vel sic agnoscerent JESUM, et in illum crederent. O bonitas! quærit eos, a quibus rejicitur. O quoties te sic quæsivit! Quid debes tantæ bonitati?

FERIA IV.

Offertur Christo Paralyticus.

I. *Et venerunt ad eum ferentes Paralyticum, qui a quatuor portabatur* (Marc. 2). Miserabilis hujus hominis status, sed miserabilior animæ tepidæ, qui nec manus ad operandum, nec pedes affectuum ad se movendum firmos habet. Expertus es id aliquando in teipso? Utinam non etiam nunc! Vis sanari? quatuor bajulos adhibe : cognitionem tuæ miseriæ, cognitionem bonitatis Dei; et hinc spem salutis, et amorem Dei. Certa est salus hæc conjungenti.

II. *Et quærebant eum inferre, et ponere ante eum. Et non invenientes, quâ parte eum inferrent, præ turba* (Luc. 5). In domum non dababur accessus præ turba : paralyticus tamen per illos quatuor ab omni parte quærit. Agit, quod potest, nè occasio elabatur. Hoc et tu age in negotio animæ. Quod hodie potes, non differ in crastinum. Etsi impedimentum quandòque sufficiens videatur, rationabilius est, ut tentes perrumpere.

III. *Nudaverunt tectum, ubi erat, et patefacientes submiserunt grabatum, in quo paralyticus jacebat* (Marc. 2). In bajulis constantem in ægrum charitatem adverte, et imitare. Eamdem cogitare potes in domino domûs, qui non prohibet tabulatum cubiculi perrumpi, in quo Christus prædicabat. Paralyticus verò non timet nomen inurbani, aut importuni, nec confunditur comparere æger. Tantum facit amor sanitatis. Et non faciet in te plùs amor sanctitatis? Generosâ utere resolutione.

FERIA V.

Sanatur a Christo idem paralyticus.

I. *Et videns* Jesus *fidem illorum, dixit Paralytico : Confide, fili* (Matth. 9). O verba amoris, quæ saxeum cor emolliant! *Remittuntur tibi peccata tua.* Non hoc petivit æger; sed sanitatem corporis. Sed majus esse malum animæ docet, quod priùs curat. Quàm cæcus es, qui hoc non agnoscis! Hinc major tibi cura sanitatis corporis, quàm animæ. . Peccatum est morborum, et afflictionum causa; ut curet ergo morbum, tollit causam. Non bene medederis morbis animæ, nisi radicem evellas passionis.

II. *Erant autem illic quidam de Scribis sedentes, et cogitantes in cordibus suis : Quid hic sic loquitur? blasphemat* (Marc. 2). Nunquam deerunt, qui, quod sanctè feceris, perversè accipiant. Non deerunt, qui prætextu zeli, tegant invidiam. Si talis es, cogita te cum Scribis illis redargui : *Ut quid cogitatis mala in cordibus vestris?* Confundere, et,

nè similia posthac judices, cogita, quòd sicut JESUS vidit cogitationes eorum, ita videat tuas omnes, seu bonas, seu malas.

III. *Tunc ait Paralytico : Surge, tolle lectum tuum, et vade in domum tuam* (Matth. 9). A paralysi animæ liber, tria age, nè iterum relabaris. 1. Surge per generosas, et sæpius repetitas resolutiones. 2. Tolle lectum, id est, ut ait Glossa, *carnem* a carnalibus desideriis ad voluntatem spiritûs attolle. 3. Vade in domum conscientiæ tuæ, et illic habita.

FERIA VI.

Acta post sanatum Paralyticum.

I. *Propterea persequebantur Judæi* JESUM, *quia hæc faciebat in Sabbato* (Joan. 5). Sub prætextu religionis malitiam exerunt. Bonum opus JESUS præstitit, et persecutione rependitur. Persecutio certa mihi est, si bonus sim inter dyscolos. O si tueri, aut solari me possim cum Christo : *Pater meus usque modò* (hoc ipso Sabbato) *operatur, et ego operor*, id est : operor opera Patris mei. At infelicem me! non potero. Opera mea sapiunt mundum et sensum. At non ampliùs! Operabor cum, et in Patre, ad, per, et propter Patrem meum.

II. *Propterea magis quærebant eum Judæi interficere, quia...., Patrem suum dicebat Deum* (Ibid.) Quò devenimus? per ipsam regularum observantiam, per opera, quibus meremur esse filii Dei, incurrimus odia discolorum. O quàm felix ego, si ideo tantùm sim exosus, quia Deus est Pater meus; quia operor quæ Patri placent! Patiar, mi Deus,

odia; sed non alia causa, quàm quòd sim filius tuus, tu Pater meus.

III. *Opera, quæ ego facio, testimonium perhibent de me* (Ibid.). Probat Christus Divinitatem suam: allegat testimonium Joannis: sed eo non nititur: majus seu firmius addit, opera sua, *quæ nemo alius potest facere.* Probare aliquando ad tribunal Dei debebo, me esse filium Dei, si gloriâ potiri velim. Quid allegabo? Nihil proderunt elogia hominum, ubi sola pensantur opera singulorum. Quid fiet, si *non inveniantur opera tua plena?* Quid agendum nunc, ut tunc te *laudent in portis opera tua* (Prov. 31)?

SABBATO.

Matthæi vocatio.

I. *Cùm transiret inde* Jesus, *vidit hominem* (Matth. 9). Chrys. ser. 30: *Vidit illum Deus ut ille videret Deum.* Ita nec cognoscere Deum potes, nisi ille per gratiam se exhibeat. O vide me, Jesu, ut videam te! *In telonio sedentem,* tanquam in lucris temporalibus quiescentem. O falsa quies! *Matthæum nomine:* exprimit ipse nomen, ut sciatur sua indignitas, et dignatio Dei. *Et ait illi.* Etiam dum sedes in peccato, dum actu peccas, tibi Deus ad cor loquitur; sed quoties dissimulas audire! *Et secutus est eum* statim, quia Jesus transibat. Gratia venit, et vadit; pertransit, nisi occupes. *Relictis omnibus.* Cognoscenti Deum vilescunt omnia.

II. *Et fecit ei convivium magnum Levi* (Luc. 5). Ut gratus esset, ut gaudium testaretur; ut alios,

hâc occasione ad Christum pertraheret. Aderat enim *turba multa publicanorum, et aliorum, qui cum illis erant discumbentes.* Esne tu tam gratus Deo? Quærisne occasiones boni? Non dedignatur hanc mensam Christus, etiamsi posset inde vilior æstimari, quòd cum peccatoribus ageret; quia erat occasio plures convertendi. Curasne ita salutem proximi? etiam ubi crederes te viliorem habendum?

III. *Et... Pharisæi dicebant Discipulis : Quare cum Publicanis, et peccatoribus, manducat Magister vester* (Matth. 9)? Lauda tu Jesum, quòd cum peccatoribus versetur : aliàs ubi tu esses? Lauda, quòd non tantùm manducet cum peccatoribus, sed etiam ab iis manducari velit. Tanta tuî est dignatio, ô vilis homo! Noli murmurare, aut aliena facta sequius interpretari; quia intentionem ignoras.

DOMINICA VIII. POST PENTECOST.

Mulier a sanguinis fluxu curatur.

I. *Mulier, quæ erat in profluvio sanguinis annis duodecim,....; et erogaverat omnia sua, nec quidquam profecerat* (Marc. 5). Calamitas corporis melioris statûs accendit desiderium : æstimat sanitatem, dum eâ caret; erogat omnes suas facultates, ut eam recuperet; plus daret, si plus haberet. Quantò melior est sanitas animæ! æstima hanc : si habes, cura nè perdas; huc omnes animi facultates, intellectum, memoriam, voluntatem impende. Si non habes, desiderium accende; sed non satis : facultates impende.

II. *Cùm audisset de* Jesu, *venit in turba retro, et*

tetigit vestimentum ejus (Marc. 5). Cum humilitate, reverentia, et viva fide reparandæ sanitatis. Ita ad Eucharistiam eundum. Nec te impediat turba tuorum affectuum pravorum. Semove illam, ut accedas. Quærit : *Quis est, qui me tetigit* (Luc. 8)? Non ut sciat, qui nihil ignorat; sed ut se prodat fides mulieris, et illuminentur alii, et mulier ipsa a fide in alias virtutes progrediatur. Disce semper proficere, et desiderio Christi in hoc satisfacere.

III. *Mulier verò timens, et tremens* (Marc. 5), nè increparetur, quod immunda mundum tetigisset : et tu non times tot passionibus immundus, non tangere fimbriam, sed ipsam Divinitatem sumere? *Venit, et procedit ante eum, et dixit ei omnem veritatem,* de morbo suo, coram omni populo humilis, et confusa. Vide profectum a fide ad confessionem suorum defectuum, et publicam confusionem. Tu nondum huc es progressus? At ille dixit : *Confide, filia* (Matth. 9). Statim ubi se humiliat, vocatur *filia.* Digna est hæc gloria, ut per humiliationem a te ematur. *Fides tua te salvam fecit.* Si deficis, certè defectu fidei deficis. Assuesce actualem fidem sæpius exercere, maximè circà Deum, et ejus attributa.

FERIA II.

Jairi filia ressuscitatur.

I. *Ecce Princeps unus accessit, et adorabat eum, dicens : Domine, filia mea modò defuncta est; sed veni, impone manum tuam super eam, et vivet* (Matth. 9). Filia unica, nobilis, tenera moritur. Ne

crede ætati. Ubique mors est : fortè hic dies est ultimus. Domine, tu scis insipientiam meam. Si scis me peccaturum aliquando, potius hoc momento. Etiam fulmine me tolle. 2. Si cadas, *modò*, in momento recurre ad Deum. Differre velle pœnitentiam, est velle sæpius cadere.

II. *Et cùm venisset..... et vidisset.... turbam tumultuantem, dicebat* : *Recedite* (Matth. 9). Ubi Christus accedit, debet recedere quidquid est mundi. Non sanatur in solidum anima, nisi turbam passionum ejicias. Dic ergo tuis resolutè in omni occasione : *Recedite.* Addit : *Non est mortua puella, sed dormit.* Fortè respicit ad eos, qui adolescentes se Deo dedicant. Moriuntur civiliter, sed mors hæc somnus est suavis, et quies : dum verè mundum deserunt cum concupiscentiis suis. Si ergo adhuc in te vivunt concupiscentiæ, nondum es mundo mortuus, sed dormis ad tempus, sicut ignis sub cinere.

III. *Ipse autem tenens manum ejus, clamavit dicens : Puella, surge* (Luc. 8). Qui per te cadis, sinè manu et auxilio Dei non resurges. Agnosce tuam infirmitatem : apprehende robur gratiæ. *Et reversus est spiritus ejus.* Quoties tibi dixit : *Surge ;* et non est in te reversus spiritus ? Anima separata obedit Deo, cur non etiam unita corpori ? ratio utrumque postulat. Quia *sive vivimus, sive morimur, Domini sumus* (Rom. 14). Ah! non quæratur de te Deus : *Usquequo non vis subjici mihi* (Exod. 10) ?

FERIA III.

Duo cæci a Christo illuminantur.

I. *Et transeunte* Jesu, *secuti sunt eum duo cæci, lamantes.... : Miserere nostri, fili David* (Matth. 9). *Cæci* oculo corporis, non animæ, qui fide gnoscunt Messiam, credunt potentiam, sperant nisericordiam. Fortè tu animo magis cæcus es, lum nebulas ostendunt pravæ affectiones, ut non videas viam veritatis, nec intelligas sublimem Christi doctrinam. *Animalis homo non percipit ea, quæ sunt spiritûs* (1. Cor. II). *Et nescis, quia tu es niser...., et cæcus* (Apoc. 3).

II. *Dicit eis* Jesus : *Creditis, quia hoc possum facere vobis? Dicunt ei : Utique, Domine* (Matth. 9). Toto processu nec respondit eis Jesus; perseverarunt tamen eum sequi, et clamare. Sequere Jesum, etiam si te non soletur. Sustine Dominum cum potentia, et longanimitate. Tandem quod quærit, non est sciendi causâ, sed vult grandem de sua potentia opinionem haberi. Sublimis de Deo sensus est magnarum actionum origo.

III. *Tunc tetigit oculos eorum dicens : Secundùm fidem vestram fiat vobis* (Ibid.). Ecce ad mensuram dispositionis mensuratur gratia. Hinc intellige, quare sis tam egenus gratiarum : quia valde modica tua est dispositio; et conare te posthac ad ampliores disponere. Sanatis *comminatus est, dicens : Videte, nè quis sciat.* Non fuit mandatum, sed mysterium docentis, si quæ egerimus apud populum plausibilia, occulta optemus. Non vult laudari Christus : et cur tu, qui sinè eo nihil potes?

FERIA IV.

Dæmonium mutum ejecitur.

I. *Obtulerunt ei hominem mutum, dæmonium habentem; et ejecto dæmonio, locutus est mutus* (Matth. 9). Magna est offerentium charitas : major Dei benignitas. Hanc admirare, illam imitare. Agnosce te mutum, si te loqui vetat de Deo affectus vanitatis; pro Deo, respectus humanus; cum Deo, mentis ad creaturas evagatio.

II. *Miratæ sunt turbæ, dicentes : Nanquam apparuit sic in Israel* (Ibid.). Candidi, et simplices animi laudant, quæ vident bona. *Pharisæi autem dicebant : In Principe dæmoniorum ejicit dæmonia.* Invidus animus pessimum dat alienis rebus colorem. Tanti refert, quo animo sis, ut bene loquaris. Magus pronuntiatur Jesus, et tacet, ac tolerat : et quomodo hæc cogitans indignaberis, si quid de te sinistrum proferatur ?

III. *Et circuibat* Jesus *omnes civitates, et castella, docens in Synagogis eorum, et curans omnem languorem* (Ibid.). En quid rependit tantæ injuriæ ? cumulabat in eos beneficia, et miracula. Non propterea desiste a bono, quia de factis tuis sinistre loquuntur homines. Si propter eos non cœpisti, propter eos non desistas. Respice cui servias, et decerne non curare, si hominibus non placeas.

FERIA V.

Ad piscinam invenit Paralyticum.

I. *Jacebat multitudo magna languentium, cæco-rum, claudorum, aridorum, expectantium motum aquæ* (Joan. 5). Typum habes morborum animæ. Languidi sunt, quos progredi tædet in via virtutis; cæci, qui non erigunt se ad æterna, sed in caligine perriturorum hærent; claudi, qui in utramque partem jam ad Deum, jam ad mundum inclinant; aridi suâ culpâ, qui succum devotionis non gustant. Vide, an non te reperias in hac multitudine. Cum quanta longanimitate, et attentione exspectant motum aquæ, desiderio sanitatis corporalis! Utinam tantum tibi esset desiderium sanitatis animæ, tanta intentio ad remedia!

II. *Qui prior descendisset in piscinam post motionem aquæ, sanus fiebat* (Ibid.). Quanta fuerit, quàm continua singulorum attentio ad Angelum descendentem! quanta concurrentium lucta! At primus solùm sanabatur, non magìs æger, non diutius expectans; sed primus, et maximè diligens. Vide, quid a te requiratur, ut in anima saneris: attentio ad Angeli inspirationes, ad motum aquæ, seu cordis tui affectus, et diligentiam operandi. Vide, an, et quantùm his deficias.

III. *Erat quidam homo ibi, triginta octo annos habens in infirmitate sua. Hunc cùm vidisset* JESUS...., *dicit ei: Vis sanus fieri* (Ibid.). Non dubitabat de ejus voluntate Christus, sed ad infirmitates tuæ animæ respiciebat, quæ curari non possunt, nisi

tu velis. Ideo ex te quæritur, an revera velis : quia hæc voluntas est primum movens. *Visne?* fortè solùm velles. Nam si vis, cur repellis media? Si vis curari superbiam, cur fugis humilitatem? etc.

FERIA VI.

Christus sanat eumdem Paralyticum.

I. *Respondit ei languidus : Domine, hominem non habeo, ut cùm turbata fuerit aqua, mittat me in piscinam* (Joan. 5). An murmurans hoc dicit, et tacitè incusans ministros aquæ, quòd ad ditiores accurrant, se miserum deserant! an nudè miseriam suam exponens? Fac, ut neutro modo tuâ causâ de te dicatur a Superiore, a subdito, a discipulo, a pœnitente : *Hominem non habeo.* In miseriis animæ tuæ id queri non potes. Nam *Ecce Homo*, Jesus tuus, qui mittit te in piscinam sui sanguinis.

II. *Dicit ei* Jesus *: Surge tolle grabatum tuum, et ambula* (Ibid.). Tria hìc habes adversùs languorem spiritualem remedia. 1 *Surge :* non exspecta, ut sola gratia te erigat, sed tu quoque cooperare. Nec tu solus potes quidquam, nec illa sola : tu cum illa potes omnia. 2. *Tolle grabatum* cupiditatum, ac passionum. Tolle, tolle, crucifige. Tolle eas, rationis ac voluntatis manibus regendo, in quibus antea et ratio, et voluntas quiescebat. 3. *Ambula* de virtute in virtutem, studio ac desiderio proficiendi.

III. *Postea invenit eum* Jesus *in templo, et dicit illi : Ecce sanus factus es ; jam noli peccare, ne deterius tibi aliquid contingat* (Joan. 5). Commemorat

)eneficium, prohibet peccatum, minatur suppli-
:ium. Ab imperfectionibus te cohibeant hæc, et ad
'ervorem spiritûs moveant : amor, quo tibi benefa-
:it Deus ; mandatum illius, ac, nisi feceris, secutu-
'um supplicium.

SABBATO.

Christus excusat Discipulos vellentes spicas.

I. *Abiit* Jesus *per sata Sabbato : Discipuli autem
:jus esurientes cœperunt vellere spicas, et mandu-
:are* (Matth. 12). Cogita austeram Christi, et Disci-
)ulorum ejus vitam ad eam usque famem deductam.
Non sunt eis, ut tibi, præparata fercula; nec panis
quidem. *Admirare*, ait Chrys. hom. 60. in Matth.
*quomodo nullam corporis curam habeant; neque ta-
nen a Christo abscedant.* Præsentia Christi eis sup-
)lebat defectum, et condiebat insipida. Si hunc
seriò cogitares, sollicitam, quam habes, corporis
:uram converteres in animam, nec defectus cibi
aut commoditatum te a Christo avelleret per impa-
:ientiam et murmurationem.

II. *Pharisæi autem videntes, dixerunt ei : Ecce
Discipuli tui faciunt, quod non licet facere Sabbatis*
(Ibid.). Ecce quomodo observant eum, ut criminen-
:ur, et famæ demant per miracula acquisitæ : et
nvidia vestitur zelo violatæ legis. Graviora a se pa-
:rata Sabbato invenirent, si se inspicerent. Sed talpæ
n se, lynces in aliis minima taxant. Vides, quàm
:urpe sit observare alios, et se ignorare? Ubi se
)bjicit festuca in oculo fratris, converte tu cogita
:ionem ad trabem, quæ est in oculo tuo.

III. *At ille dixit eis : Non legistis, quid fecerit David, quando esuriit? Quomodo intravit in domum Dei, et panes propositionis comedit* (Matth. 12). Tacuerunt Discipuli ad redargutionem etiam sibi factam, ut est apud sanctum Lucam : ideo Dominus eorum defensionem suscipit. Si vis omnibus injuriis, et calumniis respondere, multa incurres, unde plura patiaris; si taceas, verbum Dei pro te loquetur. Est enim ei suorum cura : etsi premi eos patitur, non sinit opprimi. Reposita est hæc spes in sinu meo.

DOMINICA IX. POST PENTECOSTEN.

Sanatur manus arida.

II. *Ecce homo manum habens aridam : et interrogabant eum : Si licet Sabbato curare* (Matth. 12) : ut, si affirmaret, *accusarent eum* apud Principes; si negaret, immisericordem apud plebem proclamarent. Utrinque imminebat periculum : ut errorem tamen confutet, eligit Sabbato curare. Quid tu faceres pro veritate, ubi prævideres aliquid te passurum? Ne timeas a facie hominum. Age quod æquum et justum est, discreto zelo : et sine cœlum tueri. In manu verò *dextera arida*, considera arida tua opera virtutis. Exarescat tibi sinistra, et vivat dextera.

II. *Et ait homini habenti manum aridam : Surge in medium* (Marc. 3). Ut miseria visa moveat affectum se opponentium. *Et dicis eis : Licet Sabbatis benefacere, an malè?* id est, an omittere beneficium. Christo ergo idem est, non benefacere indigenti, quando potes, ac eidem nocere. Examina, quo af-

fectu demandata charitatis opera suscipias. Fortè et tu ibi curris, ubi extrahenda est ovis è fovea, ubi proprium aliquod commodum affulget : et langues, ubi proximo est succurrendum.

III. *Et contristatus est super cæcitate cordis eorum* (Marc. 3). Quòd nec eum Messiam agnoscerent, nec doctrinam de juvando proximo etiam in Sabbato probarent. At quantò major est cæcitas tua, quam nebulæ passionum inducunt! Ah! noli constristare Christum Domini. *Et dicit homini : Extende manum tuam; et extendit, et restituta est.* Tibi dici puta : Extende manum ad opera virtutis. Quid juvat proponere, aut desiderare, si nunquam ad opus progrediaris? *Exeuntes autem..., consilium faciebant, quomodo eum perderent.* Unde meliores fieri debebant, inde pejores effecti sunt. Hæc et tu reddis Deo, quoties beneficiis ad malum abuteris.

FERIA II.

Eliguntur duodecim Apostoli.

I. *Factum est autem in illis diebus, exiit in montem orare* (Luc. 6). Cogitabant Judæi quomodo eum perderent; Christus, quomodo eos salvaret per Apostolos, ut instrumenta. Quantùm distant consilia Dei a consiliis hominum! 2. Subducit se, ut cedat eorumdem iræ, et docet, incendio non suggerendum pabulum. 3. Docet interpolanda contemplatione opera vitæ activæ, ut colligatur spiritus ad majora. 4. Docet, ut recte ores, secedendum a strepitu tam externo negotiorum, quàm interno passionum.

II. *Et erat pernoctans in oratione Dei* (Luc. 6). Totam noctem orat, antequam Apostolos deligat; ut doceat, quæ in negotio salutis sunt statuenda, esse cum Deo conferenda : idque non obiter, sed aliquanti temporis deliberatione. Humana prudentia deficit ad ea, quæ sunt Dei. Errasti sæpe, cùm Deum non consuluisti; fortè nunquam, ubi consuluisti.

III. *Et cum dies factus esset, vocavit Discipulos suos, et elegit duodecim ex ipsis, quos et Apostolos nominavit* (Ibid.). Et te vocavit Deus, ad Apostolicam vitam, et gratis. Quanta vocationis dignitas! quanta tua indignitas! Ne præsumas de vocationis gratia, si eam non firmes operibus : etiam Judas fuit inter illos, et tunc temporis te sanctior; et tamen defecit. Quod et tibi evenire potest, sapienter cave.

FERIA III.

Sermo Christi in monte habitus.

I. *Et cùm sedisset, accesserunt ad eum Discipuli ejus : et aperiens os suum, docebat eos* (Matth. 5). Ubi sedet ad docendum Magister, accedunt Discipuli, et audiunt doctrinam. Insidet Deus Magister cordi tuo, aperit os suum per inspirationes : accede, si vis esse Discipulus; et ubi *vocem ejus audieris, noli obdurare cor tuum.* Æstima doctrinam, quam tantus Magister tradit. Statue te illi conformare potiùs, quàm doctrinæ mundi, et carnis. *Beatos* pronuntiat eos, quos mundus et caro miseros. Deus non fallitur, ergo mundus. Intelligis hoc, et tamen hujus principia sequeris?

II. *Beati pauperes spiritu* (Ibid.). Qui amore Dei abrenuntiant caducis omnibus, et animo eorum cupiditatem evellunt, ut nudi nudum Jesum sequantur. Expende, quàm terrena fastidias, æstimes, spernas, ut iis adhæreas. Quid de iis tibi statuendum sit, ex Christi exemplo disce. At quomodo eum imitaris? *Quoniam ipsorum est regnum cœlorum.* Est convincens Beatitudinis probatio : qui habet regnum cœlorum, beatus est, quis neget? *Pauperum est regnum cœlorum.* Veritas æterna hoc dixit : ergo beati sunt pauperes, non quidem possessione illius regni, sed jure ad illud. Quanta bona lucraris, si caduca penitùs animo exstirpas! 2. Beati sunt beatitudine hujus vitæ, quia nihil desiderant. 3. *Possident regnum Dei*, de quo Christus (Luc. 17) : *Intra vos est*; quia possident animam suam.

III. *Væ vobis divitibus, quia habetis consolationem vestram* (Luc. 6). De iis est sermo, qui affectu immoderato ad caduca feruntur. Ut pauperibus certitudo cœli promittitur, ita his væ æternum intonat. Cor enim eorum ligatum est, ut non valeant ad Deum illud constanter, et integre erigere. Nam *incidunt in tentationes, et laqueos Diaboli* (Tim. 6). *Habent consolationem*, non Dei, non solidam, sed *suam* et apparentem. Non es in horum numero? Gratulare tibi; Deo gratias age : et cura ut animum, magis ac magis, a caducis abstrahas, ut sit unicus thesaurus tuus is, qui est omnia.

FERIA IV.

Secunda, ac tertia Beatitudo.

I. *Beati mites* (Matth. 5). Non tantùm qui cohibent turbulentos, et vel minimos iracundiæ motus, sed etiam, ut ait Clem. Alex. 1. 4. Strom. *qui infidam, quæ est in anima, pugnam sedant iræ et cupiditatis, et eorum, quæ sub ipsas cadunt.* Hic tibi de te cogitandi tam latus est campus, quàm latè se explicat irascibilis et concupiscibilis appetitus. Confer te cum exemplo Christi in tractandis peccatoribus, in ferendis injuriis, etc. Cogita tibi ab eo dici : *Discite a me, quia mitis sum* (Matt. 11).

II. *Quoniam ipsi possidebunt terram* (Matth. 5). Quam ? olim *terram viventium ;* nunc autem terram sui cordis. Hanc non possident iracundi, quia æstu quasi extra se rapiuntur : at *qui acquiescit increpationibus, possessor est cordis* (Prov. 15). Id est, qui non irascitur, non commovetur. Quanta hæc est felicitas, hac internâ pace, et tranquillitate frui ! *Sicut miserabilis est civitas, quæ licèt bene sit munita, intus tamen fovet proditores,* ait Chrysost. hom. 34. in Joan. *ita nihil beatius, quàm intestino liberari bello.* Hanc beatitudinem ipse tibi dare potes : et quid vetat ?

III. *Beati qui lugent* (Matth. 5). Ex compunctione, sua ; ex compassione, aliena peccata ; ex devotione, miserias hujus vitæ exulantis a patria ; ex desiderio, vitæ æternæ dilationem. Vide quid tu lugeas, an Deum perditum, an carnalia commoda ? an mala corporis, an animæ ? *Quoniam ipsi consolabuntur.*

A quo? *a Deo totius consolationis.* Ubi? non tantùm in cœlo, ubi *absterget Deus omnem lacrymam* (Apoc. 7); sed etiam in hac vita, ubi luctum compunctionis, et devotionis, vel comitatur, vel sequitur incomparabilis consolatio. At, *vœ vobis, qui ridetis* cum mundo, et ducitis in bonis dies vestros, quia in æternum *lugebitis, et flebitis* (Luc. 6).

FERIA V.

Quarta, et quinta Beatitudo.

I. *Beati qui esuriunt, et sitiunt* (Matth. 5), ardente desiderio, *justitiam,* seu omnem Deo serviendi, et placendi rationem; qui desiderio quodam ardente feruntur in actus virtutum, non tantùm eos, qui aliquid honoris habent adjunctum, sed etiam qui videntur abjecti, et viles, vel difficiles, et ardui. O quantum ab hoc ardore deficis! Sitis: sed *cisternas dissipatas* mundi, *quœ continere non valent aquas* salutis (Jerem. 2). Quàm facilè tibi desipit virtus, cujus exercitium est amarum! Visne servire, et placere Deo? In hoc consistit salus tua æterna. Excita ergo hanc sitim, sinè qua languet omnis virtus.

II. *Quoniam ipsi saturabuntur* (Matth. 5): olim, *cum apparuerit gloria* Dei (Psal. 16); in hac verò vita, quia nihil ultra desiderabant. Per ipsum enim desiderium habent, quod desiderant, quia sic Deo serviunt, et placent. Item semper habent, unde saturentur, quia semper habent, ubi justitiam operentur, ubi Deo serviant, *sive manducent, sive bibant, sive aliud quid faciant.* Nonne hoc ita vis?

nonne saltem velle concupiscis? O utinam, a primo momento vitæ, (*Deus*) *det* nobis *cor omnibus, ut colamus eum, et faciamus ejus voluntatem, corde magno, et animo volente* (2. Mach. 1)!

III. *Beati misericordes* (Matth. 5), tum corporali, tum spirituali misericordiâ, intentione purâ, motivo virtutis, affectu amplo, etiam ad inimicos se extendente. *Quoniam ipsi misericordiam consequentur*: olim quidem, quando *te* coronabit *in misericordia* (Psal. 102): in hac vita verò per remissionem peccatorum, et abundantiam gratiarum. Quid diceres, si ante horam ivisses ad æterna supplicia, hincque evocareris ad vitam, vestireris gratiâ, ducereris ad cœlum? Nonne magna esset misericordia? Hanc Deus toties exhibuit tibi, quoties peccatum remisit. Vide ergo, unde hanc misericordiam tibi certam facere possis.

FERIA VI.

Sexta, et septima Beatitudo.

I. *Beati mundo corde* (Matth. 5), ii dicuntur qui, tametsi suas habeant imperfectiones, procul tamen sunt ab omni gravi peccato, ac proinde vestiti gratiâ; qui ipsos affectus habent purgatos, et a creaturarum amore avulsos, et ad Deum conversos; qui minimas etiam imperfectiones quanto possunt studio devitant, et toti Deo adhærere connituntur. Inspice in hoc puncto statum animæ tuæ: quàm es a creaturis avulsus, quàm Deo unitus, quo studio declinas imperfectiones, etc.

II. *Quoniam ipsi Deum videbunt* (Ibid.): olim qui-

dem *facie ad faciem*, nunc autem *per speculum in ænigmate*, sive in creaturis. Videbunt illum memoriâ præsentiæ ipsius, hinc delectatio etiam in adversitatibus : *Memor fui Dei, et delectatus sum* (Psal. 79). Videbunt eum contemplatione, et cognitione sublimium veritatum, et videndo amabunt, et amando inhærebunt. Maxima hæc beatitudo hujus vitæ : sed quemadmodum ad claram Dei visionem nihil coinquinatum pervenit, ita neque ad istam pertingit anima immunda. Ut illam obtineas, velles in agone Angelo purior inveniri. Sic ergo quotidie vive, et mundus esto, quia fortè hic dies est ultimus.

III. *Beati pacifici* (Ibid.) : qui carnem spiritui, passiones rationi subjecerunt; qui cum proximo in pace vivunt, et charitate; qui alios componunt ad pacem, et reconciliant. Quære hæc in teipso. Si invenis, Deum lauda ; sin minus, ab hodie illa cura tanto studio, quanto cupis esse filius Dei. Nam isti *vocabuntur filii Dei :* qui est Deus, totus spiritus sinè carne, totus ratio sinè passione, Deus pacis et non dissensionis. Quò magìs ad hanc similitudinem te credis accedere, tantò certiùs habes te esse filium Dei.

SABBATO.

Octava Beatitudo.

I. *Beati qui persecutionem patiuntur propter justitiam* (Matth. 5), non autem propter sua delicta. Certum est, quòd *omnes qui piè volunt vivere in Christo* JESU, *persecutionem patientur* (2. Tim. 3). Ergo si non vis recedere a justitia, debes paratus esse

mori magis, quàm patrias Dei leges prævaricari (2. Mach. 7). Sed quis tibi tunc animus, cùm vel sustinendum aliquid, vel virtus aliqua, aut regula est violanda! Prætendis te JESUM sequi, et hunc crucifixum, sed clavos non vis tolerare : nè quid patiaris, et virtutem, et regulam deseris. Aut fatere te non imitari JESUM, aut patere.

II. *Quoniam ipsorum est regnum cœlorum* (Ibid.). Tam consummatum in patria, quàm inchoatum in via : quod est *justitia*, *pax*, *et gaudium in Spiritu Sancto* (Rom. 14). Nam justitiam non potest perdere, qui mavult mala quæque tolerare, quàm vel unam regulam violare. Compara tibi hoc regnum, in quo est certitudo futuri. *Nihil horum timeas*, *quæ passurus es* (Apoc. 2) a mundo contradicente, a dæmone affligente, a carne adversùs spiritum concupiscente.

III. *Beati estis cùm maledixerint vobis* homines..., *et dixerint omne malum adversùs vos*, *mentientes*, *propter me* (Matth. 5). Quis neget beatum, cui Deus benedixit? Nam *benedictio Domini divites facit, nec sociabitur eis afflictio* (Prov. 10). At Deus benedicit iis, quibus propter justitiam mundus maledicit : *Benedictio Domini super caput justi* (Ibid.). *Maledicent illi, et tu benedices* (Malach. 2). Et tamen nonne amas laudes, et benedictiones hominum? ergo eligis vituperari a Deo? an ignoras illud : *Væ cùm benedixerint vobis homines* (Luc. 6)?

DOMINICA X. POST PENTECOSTEN.

De triplici qualitate virorum Apostolicorum.

I. *Vos estis sal terræ* (Matth. 5). Natura salis, ait Plin. l. 31. c. 7. *est mordens, adurens, repurgans, extenuans, exsiccans*. Debet ergo homo Apostolicæ professionis, quoad se, esse in via purgativa perfectus, et alios priùs per hanc vitam ducere, quàm per illuminativam, et unitivam. Quid dicis de teipso? quantum in hac via profecisti? Nonne plus superest?

II. *Vos estis lux mundi* (Matth. 5). Secundus gradus vitæ Apostolicæ nomine *lucis* exprimitur, et intelligitur via illuminativa, in qua perfectus esse debet, quoad se, in praxi virtutum desumptarum ex vita, et doctrina Christi. Non sufficit enim purgatum esse, nisì et ornatus sit, quoad se, et plenus virtutibus, ut aliis communicare possit, illuminando, errores dissipando, movendo animos. Habesne tu vel unicam virtutem in gradu perfecto? Quot tibi desunt? quomodo iis studes? Ut aliis apteris, quomodo talenta excolis? an ponis lucernam sub modio?

III. *Non potest civitas abscondi supra montem posita* (Ibid.). Unitiva hic exprimitur. Ut *civitas est multitudo civium per se sufficiens ad vivendum* (Arist. 3 Polit.), ita perfecti, dum uni Deo inhærent, sibi et aliis abunde sufficiunt ad perfectè vivendum. Vide an tua sufficientia sit unicè in Deo? an soli illi, nihil creaturis adhæreas? an omnia in illum referas? an nihil extra illum quæras?

FERIA II.

De bono exemplo dando ad gloriam Dei.

I. *Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona* (Matth. 5). Non omnia agi possunt in occulto, non omnia debent in aperto : at quæ agis in aperto, sint bona non apparenter sed verè, ut *unusquisque... proximo suo placeat in bonum ad ædificationem* (Rom. 15). Examina verba tua in communi conversatione, maximè coram minoribus, qui facilè a majore discunt, an vana, jactabunda, etc. ? mores, quàm compositi ? facta, quàm regulis consentientia ?

II. *Et glorificent Patrem vestrum, qui in cœlis est* (Matth. 5). Habes hìc præscriptam intentionem cordis, quâ operandum est bene in aperto : primùm quidem, ut tu placeas Deo, deinde verò ut Deus ab aliis glorificetur, quatenus agnoscitur auctor boni. Potes ergo et mutus gloriam Dei promovere. Detrahis gloriæ Dei, si quo hominum respectu non agis bonum in aperto, quod congruenter potes, aut debes. Examina ergo intentiones tuas, an huc tendant, et statue in posterum : *Ego autem ad Dominum aspiciam* (Mich. 7).

III. *Attendite, nè justitiam vestram faciatis coram hominibus, ut videamini ab eis* (Matth. 6). Prohibet quærere gloriam inanem. Maximam injustiam facit, qui facit justitiam, ut videatur : quia usurpat sibi, quod Dei est, ipso invito, et prohibente. Est enim solus Deus *Rex, et Dominus gloriæ. Soli Deo honor, et gloria* (I. Tim. 1). Tu sinè gratia nihil

potes : Dei gratia est, quæ *operatur velle, et perficere* (Philipp. 2). Quod ex opere resultat, est gloria. Tu, qui nihil fecisti, voles omnem surripere Deo, qui totum fecit?

FERIA III.

De exacta legis observantia.

I. *Non veni solvere (legem,) sed adimplere* (Matth. 5). Lex ante Christum non erat impleta, seu perfecta; venit, ut impleret, seu ad perfectiora deduceret : jussit enim illi addi animam, seu affectum internum; adjecit consilia, etc. Nobis verò adjecit merita sua, ex quibus est gratia ad faciliùs observandum legem. Vide quid debeas Legislatori. 2. Observa non esse satis, legem *non solvere*, sed oportet insuper *implere*, hoc est, cum perfectione opera regulæ exercere.

II. *Amen dico vobis...., iota unum, aut unus apex non præteribit a lege, donec omnia fiant* (Ibid.). Exemplum suum proponit, qui legem omnem, et ea quæ de ipso scripta erant in Prophetis, exactissimè, usque ad minimum, servare voluit; ita, ut potius cœlum, et terra sint peritura, quàm ipse non impleat minimum. Esne tu ita ad legem Dei, ad regulas Religionis affectus? Conare omni modo, ut unus apex a te non prætereatur. Rem maximam procuras, si curas minima.

III. *Qui ergo solverit unum de mandatis istis minimis...., minimus vocabitur in regno cœlorum* (Ibid.). Post propositum suum exemplum quid a te exigat, insinuat, ut etiam minima mandata, et regulas ser-

ves. Nullum tam parvum malum, quod non inclinet ad pejus. Nota vocem, *Solverit* : insinuare, omnia mandata esse colligata : si solvis unum, venis facile ad dissolutionem plurium. Vocat *minima*, ut facilitatem observandi doceat. Hæc te moveant, ut attendas minimis : et si *spernis modica*, timè, *nè paulatim decidas*.

FERIA IV.

De studio legis observandæ.

I. *Nisi abundaverit justitia vestra plùs quàm Scribarum, et Pharisæorum, non intrabitis in regnum cœlorum* (Matth. 5). Plura a Christianis exigit Deus, et sublimiora, quàm exegerit a Judæis. Illis sufficiebat cortex legis, opus imparatum ponere, vel non ponere prohibitum; a nobis operis anima, seu affectus desideratur : quia majores gratias dat. Hinc colliges etiam majora exigere a Religioso, quàm a seculari, ob eamdem causam. Pudeat te, quòd a tot secularibus in virtute supereris. Time, ne Deus gratiam subtrahat non cooperanti. Æmulare charismata meliora.

II. *Audistis, quia dictum est antiquis, etc. Ego autem dico vobis* (Ibid.). Expende quantò in omnibus excellentior sit lex gratiæ lege antiquâ. Nam : 1. Illa rudioribus data solùm crassiora prohibebat; hæc etiam minuta. 2. Illa in exterioribus hærebat; hæc medullas animæ petit. 3. Illius observationi præmium temporale dabatur ; hujus æternum. Gratias age, quòd te Deus ad hanc legem reservaverit. Non siste in cortice legis, sed medullam observa.

III. *Estote ergo vos perfecti, sicut Pater vester* *œlestis perfectus est* (Matth. 5). Ita est ille perectus, ut omnis sit in illo perfectio, nulla autem, ed nec minutissima, imperfectio. Si cures, ut ulla sit in te imperfectio, curabis, ut sit maxima erfectio. Curabis enim, ut summè diligas Deum, 1 quo est summa perfectio; et diligaris ab eo, in uo est summa felicitas. Nam quò minùs de proorio, aut imperfectione admisces operi, tantò puior est charitas, ex qua operaris. Habes ergo in ianu tua et perfectionem, et felicitatem tuam. Sed uàm multa tibi tollenda est imperfectio!

FERIA V.

De tollendo scandalo.

I. *Si oculus tuus dexter scandalizat te, erue eum,* *t projice abs te* (Matth. 5). Per *oculum* Superiores, ui sunt majoris auctoritatis, intelligit S. Chryost. Hi scandalo tibi esse possunt, si humano eoum ducaris respectu, si quod agunt illi contra reulam sumas in exemplum, si ex eorum affectu egulam transgrediaris. Perpende qualis sis in eo enere. *Erue* hunc oculum, mortifica hunc affecım. Regulam attende potius, quæ a Deo est, quàm xemplum, quod ab homine. Si non sufficis tollen-ɔ, manifesta cui debes, habebis auxilium.

II. *Si dextra manus tua scandalizat te, abscinde* *ım et projice abs te* (Ibid.). Per *manum* propinqui, t æquales intelliguntur. In quos plerumque affecıs solet esse major, quia amor est inter æquales

ut plurimùm. Scandalo tibi esse possunt familiaritate nimiâ, aut particulari, frequente visitatione, colloquio, blanditiis, ex quibus animus tuus sensim emollitur, et tepet in amore Dei. *Abscinde* conversationem, colloquia, etc., et plus cum Deo versare.

III. *Si pes tuus te scandalizat, amputa illum* (Marc. 9). Per *pedem* inferiores intellige, filios spirituales, discipulos, subditos. Scandalo tibi sunt, si ex nimio affectu plus æquo indulgeas, eorum culpas dissimules, aliis præferas cum illorum offensa; inutiliter cum iis verseris, etc. Agnosce quàm periculosus sit hic affectus, quia ut plurimùm specie pietatis tegitur, ut vix agnoscatur, donec pereas. Adde quòd sic causa esse possis, ut alter pereat, et anima ejus de manibus tuis requiratur.

FERIA VI.

De dilectione inimicorum.

I. *Ego autem dico vobis : Diligite inimicos vestros* (Matth. 5). Quis? qui *prior dilexit nos* (1. Joan. 4); *cùm inimici essemus*, reconciliavit nos Deo per mortem suam (Rom. 5). Cogita quòd inimicus sit creatura Dei, ut tu; quòd, si Deum Patrem habes, ille sit frater tuus; quòd sit ad eumdem tecum finem ordinatus, eodem sanguine redemptus. Dilige eum propter te, quia tibi utilis est, quia te exercet ad gloriam; quia si dimittis illi, dimittet et tibi Deus. Et cui noces, si oderis, nisi animæ tuæ? quia majus est tibi malum ipsum odium, quàm quod ab illo tibi infertur. Dilige, et diligeris a Deo.

II. *Benefacite his, qui oderunt vos, et orate pro persequentibus et calumniantibus vos* (Matth. 5). Ad cordis affectum adjicienda est oris, et operis dilectio. Non satis est, non odisse, sed mandat *diligere.* Dilectio autem non est otiosus affectus; sed opere demonstratur. Quid facis ei, qui te oderit, qui calumniatus fuerit? Non reddis pro malo malum? Quid loqueris de eo? sequerisne Paulum, *maledicimur, et benedicimus* (1. Cor. 4)? Sequerisne Christum, qui orabat pro crucifixoribus?

III. *Ut sitis filii Patris vestri, qui in cœlis est* (Matth. 5). En quid lucraris inimicorum dilectione? Vis filius Dei esse? Habes expeditam ad hoc viam: *Dilige inimicum.* In quo scies, quòd sis filius Dei, nisi fueris similis Deo? Ait S. Chrysost. in imperf. hom. 31. *Hic nonne solem suum oriri facit super bonos et malos?* Non te conservat, dum tu eum offendis? non dimittit toties tua peccata?

SABBATO.

Dispositio ad orandum, et prima petitio.

I. *Tu autem, cùm oraveris, intra in cubiculum tuum, et clauso ostio, ora Patrem tuum* (Matth. 6). Ut rectè ores, secedendum est a strepitu, et corpore, et animo. Objecta movent sensus, sensus sunt fenestræ animæ: si patent, omnis aura ingreditur. In solitudine loquitur Deus animæ ad cor. Ita Christus oraturus secessit ad montes. Multò autem magis secede a tumultibus animæ. Unica passio mota alias de Deo cogitationes non admittit. Hinc collige unde

tuarum orationum tam modicus fructus, quia nec sensus compescis, nec animæ motus. Ut in oratione sis ita compositus, debes extra tempora orationis huic compositioni assuescere.

II. *Sic ergo vos orabitis : Pater noster, qui es in cœlis* (Matth. 6). Hic omnis orationis sit ingressus, ut cogites, quem ores. *Patrem.* Hinc reverentia, fiducia, et amor comites orationis. Nonne tibi meritò exprobret Deus : *Si ergo Pater ego sum, ubi est honor meus* (Malach. 1). Quàm indignus tu tanti Patris filius ! Hinc humilitas, tuîque abjectio. *Noster.* Ergo omnes sumus ejus filii, ergo omnes fratres : ergo omnes a te amandi : ergo ingratum est munus, quod offers, nisi ames. *Qui es :* et solus quidem *es.* Hinc magna Dei æstimatio. *In cœlis.* Hinc fervor, cùm oratio tua usque ad cœlos penetrare debeat. Hinc scopus petitionum in cœlis, ut non petas terrena. Hæc omnia in te examina, et sic statue.

III. *Sanctificetur nomen tuum* (Matth. 6). Hoc primum est ex omnibus desiderandis, ut agnoscatur ab omnibus Deus, colatur, eique uni serviatur ; æstimetur ejus sanctitas, ametur ejus bonitas, timeatur ejus justitia, subdatur ejus potentiæ omnis creatura. Atque hic est finis noster, ad quem omnia et singula debemus dirigere. Nonnè hoc verbis solùm petis, factis autem per superbiam evertis ? Quid petis, dum te tantopere æstimas, et æstimari quæris ? *Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam* (Psal. 113).

DOMINICA XI. POST PENTECOSTEN.

Secunda, et tertia petitio.

I. *Adveniat regnum tuum* (Matt. 6). Petis, vel ut eus regnet in te : *Regnum Dei intra vos est* (Luc. 7). Vel ut ubique gentium : *Domini est regnum, et se dominabitur gentium* (Psal. 21). Vel propriè egnum beatorum per felicem mortem obtinendum : uo simul indicas te jam paratum esse; nihil esse uod te remoretur. Sentisne verè id animo? an tibi, t Deo illudis? Non te remoratur amor vitæ? non ffectus terrenorum? Explora, hoc momento morienum est : quid dicis? Hoc momento renuntiandum st omnibus : quid sentis?

II. *Fiat voluntas tuas* (Matth. 6). Quid justius? le est regula nostræ voluntatis : abusus est nostræ, cum illa non consentit. Dominus et Pater noster st : *Omnia quæcunque præceperit Dominus noster ex, libenter exsequemur, servi tui* (2. Reg. 15). *mnia quæcunque præcepisti mihi, faciam, Pater,* 'ob. 5). Facisne quod verbo dicis? facis voluntaem Dei absolutam, per legem et regulas intimaım? Exples voluntatem beneplaciti in iis, quæ uidem non imperat, sed scis ei placere? an potiùs ivis voluntate, et placito tuo, ac passionum incliatione?

III. *Sicut in cælo, et in terra* (Matt. 6). Modum ic petis faciendæ in terra voluntatis Dei, sicut fit Beatis. Et cur minùs a nobis? An quia liberi ımus? ergo *velamen habebimus malitiæ libertatem?* t quomodo fit in cœlo? Ex puro Dei amore,

promptissimè, in omnibus, sinè discussione. Reperisne hæc omnia in anima tua? Quid si Deus per Superiores ardua imperet, et sensui contraria? O miser! quàm parum hic voluntatem Dei respicis.

FERIA II.

Quarta, et quinta petitio.

I. *Panem nostrum supersubstantialem da nobis hodie* (Matth. 6). Petis corpori, et animæ alimoniam, tanquam *mendicus ante fores divinæ gratiæ.* Corpori quidem *panem,* non luxum, non delicias; ut, *habentes quo alamur, hoc contenti simus.* Si ita petis, communi, eoque frugali victu contentus eris. Si deterior obtingat tibi, cogitabis te mendicum accipere illud de manu Dei. Animæ verò, vel verbum Dei, in quo vivit homo, vel SS. Eucharistiam, quam etsi non sumis hodie, petis tamen hodie per communionem spiritualem. *Ergo sic vive, ut merearis quotidie accipere.*

II. *Et dimitte nobis debita nostra* (Ibid.). Quanta tu debita contraxisti? 1. *Totum quod es, illi debes a quo totum habes* (S. Bernard). 2. Talenta naturæ, et gratiæ Deo debes. Quàm ingratus es, si eis ad offendendum abuteris, quæ tibi dedit ut amares! 3. Peccata enorme sunt debitum, quod solvere non potes, nisi ex meritis Christi. Agnosce te peccatorem, unde te humilies; sed Deum misericordem, unde ad fiduciam erigaris. Sed qui deprecaris *hodie,* noli *hodie* iterum debita contrahere.

III. *Sicut et nos dimittimus debitoribus nostris*

Matth. 6). Conditio est : petis non dimitti tua, si ion dimittis aliena. *Si enim dimiseritis hominibus..., limittet et vobis Pater vester.* Ecce bonitatem Dei! *In ua potestate futurum de te judicium ponit,* ait S. Chrysost. At Deus dimittit statim, cùm rogatur : prævenit rogantem gratiâ excitante; dimittit plenè, toties quoties rogatur. Hocne modo etiam tu dimittis ? an statim? an sol occidit super iracundiam tuam? an prævenis alloquendo? an ais : Non teneor illi loqui? in toties, quoties? an ais : Non semel, sed multoies id mihi fecit? an plenè? an dicis : Non odi llum, sed non possum ei esse familiaris?

FERIA III.

Petitio sexta, et septima.

I. *Et ne nos inducas in tentationem* (Matth. 6). Contracta debita elui petivisti; petis non contrahere iova. Versaris inter hostes potentissimos, homo fragilis, et concupicentiis tuis assiduè pulsaris. Unus ibi non sufficis : auxilium postulas, ut resistas. Examina quæ tuæ, quàm periculosæ sint tentaiones; et cogita de mediis obsistendi. De gratia ion dubita, eam *Deus facienti quod in se est, non iegat.* Sed adverte : *Facienti quod in se est.*

II. *Et ne nos inducas* (Ibid.). Non petis, non tenari, sed, non vinci. Tentari sæpe prodest, et ad neritum, et ad humilitatem, et ad fiduciam in Deum. Vinci, aut non vinci in tua est libertate. Sed Deum irrides, si petis, ut te liberet, et teipsum nducis in tentationem : non minùs, quàm qui seip-

sum in fluvium præcipitaret, et oraret Deum, ut non madefieret. Non ergo seriò petis, nisi teipsum adducas ab his, per quæ induceris ad consensum.

III. *Sed libera nos a malo* (Matth. 6). Qui nullum specificat, omne malum intelligit, prout adversatur saluti : sive id sit corporis, sive animæ. Quanquam corporis mala, non sint ex se, sed ex fragilitate tua, saluti adversa. Vide nè opere obsistas ei, quod petis, per tuam acediam, aut teporem. Fortè vis, et non vis, piger; fortè procrastinas, aut fingis impossibilitatem; aut dicis : *Leo est foris* (Prov. 22), et ideo manum non adhibes.

FERIA IV.

Non thezaurizandum in terra, sed in Cœlo.

I. *Nolite thesaurizare vobis thesauros in terra* (Matth. 6). Id est : *Nolite diligere mundum* (1. Joan. 2). Intellige ergo de concupiscentia carnis, oculorum, et honoris. Et quare? quia mors ut *tinea demolitur,* et ut *fur effodit.* Ut amorem trajicias ad futura, memineris migrandum a præsentibus. Inde illa nondum constanter amas, quia his nimiùm afficeris. Sed si *hac nocte animam tuam* repetant *a te*, *hæc*, in quibus quiescebas, *cujus erunt* (Luc. 12)? Quid proderunt? imò quantum oberunt?

II. *Thesaurizate autem vobis thesauros in cœlo* (Matth. 6). Ibi est patria tua; illuc migrandum est : nisi præmittas thesaurum, æternùm exulabis. Non est tibi comparandus, sed hìc colligendus, eò transmittendus, ut te exspectet, et eo fruaris. At

on parum trasmittendum est : *thesaurus* sit oportet, t magna, ac pretiosa copia. Conclude ergo. 1. Nullım tempus, aut occasionem bene agendi prætereundam. 2. Magnis, ac eximiis operibus instandum.

III. *Ubi est thesaurus tuus, ibi est et cor tuum* Matth. 6). Quod æstimas, hoc amas, huic cor affiis. Amor enim æstimationem sequitur. Amans auem fit id, quod amat ; terrenum, si terram ; cœeste, si cœlum ; Divinum, si Deum. O infelix, si *tatuis cor tuum declinare in terram!* O insane, si morem quo unico pretio Deum tibi potes comparare, expendis ad emendum lutum! Intelligis hoc, t tamen adhuc cor tuum affigis creaturis.

FERIA V.

Oculus simplex, et nequam.

I. *Lucerna corporis tui est oculus tuus* (Matth. 6). Oculi nomine intelligitur Superior. Ut oculus dirigit ressus, et alias operationes corporis, ita Superior e. Ad oculi ductum sequuntur membra ; quomodo u Superioris ductum? Non utitur imperio oculus, on vi coactivâ, non minis in membra, et tamen equuntur. Superior tibi a Deo oculus datus est. Hunc crede colores discernere, te passionibus excæari. Assentire vel nutui. Examina te circa Reg. 33. Summarii.

II. *Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus uum lucidum erit* (Ibid.). Oculi nomine intellectum ntelligit S. Chrysost. hom. 15, in Imperf.. Hic *simplex* sit oportet, id est, non obfuscatus, non erro-

neis principiis imbutus, quæ a mundo, et carne suggeruntur : tunc omnis actionum series lucida, et Deo placens erit. Ab intellectu enim ducitur voluntas. Vide, quæ sint tua principia ; an simplicia, ad unum Deum tendentia? an duplicia ad Deum, et propria commoda? Conare, puris, veris, et simplicibus Deoque consentientibus principiis intellectum imbuere, et mundo, et carni non acquiescere.

III. *Si oculus tuus fuerit nequam, totum corpus tuum tenebrosum erit* (Matth. 6). Oculi nomine intentionem intelligit S. August. l. 2, de Serm. D. Hæc semper nequam est, quoties aliud respicit, quàm Deum. Sicut servus nequam, qui suo domino detrectat obsequia, alteri impendit ; multò magìs, si hosti. At tu hoc facis, quoties respicis vanitatem, et magìs tua commoda, quàm Dei gloriam. Expende ergo necessitatem, et utilitatem puræ intentionis. Fac ut hic oculus sit simplex, et purè in Deum propter Deum tendat.

FERIA VI.

Non serviendum duobus Dominis.

I. *Nemo potest duobus Dominis servire* (Matth. 6), dum diversa aut contraria imperant. Duos habes Dominos : unum legitimâ, alterum arrogatâ potestate? Deum, et sensum Deo rebellantem. Infelix homo, qui hunc non Dominum, sed tyrannum pateris, te quovis momento prementem! sed infelicior, quòd sponte pateris! Elige nunc, cui servias. Quid frustrà tentas utrique, quòd *nemo potest*. Dic ergo Deo : *Servus tuus sum ego* (Psal. 118).

II. *Unum odio habebit, et alterum diliget* (Matth.). Causa, cur non possis his duobus servire, est, uòd contraria imperent : unus ea, quæ amas, alter a, quæ odisti. Quis possit contraria jubentibus odem tempore parere? Quid jubet Deus? sensum pprimere, cupiditates frangere? etc. Quid sensus? ibi indulgere, frui creaturis, etc. Non potes ergo ervire utrique. Ergo legitimum adora, te ei deove : et *sub te* erit *appetitus* tuus, *et tu dominaeris illius* (Genes. 4).

III. *Unum sustinebit, et alterum contemnet* Matth. 6). Altera causa est ex parte tua : quia non otes simul idem velle, et nolle; deberes, si utrique ervires. Deberes nolle servire tuis cupiditatibus, uia unus sic jubet; deberes velle eisdem servire, uia alter imperat. Alterutri ergo renuntiandum st. Elige, quem vis! Ipsa nomina Dominorum sufiiciunt, ut determines.

SABBATO.

Ponenda temporalium sollicitudo, regnum Dei quærendum.

I. *Ideo dico vobis : Ne solliciti sitis animæ vestræ, quid manducetis : neque corpori vestro, quid induamini* (Matth. 6). Nimiam circa corpus et ejus necessaria sollicitudinem prohibet : 1. quia non minùs inutilis est, quàm si quis vellet *adjicere ad staturam suam cubitum unum*. 2. Quia cura hæc nimia derogat curæ animæ, quæ potior esse debet : *Nonnè anima plus est quàm esca?* Quid ergo sollicitus es

tantopere de loco, de functione, de tuis commoditatibus? Quo plùs angeris circa ista, minùs animæ provides. Et quàm parvâm habes animæ curam? Expende quantò pluris sit anima.

II. *Scit enim Pater vester, quia his omnibus indigetis* (Matth. 6). Docet horum curam Deo remittendam, qui pascit aves, qui vestit lilia. Ille enim scit, non scientiâ speculativâ, sed scientiâ Paternæ providentiæ. Tua sollicitudo hìc, aut ibi saniùs vivendi, hoc, aut illud munus ob sanitatem non suscipiendi, est argumentum diffidentiæ. Nonnè *hæc omnia gentes inquirunt*, quæ fidem non habent? Conjice te ergo in providentiæ Divinæ *sinum, quoniam ipsi cura est de te* (1. Petr. 5).

III. *Quærite ergo primùm regnum Dei, et justitiam ejus* (Matth. 6). Regnum Dei est gloria ejus, et beatitudo nostra. Justitiæ verò nomine intelliguntur media a nobis ponenda. Huc ergo prima vertenda cura; aliàs curam hujus postponis alteri curæ. Sed si postponis, certò non acquires. Non potes enim Deo placere, si minoris æstimes, quæ ipse mandat pluris æstimanda. Unde fit, ut gratias subtrahat. Deinde tu ipse in id magìs laboras quod pluris æstimas. Si ergo sit alterius rei, quàm regni cœlorum potior æstimatio, in eam convertes laborem. At nonne stultum est Dei gloriæ et cœlo aliud præponere? Sit ergo prima tua cura, quam Jesus mandat. In finem, ad quem creatus es, respice; in media indefessè incumbe.

DOMINICA XII. POST PENTECOSTEN.

Vitandum judicium temerarium.

I. *Nolite judicare, ut non judicemini* (Matth. 7).)eus non creavit te judicem alterius, sed socium. *Pater) omne judicium dedit Filio* (Joan. 5). Qui judicat, ejus jurisdictionem sibi arrogat. Justitia postulat, ut, qui non probatur malus, præsumatur onus esse. Charitas exigit, ut, quidquid potes, in neliorem partem interpreteris. Vide quantùm peccetur uno judicio temerario. Examina teipsum, an t tu judicium Dei tibi arroges. Melius feceris, si eipsum judicaveris, ut non judiceris.

II. *In quo enim judicio judicaveritis, judicabimini* (Matth. 7). Hæc pœna est temerè judicantium. usto judicio permittit Deus, ut pariter tales aliorum judicia patiantur. Imò ut in eos defectus incidant, quos aliis appingunt: *Quid judicas fratrem uum...? Omnes stabimus ante tribunal Christi* Rom. 14): et tantò rigidius feremus judicium, uantò rigidiùs proximum quisque judicaverit. *nexcusabilis es, o homo omnis, qui judicas* (Rom. 2).)uid gravius? Time ergo et Dei judicium; et cùm *nusquisque* nostrûm *pro se rationem reddet Deo* Rom. 14), causæ tuæ disponendæ potius invigila.

III. *Hypocrita, ejice primùm trabem de oculo tuo, t tunc videbis ejicere festucam de oculo fratris tui* Matth. 7). En remedium tollendo judicio: tuos ose defectus inspice; si bene perpendas, graviores nvenies. *Tuorum tibi conscius peccatorum, quo-*

modo potes de alterius judicare peccato (S. Ambr. in Psal. 118)? Si reipsa bonum est, quod malum judicas, agnosce quanta tua sit sic judicantis malitia; si dubium est, quare in pejus interpretaris? si apertè malum est, *excusa intentionem, si opus non potes*, ait S. Bern. ser. 4. in Cant.; *puta ignorantiam, puta subreptionem, puta casum.*

FERIA II.

Commendatur oratio.

I. *Petite, et dabitur vobis; quærite, et invenietis; pulsate, et aperietur vobis* (Matth. 7). Medium hoc est ad gratiam, et ad gloriam. Eges gratiâ? *pete* per humilem orationem; *quære* per debita media orationi conjuncta; *pulsa* per longanimitatem. Hinc tuam orationem inspice, qualis sit : an satis humilis? an ex agnitione propriæ miseriæ procedat? an ita quæras? Petis fortè humilitatem, sed non vis humiliationem; paupertatem, sed non vis ullum rerum defectum; patientiam, sed non vis doloris sensum, etc. Hoc verò ipsum est idem velle ac nolle, petere ac rejicere. Agnosce tuam stoliditatem, deprecare, et statue id observare. *Si quæritis, quærite; convertimini, et venite* (Isai. 21).

II. *Omnis enim qui petit, accipit; et qui quærit, invenit, et pulsanti aperietur* (Ibid.). Hic effectus orationis est certus, et infallibilis, quia Deus promisit. Crede, et confide. Modò velis ordinatâ voluntate, hoc est, id, quod vult Deus : quia si aliud velis, vis ut ægrotus, quod nocet. *Quodcunque petierimus secundùm voluntatem ejus, audit nos*

(1. Joan. 5). At hoc semper obtinebis, seu concedat Deus, quod petis, seu neget : dat enim æqui valens, quòd magìs prodest. Fortè non sic orasti, sed divinam ad tuam flectere, non tuam divinæ voluntatem subdere voluisti. Grandis hic error est; non fiducia, sed præsumptio.

III. *Si vos, cùm sitis mali, nostis bona data dare filiis vestris, quantò magìs Pater vester...., dabit bona petentibus se* (Matth. 7)! Argumentum hoc est, quo nostram firmat fiduciam Divina bonitas, et ejusdem amoris in nos propensio Paterna. Filios per adoptionem nos suos fecit, se Patrem. Ut Deus et Pater scit, potest et vult quod nobis prodest. Nec aliud velle potest, nisi nos eum cogamus. Nonne id millies in te præstitit? Quantùm tam bono Deo debes! Quid posthac in eum fiduciæ concipies?

FERIA III.

Angusta, et spatiosa via.

I. *Lata porta, et spatiosa via est, quæ ducit ad perditionem* (Matth. 7). Homo dum vivit, in via est, non in termino. Sed in via quàm multi errant! O miseri in æternum! *Est via, quæ videtur homini justa, novissima autem ejus deducunt ad mortem* (Prov. 14). Via lata est, quæ non constringitur lege Dei, et ratione : et abit in effusionem sensuum. *O quàm multi ambulant per eam!* O anima mea, quàm diu ambulasti hanc viam? regredere tandem ab errore : arcta concupiscentias tuas intrà terminos Legis, ac rationis. Prospice, quia via cupidatum tuarum, in qua es, *ducit ad perditionem.*

II. *Quàm angusta, et arcta est via, quæ ducit ad vitam, et pauci... inveniunt eam* (Matth. 7). Via cœli angusta est, quia non admittit id, quod libet, sed quòd licet : non potes per eam ire cum jumentis tuarum passionum, cum sarcinis cupiditatum : solus cum solo Deo incedere debes. Non admittit dilatationem pompæ, non comitatum honorum. Abrenuntiandum omnibus, si hanc ingredi velis. O miser, tandem adverte, quàm procul ab ea fueris. *Pauci inveniunt eam*, et tu non fuisti inter illos. Fatuus splendor rerum terrenarum perstrinxit tibi oculos animi; passiones excæcarunt, ut non videres.

III. *Contendite intrare per angustam portam* (Luc. 13). Per latam ut eas, non est contendendum; naturali impetu raperis. O misera conditio tua, nisi in adversum labores. Per angustam, ut penetres, magnâ contentione est opus; vis tibi inferenda, ut seriò velis, seriò opereris; detruncandæ passiones, et affectus ad creaturas; abjiciendæ sarcinæ honoris, et amoris proprii, etc. Visne hæc? ut velis, respice finem, quia hæc *ducit ad vitam*.

FERIA IV.

Cavendum a falsis Prophetis.

I. *Attendite a falsis Prophetis* (Matth. 7), seu Doctoribus. At qui sunt hi? In teipso, concupiscentiæ, pravi affectus, amor proprius, et creaturarum. Quantæ ab his falsitates? bonum esse, æsti-

ıari ; malum, contemni : bonum, solatia a creatu-
is captare ; malum, negligere, etc. Extra te sunt
yscoli amici, quorum exempla sequeris, tanquam
ıces veritatis, a quibus discis Superioribus resis-
ere, parva non æstimare, tibi indulgere, etc. Et
onne horum Doctorum principia es secutus? sed
uo tuo damno? Volesne etiam in posterum?

II. *Veniunt ad vos in vestimentis ovium, intrin-
ecùs autem sunt lupi rapaces* (Matth. 7). Nullum
ıalum, apertâ facie venit, sed speciem boni indu-
it. Quàm facilè ergo illudit, nisi intellectus sit
urus, et defæcatus, et fidei, ac virtutum princi-
iis assentiatur ; nisì animus contra laxorum verba,
t exempla sit obfirmatus! O miser! nonne exper-
us es lupos, quos credebas esse oves? saltem
unc damno tuo sapiendum est. Non attende in
osterum, quid blandiatur externè, sed quid in re
psa sit, quò ducat, quid sequatur.

III. *A fructibus eorum cognoscetis eos* (Ibid.) Sicut
rborem nosti. Expende non nihil, quos in te tulit
ructus amor tuì, amor creaturarum : nonne eos
uos Deus nauseat? Quos tulerunt familiaritates
axorum : nonne eos, qui in tua conscientia ver-
nem alunt? Agnoscis hoc, et non emendas? Time
è excidaris : Nam *omnis arbor, quæ non facit
ructum bonum, excidetur, et in ignem mittetur.*

FERIA V.

De facienda Dei voluntate.

I. *Non omnis, qui dicit mihi : Domine, Domine, intrabit in regnum cœlorum ; sed qui facit voluntatem Patris mei* (Matth. 7). Non probat eos 1. qui opera quædam præstant ex se bona, ex devotione, sed omittunt ea, quæ sunt ex obligatione. Non probat, 2. multa dicere, et pauca facere ; multa de Deo cognoscere eximia, et pro illo pauca velle. Nonne ex horum numero es? scis, et dicis de Deo, de virtute multa : sed quid præstas? In angustiis clamas : *Domine, Domine* ; sed quid adhibes tuæ operæ?

II. *Qui facit voluntatem Patris mei, qui in cœlis est, ipse intrabit in regnum cœlorum* (Ibid.) Effatum est infallibile : aliâ viâ non intrabis, quàm faciendo voluntatem Dei. Sed quæ est voluntas Dei? hanc per Superiores indicat. *Qui vos audit, me audit* (Luc. 10). Hanc regulæ manifestant, quæ non sunt inventum hominis, sed Dei. *Nisi custodieris, et feceris omnia verba legis....., augebit Dominus plagas tuas,....; quoniam non audisti vocem Domini Dei tui* (Deut. 28). Vide, num facta tua voluntati Dei consentiant. Quomodo te habes ad Superiorum dispositiones? quomodo ad regulas?

III. *Multi dicent mihi in illa die : Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, et... dæmonia ejecimus? etc.* (Matth. 7). *Tunc confitebor illis : quia nunquam novi vos.* Docere, peccatores absolvere, motus magnos in populo ciere, sunt

ratiæ gratìs datæ. Si hæc tantùm ad Deum adfe-
as, audies : *Non novi vos*. Ergo aliud a te postulat
eus, quod aliquo modo tuum sit, tuam coopera-
onem, tua merita. O quàm egenus es hactenùs!
ane coram Deo comparebis? Adde quod potes :
am *et si feceris quidquid potes*, adhuc *servus inu-
lis eris*. Deus tamen non ultra id, quod potes, a
e exiget.

FERIA VI.

Mundatur Leprosus.

I. *Ecce Leprosus veniens, adorabat eum dicens :
omine, si vis, potes me mundare* (Matth. 8).
onfitetur Dominum, credit omnipotentem, fate-
ır voluntatem potentiæ æqualem; neque ait :
Iunda me; sed desiderium sanitatis ejus voluntati
ıbmitit. Agisne ita cum Deo tuo? exercesne actum
dei, cùm quid petis? credisne esse Dominum?
osse tibi pro arbitrio concedere, vel negare? sub-
cisne te, et petita tua, ejus dispositioni, cum plena
esignatione? Ita verò agendum : aliàs petis, quod
on vult.

II. *Extendens* Jesus *manum, tetigit eum, dicens :
olo, mundare* (Ibid.). O prompta Jesu mei be-
ignitas! O si, dum me in sancta Eucharistia tangit,
icat : *Volo, mundare* a lepra animæ tuæ! Ostendit
e æquè velle, quod rogatur, ac potest. Ergo in iis,
uæ spectant ad salutem animæ, *nè dixeris : Per
eum abest* (Eccli. 15). Non dicas : Vellem, sed
eus non dat mihi gratiam. Non dat? an quia non
otest? Hoc non credis. An quia non vult? falsum
st. Non vult quidem per miraculum; vult tamen

cum conditione tuæ cooperationis. Tuum ergo est conditionem implere, ut absolutè obtineas. At hic est infirmitas tua.

III. *Et confestim mundata est lepra ejus. Et ait illi* Jesu : *Vide nemini dixeris* (Matth. 8). S. Amb. l. 5. in Luc. *Præcipitur*, inquit, *nemini dicere, ut doceret non vulganda nostra beneficia*. S. Chrysost. hom. 69. ait : *Docens, quàm esset alienus ab aura gloriæ, et jactantiæ pompa.* Disce hoc et tu : noli aucupari inanes ventos : noli teipsum prædicare, sed Jesum, a quo habes, si quid in te est, quod laudem meretur.

SABBATO.

Sanatur servus Centurionis.

I. *Accessit ad eum Centurio, rogans eum : Domine, puer meus jacet in domo paralyticus, et malè torquetur* (Matth. 8). Dominus orans pro servo, confundit eos, quibus est potior cura canis, quàm servi. Hoc tu indignum reputas, sed æquè indignum est, quòd potior sit tibi cura corporis, quàm animæ. Nonne hæc jacet paralytica? scis quid agendum : sed ut agas, non est nervus generosæ voluntatis. Hujus defectu quàm parum es progressus! Nec plus spera, nisi emendes.

II. *Ait illi* Jesus : *Ego veniam, et curabo eum* (Ibid.). O prompta Jesu mei benignitas! vides infirmitatem meam, Domine; dic etiam mihi : *Ego veniam, et curabo eum.* Discam proximi mei necessitatibus, ac morbis promptè advolare. Respondens Centurio, ait : *Domine, non sum dignus, ut intres sub tectum meum.* Agnosce viri humilitatem. Con-

ipe vilem de teipso opinionem, non ægre feres ontemni. Quod quisque de se sincerè judicat, ab liis judicari, et dici non horret. Quid dicis, quano Jesus sub tectum animæ tuæ venit? sed quandiu urat sensus ille humilitatis? O turpis, in toties epetito proposito, inconstantia!

III. Jesus *miratus est, et sequentibus se dixit...: Jon inveni tantam fidem in Israel* (Matth. 8). Miraur fidem Gentilis hominis; præfert eam Judæis ognitione Dei illuminatis. Addit multos venturos b Oriente, et Occidente ex gentibus ad regnum ei, et filios regni ejiciendos. Quot sunt ex iis ipsis, uos tu contemnis, qui te virtute superant? Amore, æstimatione tuî deciperis. Time, qui per vocatioem religiosam destinatus es filius regni, ne excias, et alius subintret. *Vade, et sicut credidisti, fiat ibi. Et sanatus est puer in illa hora.* Vide, quid osset fiducia cum humilitate apud Deum.

DOMINICA XIII. POST PENTECOSTEN.

Filius Viduæ suscitatur.

I. *Cùm appropinquaret portæ civitatis, ecce deunctus efferebatur, filius unicus matris suæ; et hæc idua erat* (Luc. 7). Filius unicus, ætate et opibus oridus, inopinato moritur. Quis vitæ fidat? Hoc dolescentibus cogitandum sæpe. Plures moriuntur venes, quàm senes : sed sæpe imparati, quia spes itæ, quæ lactat, decipit. Quid si hæc esset hora nigrandi? Hoc age, quod ageres, si certò id scires. ntervenit Jesus, non casu, sed destinato. O bonias! quoties et tecum id egit? Offendit eum *in porta*

civitatis, ubi olim judicia celebrabantur. Mors porta æternitatis est. Hìc judicaberis. O JESU, hìc adsis!

II. *Dominus, misericordiâ motus..., dixit illi* (*Matri*) : *Noli flere* (Luc. 7). Habes, anima mea, Deum, cui proprium est misereri. In hoc figenda spes : ab hoc solo petendum solatium. *Noli flere.* Quæ defles perdita, amasti possessa. Quid amas, quæ pereunt? flebis olim amasse. Id ama, quod est æternum, quod perdere non potes, nisi sciens rejicias.

III. *Et accessit, et tetigit loculum,...; et ait : Adolescens, tibi dico, surge* (Ibid.). Hæc in animam tuam per peccatum mortuam agit Deus : *Accedit* per gratiam prævenientem. Unde enim aliàs de tuo resurgeres? *Tangit* te, vel timore, vel spe futurorum. Inclamat per tot inspirationes, *surge.* Ecce, opus Dei est, quòd resurgas. Jam autem, quid tuum, adverte. 1. *Hi autem, qui portabant, steterunt.* Animam tuam portabant indomitæ passiones : jam stare illas oportet, et reprimi. 2. *Resedit, qui erat mortuus :* debes te erigere ad æterna. 3. *Et cœpit loqui* cum Christo, gratias agere, laudare, etc.

FERIA II.

Joannis Baptistæ ad Christum legatio.

I. *Joannes..., mittens duos de discipulis suis, ait illi : Tu es, qui venturus es? an alium exspectamus* (Matth. 11)? Unde mittit? ex carcere. Ergo nec in periculo capitis omittit officium sibi demandatum. Quæ molestia tam levis, quæ cogitationes tuas non avocet a Deo? 2. Non sui causâ quærit, qui Chri-

tum jam digito demonstraverat, sed discipulorum, t eis ansam præbeat illi adhærendi. En zelus aniarum, et dexteritas lucrandi. 3. Quære etiam ex e, an JESUM, an alium exspectes? an spem tuam ex ntegro in eo ponas, an in creaturis, etc

II. *Euntes renuntiate Joanni, quæ audistis et idistis* (Ibid.). Quid hoc ad quæstionem? seipsum sse, non verborum jactantiâ, sed rerum exhibiione probat. Eo ipso enim tempore, quo aderant oannis discipuli, curabat cæcos, claudos, leprosos, urdos, excitabat mortuos, et pauperibus prædicaat. His factis respondet. Profiteris te imitari Chritum? operibus hoc probandum est, non nudis veris asserendum. *Qui interrogabit opera vestra* (Sap.), non pascetur verbis. Cura, ut opera vocationi espondeant.

III. *Beatus est, qui non fuerit scandalizatus in ne* (Ibid.). Hoc adjecit, ut Joannes ansam sumeet præmuniendi discipulos, et de sua eos Pasione instruendi, ne eo tempore scandalizarentur jus humilitate, opprobiis, morte. Sed etiam tuâ causâ dicitur, ne qui imitator vis esse JESU, pudeat e ejus humilitatis, contemptûs, patientiæ, etc. Verè enim scandalizaris, et offenderis his, qui post antum exemplum hæc fugis.

FERIA III.

Joannes a Christo laudatur.

I. *Quid existis in desertum videre? arundinem vento agitatam?... hominem mollibus vestitum? etc.* (Matth. 11). Ex occasione quæstionis factæ, pote-

rant existimare turbæ Joannem, qui Christum Messiam prædicaverat, jam mutasse sententiam, aut saltem dubitare. Laudat ergo eum a constantia sententiæ, quòd non sit *arundo vento*, huc illuc *agitata ;* et a dura educatione, quæ multum conducit ad animi firmitatem. Oppone hìc tuam inconstantiam : surgis; incipis domare passiones, desistis; proponis rectè agenda, sed cùm agendum, omittis; recedis a creaturis, mox iterum accedis. Dole, emenda.

II. *Etiam dico vobis, et plùs quàm Prophetam. Hic est enim, de quo scriptum est : Ecce ego mitto Angelum meum ante faciam tuam* (Ibid.). Plus *quàm Propheta*, quia Christum non prædixit, sed monstravit : *Angelus*, ab eodem officio Præcursoris ritè administrato. Ita fidelem servum Christus non laudat, nisi ab officio : et hoc est verè laudari. Non qui officium majus gerit ille laudabilior est, sed qui suum exactiùs administrat. Quid ad te de aliis? tuum, quod obedientia imponit, adimple. Hocne curas? vide, quo deficias; et quantum vis a Deo laudari, tantum fidelis esto.

III. *Inter natos mulierum non surrexit major Joanne Baptistâ* (Ibid.). Eximia Joannis laus! sed quâ dignum se præstitit. Non potest Deus laudare nisi quòd dignum est laude. At, ut dignus sis, Deus facit quidem, sed non sinè te. Placeret tibi, si laudareris a Christo ; obtinere potes, si Joannem animi constantiâ, asperitate vitæ, seu mortificatione tui, zelo Christum glorificandi, Angelicis moribus imiteris.

FERIA IV.

Magdalenæ conversio.

I. *Mulier, quæ erat in civitate peccatrix, ut cognovit, quòd* Jesus *accubuit in domo Pharisæi, attulit alabastrum* (Luc. 7). Magdalena, ob vitæ licentiam, erat urbis scandalum. Deus, qui non vult mortem peccatoris, movit illam internè. Ita bonitas illam amat, etiam cùm offenditur. Ut cognovit fide Deum, illustratione seipsam, et sua peccata, prudentiâ occasionem opportunam : statim sinè dilatione accurrit, sinè respectu domûs alienæ, hominum præsentium, convivii. Quanta te docet! exercere sæpius fidem, cognoscere teipsum; arripere primam boni occasionem; capere generosas resolutiones; non respicere homines, cùm de salute tua agitur. O si hæc observasses hactenùs!

II. *Et stans retro secus pedes ejus, lacrymis cœpit rigare pedes ejus, et capillis capitis sui tergebat*, etc. (Ibid.). *Retro.* Ex humili confusione declinat oculos Christi, at convivarum non pensi habet. At tu si confunderis, oculos hominum declinas. Hæc est tua superbia. Quæ ex amore, et dolore, lacrymarum copia, ut potuerit Christi pedes lavare? Quàm modicus ergo tuus amor, et dolor, qui nec guttam ebullit! at vide, ut eum accendas motivo tantæ bonitatis Dei.

III. *Et osculabatur pedes ejus, et unguento ungebat* (Ibid.). Omnia peccatorum instrumenta coegit in obsequium. O si et tu, *quod tibi turpiter exhibuisti, jam Deo laudabiliter offeras; et quod in te habuisti oblectamenta, tot de te invenias holocausta*

(S. Gregor. homil. 33). At Christus interim mundabat Magdalenæ animam; extinguebat amorem creaturarum, etc. In hoc tu mille lacrymas funde, ut tandem tui, et rerum creatarum amor extinguatur.

FERIA V.

Christus defendit Magdalenam.

I. *Pharisæus... ait intra se, dicens : Hic si esset Propheta, sciret utique, quæ et qualis est mulier, quæ tangit eum : quia peccatrix est* (Luc. 7). Uno judicio, quot errores committit? 1. Christum non esse Prophetam. 2. Christum ignorare statum Magdalenæ. 3. Magdalenam jam contritam, esse adhuc peccatricem. 4. Christum debuisse hanc mulierem repellere. 5. Immundum fieri justum, si tangatur a peccatore. Errat, qui temerè alium judicat, et quàm graviter? Tu teipsum ad censuram revoca. De alio, si Christum in ejus persona intuearis, meliora senties.

II. *Vides hanc mulierem? Intravi in domum tuam, aquam pedibus meis non dedisti : hæc autem, etc.* (Ibid.). Sub judicium Pharisæi venerat et Christus, et Magdalena : hujus patrocinium suscipit, de se tacet; sed et Magdalena tacet. Sile, si cujuspiam murmure tangeris : Deus pro te loquetur : quia ipsa veritas est, non ita, ut homines. Videt, quod es : non quod alter judicat. Hujus judicium time, non hominum.

III. *Remittuntur tibi peccata* (Ibid.). Quid senserit ad hæc verba Magdalena! O solatium! sed quod a dilectione pendet : *Quoniam dilexit multùm*. O si

id et ego audire merear! mererer utique, si diligerem multùm. Nota : non parum, *sed multùm* diligendus est Deus, saltem appretiativè, ut creaturis omnibus præferatur. Itane amas? Pondera, quanta tibi tuî, quanta Dei cura : quis in res creatas, quis in Deum affectus. Non spera remissionem, nisi dederis dilectionem.

FERIA VI.

Ejicitur Dæmonium cæcum et mutum.

I. *Oblatus est ei Dæmonium habens, cæcus et mutus, et curavit eum, ita ut loqueretur, et videret, et stupebant omnes turbæ* (Matth. 12). Astutus dæmon eos occupat sensus, quibus est via ad fidem : *fides ex auditu* (Rom. 10) ; et ad cognitionem Dei : *invisibilia ipsius a creatura mundi, per ea quæ facta sunt, intellecta conspiciuntur* (Rom. 1). Ubi ergo via ad cognitionem Dei erepta, quæ boni spes superest? ergo cave, ne hos sensus tibi dæmon occupet. Audi verbum, quo erudiaris ; vide in creaturis increatum Deum. Benignitatem sanantis expende, quòd non rogatus præstat : quid faciet tibi, si ardenter roges? Scit murmuraturos Pharisæos ; quid tum? Si attendas hominum sermonibus, nunquam seriò Deo servies.

II. *Quidam autem ex eis dixerunt : In Beelzebub Principe dæmoniorum ejicit dæmonia* (Luc. 11). Invidia semper de optimo venenum sugit. Liberatum a dæmone negare non poterant : ergo id occultò pacto Christi cum dæmone tribuunt. Si Christo tam gravia imputantur, quid miraris leviora tibi affingi?

Esne Deo tuo sanctior? Id potius attende, quî Christus tulerit. Non ulciscitur cùm posset, non commovetur; confutat cum modestia calumniam: non esse dæmonum se invicem ejicere. Itane tu calumniis petitus, non sentis? mansuetè toleras? solius intuitu Dei refutas? an magis, nè tuus honor periclitetur?

III. *Si in digito Dei ejicio dæmonia, profectò pervenit in vos regnum Dei* (Ibid.). Ex eo, quòd Christus non ejiciat dæmonia in Beelzebub, infert quod ejiciat in virtute Dei: aliâ enim virtute non possunt. Vide, quàm præcludendus omnis diabolo in animam ingressus, cùm nullâ vi tuâ eum possis exturbare. Invigila ergo portis sensuum: quia per hos plerumque accessum habet. Nihil concede sensui, quod recta ratio non dictet concedendum.

SABBATO.

Signum Jonæ Prophetæ.

I. *Magister, volumus a te signum videre* (Matth. 12). Quæ impudentia! viderunt mortuos excitatos, morbos sanatos, cæcos et surdos restitutos, et signa quærunt: non ut credant, sed ut tentent. Idem tu cum Deo agis. Petis solâ ejus virtute fieri, quod in hac providentia facere non potest: intrare regnum Dei sinè violentia; liberari a tentatione sinè tua resistentia; virtutem aliquam sinè mediis a te adhibendis. Ita verò Deum tentas; et quæ tua est impudentia?

II. *Signum non dabitur ei, nisi signum Jonæ Prophetæ* (Ibid.). Id est signum suæ mortis: ut scias, sicut *Oportuit pati Christum*, et *ita* per violentiam

intrare in gloriam suam (Luc. 24); ita tibi non obventurum, nisi vim inferas. Ergo magnanimitate, et generosâ resolutione est opus. Et in hoc miser deficis. Vide quàm tepidæ sint tuæ resolutiones; et quid mirum, si nullus est effectus?

III. *Viri Ninivitæ surgent in judicio cum generatione ista, et condemnabant eam* (Matth. 12): quia Ninivitæ, licet Barbari et Gentiles, prædicante Jonâ, pœnitentiam egerunt. Tibi dici existima: seculares surgent, et te confundent, qui gratiam Dei non in vanum acceperunt, sed suâ cooperatione efficacem reddiderunt. Et quid tu agis, socors religiose? signa petis? Non est signum gratia vocationis? Non sunt signa tot inspirationes Dei, tot exempla, tot monitiones? etc.

DOMINICA XIV. POST PENTECOSTEN.

Qui sint Mater, et Fratres Jesu.

I. *Ecce mater tua, et fratres tui foris stant, quærentes te* (Matth. 12). S. Hieron. hic ait, hoc Christo nuntiatum ad insidias tendendas, *utrum spirituali operi carnem, et sanguinem præferat.* At Christus, quasi indignans, reponit: *Quæ est mater mea? et qui sunt fratres mei?* quasi diceret: cùm Dei negotium agitur, nihil mihi est cum matre. Existi et tu omnem carnis affectum? Nihil sanguini concedis in præjudicium Dei? Cave illud audias: *Qui amat patrem, aut matrem plus quàm me, non est me dignus* (Matth. 10).

II. *Et extendens manum in discipulos suos, dixit:*

Ecce mater mea, et fratres mei (Matth. 12). Greg. hom. 3. in Evang. : *Qui Christi frater, et soror est credendo, mater efficitur prædicando, si per ejus vocem amor Domini in proximi mente generatur.* Ecce virorum Apostolicorum dignitatem, qui spirituali modo Christi matres fiunt prædicando, convertendo, accendendo ad Dei amorem alios. Accende in te Apostolicum spiritum, ut hac dignitate potiaris.

III. *Quicunque fecerit voluntatem Patris mei, qui in cœlis est, ipse meus frater, et soror, et mater est* (Matth. 12). Vult Christus dicere spiritualem sibi cognationem intercedere cum iis, qui faciunt voluntatem Patris sui. *Una* enim, ait Chrysost. hom. 45. in Matth. *sola et vera necessitudo cum Christo est, ut voluntatem Dei facias* : ad quam sequitur amor tenerior. Vides pretium obedientiæ. Superior, Vicarius Dei est, a quo regitur : si quid imponit, nè te subtrahe. Hoc unum te moveat, amaberis a Christo.

FERIA II.

Parabola Seminantis, et seminati.

I. *Exiit, qui seminat* (Luc. 8). 1. Seminator Deus est, qui *exiit,* bonitate se communicando creaturis, potentiâ producendo, providentiâ gubernando. Mirare, et ama bonitatem, subde te potentiæ, committe providentiæ. 2. Seminator Christus est, *exiit a Patre, et venit in mundum,* ex amore nostri incarnatus : agnosce amorem, et redde. 3. Est quisque vir Apostolicus, qui exit ad promixi curandam salutem. Hìc zelo, et solidâ virtute opus est : ne dum

quærit alienam salutem, perdat suam. Vide quantopere in tua vocatione solidas virtutes tibi debeas comparare : quæ desint.

II. *Seminare semen suum* (Ibid.). Semen sunt 1. Creaturæ; mundus, ager. In hoc et tu positus es. Memento Creatoris et gubernatoris tui. 2. Sanguis ac merita Christi, et inde profluentes gratiæ; terra est anima, tam sterilis, quam fœcunda : quia omnibus dantur. Admiranda Dei bonitas! miseranda tot animarum sterilitas! 3. Est doctrina Evangelica, inspirationes internæ; ager est intellectus, æquè etiam sterilis, qui præter cognitionem, non ulterius dirigit; ac fœcundus, qui voluntatem inclinat. Quantâ curâ excolendus intellectus supernaturalibus principiis! Quàm admirandæ inspirationes divinæ!

III. *Dum seminat, aliud cecidit secus viam* (Ibid.). Triplicis generis inutilis est terra : *Secus viam*, est anima ad creaturas effusa, intrà se non collecta, aperta obviis quibusque cogitationibus mundi, tanquam viatoribus, quæ conculcant bonas inspirationes. Unde nullus gustus; una orationis hora unus annus videtur, cujus finem vix exspectas, ut revertaris ad tua solatia. O misera anima, per quam omnia meant, præter Deum! *Sepi ergo viam tuam* horariâ, aut etiam frequentiore recollectione. Urge interdiu matutina proposita, etc.

FERIA III.

Continuatio ejusdem Parabolæ.

I. *Aliud cecidit supra petram; et natum aruit, quia non habebat humorem* (Luc. 8). Petrosa terra est anima jam indurata pravis habitibus, assueta vivere secundùm sensum: cui ideo non est, nisi modicus devotionis succus, ac inde mille proposita, et agnitæ veritates, non unam agunt radicem; quovis affectu amoris, timoris, humani respectûs, etc., exsiccantur. Talis semper incipit, et incipiendo desinit. Si talis es, quid facies, cùm venerit Pater familias, et ab agro suo fructum requiret? Conclude, quàm studere debeas pravis habitibus edomandis.

II. *Aliud cecidit inter spinas, et simul exortæ spinæ suffocaverunt illud* (Ibid.). Spinosa terra est anima negotiis immersa, et curis inutilibus obruta; cui cura suì, Dei et æternitatis est postrema: quæ agnoscit veritates supernaturales, sed ob alias curas, v. g. studiorum, aut officii, sibi tempus non assumit eas maturandi. Infelix anima, in qua suffocatur spiritus Dei! cui studia, vel nimius cum proximo citra necessitatem agendi affectus tempora Deo danda suffuratur? Intelligis, quàm omnes alias curas moderari debeas?

III. *Aliud cecidit in terram bonam, et ortum fecit fructum* (Ibid.). Addit Matth. c. 13. *aliud centesimum, aliud sexagesimum, aliud trigesimum.* Hæc est anima bona, et optima, opposita tribus prioribus; quia *audit verbum Dei* cum gustu; quia

intelligit illud expendendo, et dirigendo ad praxim; *fructum* adfert *in patientia*, sive constantia, superando difficultates. Talis esse debes, terra optima, quam nulla prætereat particula boni, quâ totis viribus nitaris ad virtutem, ut Deo placeas; nec contentus sis, fructum dare trigesimum, sed connitere ad centesimum, hoc est ad *majorem* et semper *majorem Dei gloriam*.

FERIA IV.

Parabola Zizaniorum.

I. *Seminavit bonum semen in agro suo. Cùm autem dormirent homines, venit inimicus ejus, et superseminavit zizania* (Matth. 13). Quæ seminat Deus, etiam in terra optima, corrumpere nititur diabolus, mundus, et caro: idque tam artificiosè, ut dum sunt in herba, sive in principio, non distinguas facilè granum bonum a zizaniis ob amorem proprium, qui falsis veri colorem inducit. Expende, si quæ habes bona, quantis sunt mixta malis, respectibus humanis, intentione minus purâ, amore proprio? Et hoc fit, dum *dormiunt homines*: quando non seriò sibi ipsis invigilant. Quàm ergo in omnem partem vigilandum!

II. *Cùm autem crevisset herba, et fructum fecisset, tunc apparuerunt et zizania. Accedentes autem servi Patris familias dixerunt ei: Domine, nonnè bonum semen seminasti in agro tuo? unde ergo habet zizania? Et ait illis: Inimicus homo hoc fecit.* (Ibid.). Ad te dici existima: Videbaris bonum semen in herba tirocinii, jam apparent in te zizania,

et cadit spes illa, quæ de te habebatur. Quo animo hoc exciperes? Ab inimico homine : 1. a te ipso, qui nimis amori proprio indulsisti; 2. a sociis; adjunxisti te iis, in quibus plùs levitatis, quàm spiritûs : hinc eorum mores contraxisti, etc.

III. *Servi autem dixerunt ei : Vis, imus, et colligimus ea? Et ait : Non, ne fortè colligentes zizania, eradicetis simul et triticum* (Ibid.). Vide patientiam Dei, et superiorum cum tuis defectibus. Tolerant subinde eos, nè omnino eradiceris, cum spe tamen emendationis. Hæc si non sequatur, quàm timere debes, nè *in tempore messis*, seu mortis, dicat Deus : *Colligite primùm zizania, et alligate ea in fasciculos ad comburendum* igne purgatorii. Non blandiaris tibi, esse modicum, quod igni detur : fortè tunc videbis immanes fasces lolii, parum tritici. Si hoc sanctè timueris, tunc firmiùs sperabis.

FERIA V.

Parabola grani Sinapis.

I. *Simile est regnum cœlorum grano sinapis, quod accipiens homo, seminavit in agro suo; quod minimum est omnibus seminibus* (Matth. 13). Granum hoc, sunt Evangelicæ veritates. Quàm viles mundo, et abjectæ! Beatos esse pauperes, et qui persecutionem patiuntur : Divitias esse spinas : Jugum Christi esse suave, etc. Sed seminandæ sunt in animam, per vivam earum apprehensionem, et ruminationem. Dic mihi : Quare *desolatione desolata est omnis terra* animæ tuæ? quia *non recogitas*

corde (Jerem. 12). Noli eas æstimare secundùm carnem, ut hactenùs æstimasti.

II. *Cùm autem creverit, majus est omnibus oleribus, et fit arbor* (Matth. 13). Hæ veritates, si eas in bono corde semines, et intelligendis studeas, crescent in arborem ferentem fructus dulces gutturi JESU, fructus honoris, et honestatis; dum è contra, falsa mundi et carnis principia ferunt fructus turpitudinis. Attende, quàm hoc verum sit; et tantò magìs penetra verum et genuinum sensum dogmatum Christi, cum desiderio practicandi.

III. *Ita, ut volucres cœli veniant, et habitent in ramis ejus* (Matth. 13). Volucres intellige, sanctos affectus unionis cum Deo, qui, cùm benè intellecta est Christi doctrina, in animo oriri solent. Hinc enim est studium placendi Deo, omnem ejus voluntatem implendi, non minùs in arduis, et adversis, quàm in facilibus, et prosperis. Hinc collige, cur tu tam generosis actibus careas.

FERIA VI.

Parabola Thesauri, Margaritæ, et Sagenæ.

I. *Simile est regnum cœlorum thesauro abscondito* (Matth. 13). Hic est religiosa perfectio ob copiam gratiarum : sed absconditus ab oculis mundi, et imperfectorum, qui non æstimant. *Qui invenit..., abscondit.* Non quæris, ut invenias? *Præ gaudio illius vadit.* Non habes tuum gaudium in rebus ad perfectionem spectantibus; sed adhuc in vanitatibus, in oblectamentis sensuum? *Vendit universa quæ habet, et emit agrum illum.* Non re-

linquis omnia? adhuc tibi, per amorem proprium, adhuc creaturis adhæres? sed quid tandem reperies in manibus tuis?

II. *Simile est regnum cœlorum homini negotiatori, quærenti bonas margaritas* (Matth. 13). Negotiator es, cui dixit Deus : *Negotiamini dum venio* (Luc. 19). Sed qualis? scruta mundi quæris? an margaritas cœli? Margarita optima, charitas Dei est, seu unio cum Deo. Hanc ut obtineas, quid agis? Ille, abiit, et vendidit omnia, quæ habuit. Abire te oportet a teipso, a rebus creatis abstrahendus affectus, qui obstat perfecto amori. Quàm parum id hactenùs fecisti? Ideo friget cor tuum. O si saltem ab nunc id præstes!

III. *Simile est regnum cœlorum sagenæ missæ in mare, et ex omni genere piscium congreganti* (Matth. 13). *Sagena est* Christiana quævis, et religiosa Congregatio, qua a Deo boni et mali, seu tepidi religiosi in mari hujus mundi capiuntur. Es in sagena, noli tibi blandiri : non enim ideo bonus, aut tutus; sed tuo conatu, aut fervore fieri debes. Age id maturè, quia sagena sensim ad littus æternitatis trahitur. *Eligentur boni in vasa, mali autem foras mittentur.* Redde te dignum meliori sorte.

SABBATO.

Christus malè accipitur in sua patria.

I. *Et veniens in patriam suam, docebat eos in Synagogis eorum* (Matth. 13). De Nazareth sermo est, ubi vixit Christus usque ad trigesimum ætatis annum. Noluit hìc auspicari Evangelii prædicatio-

nem, quia illico contemptus fuisset, si a fabrili officina ad cathedram prosiliisset. Voluit ergo, comparatâ per alias civitates famâ, eorum animos ad se desiderandum, et acceptandum disponere. Quid ergo agis? removenda sunt impedimenta, et ponenda merita.

II. *Ita ut mirarentur, et dicerent : Unde huic sapientia hæc et virtutes? Nonne hic est fabri filius? etc. Et scandalizabantur in eo* (Ibid.). Gaudere eos decebat de concive suo, tantæ sapientiæ et potentiæ, tam ab aliis honorato, ut passim eum sequerentur : et ecce indignantur. Quantas gratias Nazaretho contulit? hìc incarnatus est, hìc habitavit, hanc exemplo suo erudivit. Et jam contemnitur, quia humilis couditionis est, quia fabri filius. Ita, mi Jesu, te pejus tractant, qui plùs debent. O ingrati! Recogita gratias, quas accepisti. Sed quomodo Deum tuum tractasti? si non verbis, certè factis sprevisti ejus doctrinam, dum eam sequi noluisti.

III. *Et ejecerunt illum extra civitatem, et duxerunt illum usque ad supercilium montis,..., ut præcipitarent eum* (Luc. 4). Quia noluit ibi miracula edere, uti fecerat in Capharnaum. Et hoc ex amore in patriam, quia sciebat nec miraculis credituros; nè ipsa miracula essent illis majoris pœnæ occasio. In te quot signa facit? quot gratias exhibet? Quàm curandum ~~est~~, nè sis tibi causa majoris pœnæ! Ingrate! toties eum ejicis extra civitatem, quoties gratiam non acceptas. Toties eum vis præcipitare, quoties imaginem ejus, teipsum inquam, in malum præcipitas.

DOMINICA XV. POST PENTECOST.

Mittuntur, et instruuntur Apostoli ad prædicandum.

I. *Euntes autem prædicate*, *dicentes* : *quia appropinquavit regnum cœlorum* (Matth. 10). Hæc est materia, de qua cum proximo est agendum. Ubique regnum Dei, et media quæ ad illud conducunt, inspira. Recide alias inutiles conversationes, quæ spiritum dissipant, quibus conscientiam tuam gravas, tempus inutiliter absumis, proximum non ædificas. Ut verè hæc cum proximo agas, assuesce eadem tecum agere, tibi ipsi regnum Dei, et media inculca, in meditationibus, in domestica conversatione.

II. *Infirmos curate* (Ibid.), solatio spirituali : *mortuos* Deo per peccatum *suscitate*, vel adhortatione, vel absolutione : *leprosos*, qui alios seu doctrinâ, seu exemplo inficiunt, *mundate*, inducendo ad pœnitentiam : *Dæmones*, pravas consuetudines, publica vitia, *ejicite*, et curate, ut nemo impunè peccet. *Gratìs accepistis*, *gratìs date*, non quærendo vestra commoda. Expende, an ita cum proximo egeris? an non hoc vocatio tua Apostolica a te exigat?

III. *Nihil tuleritis in via*, *neque virgam* (Luc. 9), quæ serviat ad vos, contra violentiam, defendendos : *Neque peram*, quâ cibaria deferatis; *neque panem*, etiam ad necessitatem; *neque pecuniam; neque duas tunicas* ad splendorem, et pompam. Ita suos amicissimos Deus tractat, quos vult sibi intimè conjunctos, ideo omnino a cura, et affectu ter-

enorum divulsos. Non eris ergo conjunctus Deo, isi sis abjunctus a creaturis. O miser! quid iis dhæres, quæ te dilaniant?

FERIA II.

Prædicit Apostolis persecutiones, quas passuri sunt.

I. *Ecce ego mitto vos, sicut oves, in medio luporum* (Matth. 10). Quod ovi inter lupos, hoc vobis eveniet. Magno et intrepido animo ad prædicandum Evangelium est opus. *Tradent enim vos in conciliis, t in synagogis suis flagellabunt vos..... Et eritis dio omnibus propter nomen meum.* Quis tibi est nimus ad ista? times? erige animum : cogita illud : *Ego mitto vos. Ego* qui te victorem coronabo, etc.

II. *Non est discipulus super Magistrum, nec servus super Dominum suum* (Ibid.). Quod te in omni persecutione animare potest, est exemplum Magistri et Domini tui Jesu. Quas non ille innocentissimus passus est persecutiones! Tune melior eris? Cogita hoc identidem, ubi quid tolerandum occurrit : Dominus meus est Jesus, ego servus. Quæ gloria mihi, si sors mea sit eadem!

III. *Nolite timere eos, qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere* (Ibid.). Concludit, pro gloria Dei, neque mortem timendam : hæc enim animæ nocere non potest. Esne tam generoso animo? O quàm felix, si vitam in ministerio gloriæ Dei ponas! Laudas alios, quibus hoc obtigit : cur ipse non desideras? At non adest tyrannus. Sis ipse

interim tuus, et occide in te, quod perniciosè vivit, nempe concupiscentias tuas.

FERIA III.

Monet Apostolos, ut affectu cognationis non impediantur.

I. *Nolite arbitrari, quia pacem venerim mittere in terram. Non veni pacem mittere, sed gladium* (Matth. 10). Pax quædam bona est, quam ascensurus in cœlum, reliquit Apostolis; quædam mala est, maximè Apostolicis viris, quæ innititur affectui cognationis. Hanc qui vult, Deo bellum indicit, qui vult eam ruptam. Cogita quantùm impediat hic affectus functiones Apostolicas. Quàm ægrè discedis a tuis? quàm ad eos absens anhelas? quàm facilè eorum gratiâ transgrederis regulas? quàm affligeris eorum afflictione? quàm leviter exultas eorum prosperitate? etc.

II. *Veni enim separare hominem adversùs patrem suum* (Ibid.). Gladius, qui separat hominem a patre, est lex amandi Deum super omnia. Hanc si observas, jam aliud nihil est, cui affectu adhæreas, quia totus amor huic impenditur. Nondum videris admovisse gladium passioni. Caro, et sanguis tibi multum persuadent. Hoc primùm præstandum erat, cùm religionem suscepisti, et necdum id agis. Ergo ad principia revolveris. Saltem jam sic incipe.

III. *Inimici hominis domestici ejus* (Ibid.). O quàm id verum est! quid tibi magis domesticum, quàm sanguine juncti? sed nonne hostes tui, qui inducunt, ut affectum, quem Deo debes, aut ipsis im

endas, aut cum ipsis partiaris? sed quo jure eum
eo subripis? Quis tibi magis domesticus, quàm
ipse? sed quis tibi major hostis? Expende, quan-
a te ipso vulnera acceperis, quàm palmaria.
uod faceres cum hoste, quem semel in tuam po-
estatem redigeres, hoc tecum age.

FERIA IV.

De iis, quos Christus pronuntiat non esse dignos se.

I. *Qui amat patrem, aut matrem plùs quam me, on est me dignus* (Matth. 10). Quòd talis sis, non ateberis. Faciam, ut deprehendas. Dic, amas)eum? amo, inquis. Super omnia? affirmas. Debes rgo, ut servias Deo, patrem aut amicum deserere; ebes frequentibus eorum visitationibus abstinere, uæ spiritum dissipant. Non possum, inquis, tam nurbanus esse. Vides, quid magis ames? et non imes horrendum illud fulmen : Non es dignus Deo?

II. *Qui non accipit crucem suam, et sequitur me, on est me dignus* (Ibid.). Similitudo morum, con-iliatrix est amorum. Sequatur ergo Christi mores, ui vult dignus esse amari. Universa Christi vita st crux perpetua. Nisi crucem tollis, non sequeris, on assimilaris, non amaris. Vides ergo crucis et nortificationis, non tantùm utilitatem, sed absolu-am necessitatem? O delicate! quàm terreris solâ rucis cogitatione! Age nunc, *si Christi esse vis, rucifige carnem tuam cum vitiis, et concupiscentiis uis.*

III. *Qui invenit animam suam, perdet illam et;*

qui perdiderit animam suam, propter me, inveniet illam (Matth. 10). Unicus ergo animam salvandi seu vitam obtinendi modus est, vitam perdere propter Deum. Perdis eam. 1. Si ita mortificationem Jesu in carne tua circumferas, ut vita Jesu manifestetur in te. Durum est hoc tibi, sed necessarium. 2. Perdis eam, si per amorem totus transeas in Jesum : ut dicas : *Vivo* ego *jam non ego : vivit vero in me Christus* (Galat. 2). Sed ô quam feliciter eum invenies, quia teipsum invenies in Christo !

FERIA V.

Jugum Christi suave suscipiendum.

I. *Venite ad me omnes, qui laboratis, et onerati estis, et ego reficiam vos. Tollite jugum meum super vos.* (Matth. 11). Quàm benignus Deus, qui invitat! quàm bonus, qui nos exonerat pondere peccatorum, quo usque ad infernum deprimimur! quàm amabilis, qui nos reficit, cùm in via deficimus! Sed quæ tandem est refectio? *Tollite jugum meum.* Ergo ita, mi Jesu, tuos reficis jugum imponendo! Omnino ita. Quia nullum potest esse solidum, et verum in vita solatium, nisi in Cruce Jesu, in qua sola nos *gloriari oportet.* Vide, miser, quàm erres, qui crucem fugis, et solatia aliunde mendicas, sed inania.

II. *Discite a me, quia mitis sum, et humilis corde, et invenietis requiem animabus vestris* (Ibid.). In Magistrum tuum se Christus offert : quem meliorem optas? claude mundo pseudo-magistro aures, et Jesum audi. Docet te invenire requiem animæ lassatæ in via iniquitatis, per mansuetudinem et

militatem, quarum istâ te Deo, et homini prop- Deum perfectè subjicis; illâ, injurias ultra sen-m non admittis. Hinc collige, cur jugum Christi i grave sit: quia illud non portas cum humilitate, mansuetudine; cur pacem animi aliquando amit-s, etc.

III. *Jugum enim meum suave est, et onus meum ve* (Matth. 11). Jugum vocat, vel legem Evangeli-m, vel adversitates et persecutiones, vel difficul-tem, quæ sentitur in lucta spiritûs adversùs car-m. Vocat *suum*, quia quantumcunque sit, illud biscum subit, gratiâ nos suâ adjuvando. *Conjun-re* ergo *Deo, et sustine* (Eccli. 2). Nec querere se grave, cujus potiorem partem Deus ipse sup-rtat. Generosâ hic resolutione est opus.

FERIA VI.

Joannes Baptista in carcere occiditur.

I. *Herodes natalis sui cœnam fecit Principi-s, etc. Cùmque introisset filia ipsius Herodiadis, saltasset, etc. juravit illi: Quidquid petieris, bo tibi, licèt dimidium regni mei* (Marc. 6). anti æstimat levem choream insanus, pro qua midium regni pollicetur! At major est insania, i pro una voluptatula renuntiasti regno cœlo-m, etc.

II. *At illa, præmonita a matre sua: Da mihi, quit, hìc in disco caput Joannis Baptistæ* (Matt. 4). Consilium petit ab hoste Joannis: quid mirum. mors ejus suggeratur? Pejus tu agis, si rerum gendarum consilium petas a mundo, a carne, a

tuis passionibus. Quoties tibi suggesserunt caput, non Joannis, sed Christi? quia quoties peccas, quantùm est in te, Christum occidis, quia ponis eamdem causam, ob quam occisus est. Stulte, rationem consule in rebus agendis, non appetitum.

III. *Et contristatus est Rex* (Marc. 6). Quia Joannem æstimabat, et suam insaniam advertit. Noli præceps esse in decernendo. Age omnia præmeditato, post acta non pœnitebit te. *Propter jusjurandum, et propter discumbentes, noluit eam contristare.* Timet violare temerarium et scelestum juramentum, non timet innocentis cædem. Non vult meretriculam contristare, et non timet Deum offendere. Nonne tu ita agis cum appetitu tuo? *Et decollavit eum*, quem sciebat sanctum et innocentem. Ad quæ scelera deducit, vel una infrenis passio? Et tot tu habes, quas nondum domas?

SABBATO.

Quinque panibus, et duobus pisciculis, satiantur quinque millia hominum.

I. *Accesserunt ad eum discipuli ejus, dicentes: Desertus est locus, et hora jam præteriit; dimitte turbas, ut euntes... emant sibi escas* (Matt. 14). Quàm constans et fervens turba in audiendo Christum! quàm tu languidus, et incurius ed ejus inspirationes! Discipulorum cura diffidentiam ostendit. Orant dimitti turbas, ut emant cibaria. Aiunt, ducentorum denariorum panes non sufficere, etc. Tu contrà, omnem tuam fiduciam in Deum conjice, maximè in iis, quibus humanis viribus mederi non

otes; et dic toto affectu : *Tibi derelictus est pau er* (Psal. 10).

II. *Et cùm jussisset turbam discumbere super fe- um* (Matth. 14). Quos pascit gratia, vult in hu- ili sui cognitione quiescere. *Accepit... panes, ..., distribuit discumbentibus, quantùm volebant* oan. 6). In manibus Christi multiplicantur panes. tcunque parum ei dederis sincero animo, cum nore recipies. Si nihil accipis, non est illiberalitas omini, sed tua, qui nihil ei in manus consignas. riva te, amore illius, minimâ voluptate, ille animo io incomparabile reddet.

III. Jesus *ergo cùm cognovisset, quia venturi ssent, ut raperent eum, et facerent eum Regem, ugit in montem* (Joan. 6). Habes in illa turba gra- ım animum, quæ per miraculum accepto beneficio, t *magnam Prophetam* proclamavit, et *Regem* creare oluit. Quàm ingratus tu es, qui ipsis Dei gratiis d ejus offensam abuteris! Habes in Christo honoris ıgam. Ad crucem currit, quam *desiderio deside- avit*; et immolatus est, *quia ipse voluit*. Ab hono- bus fugit : at tu contrarium facis. Non te pudet?

DOMINICA XVI. POST PENTECOSTEN.

Christus super aquas ambulans.

I. *Navicula in medio mari jactabatur fluctibus, etc. uartâ autem vigiliâ noctis, venit ad eos ambulans uper mare* (Matth. 14). Totâ nocte luctati sunt : *rat enim ventus contrarius*. Vidit Dominus ex onte, et subvenire distulit : *Erudiens nos*, ait hrys. hom. 51. in Matth. non citò solutionem quæ-

rere advenientium laborum, ad quos eos disponebat, sed exspectare tempus, quod ipse disposuit, et interim generosè tempestati resistere. Idem te in omni tempestate adversitatum, et passionum tuarum docet Jesus. Quid agis inter ventos saluti contrarios? quomodo decertas? Non ponis remum? non te das arbitrio tuarum affectionum?

II. *Et videntes eum super mare ambulantem, turbati sunt dicentes : Quia phantasma est* (Matth. 14). Illusionem putant realem Christi præsentiam, quia ambulat super undas. Quoties tibi videtur phantasma Dei inspiratio; quæ fertur super mare tuorum affectuum, quæ dictat mare mundi calcandum generoso despectu? Et ideo, quia illusionem æstimas, pateris te potius mundi fluctibus involvi. Vide, quàm in multis tibi imaginatio sit corrigenda. Id enim quod res tibi difficiles reddit, non tam sunt res ipsæ, quàm imaginatio.

III. *Statimque* Jesus *locutus est eis, dicens : Habete fiduciam, ego sum : nolite timere* (Ibid.). In hoc discrimen adduxerat eos Jesus : quia, ut ait Marc. c. 6. *coëgit eos ascendere in naviculam* : cùm in terra tuti essent. Ideo eis etiam subsidio adest. In quidquid difficultatum per obedientiam ducaris, *habe fiduciam* : Deus est, qui tibi id imposuit per superiorem, quem regit. *Noli timere* : ipse te non deseret. Tu age, quod tuum est.

FERIA II.

Petrus super aquas ambulans.

I. *Petrus dixit : Domine, si tu es, jube me venire d te super aquas* (Matth. 14). Amor hoc fuit, non rentis moram veniendi ad Christum. Petit juberi : redens, obedientiam suppleturam, quod viribus umanis deest. Etiam *super aquas*, et per pericula onfidens, se jussu Domini tutum futurum. *Et ipse it : Veni. Et descendens Petrus de navicula, ambuibat super aquam, ut veniret ad* JESUM. Vide, uàm fervens, quàm intrepidus ad jussum Domini. i tanta tibi esset fiducia, quid non ageres per obeientiam?

II. *Videns verò ventum validum, timuit.* (Ibid.). magna fiducia ad diffidentiam delabitur. Ita muimur repentè: nisi conceptam mentem firmamus æpius. *Et cùm cœpisset mergi.* Non ventus fuit, ui discrimen poneret, sed timor ex diffidentia. Niil unquam præstabis magnum, nisi singulari fiduiâ te erigas. Cùm enim per te nihil possis, ei debes er fiduciam jungi, qui potest omnia. *Clamavit : Domine, salvum me fac :* ipso statim principio tituationis. Non differ in tentatione ad Deum recurrere.

III. *Et continuò* (Ibid.). Nec JESUS differt auxium. *Extendens manum suam,* prior quàm Petrus : *pprehendit eum.* Vide benignitatem, et potentiam ESU; et in ea confide. *Et ait : Modicæ fidei, quare ubitasti?* Insinuat ex modica fide fuisse periculum, on ex vento. O quoties tu arguendus es modicæ

fidei, cùm ob aliquam difficultatem munus quodpiam detrectas! Ipse tibi, cùm timor suboritur ad magna et ardua te resolvendi, illud ingere : Modicæ fidei, noli dubitare.

FERIA III.

Accusantur Discipuli de illotis manibus, et defenduntur.

I. *Quare Discipuli transgrediuntur traditionem Seniorum* (Matth. 15). Pharisæi exterioris solùm munditiei cultores, interioris incurii, taxant discipulos, quòd cibum sumpturi non lavent manus. Et quodnam hoc est delictum? At illud est grande, quòd interiùs sitis pleni spurcitie. Noli esse Pharisæus, qui exteriora colas, interiora negligas. Quæ sub oculos hominum cadunt, per se Deus non judicat, sed quæ in animo latent. Ergo hæc tibi potiùs cavenda sunt.

II. *Ipse respondens*, ait illis : *Quare et vos transgredimini mandatum Dei, propter traditionem vestram* (Ibid.)? Quæ erat : causâ offerendi Deo sacrificii posse negari parentibus alimenta. Corripit ergo eos, quòd sub prætextu religionis infringant mandatum. Quid igitur tibi dicet, si quam infringis regulam, ut placeas homini, ut accommodes te genio aliorum? non poteris te exculpare, quia nihil excogitare potes, quod Deo præferre valeas.

III. *Hypocritæ, bene prophetavit de vobis Isaias : Populus hic labiis me honorat; cor autem eorum longè est a me* (Ibid.). Ostendit, eos magìs esse reos,

ıuàm discipulos; quia, licet, scrupulosi sint in lege, .on ex corde, et affectu Deo serviant. Nonne etiam ı te hæc correptio procedit? nonne magìs ad ocu-ım hominum servis, quàm ut Deo placeas? Um-ıras virtutum colis, et interim non tollis pravos ffectus, qui animam inquinant.

FERIA IV.

Iulier Chananæa pro filia deprecatura, Christum accedit.

I. *Et ecce mulier Chananœa* (Marc. 15). Ubi au-iit Christum advenire, statim *a finibus illis egressa,* blatam occasionem arripit, docetque te gratiæ ccurrere, ne in vanum prætereat. *Clamavit : Mise-ere meî, Domine, fili David.* Plena fide et spe, uum dolorem exponit de filiæ malo : *Filia mea ıalè a dœmone vexatur.* Nihil petit, exposuisse con-enta. Credit, ut omnipotentem posse, ut pium elle : de cætero se ei resignat. Quantis virtutibus ıulier ethnica te confundit!

II. *Qui non respondit ei verbum* (Ibid.). Donec *mnis fœminæ fides, modestia, ac prudentia mani-estaretur,* ait Euthym. Si differt petita Deus, co-ita, quòd plures velit a te virtutes petendo exer-eri. Proinde non elanguesce, sed insiste. *Discipuli,* ıiserati sortem mulieris, *rogabant eum dicentes : Dimitte eam* : quare? an ut afflicta solamen referat? n ut miraculo glorificetur Deus? Non : sed *quia lamat post eos.* Ut imperfecti suam molestiam alle-ant. Nonne hæc quoque est tua imperfectio? oras

nempe liberari a malo, potiùs quia est tibi, quàm quia Deo gratum.

III. *Ipse autem respondens, ait: Non sum missus, nisi ad oves, quæ perierunt, domûs Israël* (Marc. 15). Nihil suo clamore, nihil discipulorum intercessione videtur impetrare. Imò durior responsio a mitissimo Domino, aperta repulsa censeri potest. Durat tamen concepta spes, et magìs accenditur desiderium. Sed id ipsum est, quod Jesu summè placet. Quare et tu rejectus non abjicere, repulsus accede. Sola perseverantia est, quæ impetrat. Venisti ad oves, Domine, quæ perierunt? O quod solatium mihi, qui *erravi sicut ovis, quæ periit* (Psal. 118).

FERIA V.

Sanatur filia Chananææ.

I. *At illa* (Matth. 15), constantissima, *venit*, ut desiderio plena, ita fiduciâ; *et adoravit eum* cum profunda humilitate; *dicens*, cum verecunda modestia, *Domine:* cui obediunt omnia, *adjuva,* quia potes, *me* in filiæ malo afflictam. Quot virtutes orationis comites! Qui respondens, ait: *Non est bonum, sumere panem filiorum,* gratiam miraculorum promissam Judæis, tanquam filiis, *et mittere canibus*, Gentibus idololatris. Præter Domini morem acerba responsio! Quid tu agere soles ad salsum verbum! Quid ad repulsam repetitam? Quid verò hæc mulier?

II. *At illa*, sinè sensu aculei, quem tu non dissimulares; sinè murmure, in quod tu erupisses, *dixit: Etiam, Domine;* prudenter, et humiliter admittit se esse veluti canem: et inde instanter petit trac-

ri ut canis a tam bono Domino : *Nam et catelli edunt* *micis, quæ cadunt de mensa dominorum.* Quanta onstantia, patientia, prudentia, humilitas, fides!

III. *Tunc*, victus constantiâ et humilitate, JESUS *it illi* (Ibid.), admirantis in morem, ad præsentium istructionem, ut dum unam erigit, plures confiret : *O mulier.* Non jam canis : mutasti affectum, uto vocabulum. *Tu te cognovisti canem, ego jam agnosco hominem.* S. Aug. serm. 61. de temp. *Iagna est fides tua.* Non sunt nihil etiam cæteræ rtutes, sed fides laudatur, quæ illas imperavit. *iat tibi sicut vis;* quasi dicat : Ecce habes ad ium velle, meum posse. Magnum bonitatis divinæ rgumentum, in quo speres, et totus innitaris.

FERIA VI.

Sanatur surdus et mutus.

I. *Apprehendens eum* (Marc. 7) surdum et mum, quem alii adduxerant, *de turba seorsum.* Cundæ spiritualis surditatis, et mutitatis remedium st, secedere a strepitu mundi, pravorum affecium, et levitate conversationis; et recedere in eipsum humili suæ vilitatis consideratione. Anima hac solitudine melius audit verbum Dei. *Misit igitos.., in auriculas ejus*, ut clauderet eas vaniti, et hoc est secundum remedium, munire sensus igito Dei, seu gratiâ Sancti Spiritûs, ne pateant undo. *Et... tetigit linguam ejus* digito suo salivâ nbuto, per quem gratia designatur, quæ posthac nguam regeret. *Et suspiciens in cœlum :* tertium emedium est incipere considerare cœlestia. *Inge-*

20*

muit : quartum remedium est ad ea aspirare. Examina te, an affectu recedas a seculo, an munias sensus, an regas linguam; an mediteris cœlestia, an ad ea aspires? Vide, quid emendes.

II. *Et ait illi : Ephpheta, quod est, adaperire* (Marc. 7). Quoties ait et tibi : *Aperi mihi, soror mea* sponsa (Cant. 5)! *Et statim apertæ sunt aures ejus.* Tu autem dissolutâ linguæ licentiâ loqueris vanitatem, et lingua tua est lingua iniquitatis. Et quandiu hæc? Et nondum finis est turpitudinis tuæ?

III. *Et præcepit illis, nè cui dicerent* (Marc. 7), tanquam a jactantia omnino alienus, cui tu plus fortè servis, quàm Deo. *Quantò autem eis præcipiebat, tantò magìs plus prædicabant.* Laus est bene factoris, velle latere; sed gratitudinis obligatio est, beneficium æstimare, et prædicare. Quanta hoc titulo Deo debes! *Dicentes : Bene omnia fecit*, qui nihil mali velle potest. O si aliquando et Deus dicat de te : *Bene omnia fecit !* quod tibi solatium! Si habere id cures, habebis.

SABBATO.

Reficiuntur quatuor millia hominum septem panibus.

I. *Cùm turba multa esset, nec haberent quod manducarent...., ait (Discipulis) : Misereor super turbam* (Marc. 8). Quanta vis et gratia Domini tam multos ad se trahentis! et tamen tu toties ei resistis? *Videte, ne recusetis loquentem* (Hebr. 12). Quantus in turbas affectus et miseratio! 1. Ob fervorem et studium, quo eum sequebantur : *Quidam*

enim ex eis de longè venerunt (Marc. 8), qui si dimittantur *deficient in via*. 2. Ob constantiam; *quia jam triduo sustinent me*. 3. Ob patientiam; *non habent quod manducent*, et tamen sinè murmure sustinent. Habes tam bonum Dominum, et cur te non committis ejus providentiæ? Tu vix ad horam illum sustines : *Væ his, qui perdiderunt sustinentiam!* (Eccli. 2).

II. *Si dimisero eos jejunos in domum suam, deficient in via* (Marc. 8). Vides pro te sollicitum Deum? Quid ergo times hìc, aut ibi vivere ad superiorum dispositionem? quid deerit tibi, si Deus est tecum? Time magis, ne tu desis Deo. Et verè dees, si ejus Providentiæ te non committis. Dees tibi ipsi, dum præposterâ providentiâ, Dei providentiam a te arces.

III. *Et accipiens septem panes* (Ibid.). Hæc erant universa annona pauperis Jesu, et duodecim Discipulorum. *Dabat Discipulis, ut apponerent*. Quam non conceperint illi fiduciam in Dei providentiam, cùm viderunt tam paucos panes turbæ tantæ, virtute Dei sufficere! *Et manducaverunt, et saturati sunt*. Ita vera fiducia non confundit unquam confidentem. Quid ergo luctaris, cum demandato officio, cum loco, nimiâ corporis tui curâ? Dic generosè cum Job : *Etiamsi occiderit me, in ipso sperabo* (c. 15).

DOMINICA XVII. POST PENTECOSTEN.

Cavendum fermentum Pharisæorum.

I. *Et cùm venissent Discipuli ejus trans fretum, obliti sunt panes accipere* (Matth. 16). Quàm suavis

illis fuit cum Domino conversatio, quæ etiam necessariorum oblivionem inducit! O si tu saltem superfluam tui corporis curam deponeres! Faceres, si dulciùs cum Deo versareris. *Qui dixit illis :.... Cavete a fermento Pharisæorum.* Christus panem animæ magis curandum ostendit, qui est verbum Dei, et curandum utsit sincerus, non corruptus. Ita sæpe Dominus sermonem de rebus spiritûs inducit, tibi in exemplum. *At illi cogitabant :.... Quia panes non accepimus.* Inhærent suæ inutili curæ. Ita tu sermones spirituales, vel transfers ad inutiles, vel si ab alio sancti miscentur, tu tuis levibus inhæres.

II. *Sciens autem* Jesus *dixit : Quid cogitatis intra vos, modicæ fidei, quia panes non habetis* (Matth. 16). Damnat eorum nimiam de pane curam, ac corporis studium. *Non recordamini quinque panum in quinque millia hominum, etc. neque septem panum in quatuor millia* ad satietatem dispersorum ? quasi dicat : Mihi cura corpori vestro providendi remittatur, et ego faciam. O si huic te consignares providentiæ, quàm esset tibi facilis obedientia, quàm dulcis paupertas, quàm amabilis patientia!

III. *Quare non intelligitis, quia non de pane dixi vobis : Cavete a fermento Pharisæorum..? Tunc intellexerunt, quia non dixerit cavendum a fermento panum, sed a doctrina Pharisæorum.* Hoc malum fermentum, axiomata mundi, amoris proprii, hominis veteris principia. Ab hoc fermento tibi cave : alias animam tuam putrefaciet, nec sapiet panis optimus, qui est *facere voluntatem Patris.*

FERIA II.

Curatur cæcus Bethsaidæ.

I. *Adducunt ei cæcum, et rogabant, ut eum tan-*
eret; et apprehensâ manu cæci, eduxit eum extra
icum (Marc. 8). Quare non curat eum in ipso loco?
Bethsaida erat pagus, in quo multa signa et vir-
utes fecerat Dominus, et tamen nondum credebant.
Inde arguuntur (Matth. 11) quòd non corresponde-
int gratiæ : *Væ tibi Corozain, væ tibi Bethsaida,*
tc. Eduxit ergo eum Dominus, significans, si non
ooperetur, non sanandum. Ita res se habet in omni
nimæ morbo. Quot gratias accepisti? quàm verò
arum correspondisti? Et vis sanari?

II. *Et exspuens in oculos ejus* (Ibid.). Salivam pri-
æ gratiæ, quâ inciperet videre, *et impositis ma-*
ibus suæ potentiæ, *interrogavit eum, si quid vi-*
eret. Et respondit : *Video homines tanquam arbores*
mbulantes. Jam habet principium videndi; sed hu-
ana videntur ei magna, homines videntur ingentes
rbores. Parum luminis non sufficit, ut non deci-
iaris. Cùm et confusus est visus, et quæ mundi
unt, apparent magna. Nunquid et tibi videntur
agna? Ergo parum luminis est in te. Ora Domi-
um : *Illumina oculos meos*, etc. (Psal. 12).

III. *Deinde iterum imposuit manus super oculos*
jus; et restitutus est ita, ut clarè videret omnia
Marc. 8). Cur moras trahit Jesus in hoc curando?
uia nondum cæcus ob modicam fidem ritè erat dis-
ositus : voluit, ut hæc cresceret, et tunc sanavit.
Dispositio tua postulatur, ut Deus in te operetur.

Si manus Dei in te parca est, tu facis : quia ad majora te non disponis. Stude autem te disponere ad gratiam, ut omnia clarè videas, quàm nihil sit mundus et creaturæ, quàm Deus sit omnia.

FERIA III.

Confessio Petri.

I. *Interrogabat Discipulos suos... : Quem dicunt homines esse filium hominis* (Matth. 16). Cyril. Hieros. cat. 11, *Quæsivit : non inanis gloriæ studio, sed ut suos veritatem doceret*, Petro, quod sibi revelatum erat, prodituro. Ita quærit Christus semper magìs cognosci non suo, sed nostro bono. O Domine, noverim te! 2. S. Thom. hìc : *Instruitur, ut simus solliciti, quid de nobis dicatur ; ut si malum, corrigamus : si bonum, conservemus.* Sed non alio fine, *curam habe de bono nomine* (Eccle. 15). *At illi dixerunt : Alii Joannem Baptistam, alii Eliam,* etc. (Matth. 14). Bona hìc proferuntur : at si non potes vitare, ut de te non dicantur mala, cura saltem non dare occasionem.

II. *Vos autem, quem me esse dicitis* (Ibid.). Aliquid majus ab iis exspectat, qui eum intimiùs noverant. *Respondens Simon Petrus dixit : Tu es Christus filius Dei vivi.* At quem tu dicis esse Christum? majus quid sentire debes de eo, quàm secularis. Ais eum esse Deum? ubi est ergo honor, quem illi debes? quare ei tam tepidè servis? quare plus amas creaturas, quàm illum?

III. *Respondens* Jesus *dixit ei : Beatus es, Simon*

ar-Jona, quia caro et sanguis non revelavit tibi, d Pater meus (Marc. 14). Vides, quia caro et sanuis, seu mundi scientia non revelat ea, quæ de eo sunt, quia *animalis homo non percipit ea, quæ unt spiritûs* (1. Cor. 2). Averte ergo aures tuas a octrina mundi, ut audias Deum loquentem.

FERIA IV.

Christus mortem suam prædicit, Petrum obsistentem increpat.

I. *Cœpit docere eos, quoniam oportet filium homiis pati multa, et reprobari a senioribus, et occidi* Marc. 8). Cur illico post confessionem suæ divinitis, prædicit mortem suam? Primò quidem, quia on est satìs credere Christum esse *Filium Dei*; sed portet etiam credere, pro nobis passum. 2. Ut um venerit hora, non scandalizentur discipuli, d cùm scirent esse Deum, deprehenderent, non ex nbecillitate, sed ex sua voluntate mori. Imprime enitùs cordi tuo hoc amoris mysterium. 3. Ut doeret laudibus occurrere aliquo, quod te humiliet.

II. *Et assumens eum Petrus, cœpit increpare ilm, dicens : Absit a te Domine; non erit tibi hoc* Matth. 16). An hæc est audacia Petri, et temeritas? n nimius amor? Christus ait : *Oportet* : Petrus eponit : *Non erit hoc tibi* : quia non considerat, uod Deus decrevit, quis loquatur, quem immediatè ntè Filium Dei professus est : sed in id statim rumpit, quod humanus affectus suggerit. Ponenum linguæ pondus est præmeditatione; si id egisses, on te tot dictorum pœniteret.

III. *Qui conversus dixit Petro : Vade post me, Satana, scandalum es mihi* (Matth. 16). Quàm durum Christo retardari a morte, quam tuî causâ desiderabat ! Quàm statim blandis superinducit aspera ! Quàm non est personarum acceptor, qui beatum dixit bene loquentem, mox malè loquentem increpat. Quare tibi exemplum præbet, ut etiam amicissimos non audias, qui a recto te avertere nituntur.

FERIA V.

Crux post Christum ferenda.

I. *Si quis vult venire post me* (Matth. 16). Arbitrarium tibi est, id velle : nemo cogitur, nemo excluditur. Bonâ et seriâ ad hoc voluntate opus est, non velleitate. Hanc qui habuerit, primò *abneget semetipsum :* non tantùm deponendo externa, sed judicium suum, voluntatem, affectus pravos, et desideria, et quidquid est veteris hominis, ac amoris proprii occidendo. Hoc est primum alpha perfectionis Christianæ. Deus bone! quàm adhuc nihil didici! Quantum restat discendum ! Et quando tandem ? sanè, si semper fuerit mera velleitas, nunquam.

II. *Tollat crucem suam* (Ibid.). Altera in hoc perfectionis compendio regula est. Crucis nomine intellige omnes animi, seu corporis adversitates. *Tolle*, secundum omnes intensiones, secundùm omnem latitudinem objecti, longitudinem temporis, celsitudinem animi, profunditatem humilitatis : hoc est, quidlibet, semper, constanter, humiliter. Si Christo crucifixo adstitisses, isque hoc a te postulasset, ne-

gassesne illi pro te morienti? Ergo neque nunc ei nega, quia id semper a te petit : semper illi debes, quia semper meretur.

III. *Et sequatur me* (Matth. 16). Hic demum apex perfectionis; quæ tribus verbis describitur : *Abstine : Sustine : Age.* Sed multorum annorum factis non obstinetur. Sequere, sed præeuntem exemplo suo, teque animantem. Cogita obligationem militis ad Ducem, servi ad Dominum, filii ad Patrem. Sequere, sed quandiu? non definitur : ergo usque ad mortem. Quâ viâ? non describitur : ergo molli, et asperâ, ad hanc non minùs, quàm ad illam promptus. Quid egisti hactenùs? quid ages?

FERIA VI.

De transfiguratione Domini.

I. *Assumit* Jesus *Petrum, et Jacobum, et Joannem fratrem ejus* (Matth. 17). Tres de duodecim ad prælibandam gloriam, qui ad ipsam gloriam paucos admittit. *Ducit illos in montem excelsum* : quia nec sublimis divinorum cognitio, nec gustus internæ consolationis acquiritur, nisi sublimitas et omnis mundi fastus transcendatur. Ducit eos *seorsum* a strepitu, et docet solitudinem internam, ac etiam externam, servire animæ consolationibus. Non percipis illustrationes et solatia? Vide, an connitaris ad montem, an intra teipsum verè secedas.

II. *Et facta est, dum oraret, species vultûs ejus altera* (Luc. 9). Fervens oratio immutat hominem, præsertim mentalis. Tu nunquam videris lucere?

certè non meditaris fructuosè. Cum fine horæ, finem facis fervoris, et propositorum. Specularis illa potiùs, quàm ad praxim dirigas : sed quæ inde utilitas? fortè majus detrimentum : quia non operaris, ut cognoscis. *Resplenduit facies ejus sicut sol, vestimenta autem ejus facta sunt alba sicut nix* (Matth. 17). Ad solem facilè liquantur nives. Noli confidere solatiis internis, momento diffluunt : sed sta in timore, et soliditate virtutis, quæ rationi nititur, non dulcedini.

III. *Et... apparuerunt illis Moyses, et Elias* (Ibid.). Viri magnorum desideriorum. Tales admittuntur in terra ad gustanda cœlestia. *Et dicebant excessum* amoris, *quem* per Passionem *completurus erat in Hierusalem* (Luc. 9). In mediis gaudiis de doloribus sermo : vel quia illi dolores Christi sunt causa nostræ beatitudinis meritoria; vel ut doceat etiam in doloribus serenum vultum, multò magis animum retinendum; et in ipsis tribulationibus gaudendum : quoniam *merces... copiosa est in cœlis* (Matth. 5).

SABBATO.

Votum Petri in Transfiguratione Christi.

I. *Petrus (autem) dixit ad* Jesum : *Domine, bonum est nos hìc esse* (Matth. 17). Exprimit animam suas in gustu spirituali fundantem actiones : tunc bene omnia habere æstimat, cum illo fruitur : *at in tempore tribulationis recedit*, et cum Petro fugit, relicto Domino. Tua sunt ista desideria. Velles virtutem, sed velles esse dulcem et facilem, non arduam, et confragosam. Expende, quàm imprudens

ıoc desiderium. Si benè nosti virtutis indolem, omıis in arduo posita est.

II. *Faciamus hìc tria tabernacula: tibi unum, Moysi unum, et Eliæ unum* (Matth. 17). Ubi, Petre? Iìc, in deliciis, licèt spiritualibus, quæ tamen, ut ix ad solem, diffluunt? Sit sanè bonum ad modi ɩum nos *hìc esse:* at estne bonum hìc figere tabernaula, et permanere? Quid ais? verè *non sciebat, uid diceret.* Si redarguitur Petrus, quòd sistere ellet in gustu cœlesti; quid te fiet, qui in gustu arnali tuarum commoditatum hæres?

III. *Hæc autem eo loquente, facta est nubes, et bumbravit eos* (Luc. 9). Dum Petrus immodicè exulıt, dum de figenda in illo loco mansione loquitur, cce omnis gaudii materia momento eripitur. Intelge hinc, quid solidi sit in sensibili devotione aut onsolatione, quæ momento te deserit; et si in ea ındamentum virtutis ponis, collaberis. Si adeo boum est his spiritualibus deliciis frui, cur, si moica nubes tribulationis veniat, (quam sæpius veire necesse est,) obumbratur tibi animus tristitiâ, edio, languore? etc. Alibi ergo figendum taberaculum.

DOMINICA XVIII. POSTPENTECOSTEN.

Voce de cœlo audita percelluntur Discipuli.

I. *Ecce vox de nube: Hic est Filius meus dilectus, ı quo mihi bene complacui* (Matth. 17). Testimoium filiationis Christo redditur a Patre in eo monte, quo, ut existimant aliqui, dæmone tentatus fuit; tempore, quo tractabatur de ejus Passione: ut

discas eos evadere filios Dei, qui vincunt tentationes; qui multa pro eo tolerant. Si Filius Dei esse vis, hac viâ eumdum est. *Diligit diligentes se;* sed *majorem dilectionem nemo habet*, quàm *ut animam suam ponat pro* eo.

II. *Ipsum audite* (Matth. 17). Magister orbis constituitur. Verbum Patris loquitur in cordibus nostris. Durus est sermo illius, sed carnalia sapientibus. Noluit illum paulò antè audire Petrus, dum diceret: *Absit a te Domine; non erit tibi hoc* (Matth. 16). Jam audire jubetur, ea ipsa nempe, quæ cum Moyse et Elia de sua morte loquebatur. Unde discas audiendum tibi esse Jesum, cùm tibi suggerit mortificationem, contemptum, paupertatem, opprobria, cruces, etc.

III. *Et audientes Discipuli, ceciderunt in faciem suam* (Matth. 17), ex reverentia, quâ vocem exceperunt, cum humilitate se ei subdentes: ut discas omni voci Dei te humiliter subdere: *Et timuerunt valde*: quia illâ voce confirmabantur, quæ Christus cum Moyse et Elia de sua Passione loquebatur; ad quod tanquam homines expaverunt. Typum mundanorum, et tuî habes, cui nomen ipsum Crucis horrori est; quem modica adversitas prosternit. Et tamen *oportet nos per multas tribulationes transire.*

FERIA II.

Eriguntur a Christo, et descendunt de monte.

I. *Et accessit* Jesus, etc., *dixitque eis: Surgite, et nolite timere* (Matth. 17). Ubi timent ad confirmatum divinitùs de passione discursum, adest con-

solator JESUS. Quòd timeas dura, et sensui contraria, humanum est; sed ubi *accedit* JESUS, gratiâ suâ, non est quod timeas. *Surge* resoluto, et generoso animo. *Si consistant adversùm* te *castra*, in hoc opera. *In Deo tuo transgredieris murum.*

II. *Levantes autem oculos suos, neminem viderunt, nisi solum* JESUM (Matth. 17). Evanuerunt vox, nubes, Moyses, Elias, splendor, vultus, candor vestimentorum : solus JESUS remansit, solum viderunt. Ut discas æquè in deliciis, ac adversitatibus solùm JESUM spectare. Quidquid creatum occurrat, quantumcunque spirituale, solum JESUM illic inquere, non tua commoda. O quando tam felix ero, JESU, ut te solum quæram, te solum inveniam, te solum videam!

III. *Et descendentibus illis de monte, præcepit eis* JESUS *dicens : Nemini dixeritis visionem* (Ibid.). Voluit eos gloriari de gratia, quam iis contulit. Gratiæ acceptæ a Deo humili silentio optimè custodiuntur. Turpissimum est gloriari de eo, quod non est tuum. Nihil autem est tuum, quod est bonum. *Gratiâ Dei sum id quod sum* (1. Cor. 15). Provide potiùs in humilitate, ut *gratia ejus* in te *vacua* non sit (Ibid.).

FERIA III.

Adducitur Christo puer lunaticus.

I. *Domine, miserere filio meo, quia lunaticus est* (Matth. 17. Marc. 9). In hoc lunatico considera sortem hominis, qui suarum passionum est impotens. *Nam sæpe cadit in ignem* amoris proprii, iracundiæ, concupiscentiæ. Et crebrò *in aquam* pravo-

rum desideriorum. Addit fuisse *surdum*, *et mutum* ad divina. *Qui... allidit illum* ad terram, ut in terrenis jaceat, et non assurgat ad cœlestia. *Et spumat, et stridet* per verba passioni respondentia. *Et arescit* sinè succo devotionis. Quantò graviùs agnoscis hoc malum, tantò impensiùs tolle ejus causam.

II. *Respondens autem* Jesus (Matth. 17. Marc. 9) cum gravi increpatione, ait : *Generatio incredula*, quæ tot signis nondum credit Jesum esse Deum. *Et perversa;* quia dum ait : *Obtuli eum discipulis tuis, et non potuerunt curare eum*, tacitè insinuat, id ob aliquem eorum defectum accidisse. *Quandiu vobiscum ero*, qui estis contra me? Vide an non justè sic possit tibi Jesus indignari, qui tibi tanta præstitit, et adhuc es contra eum. *Afferte illum ad me.* Emollit benignitate rigorem increpationis; ut non dimittas sinè solatio, quem justè corripueris.

III. *Et attulerunt eum* (Ibid.). Peccator suis viribus ad Deum non venit, nisi per gratiam feratur. *Et statim spiritus conturbavit illum, et elisus in terram volutabatur* : quia quò magis mundanus homo appropinquat Christo, dum non est ei unitus, magis exercent violentiam passiones. *Et interrogavit patrem ejus, quantùm temporis est, ex quo ei hoc accidit?* ut rememorando tempus diuturnum, non miretur ita torqueri : quia quò diutiùs indulges passionibus, ferociùs sæviunt.

FERIA IV.

Curatur idem puer lunaticus.

I. Jesus *autem ait* patri supplicanti : *Si potes credere, omnia possibilia sunt credenti* (Marc. 9). Magnum fidei elogium. Sed magnum tuî vituperium, qui dicis te credere, ais tamen etiam te multa non posse. Veriùs diceres, te non velle. *Et continuò exclamans pater pueri cum lacrymis, aiebat : Credo, Domine,* fide adhuc imperfectâ, *adjuva incredulitatem meam*, perfectâ fide. Sic qui inchoavit, ad perfectum enititur. Tu contrà multa inchoas, pauca ad perfectum deducis, inchoasse contentus. Quem putas coronabit Deus? inchoantem? an perficientem?

II. *Et comminatus est* (Jesus) *spiritui. Ego præcipio tibi, exi ab eo, et ampliùs nè introeas in eum* (Ibid.). Hæc mens Dei est, cùm gratia sua semel a te peccatum expellit, ut nunquam redeat. Nec rediit in illum puerum. At tu diabolum expulsum iterum sponte invitas, non ignarus, quòd te torqueat, et rursus in ignem et aquam conjiciat. *Et multùm discerpens eum, exiit ab eo, et factus est sicut mortuus.* Ut omnino expellantur tuæ passiones, necesse est, ut discerparis, et affligaris, et fias per constantem mortificationem velut mortuus. Non sentiens aut blandimenta sensuum, aut contemptum, etc.

III. *Tunc Discipuli... ad* Jesum *secretò dixerunt : Quare nos non potuimus ejicere illum? Dixit illis : Propter incredulitatem vestram* (Matth. 17). Quereris te non posse, ejicere hanc, vel illam passionem.

Vis causam scire ? Tua incredulitas est. Non credis te *omnia posse in eo qui te confortat*. Non credis te adducendum in judicium, et ob hunc, aut illum tuæ passionis actum severè puniendum.

FERIA V.

Christus didrachma solvit.

I. *Accesserunt, qui didrachma accipiebant, ad Petrum, et dixerunt ei : Magister vester non solvit didrachma? Ait : Etiam* (Matth. 17). Exactores petunt a Christo, quod non debet. Indignum hoc judicas; tu pejus agis. Debetne tibi gratiam, ut peccata deleantur? si debitum est, gratia non est : et tamen dum sub spe veniæ peccas, ut ut leviter, vis ut pretium solvat, quo dissolvatur peccatum. Et vix peccas, quin hoc tacitè involvas. Nam si crederes non condonandum, abstineres. Nonnè hoc satis impium est?

II. *Prævenit eum* Jesus *dicens : Quid tibi videtur, Simon? Reges terræ a quibus accipiunt tributum, vel censum? a filiis suis? an ab alienis? et ille dixit : Ab alienis. Dixit illi* Jesus : *Ergo liberi sunt filii* (Ibid.), et familia Regum temporalium. Ergo multò magìs ego, qui sum Filius Dei, et familia mea. Ostendit se liberum esse, se tamen non eximit. Miserè nobiscum ageretur, si Christus nihil eorum egisset, quod non tenebatur. O si tu id saltem ageres, quod teneris! Sed, quid est boni, modò possis, quod non tenearis, si non justitiæ titulo, saltem religionis, gratitudinis, etc.?

III. *Ut autem non scandalizemus eos, vade ad mare*

t mitte hamum, et eum piscem, qui primus ascen-lerit, tolle, et aperto ore ejus invenies staterem : llum sume, et da eis pro me, et te (Matth. 17). Non vult eos scandalizare, etsi dicere posset, ut tu liquando dicis : Non dedi ansam, culpâ suâ scan-lalizantur. Noli offendere, dum vitare potes. 2. Pau-per Jesus non habet vel unum staterem. 3. Pisces t animalia, magìs ei obediunt, quàm tu.

FERIA VI.

Commendatur humilitas.

I. *Accesserunt Discipuli ad* Jesum *dicentes : Quis utas major est in regno cœlorum* (Matth. 18)? Jnde contentio? Majores in Petrum favores ambi-ionem, et invidiam moverunt in aliis. Miseri pec-atores jam de regno agunt. Nemo tam est vilis, ui nolit major esse. Paternum ab Adamo malum n nullum non transiit. Nonne et tu eo correptus s? si non es major altero, vis videri; sed quis s tu? unde te tanti facis? quæ tua sunt merita? Nonne majora sunt demerita? Et quid est, quod rætendis? quo jure tibi debetur? quis est, quem is minorem? suone an tuo vitio?

II. *Advocans* Jesus *parvulum, statuit eum in nedio eorum, et dixit : Amen dico vobis, nisi... fficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum œlorum* (Ibid.). Non est arbitraria virtus, humi-itas; sed necessaria ad obtinendum cœlum. Modus Christi loquendi id satis indicat. Ubi enim ea non st, impossibile est, non esse aliquem depravatum ffectum. Credisne huic patere cœlum, in quod

nihil coinquinatum intrat? Persuadeat ergo tibi humilitatem necessitas, quam non persuadet honestas, et exemplum Christi.

III. *Quicunque ergo humiliaverit se sicut parvulus iste, hic est major in regno cælorum* (Ibid.). Dic quo judicio judicandum de majoritate est ad certitudinem; tuo? an Christi? Judicium infinitæ sapientiæ superat tuæ stultitiæ judicium. Illud hìc expressum habes. Quid habes, quod opponas, nisi judicium hominum aliter sentientium? Sed quo judicio salvaberis, aut damnaberis? hominum? an Dei? Credis majorem inter natos mulierum esse Joannem, quia Christus dixit : at idem est qui dixit : *Qui minor est inter vos omnes, hic major est* (Luc. 9).

SABBATO.

De Correctione fraternâ.

I. *Si peccaverit in te frater tuus, vade, et corripe eum inter te, et ipsum solum* (Matth. 18). Et subditum, et superiorem hoc tangit : illum, ut corrigi amet, aliàs magìs corripi meretur; hunc ut corripere non negligat suo loco, et tempore. Medicum non odisti, etsi vulneret, ut sanet. Corripiens idem facit, dummodo zelo bono. Quid indignaris correptus? quid murmuras? quid in faciem resistis? Non scis, quòd Deus *sanguinem tuum de manu ejus requiret?* Sed, ô superior, medicus es. Crudèlis es, si vulnera negligis; peris cum eo, quem lucrari neglexeris : *Erit anima tua pro anima ejus* (3. Reg. 20).

II. *Corripe eum inter te, et ipsum solum* (Matth. 18). Modus corripiendi describitur : ut secretò fiat. Peccas, frater, ac etiam superior, si coram pluribus id facias, quod potes evincere cum paucioribus, etsi id motivo charitatis agas : charitas enim æquè secretum postulat ob famæ integritatem, ubi delictum non est publicum. Multò magìs peccas, qui vel secretò defectus fratri cum indignatione obtrudis, vel publicè in circulis objicis. Essetne sic corripi tibi gratum? Ergo alteri nè feceris.

III. *Si te audierit, lucratus eris fratrem tuum* (Ibid.). Et corripientis et correpti lucrum est amicè data, humiliter accepta correptio. Qui corripis, lucraris fratrem, lucraris alios, a quibus offensam tollis : liberas animam tuam. Qui audis corripientem, lucraris teipsum, lucraris corripientis affectum, lucraris Deum. Omnes lucro ducimur : majus isto curare non potes.

DOMINICA XIX. POST PENTECOSTEN.

Parabola servi, cui Dominus omne debitum dimisit.

I. *Assimilatum est regnum cœlorum homini Regi, qui voluit rationem ponere cum servis suis* (Matth. 18). Servus es : multa debes ob peccata. Reddenda est ratio Deo, nihil ignoranti, justissimo Judici. Quo animo stabis ante Judicem? *Oblatus est ei unus, qui debebat decem millia talenta.* Tu es ille. Nullum est debitum peccato majus. In quantùm hoc cumulasti! *Cùm autem non haberet, unde redderet.* Quid habes, unde satisfacias? nisi ab eo ac-

cipias, cui satisfacere debes. Quid hìc timere non debebis? quid sperare poteris? *Jussit eum Dominus ejus venundari.* Amittis enim per peccatum libertatem, et servus es peccati. O dura servitus!

II. *Procidens autem servus ille, orabat eum, dicens : Patientiam habe in me* (Matth. 18). O quoties, Domine, etiam cum leviter petente patientiam habuisti? Infinitæ tuæ patientiæ debeo, quòd non extrema patior. *Misericordiæ Domini, quia non sum consumptus.* Momento, quo peccârunt, prostrati sunt Angeli : quid minus merebar? *Et omnia reddam tibi* (Matth. 18). Sed de tuo sanguine, quem mihi dedisti, sed ego indignè proculcavi. O bonitas! ô amor! ô mea ingratitudo!

III. *Misertus autem Dominus servi illius, dimisit eum, et debitum dimisit ei* (Ibid.). Quàm facilè placabilis Deus! Quàm liberalis bonitas, quæ plus dat, quàm petatur, aut sperari possit! Quantùm par erat eum servum confundi tam prono affectu? Expertus idem es non semel. Non tantùm dimisit te a servitute peccati; sed ed filium fecit adoptivum, et hæredem regni. Meruistine hoc? poterisne unquam mereri? Et tantam clementiam audebis posthac offendere?

FERIA II.

Ingratitudo et sævitia servi illius.

I. *Egressus autem servus ille, invenit unum de conservis suis, qui debebat ei centum denarios; et tenens suffocabat eum, dicens : Redde quod debes; et procidens conservus ejus rogabat eum dicens : Pa-*

tientiam habe in me, et omnia reddam tibi : et *noluit, sed... misit eum in carcerem* (Matth. 18). Grandia tibi debita remittit Deus; tu ne verbulum proximo. Quantulum id est, si tuis conferas? *Videntes autem conservi ejus.* Alii tantò magìs tuos defectus vident, quantò tu ipse minùs. *Narraverunt Domino suo omnia quæ facta fuerant.* Benefactum : *quæ viderant,* non quæ arguebant; *quæ facta fuerant,* non quæ suspicabantur; *narraverunt Domino,* cujus erat corrigere, non iis, ad quos nihil attinebat.

II. *Tunc vocavit illum Dominus suus, et ait illi : Serve nequam, omne debitum dimisi tibi, quoniam rogasti me; nonne ergo et te oportuit misereri conservi tui* (Ibid.)? Quid indignius? vis tolerari, et nil tolerare : in tua commoda vis tibi servire omnes, tu in nullius. Aliâ lege tua vis expendi, aliâ proximorum facta. Si non imitaris Deum in reddendo aliis bono, Deus te imitabitur in reddendo tibi malo, quod aliis facis. *Unumquemque juxta vias suas judicabo* (Ezech. 18).

III. *Et iratus Dominus ejus, tradidit eum tortoribus, quoadusque redderet universum debitum* (Matth. 18). Non reviviscunt quidem remissa peccata : sed ingratitudo superveniens tantò majus est peccatum, quantò majus fuit remissionis beneficium. Remissa tibi sunt gravia, tu non remittis minima : ingratus es, traderis tortoribus. *Sic et Pater meus faciet vobis, si non remiseritis unusquisque fratri suo de cordibus vestris,* nullâ retentâ animi amaritudine. *Omnium iniquitatum tuarum non recordatur Deus* ampliùs postquam se dimisisse asserit. Itane tu etiam leves offensas oblivioni tradis? num æquè ac antè offendenti afficeris? etc.

FERIA III.

Christus invitatur Hierosolymam ad festum Scenopegiæ, et recusat ire.

I. *Dixerunt autem ad eum fratres ejus : Transi hinc et vade in Judæam, ut et Discipuli tui videant opera tua, quæ facis* (Joan. 7). Speciosa invitantium verba sunt, *ut Discipuli videant opera tua :* interim quærunt, ut per miracula inclarescat Christus, et honor aliquis in ipsos, ut consanguineos, redundet. Latenti ambitioni prætexebatur titulus gloriæ Christi. Quid quæro ego per opera mea? Gloriam Jesu. Ah! utinam! opera videntur talia; sed quoties, quod magìs intendo, est meum commodum!

II. *Nemo in occulto quid facit, et quærit ipse in palàm esse* (Ibid.). Argumento persuadere nituntur, quasi dicerent : Vis agnosci Messias : facis ad hoc miracula, ut agnoscaris. Ergo fac ea palàm, in urbe, quæ est mundi compendium. *Manifesta teipsum mundo.* Cùm essent honoris cupidi, talem et Christum arbitrabantur, ut sentit Cyrill. l. 4. in Joan. c. 32. Magnus error est, communis tamen, suis proximum affectibus metiri. Quidquid alteri judicandum appingis, si bene examines, in te reperies. Qualem tibi facis proximum? Vide an non ipse sis talis.

III. *Dicit ergo eis* Jesus (Ibid.), recusando ascensum in Jerusalem, et hujus causam reddendo : *Tempus meum nondum advenit :* quia nondum erat voluntas Patris, ut subiret mortem, ad quam se quæ-

ri sciebat. Ita omnia voluntate Patris agebat. O si ad illam regulam respiceres semper! Causa autem, cur mundus eum oderit : *quia ego testimonium perhibeo de illo, quòd opera ejus mala sunt.* Odio est malis, quia eorum operibus non consentit. Sed melius est tibi odio malis esse, quàm amari. Cum illo bonus es, cum isto esse vix potes. Non ergo virtutem desere, quia odio haberis.

FERIA IV.

Occultè ascensurus in Hierusalem admittitur a Samaritanis.

I. *Et ipse faciem suam firmavit, ut iret in Hierusalem* (Luc. 9). Et addit Joan. c. 7. *non manifestè, sed quasi in occulto.* Loquendi modus resolutionem significat eundi ad eum locum, in quo sciebat se ad mortem quæri, et post anni medium cruci affigendum. Quid tibi animi esset, si destinareris ad eum locum, in quo scires te eo anno moriturum? at ignoras illud, et certius est non obfuturum locum, aut functionem; et tamen, vel detrectas, vel luctaris. Aude et tu in ejusmodi difficultatibus *firmare faciem tuam.*

II. *Et misit nuntios ante conspectum suum, et euntes intraverunt in civitatem Samaritanorum..... Et non receperuut eum, quia facies ejus erat euntis in Hierusalem* (Luc. 9). Invitaverunt antea Christum ad vocem mulieris, et Messiam acclamaverunt, nunc excludunt. Sic amant, qui sui causâ amant. Dissidebant Samaritani a Judæis : quia

Christus ostendit se ire in Judæam, non admittitur. Mundi politica est : suspectum habere, qui cum æmulo meo familiaris est. Sic cùm mundum sequimur, excludimus Christum. Et proh! quam sæpe! Timemus virtutem, quod affligat corpus, cùm prosit animæ. Quin et hìc firmamus faciem?

III. *Cùm vidissent autem Discipuli ejus Jacobus et Joannes, dixerunt : Vis, dicimus, ut ignis descendat de cœlo, et consumat illos* (Ibid.)? Zelus videbatur, sed erat adjuncta vindictæ passio. Ideo eos encrepat : *Nescitis, cujus spiritûs estis*, qui putatis zelum honoris mei, et est iræ passio. Vide, nè et in te sub pallio virtutis irrepant vitia. *Filius hominis non venit animas perdere, sed salvare.* Hæc causa est ex fine petita, cur injuriam dissimulet. Quoties periissem, ô Jesu, si non venisses salvare! sed qui finem tuum respicis, doce me meum in omni actione respicere, ut salvem animam meam.

FERIA V.

Mundantur decem Leprosi.

I. *Occurrerunt ei decem viri leprosi* (Luc. 17). Cogita lepram tuarum imperfectionum. *Qui steterunt a longè*, suæ sibi immunditiæ conscii; *et levaverunt vocem suam* ardente affectu, *et clamaverunt* cum plena suî resignatione : Jesu *præceptor, miserere nostrî.* Ita cum Deo age humiliter, ardenter, resignatè.

II. *Quos, ut vidit, dixit : Ite, ostendite vos Sacerdotibus* (Ibid.). Ad quos ex lege pertinebat de lepra judicare. Sic in miseros charitatem exer-

et, ut legem non violet : ordinata charitas possit, ut propter charitatis obsequia in proximum regulas instituti non violes; aut omittas, quæ præstare debes. *Et factum est, dum irent* cæcâ quâdam obedientiâ, non judicantes de præcepto, *mundati sunt.* Hic tantæ obedientiæ est fructus. Fac quod juberis, accipies quod non speras.

III. *Unus autem ex illis, ut vidit, quia mundatus est, regressus est cum magna voce magnificans Deum; et cecidit in faciem ante pedes ejus, gratias agens : et hic erat Samaritanus* (Ibid.). Omnes recipimus gratias; quàm pauci reddimus! Ex quorum tu es numero? non superant te Samaritani, qui minùs Deo obligati sunt? Nonne merito tibi improperet Deus : *Non est inventus, qui rediret, et daret gloriam Deo.* Si vis canalem gratiarum apertum, noli esse ingratus. Gratitudo autem summa est bonus usus beneficii.

FERIA VI.

Christus palàm docet in templo.

I. *Ipse ascendit ad diem festum... Judæi ergo quærebant illum* ut occiderent, *et dicebant : Ubi est ille* (Joan. 7)*?* Nec suo eum nomine dignantur; adeò contemptus pro te factus est Jesus. *Et murmur multum erat in turba de eo.* Quia bona præstabat, mala referebat. Tu cùm optima feceris, alia a mundo non expecta. *Quidam*, sed quàm pauci! *dicebant, quia bonus est.* Alii autem, quàm multi! *dicebant :... Seducit turbas.* Distorta judicia ferre debes, qui ambulas viam rectam. *Nemo*

tamen ex iis, qui bene sentiebant, *palàm loquebatur de illo propter metum Judæorum.* Quantùm apud te valet respectus, et metus hominum! O si prævaleat Deus!

II. *Jam die festo mediante ascendit* JESUS *in Templum, et docebat* (Ibid.). Non primis diebus, ut cederet furori Judæorum, qui tunc fervebat. Ascendit tamem, postquam resedit furor. Disce commoto proximo prudenter cedere : nihil agere temerè, sed neque timidè omittere : *et mirabantur Judæi* doctrinam ejus; sed sinè fructu. De horum genere es. Audis, legisque multa, probas illa judicio, sed non practico : fugis exequi, quod intellectu collaudas. Olim ad mensuram cognitionis judicaberis.

III. *Nonne Moyses dedit vobis legem? et nemo ex vobis facit legem. Quid me quæritis interficere* (Ibid.)? Gravis objurgatio! Time tu illam a JESU. Nonne ego dedi tibi legem, et tu non facis eam. *Respondit turba : Dæmonium habes.* Cui hoc dicit? Dei Filio. Non exhorrescis? Et silet tamen Dei Filius; qui vera pro blasphemis refundere potuisset. Quas tu injurias ad injuriam non redderes? Discat vermis pati, quæ Deus tulit.

SABBATO.

Mittuntur, qui Christum comprehendant.

I. *Audierunt Pharisæi turbam murmurantem de illo hæc* : quòd sit Messias; *et miserunt... Ministros, ut apprehenderent eum* (Joan. 7). Simplices turbæ credunt, et amant JESUM : superbi Phari-

sæi, quia suæ auctoritatis jacturam timent, exacerbantur. Una passio fomes est alterius. *Dixit ergo eis* Ministris Jesus : *Adhuc modicum tempus vobiscum sum. Quæretis me, et non invenietis.* Infelix ego! non audiam illud *Vado;* non audiam *Non invenietis.* Quæram te, Jesu, donec inveniam, et tenebo.

II. *In novissimo autem die magno festivitatis, stabat* Jesus, *et clamabat : Si quis sitit, veniat ad me, et bibat* (Ibid.). Quod dictum populo, tibi dici crede. Sitis salutem tuam, quia nemo est sinè desiderio. Sed sitis aquas turbidas solatiorum mundi. Quæ hìc beatitudo? Siti, quod sitire debes, salutem tuam, et Deum. Audi invitantem : *Veni, et bibe* ad satietatem, quam in solo Deo reperies : nunquam extra ipsum. Quid sitivisti hactenùs? esne satiatus? O miser!

III. *Quidam ex ipsis volebant apprehendere eum* (Ibid.). Non ignorabat, quâ intentione venirent : prosequitur tamen sermonem imperterritus. Unde mutata sunt eorum corda : *sed nemo misit in eum manus.* Ita constantiæ cedunt pericula. Quod ex virtute cœpisti, non desere ex metu. Periculum vadis? constantia franget.

DOMINICA XX. POST PENTECOSTEN.

Remittuntur Ministri, et Christum laudant.

I. *Venerunt ergo Ministri ad Pontifices, et Pharisæos, et dixerunt eis illi : Quare non adduxistis illum* (Joan. 7)? Quàm vigilant in scelerata sua jussa Pharisæi! quàm investigant causas propositi

sui executioni non mandati! O si tam vigil tu esses in tua proposita sancta! si tam tibi indignareris, quoties non exequeris! Proponere, et non exequi, est esurire, et non manducare. Non satis est velle, nisi accedat et operari.

II. *Responderunt Ministri : Nunquam sic locutus est homo, sicut hic homo* (Ibid.). Theophyl. hìc ait : *Nec curaverunt iram Pharisæorum; nec, quia ut servi missi fuerant, quæ placita erant, Principibus dixerunt.* Profitentur se captos sermonibus ejus, quem comprehendere debuissent. Laudant eum apud illos, qui eum oppressum volebant. In causa Dei laudabilis est libertas. Hac utere, in te primùm; in alios uti licet, maximè ubi debes. Non loquere quæ placita, sed quæ salubria.

III. *Responderunt ergo eis Pharisæi : Nunquid et vos seducti estis* (Ibid.)? Cùm dixissent Ministri : *Nunquam sic locutus est homo* : *interrogare oportuisset*, ait Euthym. *quid locutus esset;* sed ipsi ad increpationes convertuntur. Ira, et invidia eos excæcaverat. Ubi dominatur passio, deturbatur solio ratio. Subjungunt argumentum ab auctoritate : *Nunquid ex Principibus aliquis credidit in eum?* quasi dicant : Nullus, *sed turba hæc tantum.* Ita Deus abscondit a sapientibus divina mysteria, et revelat ea parvulis, et humilibus. Esto humilis, si divina vis sapere. Denique *maledicti sunt*, inquiunt, nempe qui credunt. O utinam a superbis sic maledicar; non ab humili Jesu!

FERIA II.

Mulier in adulterio deprehensa liberatur.

I. *Adducunt Scribæ, et Pharisæi mulierem in adulterio deprehensam.... ; et dixerunt ei : In lege Moyses mandavit nobis hujusmodi lapidare. Tu ergo quid dicis? Hoc autem dicebant tentates eum, ut possent accusare eum* (Joan. 8). Sciebant mitem : credebant contra legem pronuntiaturum : Jesus *autem inclinans se deorsum.* Declinat ferre judicium, qui omnia novit; et tu, qui ignoras omnia, tam es facilis ad formanda judicia. *Digito scribebat in terra.* Ut facilem se ad veniam ostendat. Ut ventus, et aqua litteras in pulvere scriptas confundunt : sic lacrymæ, et suspiria delent peccata nostra, quæ in terra scribuntur.

II. *Cùm ergo perseverarent interrogantes eum, erexit se, et dixit eis : Qui sinè peccato est vestrûm, primus in illam lapidem mittat* (Ibid.). Pluribus tentatus nec absolvit eam, leges observans, nec condemnat misericors, qui *venit non perdere quod invenerat, sed quærere quod perierat.* Injicit judicio, et linguæ ad judicandum alios pronæ frænum, ut cogites ipse, an sis sinè peccato. Vel ergo debes esse sinè culpa, ut judices; vel non debes judicare, si non es sinè culpa.

III. *Audientes autem* hæc, *unus post unum exibant* (Ibid.). Quia, ut ait Beda, *in se cernere cœperunt singuli, quod magis damnandum cognoscerent.* Si te inspicias, horrebis tua; dissimulabis aliena delicta. *Ei remansit solus* Jesus, *et mulier in medio stans* confusa, et constrita, spe veniæ plena. *Eri-*

gens autem se Jesus, ad videndum eam oculis misericordiæ, *dixit ei : Mulier, nemo te condemnavit? quæ dixit : Nemo, Domine. Dixit autem* Jesus : *Nec ego te condemnabo.* Retulit Jesus adversarios, ut Patronus; absolvit, ut clemens Judex. Quid non speres a clementia ipsa, modo id observes : *Noli ampliùs peccare.*

FERIA III.

Christus in Templo docens.

I. *Ego sum lux mundi* (Joan. 8). Lux est in mentibus hominum, circa bonum et malum, verum et falsum, virtutes et vitia : sinè qua *palpas in meridie,.., et non diriges vias tuas* (Deuter. 28). Posui *tenebras* in anima mea, *et facta est nox : in ipsa pertranseunt bestiæ sylvæ.* O si oriatur lux, quæ detegat meipsum mihi! *Qui sequitur me, non ambulat in tenebris* (Joan. 8). Ergo a contrario, qui te non sequitur, ambulat in tenebris. Jam scio unde tenebræ mentis meæ ad divina : quia te, lux mea, non sum secutus : quia eo vixi modo, quem verbo damnas et exemplo : qui cùm cognosvissem te Deum, non sicut Deum glorificavi.

II. *Dicebant ei : Ubi est Pater tuus? Respondit* Jesus : *Neque me scitis, neque Patrem meum* (Joan. 8). Nonne (Joan. 5) dixerat : *Et me scitis, et unde sim, scitis.* Sed sciebant speculativâ scientiâ, non practicâ eorum, quæ ad mores nostros pertinent : quia aliter operabantur, quàm ille operandum verbo et exemplo docuerit. Nonne et tibi objicere potest : *Non nosti me, neque Patrem meum.* Si negas, convincam te. Christus laxiorem viam damnavit, tu

am sequeris. Ille fugit honores, tu sequeris, etc. stne hoc nosce Deum? *Qui dicit se nosse eum, et andata ejus,* doctrinam et exempla, *non custodit, endax est* (1. Joan. 2).

III. *Dixit ergo iterum eis* JESUS : *Ego vado, et quætis me, et in peccato vestro moriemini* (Joan. 8). on decretoriè quidem dictum, sed sub conditione : *non credideritis.* Quia pauci tamen erant crediuri, absolutè pronuntiatur. Tale scilicet erat pecatum, ut vix converterentur. Et quod illud? *Vos deorsum estis...., vos de mundo hoc estis,* terrena apientes, et affectantes. Non te percellit tremendum oc verbum? ut derelinquas mundi semitas, ut non beas post hæc inferiora, et mundana, et assurgas d æterna, et divina?

FERIA IV.

Christo docente multi credunt.

I. *Hæc illo loquente, multi crediderunt in eum. Dibat ergo* JESUS *ad eos, qui crediderunt ei, Judæos : i vos manseritis in sermone meo, verè Discipuli ei eritis* (Joan. 8). Nota boni discipuli est, perfecè possidere doctrinam Magistri. Ut scientiam haeas, debes scire te scire. Scisne te scire, quæ hristus docuit? Quomodo ergo tam turpiter amas? uomodo errores mundi hujus doctrinæ Magistri lanè oppositos sequeris? Nondum scis te scire. d praxim veniendum est, ut te verum discipulum robes.

II. *Responderunt ei : Semen Abrahæ sumus, et emini servivimus unquam. Respondit eis* JESUS.... :

Omnis qui facit peccatum, servus est peccati (Ibid.). Jactant quòd non servierint homini; quòd peccato servierint, non æstimant. Hæc est servitus quantò suavior, tantò durior. Nemo non volens et libens superatur a concupiscentia sua : *a quo enim quis superatus est, hujus et servus est* (2. Petr. 2). Suavis est servitus, quia amatur; dura est, quia quò minùs mortificas concupiscentiam, hoc magìs illa te mortificat. *Solve ergo vincula colli tui, et dic* concupiscentiæ tuæ animo generoso : *Non serviam* (Jerem. 2).

III. *Si filii Abrahæ estis, opera Abrahæ facite* (Joan. 8). Monet ut probent factis, quâ sint origine nati. Apud Deum, quis ejus sit filius, non verbis probatur, sed factis. Non enim sunt omnes Christi, qui se dicunt Christianos. Vis ergo te filium Dei probare, fac opera, quæ Deus incarnatus fecit. Tantum ab hoc abes, quantum intervallum est inter dicere, et facere.

FERIA V.

Judæi volunt Christum lapidare.

I. *Quis ex vobis arguet me de peccato* (Joan. 8)? Fidentis hoc conscientiæ est : sed non tuæ. Non satis te defensum puta, si redarguenti dicas : Non est ita, nemo mihi id probare potest. Est, qui probabit : qui statuet te contra te. *Si veritatem dico vobis*, per doctrinam meam, *quare non creditis mihi*, qui sum sinè dolo? sinè peccato? Non decipit te JESUS, et tamen factis doctrinam ejus improbas. *Qui ex Deo est, verba Dei audit.* Nota hæc est filiorum Dei. Sed a te abest. *Propterea vos non*

uditis, quia ex Deo non estis. Expende, quomodo
idias doctrinam Christi contrariam mundo, quo
odo internas inspirationes, et an ex Deo sis
gnosces.

II. *Responderunt Judæi... : Nonnè bene dicimus
os, quia Samaritanus es tu, et dæmonium habes*
oan. 8)? Quàm immanis calumnia : Filius Dei dæ-
oniacus! quàm miti verbo retunditur : *Ego dæ
onium non habeo!* Quo tu sensu ferres? quas diras
on refunderes? (*Ego*) *honorifico Patrem meum*;
iod dæmon non facit. *Et vos inhonorastis me* ca-
mniâ, qui tamen Deus sum. Et hoc facit dæmon.
idete cujus spiritûs sitis. *Ego non quæro gloriam
eam* vindicando me, quòd gloriæ ducitur co-
im mundo. Et tu, vermis, quantùm studes gloriæ
iæ? Time illud : *Est, qui quærat, et judicet :* qui
bi cum confusione gloriam detrahet, et reponet
, cui debetur omnis honor et gloria.

III. *Dixerunt Judæi.... : Quinquaginta annos
ondum habes, et Abraham vidisti* (Ibid.)? Quòd
aulò ante asseveraverat Christus. *Dixit* Jesus :
ntequam Abraham fieret, ego sum, quia Deus ab
terno. *Tulerunt ergo lapides, ut jacerent in eum.*
. Aug. tr. 43 in Joan. *Tanta duritia, quò curre-
et, nisi ad similes, scilicet lapides.* Hæc agit cor
urum, et in sua passione obstinatum. Verba dura
i proximum sunt lapides, quibus Deum in illo pe-
is. Jesus *autem abscondit se, et exivit de templo.*
a Deum fugas, qui in proximum es durus. *Exi-
it*, ut furori cederet; ut tu discas *ignem non fo-
ere.*

FERIA VI.

Curatur cæcus a nativitate

I. Jesus *vidit hominem cæcum a nativitate. Et interrogaverunt eum Discipuli ejus : Rabbi, quis peccavit, hic, aut parentes ejus* (Joan. 9)? Rup. l. 9. in Joan. *Quærunt, temerarium jactantes judicium, in quod et tu facili indicio pronus es.* Sed ut isti, plerumque erras. *Neque hic peccavit, neque parentes ejus.* Mala enim corporis non immittuntur solùm ob peccatum; sed *ut manifestentur opera Dei.* Sed unde cæcitas mea? utinam *ut manifestentur opera Dei* sic disponentis! sed heu! *supercecidit ignis* concupiscentiæ, *et* non video *solem* (Psal. 57).

II. *Expuit in terram, et fecit lutum ex sputo, et linivit super oculos ejus* (Joan. 9). Lutum in oculis etiam videntem excæcat : quomodo cæcum illuminat Deus? quandoque per opposita media operatur mira : per tentationes confirmat, per ariditatem illuminat, per humilitatem exaltat, etc. Ergo abnegato tuo judicio, ejus te providentiæ committe. Quod obesse videtur, convertet in bonum.

III. *Et dixit ei : Vade, lava in natatoria Siloe* (Ibid.). Respondere poterat : Hæc virtus non est aquis, sed tibi : Tu iis non eges. Si aquâ opus, cur non vicinâ? risus ero populo infectus luto. *Nihil tale repetivit,* ait Chrysost. hom. 25. in Joan. *illud duntaxat curavit, ut pareret in omnibus.* Et ecce fructum cæcæ obedientiæ : *abiit, lavit, et venit videns.* Ita nunquam sinè solatio est executio voluntatis divinæ per superiores intimatæ.

SABBATO.

Illuminatus coram Pharisæis veritatem miraculi tuetur.

I. *Vicini... dicebant : Nonne hic est, qui sedebat, et mendicabat* (Joan. 9). Alii asserebant, alii negabant. *Ille verò dicebat : quia ego sum.* Quærebant : *Quomodo aperti sunt tibi oculi?* Ait : Jesus *lutum fecit, et unxit oculos meos, et dixit mihi : Vade ad natatoria Siloe, et lava. Et abii, et lavi, et video.* Cui tribuit beneficium? non luto, non aquis, non suæ fidei; sed ei, *a quo est omne datum optimum.* In hoc solùm est omnium bonorum scaturigo. Si per homines accipis, sunt instrumenta. Illi gratias debes.

II. *Adducunt eum ad Pharisæos* (Ibid.). Quærunt iterum *quomodo vidisset.* Dicunt cæco : *Tu, quid dicis de illo?* Vocant parentes, petunt : *Hic est filius vester, quem vos dicitis, quia cæcus natus est?* etc. Quorsum tam longum examen? Ex Dei consilio, ut pateat ad plurium conversionem miraculum ; ex intentione hominum, ut sepeliatur fama Christi vel ut calumnientur, quòd *non custodit Sabbatum.* Quàm gravis est invido alterius fama! num et tibi proximi gloria!

III. *Vocaverunt rursum hominem* (Ibid.). Sub specie religionis urgent : *Da gloriam Deo.* Auctoritate suâ volunt persuadere, ut contra veritatem dicat : *Nos scimus, quia hic homo peccator est.* Attende defendentis libertatem : *Scimus, quia peccatores Deus non audit. Nisi esset hic a Deo, non poterat facere quidquam.* Nondum noverat eum esse

Deum, et tanto zelo ejus honorem tuetur. Quid tu agis, qui Deum per fidem nosti? Non timet auctoritatem. Quàm facilè tu ob respectus humanos desistis a bono, pateris injurias Dei! etc.

DOMINICA XXI. POST PENTECOSTEN.

Illuminatus ejicitur è Synagoga, et a Christo recipitur.

I. *Et ejecerunt eum foras* (Joan. 9). Causa fuit defensus Christus. Sic qui pro virtute, pro Christo stat, non admittitur, vel non gratus est dyscolis: quia non convenit genio, non consentit sermonibus, et levitatibus eorum. Visne pro doctrina Christi, pro regula, pro virtute stare? debes ergo ad hanc injuriam te resolvere. Dyscoli te fugient; sed quid tum? Deus te colliget.

II. *Cùm invenisset eum* Jesus, *dixit ei: Tu credis in Filium Dei? Respondit ille: Quis est, Domine, ut credam in eum? Et dixit* ei Jesus: *Et vidisti eum, et qui loquitur tecum ipse est. At ille ait: Credo, Domine. Et procidens adoravit eum* (Ibid.). Cyril. Alex. l. 6. in Joan. cap. 10. *Cùm primùm ignominiæ notâ pro Christo affectus, protinus se illi Christus præsentem ostendit*, et illuminat eum internè. Sit hoc tibi solatio, si propter virtutem exosus es.

III. *Et dixit* Jesus: *In judicium ego in hunc mundum veni, ut qui non vident,* simplices, rudes, et despecti, *videant,* per gratiam meam illuminati; *et qui vident* tumidâ quadam sapientiâ, *non videant* cœlestia, quæ *abscondit a sapientibus, et revelat parvulis*. Christus ergo discernet, an, et quid vi-

leas. Ambis interim videre divina? debes non videre, non æstimare terrena.

FERIA II.

Christus est ostium.

I. *Ego sum ostium ovium* (Joan. 10). Corpus stio grandius non ingreditur per ostium : detruncanda sunt, quæ excedunt, ut immitti possit. Humilis porta superbum verticem non admittit. Ostium, quo ad vitam penetres, est *Verbum abreviatum.* Quomodo intrabis, qui *ambulas in magnis, et in mirabilibus super te?* Conforma te rgo humili portæ, *et non exalta animam tuam.*

II. *Per me si quis introierit, salvabitur* (Ibid.). Nulla certior ad salutem porta, quàm per humiitatem Christi Jesu. Hic *humiliavit semetipsum: propterea exaltavit eum Deus. Ingredietur* medi-ando divinitatis arcana, quæ Deus non revelat, nisi parvulis. *Et egredietur* imitando ejus vitam, quæ tota fuit humilis, et contempta. *Et pascua inveniet* : cùm, ut ait Greg. l. 1. Regist. c. 16. *ntus mentem devotionibus impinguat, et foris se piis operibus satiat.*

III. *Ego veni, ut vitam habeant, et abundantiùs habeant* (Joan. 10). Ad quid factus est homo Filius Dei? ad quid exinanivit semetipsum? *ut vitam habeas* animæ. Humilitate ergo Christi constat vita tua. Sed non satìs est, quòd ipse pretium posuerit, ut vivas : *ut abundantiùs vitam habeas.* Vult, ut de tua quoque adjicias, et, ut interpretatur Bonaventura, quotidie magìs, ac magìs crescas. Non crescis autem nisi humilitas Christi tran-

seat in tuam. An putas, quòd non meretur brevem humiliationem æternitas?

FERIA III.

Christus Pastor bonus.

I. *Ego sum pastor bonus* (Joan. 10). Qui ovis est Christi, tres habet hostes : *Lupum*, rapacem dæmonem; *Mercenarium*, fallacem mundum; et *Furem*, latentem amorem proprium. Quantis isti te impetunt! sed habes pastorem bonum, qui te protegit, Jesum. Patitur hostes tuos : sed ut tu vincendi occasionem habeas, ille te coronandi. Ille te, et tecum pugnat. Si vinceris, non est victoris virtus, sed tuum vitium. *At pastor bonus* bonam quoque ovem postulat. Esne tu talis? mitis, patiens, mansueta, etc.

II. *Et cognosco oves meas :.... Et animam meam pono pro ovibus meis* (Ibid.). Duæ sunt hæ notæ boni pastoris. 1. O quantum solatium animæ, in quacunque difficultate, si verè credat et dicat : Novit me Pastor meus! Novit me, qui novit omnia : agit mecum, ut agendum novit, tam sapienter, et providè, quàm res postulat. Hinc ergo me ejus providentiæ resigno. 2. Quis animam suam pro te posuerit, expende, et nota amorem, et si non es lapis, amorem redde.

III. *Oves meæ vocem meam audiunt ;... et sequuntur me* (Ibid.). Ovium Christi duplex est nota. Audis vocem ejus? etiam te ad dura vocantis? Quid si dicat : *Ecce ego mitto vos, sicut oves, in medio luporum* (Matth. 10)? Si times, si refugis; non es ovis Christi. Sequerisne eum? Qui si

ucat ad arida pascua? dicisne : *Dominus regit ne, et nihil mihi deerit* (Psalm. 22)? Quid si ducat e ad macellum? paterisne tanquam ovis ad ccisionem duci? Aliter non eris ovis Christi.

FERIA IV.

In Encæniis volunt Judæi Christum lapidare.

I. *Circumdederunt eum Judæi* (Joan. 10.) tanuam *vituli multi, et tauri pingues. Et dicebant non veritatem inquirendo, sed insidiando*, inquit Beda.) : *Quousque animam nostram tollis? si tu s Christus, dic nobis palàm.* Quæ perversitas? ùm verbis erudiuntur, dicunt : *Quod signum stendis nobis, quòd hæc facis* (Joan. 2)? Cùm peribus ejus virtus demonstratur, dicunt : *Si tu s Christus, dic nobis palàm.* Sic operibus clamantibus ad verba, verbis ad opera confugiunt. ed nec verbis credunt, nec factis. Quid aliud acio, qui nec doctrinam Christi sequor, nec xempla?

II. *Respondit eis* Jesus : *Opera, quæ ego facio n nomine Patris mei, hæc testimonium perhibent e me* (Joan. 10). Quis quisque sit, efficaciùs non robat, quàm factis. *Testimonium a rebus*, ait hrysost. hom. 37. in Matth. *credibilius est testimonio, quod est a verbis.* Itaque ex factis vult osci Christus, qui exhibet ea signa, *quæ nemo lius facere potest.* Quid de te loquuntur opera tua? uam metuo, ne tibi objiciat Deus : *Non invenio pera tua plena* (Apoc. 3)! *Religiosi factis non erbis sumus* (S. Cyrill.).

III. *Sustulerunt ergo lapides Judæi, ut lapida*

rent eum (Joan. 10). Postquam illum audiverunt : *Ego et Pater unum sumus.* Causam prætexunt zelum vindicandi blasphemiam, quam ipsi blasphemi Deo imputant; reipsa est odium, et invidia, quæ illos obcæcabat. Quàm dolosæ sunt passiones, quæ ipsas virtutes in suum obsequium trahunt. Sic actus humilitatis depravat superbia, zelum iracundia. Vide, nè tibi imponant. Ideo actiones tuas omni passione depura.

FERIA V.

Missio LXXII. Discipulorum.

I. *Designavit Dominus alios septuaginta duos, et misit illos binos ante faciem suam* (Luc. 10). Magistri oculus conservat attentum discipulum. In ejus facie nihil sui muneris negliget. Ambulandum tibi est in præsentia Dei. *Et dicebat illis : Messis quidem multa, operarii autem pauci :* ut unus plurium defectum suppleret; et tu disceres, dum plura potes, omnia illa velle, ac libenter suscipere pro Deo. *Rogate ergo Dominum messis, ut mittat operarios.* Non vult otiosos. Otiosus autem in parte es, si, cùm plura potes, aliqua detrectes. *Mitti* vult operarios, non sibi deligere locum, procurare, aut extorquere munus. Exspecta ergo et tu, ut per obedientiam mittaris, non verò, quo mittaris, delige. Si deligis, in teipso stas; si mittaris, in Deo. Utrum vis?

II. *Ite; ecce ego mitto vos, sicut agnos inter lupos* (Ibid.) : non sicut agnos, ad amœna sensui pascua. Theophyl. hìc : *Prædicit eis persecutiones, nè si repentè in talia inciderent, magis turbaren-*

ur. Quid tibi animi ad ejusmodi missiones? certus s difficultatum, sed certus etiam es ingentis gloæ Dei. Utrum apud te præponderat? Interim t assuescas gravibus, tolera minora.

III. *Qui vos audit, me audit, et qui vos spernit, ne spernit* (Ibid.). Qui a Christo mittuntur, ejusdem uctoritate muniuntur. Ut Legati personam sui egis repræsentant. Agnosce hanc auctoritatem in uis superioribus, et promptiùs, ac hilariùs obedies. uòd enim difficilem tibi reddit obedientiam, est, uòd purè hominem jubentem aspicias. Nam si eum ipsum ea mandantem videres, et audires, onnè faciliùs obsequereris ?.

FERIA VI.

Revertuntur a missione LXXII.

I. *Reversi sunt septuaginta duo, cum gaudio, dientes : Domine, etiam dæmonia subjiciuntur nobis 1 nomine tuo* (Luc. 10). Etsi non superbiant de ectis spiritibus, qui hoc nomini, et gratiæ Jesu ttribuunt; tamen aliquem vanitatis saporem interenisse, quod ad hæc opera idonei visi sint, tradit reg. l. 3. moral. c. 4. Etiam in piis, et sanctis iboriri solet complacentia de munere bene gesto ro Dei gloria. Sed sicut Deo debes, quòd gesseris, a quòd te ad gerendum elegerit : ut tibi nulla, eo omni ex parte cures satisfacere. Nec si dæmoia passionum tuarum subjiciantur tibi, tuum est; ed totum Dei.

II. *Videbam satanam sicut fulgur de cælo cadentem* Ibid.). Exultantes vanitate discipulos memoriâ caentis Luciferi corrigit: non quòd delicto sint pares;

sed quòd eos velit etiam a minima vanitatis umbra abesse. Idipsum, cùm se erigit superbia, aut de donis tibi concessis complacentia, tibi ingere : *Videbam satanam cadentem.* Adde, unde? *de cœlo.* Quid tu firmum speres in terra? Quis? Nobilissimus Angelorum. Et in te tolerabitur? Quomodo? *sicut fulgur.* Vix sumpsit cogitationem, adfuit pœna. Nullum peccatum velociùs punit Deus, quàm superbiam.

III. *In hoc nolite gaudere, quia spiritus vobis subjiciuntur. Gaudete autem quòd nomina vestra scripta sunt in cœlis* (Ibid.). Gratiæ gratis datæ dicendi, docendi, ingenii, agendi cum proximo, etc. etiam reprobis conceduntur. Quid est, quòd de iis exultes, quæ te in æternum perdere possunt? Vena veri gaudii de cœlo est, ubi solùm est verum bonum. Si nomen tuum in libro vitæ reperias, tum exulta : quia es cum perenni bono. Quod tu gaudium quæris? an æternum? vide quid ames. Gaudium enim amorem consequitur.

SABBATO.

Quæstio Legisperiti, et responsio Christi.

I. *Quidam Legisperitus surrexit, tentans illum....: Magister, quid faciendo, vitam æternam possidebo?* (Luc. 10). Etsi malo animo proposita, tamen ad praxim optima quæstio. Utinam hæc tibi quotidiana sollicitudo! sed nota : *quid faciendo* : non speculando : nec major sit tibi cura sciendi, quàm agendi : non vacuis desideriis suspirando, *sed faciendo* : operibus enim ad cœlum itur. Indignus siquidem

œlo est, qui cœlum non desiderat, et pro eo com-
arando non operatur.

II. *At ille dixit.... : In lege quid scriptum est* Luc. 10)? Ad legem remittitur quæstionis solutio. i tibi eadem vitæ æternæ est, quid facias in lege Dei, n consiliis, in regulis Religionis, et statûs tui re-eries. Quantum desiderium est vitæ, tantum debet sse et viæ tenendæ. Si aliam viam ambulas, quam ræcepta, et regulæ ostendunt, quomodo dicam te œlum desiderare? Vide ergo ut accuratè regulas bserves. Verum enim est : *Quicunque regulam..... ecuti fuerint, pax super illos* (Gal. 6).

III. *Ille respondens dixit : Diliges Dominum Deum uum, ex toto corde tuo, ex tota anima tua, et ex mnibus viribus tuis, et ex omni mente tua; et roximum tuum sicut teipsum. Dixitque illi : Rectè espondisti ; hoc fac, et vives* (Luc. 10). Approbat esponsum Christus : ergo id agendum est, quod espondit Legisperitus. Vide ergo titulos amandi : *ominum : Deum : Tuum.* Vide modum : *ex toto orde, tota anima*, etc. *Hoc fac.* Facisne? nihil iud est in corde tuo, quod ames? non vanitas lacet? non tuipse tibi? etc.

DOMINICA XXII. POST PENTECOSTEN.

Parabola descendentis in Jericho.

I. *Homo quidam descendebat ab Hierusalem in Je-icho* (Luc. 10). In hoc homine miserum peccatoris atum intuere. *Descendit ab Hierusalem*, seu divi-orum gustu, *in Jericho*, seu instabilium volupta-em. *Incidit in latrones*, dæmones, et concupiscen-

tias suas. *Despoliant eum* gratiâ, et donis supernaturalibus. *Plagas imponunt*, intellectui cæcitatem, voluntati horrorem boni. *Semivivum relinquunt* cum sola, et informi fide. Expende hæc vulnera, fortassis aliquando tua: et si sapis, ab Hierusalem et divinorum tractatione non descende in Jericho, ad affectum terrenorum. Hinc enim omnium malorum origo.

II. *Accidit autem, ut Sacerdos descenderet eadem viâ; similiter et Levita* (Ibid.). Vident semimortuum, et prætereunt. *Transit Samaritanus*. In hoc Christum tui misertum concipe. *Vidit te, et misericordiâ motus est*, etiam dum inimicus esses. *Appropians* suâ gratiâ; *alligavit vulnera* intellectûs per lumina, voluntatis per desiderium boni. *Infudit oleum* veniæ *et vinum* acre contritionis, et timoris: *et imposuit* te *in jumentum* gratiæ te portantis; *et duxit in stabulum* suarum ovium: *et curam* tuì egit divinâ suâ providentiâ. Agnosce tuam miseriam, et Dei misericordiam, cui præsentem debes sanitatem.

III. *Alterâ die protulit duos denarios* (Ibid.). Amoris et potestatis. *Dedit* eos *stabulario*, Superiori tuo. Commendavit te illi. *Curam illius habe*, ut in integra et constanti sanitate conserveris. Quid diceres, si æger ille noluisset admittere hospitis curam? non censeres reprehensione dignum? At tu ita agis, dum vel huic, vel illi Superiori subesse fugis, vel monentem non audis. Curam ille sibi demandatam exercet, tu non admittis.

FERIA. II.

Christus excipitur a Martha.

I. *Intravit* Jesus *in quoddam castellum, et mulier quædam, Martha nomine, excepit illum in domum suam* (Luc. 10). Sciebat illa Christum Judæis exosum, et ad mortem quæri; non timet tamen eum recipere, et affectum ostendere. Talis debet esse in Christum affectus, qui nullo periculo frangatur. Sed quàm facili metu tu recedis! Times, *ubi non erat* aut esse non debebat *timor* (Psal. 13). Times perdere gratiam hominis, et cur non Dei, *qui potest et corpus et animam perdere in gehennam* (Matth. 10)?

II. *Et huic erat soror, nomine Maria, quæ etiam sedens secus pedes Domini, audiebat verbum illius* (Ibid.). *At*, ut ait August. serm. 27. de verb. D. *Quantò humiliùs sedebat, tantò ampliùs capiebat.* Vis doctrinam Domini? *Sede*, in quiete spirituali; *ad pedes Domini* per humilitatem. *Confluit enim aqua,* ait idem, *ad humilitatis convallem. Audiebat*: ad obedientiam promptam significandam. S. Bern. ser. de Assumpt.: *Sedens audiebat ad obedientiam Præceptoris ad utrumlibet parata.* Ita ergo vacandum divinis, ut non minùs promptus sis ad opera vitæ activæ.

III. *Martha autem satagebat circa frequens ministerium* (Ibid.). Satagere, est *satis agere.* Satis agit, qui id agit, quod agendum est. Unum corpus sumus, multa membra. Singula suum agunt. Superior, oculus est: non satis agit, si agat, quod manus debet; si in singulorum officia involet, quasi nihil agatur

bene, nisi ab ipso. Linguæ sunt Doctores, Concionatores : non satìs agunt, si agunt, quod capitis est, si superioritatem sibi arrogent. Quodcunque tu sis membrum, in quocunque officio, hoc age, quod agendum est, et satis agis.

FERIA III.

Martha queritur de sorore, corripitur a Domino.

I. *Quæ (Mattha) stetit, et ait : Domine, non est tibi curæ, quòd soror mea reliquit me solam ministrare* (Luc. 10) ? Queritur et de sorore, quòd non serviat, et de Domino, quòd non jubeat. Agit eorum personam, qui vitæ activæ intenti comparant se cum aliis, qui cum proximo minùs operantur, vel quia non possunt, vel quia non licet. Hinc murmura : Cur non et iste id agat? Cur ego? Ut hoc evites, cogita : Domino sum curæ, quocunque occuper : sed et alter est illi curæ, etsi hoc non occupetur. Solus debes hoc agere? quid tum? etiam Dominus solus torcular calcavit. Et quo tu es melior? *Et respondens dixit illi Dominus : Martha, Martha, sollicita es, et turbaris erga plurima* (Ibid.). Servit Domino Martha, sed cum sollicitudine, et turbatione, ex qua etiam Dominum arguit. Id verò Domino placere non potest. Turbatus animus non dat considerationi locum. Unde effundit quædam prætextu confidentiæ, quæ non sunt hujus temporis, loci, aut personæ, aut non hoc modo dicenda. Sic ergo age, quidquid agis, ut nunquam turberis. Præmeditatio agendorum, aut dicendorum, turbationem tollet.

III. *Porrò unum est necessarium* (Ibid.). Unum edulii genus pro corpore sustentando intelligunt S. Hier. et Greg. quasi dicat Dominus, supervacaneam esse curam plura parandi. Unum edulii genus pro anima, contemplationem Dei interpretatur Cassianus col. 1. c. 8. Cujus tibi pascendi potior cura est? corporis? an animæ? At certè animæ potior esse debet. Ita enim Dominus probat optimam partem a Maria electam. Vide ergo, quàm accuratè spiritualia, tanquam pars optima, sint peragenda.

FERIA IV.

Christus a Pharisæi invitatus hypocrisin reprehendit.

I. *Rogavit illum quidam Pharisæus, ut pranderet apud se; et ingressus recubuit. Pharisæus autem cœpit intrà se reputans dicere, quare non baptizatus esset ante prandium* (Luc. 11). Et quod tandem delictum est, quòd Christus accubiturus manus non laverit? Cur non excusat fama, quæ de Christo erat apud omnes? Superba suiipsius æstimatio sinistrum de Christo judicium ingessit. Qui bonus est, et humilis, omnia alterius acta in bonum interpretatur. Dic, quid tu agis? Nonne facilè judicas? Nonne ex culice facis elephantem? Nonne ab externis non malis, arguis internum malum? sed quis tibi revelavit, quæ soli Deo patent?

II. *Et ait Dominus ad illum: Vos Pharisæi, quod deforis est calicis, et catini, mundatis; quod autem intus est vestrûm, plenum est rapinâ, et*

iniquitate (Ibid.). Non damnat externam munditiem, dum moderata sit, sed majorem curam vult internæ haberi. Cujus tibi potior cura est? conscientiæ, an cubiculi? ânimæ, an vestis? Calceum attendis, nè luto infamines, animæ verò quàm es incurius?

III. *Stulti, nonne qui fecit quòd deforis est, etiam quod deintus est, fecit* (Ibid.)? Prævenit objectionem, quæ fieri poterat: externam munditiem in lege a Deo mandatam esse. At non minor est Deo cura internorum. Non rejicit externos virtutum actus, humiliationem, silentium ad injurias, etc. sed vult ea ab interno prodire, aliàs sunt sinè anima, et mortua opera. Non sis pictor, qui solam actionibus tuis apparentiam tribuas: sed adde insuper, *de corde puro, et conscientia bona, et fide non ficta* (1. Tim. 1).

FERIA V.

Renuit Christus esse judex inter duos fratres dissidentes.

I. *Ait ei quidam de turba: Magister, dic fratri meo, ut dividat mecum hæreditatem* (Luc. 12). Satis probat affectum ad terrena, qui ob hæc legem charitatis infringit, et cum fratre dissidet. De hæreditate æterna cum Jesu agendum erat, quam venit nobis parare, et agit de terrena. Quod quis amat, etiam quando cum Deo agendum est, volvit. Unde tuæ in orationibus evagationes? nisi quia, ubi affectus est, illuc rapit cogitationem. Tolle affectus pravos, tolles evagationes.

II. *Homo, quis me constituit judicem, aut divi-*

rorem super vos (Ibid.)? Hier. in c. 13. Luc. : *Non dignatur Christus judex esse litium, et arbiter facultatum.* Quare? nonne opus erat bonum, asserere cuique, quod suum est? aut fratres reconciliare? Ad finem suum attendit. Ideo ait idem Ambr. : *Terrena declinat, qui propter cœlestia descenderat.* Disce alienis a tua vocatione negotiis te non implicare. Qui se Deo addixit, illi se probare debet; ideo enim se illi tradidit. *Nemo militans Deo, implicat se negotiis secularibus* (2. Tim. 2). Non tibi blandire titulo prudentiæ, aut charitatis; nec prudentia nec charitas est, ut agas. quod non est tuæ vocationis.

III. *Videte, et cavete ab omni avaritia : quia non in abundantia cujusquam vita ejus est* (Luc. 12). Quàm errat mundus! *Beatum dixerunt populum, cui hæc sunt* (Psal. 143) : Christus negat in horum abundantia esse vitam, aut felicitatem. Felicior vita est, ubi animus inordinatis affectibus liber est. Reliquisti semel omnia, ut liber esses? vide nè, qui magna reliquisti, ungulis affigas animum! Non inde affectum æstima pravum, quòd ampla desideret, aut amet; sed inde, quod te a Deo avertat. Quid interest sive magno, sive parvo avoceris? imò insanius est parvo.

FERIA VI.

De Divite avaro.

I. *Hominis cujusdam divitis uberes fructus ager attulit* (Luc. 12). Vide in hoc homine miserias quas adferunt divitiæ. *Cogitabat intrà se* : quia non ha-

bebat amicum, cui confideret; *dicens : Quid faciam?* ecce quàm animo anxius! *quia non habeo;* vox pauperis ista; quia avarus nunquam habet satis : *quo congregem fructus meos;* en sollicitudo congregandi, quod adhuc potest injuriis cœli destrui. *Hoc faciam : destruam horrea mea, et majora faciam.* Ecce instans labor ædificandi, et destruendi. At quod pessimum est, nec unam cogitationem bonam sumpsit, vel Deo gratias agendi, vel iis ad gloriam Dei utendi. Quàm felix tu, quem Deus his malis eripuit! quas non debes Deo tuo grates! Compatere iis, qui pari avaritiâ torquentur.

II. *Dicam animæ meæ* (Ibid.). Nota hìc errores. Secum tanquam cum alio loquitur, quasi non sufficeret concupiscentiæ, quòd unus esset. *Multa bona habes. Bona* vocat, quæ nomen non merentur. Vocat *animæ bona*, quæ ejus sunt perditio. *Posita in multos annos :* cum illa aut momento eripi possint, aut ipse illis. *Requiesce :* quietem suam in illis ponit, in quibus non est nisi labor, et afflictio. *Comede, bibe, epulare;* tanquam pecus easdem escas ponit animæ quæ sunt corporis. Vide, quibus amoribus terrenorum amor hominem involvat, ut meritò judicio Dei *stultus* vocetur! *Stulte, hac nocte, etc.* Hinc conclude, quantò magis accedis affectu ad terrena, tantò magis es stultus : tantò sapiens magìs, quantò recedis.

III. *Dixit autem illi Deus : Stulte, hac nocte animam tuam repetent a te* (Ibid.). Ecce momentum, quod claudit omnia. *Hac nocte;* ubi sunt anni plurimi, quos designabat? *Quæ autem parasti, cujus erunt?* Non sumes tecum. Quod congregasti, cedet alteri. Nudus ergo tu remanebis, qui eorum, quæ

animæ prosint, nihil congregasti. *Sic est, qui thezaurizat, et non est in Deum dives.* Aliò tu igitur mentem converte, ut sis *dives in Deum* meritis, ac bonis operibus. Vide nè compareas *pauper et miserabilis.*

SABBATO.

Quomodo exspectandus Dominus in supremam horam.

I. *Sint lumbi vestri præcincti* (Luc. 12) : et per continentiam castitatis, et per constrictionem appetituum, ne ad terrena defluant; sic enim, ut talaris vestis, pedes animæ impediunt, quo minus viam cœli expeditè gradiantur. *Et lucernæ ardentes* bonæ doctrinæ, et sanctorum luminum : non tantùm in intellectu, ut cognoscatis ; sed etiam *in manibus vestris,* ut opere exerceatis. *Et vos similes hominibus exspectantibus Dominum suum,* quasi jamjam pulsantem fores : *Dominus* enim *propè est* (Philipp. 4). Vide, quid in te horum desideretur. Pendet anima per inordinatos affectus, quàm sæpè luto terrenorum fœdas. Habes lucernam intellectûs, sed non lucentem charitate. Habes lumina veritatum practicarum, sed non in manibus, non operibus expressarum. Non exspectas Dominum tuum, quia in tepore tuo dormis. Miser, quid facies, si hoc momento compareat Dominus?

II. *Ut cùm venerit, et pulsaverit, confestim aperiant ei* (Ibid.). Nota vigilantis servi est, qui, ut pulsantem Dominum audiat, nullum tumultum patitur; qui aurem portæ intentam habet, et illico

Domino aperit; qui omnia parata habet, ut non tum primùm debeat aut lucernam accendere, aut necessaria parare. Estne ita anima tua constituta, conscientia ordinata, domus interior meritis, et virtutibus instructa? si ita quidem, beatus es. *Beati* enim *servi illi, quos, cùm venerit, Dominus invenerit vigilantes.* Si verò vixisti futurorum incurius, somno torporis oppressus, nunc tandem evigila. Omne momentum trahit periculum, et a momento pendet æternitas.

III. *Hoc autem scitote, quoniam si sciret Pater familias quâ horâ fur veniret, vigilaret utique, et non sineret perfodi domum suam* (Ibid.). Fur observat horam, quâ ipse non observatur. Si non omni horâ vigilas, nullâ satis vigilas : quia illam observat, qua tu non vigilas. *Adveniet autem dies Domini, ut fur* (2. Petr. 3). *Ecce Judex ante januam assistit* (Jac. 5). *Ergo et vos estote parati, quia qua horâ non putatis, Filius hominis veniet* (Luc. 12). Non mirare, quòd furis nomen assumat Deus : tui gratiâ id facit, ut cautum reddat. *Dedisti metuentibus te significationem, ut fugiant a facie arcûs* (Psal. 59).

DOMINICA XXIII. POST PENTECOSTEN.

Parabola Ficulneæ infructuosæ.

I. *Arborem fici habebat quidam plantatam in vinea sua, et venit quærens fructum in illa, et non invenit* (Luc. 13). Tu es arbor illa plantata in vinea Religiosi statûs, aut Ecclesiæ. A te quærit Dominus fructum conformem tuo statui. Ut enim arbor

quævis fructum reddit *juxta genus suum*, ita Deus non alium a te fructum quærit, quàm si sit juxta vocationem tuam. Quos ergo fructus protulisti hactenùs? quàm paucos? plus foliorum, aut apparentiæ fuit in te, quàm operum. Vestis te religiosum magis probavit, quàm vita. Nihil invenit in te Deus. O miser! Itane in posterum dimittes famelicum JESUM?

II. *Dixit autem ad cultorem vineæ : Ecce anni tres sunt, ex quo venio quærens fructum in ficulnea hac, et non invenio : succide ergo illam ; ut quid etiam terram occupat* (Ibid.)? Quot annos expectavit Dominus, ut fructum faceres? tot, quot vitæ dedit, quot religionis. Quoties venit per Superiores, per inspirationes, et gratias, quærens, et monens, ut fructum feras? Et usque in hanc diem es idem, qui fuisti, nihilo teipso melior. Quanta Dei tui in te patientia! Quanta in te sterilitas! Nonne potuit tibi dicere : *Ut quid terram occupat* hanc tam sanctam, in qua alius uberrimos fructus ferret? Quid si dicat : *Mors, succide illam.* Superior, succide illam ab hac vinea ; non est digna, quæ terram occupet.

III. *At ille respondens dicit... : Domine, dimitte illam et hoc anno, usque dum fodiam circa illam, et mittam stercora : et siquidem fecerit fructum : sin autem in futurum succides eam* (Ibid.). Agit hic cultor boni Superioris partes. Amat ficulneam, seu subditum, pro quo deprecatur : vult ulteriorem habere patientiam. Vult *circa illam fodere* increpationibus, et admonitionibus ; vult *mittere stercora*, mortificando, humiliando, ad suæ turpitudinis cognitionem inducendo, in spem reddendi fructûs ; sed quorsum cultor, si culturam non admitteres?

FERIA II.

Mulier, decem et octo annis incurvata, sanatur.

I. *Ecce mulier, quæ habebat spiritum infirmitatis annis decem et octo : et erat inclinata, nec omnino poterat sursum respicere* (Luc. 13). In hac considera in terram pronas animas, quæ *oculos suos statuerunt declinare in terram* (Psal. 16). Quarum affectus solùm terrena sapiunt. Quo fit, ut oculos cogitationum ad æterna et divina non erigant. Quid infelicius hoc homine? sed quot tu annos in hac infirmitate laborasti? quàm parum de Deo cogitasti? quàm immersus fuisti in limo profundi, deprimentibus te passionibus, quarum impetu ferebaris! O si nunc saltem erigaris!

II. *Quam cùm videret* Jesus, *vocavit eam ad se, et ait illi : Mulier, dimissa es ab infirmitate tua* (Ibid.). Hæc est benignitas Jesu, nos suâ gratiâ vocantis, et vota nostra prævenientis. Non dimittimur ab infirmitatibus passionum, nisi vocati accedamus ad Jesum per imitationem. *Et imposuit illi manus, et confestim erecta est.* Semel tantùm tactam esse a Jesu suffecit, ut erigeretur. At quoties te tetigit manus Domini, per externas internasque afflictiones, et nondum te erigis ad divina? quoties te toto suo corpore, et sanguine tetigit in Eucharistia, et adhuc terrena sapis?

III. *Respondens autem Archisynagogus,* indignabatur, prætexens violationem Sabbati (Ibid.). Dominus autem ostendit posse curari citra violationem Sabbati? siquidem et asinus in Sabbato adaquatum

ducitur. Prætexit Sabbati cultum, reipsa invidet gloriæ Christi. Imitaris Archisynagogum, si larvâ virtutis tua tegis vitia; si ratione defendis; si externè virtutem præ te fers, internè tuo commodo servis.

FERIA III.

Pharisæi suadent Christo fugam.

I. *Accesserunt quidam Pharisæorum, dicentes: Exi, et vade hinc, quia Herodes vult te occidere* (Luc. 13). Politicum hoc Pharisæorum inventum. Simulant amicitiam in Christum, quem perditum vellent. Gravis illis erat gloria Christi, et plausus, quem a populo ferebat. Ideo sub alio prætextu fugam suadent. Bene agenti ferenda est invidia. Ob hanc jubeberis aliquando inde abesse, ubi bene es operatus; credere officium, quo gloriam Dei promovisti. Quin et magnorum odium prætexetur. Quomodo ad hæc es dispositus?

II. *Et ait illis: Ite, dicite vulpi illi: Ecce ejicio dæmonia, et sanitates perficio* (Ibid.). Quasi dicat: Quod mei est muneris facio: hinc Herodem non metuo. Impenetrabile scutum contra omnes persecutiones, est agere quod muneris est, et vocationis tuæ. Quid facies inter odia, et calumnias? *Ejice dæmonia* passionum tuarum, ut tunc *nulla tuî dominetur iniquitas*. Quid facies oppressus invidiâ? *perfice sanitates*, hoc est, a sana mente non discede, ut quid indignum agas, aut loquaris.

III. *Verumtamen oportet me hodie, et cras, et*

sequenti die ambulare (Ibid.). Ecce in ipso metûs objectu constantiam Christi. Perseveraturum se ait, quidquid periculi obviet. Quid tu ais, ubi molestiæ occurrunt? non petis mutare locum, non munus, ut eas declines? Hocne verò est ambulare in via virtutis, quæ tentatione perficitur! Et cujus id virtutis est? Si ad fundum inspicias, est amoris proprii, est animi suorum commodorum amantis.

FERIA IV.

Sanatur Hydropicus.

I. *Et factum est, cùm intraret* Jesus *in domum cujusdam Principis Pharisæorum Sabbato manducare panem, et ipsi observabant eum* (Luc. 14). Cur fit eorum conviva, quorum novit malitiam? Ut eis prosit instruendo. Ita potius consulebat alieno bono, quâm suo. Quid tu agis inter eos, qui tibi minùs bene afficiuntur? non declinas, non evitas? *Observabant eum*, et censurabant acta. Esto paratus observari ab omnibus, et in omnibus; aliàs non observabis omnia, quæ observanda sunt Non enim observabis charitatem, quæ *patiens est, benigna est, et omnia suffert.*

II. *Ecce homo quidam hydropicus erat ante illum* (Ibid.). Teipsum cum S. Aug. 2. quæst. Evang. in hoc hydropico considera. *Hydropem habes concupiscentiam.* In hanc quò es indulgentior, eò evadit dirior. Quò enim cedis magis, magìs invalescit. Utinam expertus non esses! Vidé, quanto studio sit cohibenda. *Si* tuî *non fuerint dominati, tunc imma-*

culatus eris, *et* emundaberis *a delicto maximo* (Psal. 18).

III. Jesus *dixit ad Legisperitos, et Pharisæos : Si licet Sabbato curare* (Luc. 14). Prudens quæstio antequam opereris ; *Si licet? Ipse verò apprehensum sanavit eum, et dimisit.* Apprehendere, est suum facere. Sedul. l. 4. Paschal. c 13. : *Festinat hominem curare, quem magis suum esse desiderabat.* Nemo est animo sanus, nisi eum Christus suum faciat. Vult et te suum facere : cur reluctaris? cur mavis esse tuus?

FERIA V.

Christus dedocet Pharisæos ambitionem.

I. *Cùm invitatus fueris ad nuptias, non discumbas in primo loco* (Luc. 14). Arcetur hoc aphorismo prioris loci, aut honoris appetentia, eo argumento, quod eam sequatur confusio ex justa alterius prælatione. Cui te præponis, is tibi judicio Dei antefertur. Et meritò : quia tu tibi Christum postponis. Absit, inquis. Imò facis, si te non omnibus postponis. Christus se omnibus postposuit : *novissimus virorum; abjectio plebis.* Ergo si vel uni te anteponis, anteponis te Christo, qui se eidem postponit. Igitur meritò is, cui te præponis, judicio Dei tibi antefertur, qui *novissimum virorum* omnibus præposuit.

II. *Cùm vocatus fueris..., recumbe in novissimo loco* (Ibid.). Aphorismus hic ad humilitatem spectat. Eum tibi locum suadet Christus, quem ipse elegit : *elegit* autem *abjectus esse, et semetipsum exinanivit.* Non velles quàm vicinissimus esse Christo? Ergo

debes te infra omnes demittere, quia is se post omnes reposuit.

III. *Omnis, qui se exaltat, humiliabitur; et qui se humiliat, exaltabitur* (Ibid.). Alius est ordo mundi, alius Dei. Quò quis inferior est in ordine mundi, eò superior est in ordine Dei, et e converso. Christus in ordine mundi postremus est, in ordine Dei primus. Igitur quantum ad Christum in ordine hominum te depressisti, tantum in ordine Dei cum eo exaltaberis. Unde ergo cæcitas tua, qua non vis ex postremis esse? Quid amabilius, quàm esse Christo propinquum? Responde tibi, et erubesce.

FERIA VI.

Parabola de Ove perdita.

I. *Erant appropinquantes ei Publicani, et peccatores, ut audirent illum. Et murmurabant Pharisæi...., dicentes : Quia hic peccatores recipit, et manducat cum illis* (Luc. 15). Quàm oppositus est fastui Pharisæorum spiritus Christi! illi superbè despiciunt, et vitant peccatores, tanquam immundos; Christus eos allicit, et blandè excipit. Uter in te spiritus dominatur? Murmurant, quòd *peccatores recipiat.* Quàm essemus miseri, si hoc non faceret! Si te non recepisset, in qua abysso volvereris?

II. *Et ait ad illos parabolam istam* (Ibid.). Qua suum institutum, et finem explicat; et sic causam reddit, cur peccatores recipiat : *Homo quidam* (ipse Christus, *ex centum ovibus*, sive ex omnibus creaturis rationalibus tum in cœlo, tum in terra,

unam perdidit, nempe hominem, et te per peccatum. *Dimisit nonaginta novem*, nempe Angelos: ivit *ad illam quæ perierat,* scilicet ad te: quæsivit te, quot angustiis, et doloribus? per quæ tormenta sua? quàm arduas vias ivit, a stabulo usque ad crucem! Invenit te, sumpsit te in humeros suos, et deportavit te in hoc ovile, in quo vivis. Agnosce, quàm turpiter erraveris: quàm, sequendo unam herbulam voluptatis, in immania præcipitia deveneris. Agnosce tui Jesu benignitatem, et amorem, qui te quæsivit, inventam in hoc ovile detulit. Absit, ut posthac erres.

III. *Et veniens domum convocat amicos, et vicinos, dicens: Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam, quæ perierat* (Ibid.). O bonitas Jesu mei! Ego convocare deberem omnes creaturas, ad gratulandum mihi, quia inventus sum, et vitam recepi: ille sibi gratulatur, quasi me invento lucrum reciperet. Ah! si tantum gaudium habet Deus te invento, noli te ei iterum substrahere; imò verò teipsum denuo illi dona.

SABBATO.

Parabola de filio prodigo.

I. *Homo quidam* (Deus) *habuit duos filios;* justos et peccatores; *et dixit adolescentior ex illis,* peccator: *Pater, da mihi portionem substantiæ, quæ me contingit* (Luc. 15), talenta naturæ et gratiæ, quæ bonis, et malis Deus distribuit. *Et divisit illis substantiam.* Dat enim unicuique ipse, fine optimo, ut eis ad vitam æternam utamur. Seu justus, seu peccator sis, quanta accepisti a Patre tuo? quæ

dona naturæ? quantum cumulum gratiarum? si alteri ea contulisset, quæ non præstitisset? quid tu illis agis?

II. *Et non post multos dies* (Ibid.), neque enim peccator diebus multis a peccato abstinet; *adolescentior filius peregrè profectus est,* procul a patria cœlesti, procul a Patre Deo, *in regionem longinquam,* ut quò remotior esset a patre, eò licentiosiùs viveret, nec reverentiâ oculorum patris refrænaretur. *Et ibi dissipavit substantiam suam,* gratiam, dona supernaturalia; intellectum quoque, et voluntatem depravavit, *vivendo luxuriosè,* secundùm impetum suarum concupiscentiarum. Utinam non is sis, qui hac parabolâ depingaris! Recogita annos adolescentiæ tuæ: *Delicta juventutis meæ, et ignorantias meas ne memineris, Domine.* (Psal. 24).

III. *Et postquam omnia consummasset, facta est fames valida in regione illa, et ipse cœpit egere* (Ibid.). Semper enim eget, qui nihil Dei habet; qui vivit secundùm concupiscentias: nam concupiscentia *ignis est, qui nunquam dixit: Sufficit* (Prov. 30). *Et abiit, et adhæsit uni civium,* seu dæmonum, seu pravarum consuetudinum. *Et misit illum in villam suam, ut porcos pasceret,* suos appetitus, et sensuum voluptates sequeretur. *Et cupiebat implere ventrem suum de siliquis* peccatorum, *quas porci* infernales *manducabant; et nemo illi dabat* ad sufficientiam, quia quò plus peccabat, plus peccare quærebat veluti famens. O misera peccatoris conditio! quò devenit, qui semel a Deo recedit, et non illico revertitur! O nobilis creatura tot ornata donis, quò sponte tuâ decidis!

DOMINICA XXIV. POST PENTECOSTEN.

Filius prodigus in se revertitur, et pœnitentiâ ducitur.

I. *In se autem reversus, dixit : Quanti mercenarii in domo Patris mei abundant panibus, et ego hic fame pereo* (Luc 15). Pœnitentis forma describitur : ac primùm quidem est agnitio miserandi sui statûs. Si tuus non est tam miserandus, est tamen qui possit esse felicior ; et ad hunc aspira. Non es in regione longinqua situs, qui vivis inter filios Dei ; laboras tamen multarum virtutum defectu ; et quod pessimum est, earum famem non sentis. In via perfectionis primùm debet esse fames virtutis.

II. *Surgam, et ibo ad Patrem meum* (Ibid.). Est propositum non demorandi in errore impiorum, cum spe veniæ concepta ex consideratione affectûs paterni. Vidisti in qua jaceas imperfectionum regione ; dic tandem tibi ipsi : *Surgam ;* Pater meus cœlestis non me rejiciet, qui non vult mortem peccatoris. Dixisti id sæpius : Surgam ; sed nunquam id seriò præstitisti. Velleitas fuit, non resoluta voluntas. Dic ergo jam : Surgo ex hac imperfectione, nunquam ampliùs, etsi me mori oportuerit, in eamdem lapsurus.

III. *Et dicam ei : Pater, peccavi in cœlum, et coram te* (Ibid.). Est ingenua confessio, et humilis contritio, purè quòd patrem offenderit. Si filius improviso casu patrem vulneret, re postea cognitâ, quis erit boni filii sensus? Unicum dolebit, se patrem offendisse. Tu Patrem offendisti, non ita qui-

dem ignoranter, ut non peccaveris; sed non ita scienter, ut cogitaveris te Patrem offendere. *Ergo saltem amodo voca* eum : *Pater meus... tu es* (Jerem. 3). *Jam non sum dignus vocari filius tuus ;* satisfactio est privativa, qua se bono, quo gaudere poterat, libenter privat. *Fac me sicut unum de mercenariis tuis ;* est positiva, qua vult affligi. Id tu quoque age. Quoties delinquis, priva te delectabilibus, et sensibilem pœnam impone sinè indulgentia. *Et surgens venit ad Patrem suum :* est propositi executio. O si talia sint tua proposita, quæ statim ad executionem deducas ! Infelicissimum est, semper parturire, et nunquam parere.

FERIA II.

Filius prodigus cum gaudio a Patre excipitur.

I. *Cùm adhuc longè esset, vidit illum Pater ipsius, et misericordiâ motus... cecidit super collum ejus, et osculatus est eum* (Luc. 15). Benignitatem Dei in te peccatorem hic cogita. Non exprobrat filio malos mores, qui videt et amat cor contritum et humiliatum. Quàm debet in te fiduciam, et amorem tanta benignitas, et misericordia excitare! Ut priùs velis omnia mundi tormenta, et infamem mortem sustinere, quàm ab eo ampliùs recedere, qui te revertentem tam benignè recepit.

II. *Dixit autem Pater ad servos.... : Citò proferte stolam primam* (Ibid.), gratiæ justificantis ; *et date annulum in manus ejus*, in signum libertatis filiorum Dei ; *et calceamenta* veræ coram Deo nobilitatis, *in pedes* seu affectus ejus, quibus coërceantur. *Et ad-*

ducite vitulum saginatum, Christum in Eucharistia, *et epulemur*. Vide quantum gaudium super te peccatore pœnitentiam agente Deus ostendit. Ah! noli illi hoc gaudium tollere, ut revertaris ad porcos.

III. *Erat autem filius ejus senior in agro; et cùm veniret...., audivit symphoniam....; et interrogavit, quid hæc essent* (Ibid.). Audivit reversum fratrem, celebrari ei convivium : indignatus noluit introire, donec rogatus et persuasus est a Patre. Considera hìc non invidiam justorum, quâ carent; sed magnitudinem amoris, quo Deus revertentem peccatorem recipit, quæ invidiam justis creare posset : et erigere in fiduciam eum semper accedendi, quoties, etiant leviter, delinquis : quia summa ejus voluptas est, peccatores pœnitentes recipere. Ut Pater seniori filio satisfaciat, ait illi : *Tu semper mecum es, et omnia mea tua sunt*. Hæc justorum portio est, esse cum Domino, et in bonis cœlestibus cum eodem communicare. O quale solatium : *Tu semper mecum es!* O qualis felicitas : *Omnia mea tua sunt!* Et quis velit a tam bono Patre discedere!

FERIA III.

De Villico iniquitatis.

I. *Homo quidam... habebat villicum; et hic diffamatus est, quasi dissipasset bona ipsius. Et vocavit illum, et ait illi : Quid hoc audio de te? Redde rationem villicationis tuæ; jam enim non poteris villicare* (Luc. 16). In hoc villico te considera, cui Deus non tanquam domino, sed tanquam œconomo dedit bona corporis, et animæ, naturalia, et supernatu-

ralia. Nihil tuì habes, etsi studio tuo te aliquid comparasse credas. Obligaris ergo ea omnia ad placitum Dei impendere. Erit hora, qua audies : *Redde rationem;* in quid, quo fine, quo modo ea bona impendisti? Quidquid non cessit ad gloriam Domini, dissipatum est. Ini maturè rationes, quia prope est hora.

II. *Ait autem villicus intrà se : Quid faciam, quia Dominus meus aufert a me villicationem* (Ibid.)? Unde hæc villici sollicitudo? Ex conscientia pessimæ suæ administrationis, et certitudine tollendæ villicationis. At te nulla tangit reddendæ rationis sollicitudo. O si seriò cogitares, quàm infideliter bona tibi concredita administraveris! quàm salubriter angereris! Examina, quo impensum corpus? quo corporis sensus, quo intellectus, cogitationes, voluntas, affectus, passiones? etc. Non ignoras tibi hæc omnia ad Dei gloriam impendenda fuisse. Itane a te actum? quantùm mundo, quantùm carni, quantùm amori proprio, ac vanitati datum est? Ut ergo salubris te cura subeat, cogita nunc seriò, quid facias. Postea serus erit labor, sera auxilii meditatio.

III. *Et laudavit dominus villicum iniquitatis, quia prudenter fecisset; quia filii hujus seculi prudentiores filiis lucis in generatione sua sunt* (Ibid.). Sibi in futurum prospicere, res magnæ prudentiæ est. Hoc est in quo filii lucis superantur a filiis seculi in suo genere. Quàm illi ad suos fines disponunt media! quàm nullum intentatum relinquunt! quàm instant impensè, et quidem *ut corruptibilem coronam accipiant* (1. Cor. 9)! Et quid agis tu, qui filius es lucis, vocatus ad nobilius institutum, gratiâ

majore cumulatus, majoribus auxiliis adjutus? Filii seculi mundo placere quærunt, tu Deo. Quas illi vigilias impendunt, quos labores, quas difficultates, quomodo die nocteque de mediis emergendi cogitant! An et tu ista pro Deo, pro æternitate absorbes?

FERIA IV.

Parabola de divite Epulone, et Lazaro.

I. *Homo quidam erat dives, qui induebatur purpurâ, et bysso, et epulabatur quotidie splendidè. Et erat quidam mendicus, nomine Lazarus, qui jacebat ante januam ejus, cupiens saturari de micis, quæ cadebant de mensa divitis.... : sed et canes veniebant, et lingebant ulcera ejus* (Luc. 16). Quem tu ex duobus felicem, quem infelicem arbitraris? si sensum consulas, divitem dices felicem, Lazarum miserum. At fides contrarium docet. Cui assentiris? nonne sensus errat! Et tamen quantum isti indulges? quàm è converso odisti necessitate premi, aut re quacunque sensui contraria molestari. Sed quod fugis, ad salutem ducit; quod sequeris, ad perditionem.

II. *Factum est autem, ut moreretur mendicus, et portaretur ab Angelis in sinum Abrahæ* (Ibid.). Hic humilis, ærumnosæ, et in mundo despectæ conditionis est finis. Brevem, et morituram afflictionem immortale gaudium excipit. Quàm *momentaneum et leve* est *tribulationis nostræ...* quod *æternum gloriæ pondus operatur in nobis* (2. Cor. 4)! Appende in bi-

lance, *momentaneum*, *et æternum ;* et vide, an sint *condignæ passiones hujus temporis ad futuram gloriam.*

III. *Mortuus est et dives, et sepultus est in inferno* (Ibid.). Hic exitus ejus, qui secundùm sensum felix videbatur. *Ducunt in bonis dies suos, et in puncto ad inferna descendunt* (Job. 21). Si nondum capis, quàm infelix sit vita, quæ secundùm sensum ducitur, ex fine intellige. Momentaneam, et insanam lætitiam æternum *væ* sequitur. Quàm meritò timere debes omnem sensûs indulgentiam! quàm illum affligere! quàm coercere! Ut ei non nimiùm indulgeas, ultra necessitatem nihil indulge.

FERIA V.

Cruciatus Epulonis.

I. *Elevans autem oculos..., vidit Abraham a longè, et Lazarum in sinu ejus* (Luc. 16). Vidit a longè Lazarum, quem vicinum nec intuebatur. Videt in gloria, quem in infirmitate despiciebat. Sic rerum vertitur ordo. Rogat : *Pater Abraham, miserere meî.* Sed serò nimis. Elapsum est miserendi tempus : adest tempus æternæ justitiæ. In vita agendum est, quo fruaris in æternitate. *Mitte Lazarum, ut intingat extremum digiti in aquam, ut refrigeret linguam meam.* Nullo non cruciatur membro, de sola lingua queritur. Gravius hujus fuisse tormentum crede, quia lingua inopi Lazaro insultavit; quid si scommata dixeris, aculeos, detractiones? etc.

II. *Et dixit illi Abraham : Fili, recordare, quia recepisti bona in vita tua* (Ibid.). Quæ? concupiscentiæ carnis : *epulabatur quotidie ;* concupiscentiæ

oculorum : *erat dives* ; superbiæ vitæ : *induebatur purpura, et bysso. Et Lazarus similiter mala.* Quæ? llis bonis contraria. Nam mendicus erat, ulcero ius, despectus. *Nunc autem hic consolatur, tu verò cruciaris.* Hæc vicissitudo est : si hìc gaudium, ibi ormentum : si hìc tormentum, ibi gaudium. Noli persuadere, et hìc tibi posse esse secundùm sensum bene, et ibi secundùm animam. Ergo quantum hìc cruciatum sensui ; inferes, tantum gaudebis ibi ; quantum hìc illi concedes, tantum ibi gaudio, et gloriæ detrahes.

III. *Habent Moysen, et Prophetas : audiant illos* Ibid.). Ita epuloni, ut Lazarus ad fratres vivos pœnarum nuntius mittatur roganti, respondetur. Noli quærere, ut Deus te per inusitata media ad vitam æternam dirigat. Ut ipse tibi compareat, ut Angelum mittat, qui voluntatem Dei explicet. Habes Superiores, per quos regaris. His te committe. Ita enim Deus statuit ordinatè mundum regere. Ergo usitatis mediis utere, et accuratè iis insiste, quæ statuunt leges.

FERIA VI.

Parabola iniqui Judicis, et Viduæ.

I. *Oportet semper orare, et non deficere* (Luc. 18). i nullum sit tempus expers periculi, adversùs quod oratio sit præsens remedium, tum semper oportet orare. Sed quæ hora est, quia tibi periculum non faciunt, mundus, caro, dæmon, quia in e non est lucta spiritûs, et carnis? Hoc periculum antò gravius est, quantò occultius. Noli ab oratione

deficere. Ubi deficis, hostis proficit. Verè, et instanter orantibus Deus assistit.

II. *Vidua quædam erat...., et veniebat ad judicem dicens : Vindica me de adversario meo. Et nolebat per multum tempus* (Ibid.). Etsi esset iniquus judex *qui nec Deum timebat, nec hominem reverebatur;* vidua tamen quotidie eum interpellabat, et toties repulsa orare non desistebat. Videris tibi a Deo repelli, quod non impetres ab hac, aut illa tentatione liberari ? *Non vult* Deus *per multum tempus.* Imò tamdiu vult, quandiu non aufert a te spiritum orationis, quia tamdiu te hoc clypeo protegit. Si tu illum rejicias, Deum non culpa.

III. *Post hæc autem dixit (judex)....: Molesta est mihi hæc vidua; vindicabo illam* (Ibid.). Si iniquus judex hoc fecit, *Deus autem non faciet vindictam electorum suorum clamantium ad se die ac nocte?* En habes promissionem vindictæ de adversariis tuis. Si nondum eam sentis, signum est, quòd non ita ores, sicut illa vidua. Dic, quo affectu oras contra illum adversarium, qui blanditur carni, et repugnat spiritui ? Æstimationem sequuntur affectus. Fortè nec æstimas tuum hostem; affectum carnis, amorem tuî, etc. Et quomodo credam te tanto affectu contra eum orare ? Agnoscere ergo debes te hostem tuî, et agere, quæ in hostem ageres; et non cum hoste tuo conspirare.

SABBATO.

Parabola Pharisæi, et Publicani orantium.

I. *Pharisæus stans* (Luc. 18). Estne hæc humilis
orporis compositio ante Deum? *Orabat: Deus, gra-
as ago tibi, quia non sum sicut cæteri hominum.*
uæ arrogantia, quæ, nullo excepto, omnes præ se
espicit! *Raptores, injusti, adulteri.* Tales alios
dicat, qui se magnum æstimat. *Velut etiam hic
ublicanus.* Qui sibi uni magnus est, temerè de alio
dicat, cujus interna non novit. *Jejuno bis in Sab-
ato, decimas do omninum quæ possideo.* Quæ ista
arum opum est jactantia! Quæ mica orationis est
tota hac oratione! Damnas jactabundum Phari-
eum? Vide nè sis talis, aliorum contemptor, tuî
stimator. *Nè dicas: Sufficiens mihi sum* (Eccli. 11).

II. *Et publicanus a longè stans* (Luc. 18), sed non
ectâ cervice, indignum se reputans, qui propiùs
ram accederet. *Non audebat nec oculos ad cœlum
vare;* ex interna suî confusione. *Sed percutiebat
ectus suum* dolore contritum, dicens: *Deus, pro-
itius esto mihi peccatori.* Sibi veniam humiliter ro-
at. Accipe formam, quam orans sequaris. Sit
ratio et meditatio tua humilis: occupetur in tuî
sius cognitione, in expurgatione animi a pravis
ffectibus.

III. *Dico vobis: Descendit hic justificatus in domum
am ab illo* (Ibid.). Habes hìc de utroque orante
ntentiam Dei. Justificatur humilis, damnatur su-
erbus. Ita tu semper melior ab oratione surges, si
us tempore versatus fueris in humili tuî cogni-

tione, et abjectione, iisque affectibus, qui hanc consequuntur. S. Aug. in Psal. 93 : *Videte, fratres : magìs placuit Deo humilitas in malis factis, quàm superbia in bonis factis. Ita Deus odit superbos.* Hinc nec te laudabis, nec laudari affectabis. Vives te, et Deo contentus.

DOMINICA XXV. POST PENTECOSTEN.

Repuerascendum pro Regno Dei.

I. *Adferebant ad illum et infantes, ut eos tangeret* (Luc. 18). Multùm refert, quibus quisque imbuatur principiis a teneris annis. Ipse hoc experiris. O si statim allatus fuisses ad Christum ! si instructionem te adducere volentium acceptasses! Hoc non egisti ? expedit ergo, ut jam per virtutem fias parvulus, et te a Superioribus ad Christum duci patiaris : idque tantò magìs, quantò in vocatione es tenerior. Quia ab hoc principio omnis reliqua vita dependet. Talis in omnem vitam eris, qualis è prima novitiatûs disciplina abibis.

II. *Quod cùm viderent discipuli, increpabant illos; Jesus autem... dixit : Sinite pueros venire ad me* (Ibid.). Ostendit Christus, quàm charum sibi sit, animas innocentes ad se venire. Venisti innocens? gratiam inæstimabilem es consecutus. Ex quo tanto gravius tibi incumbit debitum, innocentiam apud Christum conservandi. Roga ergo Dominum semper, ut in hunc finem in Eucharistia cor tuum tangat. Committuntur tibi juxta vocationem tuam parvuli ? Cura, ut ad Christum adducas potius per virtutem, quàm ut per scientias illumines. Non minùs enim

ad hoc obligaris, quàm ad istud. De utroque Deo respondebis.

III. *Talium est enim regnum cœlorum* (Ibid.). Adverte : non *istorum* tantum, qui non possunt peccare, sed talium, qui per virtutem non volunt, *est regnum cœlorum.* Ergo debes repuerascere : peccata, et imperfectiones omnino ignorare, ut bene agas; simplicitate quadam velut naturali, in bonum ferri; nisi hoc facias, statutum est : *Quicunque non acceperit regnum Dei sicut puer, non intrabit in illud.*

FERIA II.

Dives Adolescens eruditur ad vitam æternam.

I. *Ecce unus accedens ait illi : Magister bone, quid boni faciam, ut habeam vitam æternam* (Matth. 19)? Quantum in hoc adolescente est vitæ æternæ desiderium! sed quantum est tuum? Ex cura, quam ejus consequendi causâ impendis, mensurare potes. Si parum, aut raró sollicitus es, nullum est tuum desiderium. Et tamen est necessarium. Ergo quotidie quære potius, *quid faciam;* quàm, quid docebo? quid discam? quid loquar? Scientiis, et verbis non obtinetur cœlum, sed factis.

II. *Qui dixit ei :.... Si vis ad vitam ingredi, serva mandata* (Ibid.). Quod seculari de mandatis Dei, hoc religioso de suis regulis dicitur. Non dico : Non ibis ad cœlum, si regulas, quæ sub mortali non obligant, non serves; sed dico : non ibis viâ tuæ vocationis, non ibis expeditiùs. Imò si spernis, ægrè ibis : quia *qui spernit modica, paulatim decidet* (Eccli. 19).

III. *Dicit illi adolescens : Hæc omnia custodivi a juventute mea* (Ibid.). Quàm felix, si hoc dicere possis de juventute tua in vita seculari! Quàm felix, si ab ingressu religionis dicere possis te regulas observasse! sed in utroque quàm procul abes! Hoc ipsum tibi motivum esse debet ad accuratam earum observationem : quia Deus vult te per hanc viam ad salutem dirigere.

FERIA III.

Diviti Adolescenti suadetur perfectio.

I. *Ait illi* Jesus : *Si vis perfectus esse, vade, vende quæ habes, et da pauperibus, et habebis thesaurum in cælo* (Matth. 19). Marcus præmittit c. 10. Jesus *intuitus eum, dilexit eum.* Sed quomodo ostendit dilectionem? docendo viam perfectionis, et thesaurum spondendo. Docet enim non tantùm quomodo salvus fiat, sed quomodo in gloria major evadat. Quæ felicitas tua, si eam bene assequeris, qui sic vocatus es? Quàm nihil est, quod dimisisti! quàm magnum, quod reponitur! Majorem hunc thesaurum reddere potes, si affectum a terrenis semper magìs purifices.

II. *Cùm audisset adolescens...., abiit tristis : erat enim habens multas possessiones* (Ibid.). Vide quantum noceat affectus ad creaturas. Ille etiam innocens adolescens a Christo avellitur. Sed et tu hoc malo laboras. Vis hoc commodo tuo non carere, et simul cœlum obtinere. Emendum est cœlum non plura dando; sed minus retinendo. *Elegi te in camino paupertatis* (Isai. 48). Qui affectu purior in

oc camino est, electus est. Quis hìc tibi ad hoc nedium obtinendi cœlum et affectus? quam ab mni creatura avulsus!

III. Jesus *autem dixit Discipulis suis : Amen dico obis, quia dives difficilè intrabit in regnum cœlorum* (Ibid.). Veritas hæc scripta plana est. Ergo contrario, pauper non difficilè intrabit in regnum œlorum. Quàm gratulari tibi potes, quòd Deus te d viam cœli reposuerit, qua faciliùs id obtineas! ed non crede satis esse, quòd reliqueris omnia, nisi relinquas, et affectu a creaturis recedas. Non nim Christus tibi difficultatem cœli facit, sed ipse, seu affectus inordinatus.

FERIA IV.

Præmium eorum, qui relictis omnibus Christum sequuntur.

I. *Tunc respondens Petrus dixit ei : Ecce nos reliquimus omnia, et secuti sumus te ; quid ergo erit nos* (Matth. 19)? Ad quæstionem de præmio duo ræmittit Petrus : 1. *reliquimus omnia* ; 2. *secuti umus te ;* quasi tacitè dicat : Non auderem de præio quærere, nisi hæc nos præstitisse ostenderem. eliquistine omnia? etiam teipsum? curam comodorum, honoris, sensualium? O quàm tibi menris te reliquisse *omnia*, si hæc non reliquisti! sne Christum secutus? in paupertate? in conmptu? etc.

II. Jesus *autem dixit : Amen dico vobis, quòd vos, ui secutis estis me, in regeneratione, cùm sederit ilius hominis..., sedebitis et vos super sedes duo-*

decim, judicantes duodecim tribus Israël (Ibid.). Dignum est honorari a Christo eos, qui ejus amore relictis omnibus facti sunt despecti. Quàm tunc jucundum erit Christum inopem, et contemptum elegisse? Cur ergo nunc non eligis? An nunc alia veritas, tunc alia? Dies Domini revelabit falsum, quo nunc niteris; verum, quod spernis. Quoniam honor ille præsente contemptu venalis est.

III. *Et omnis, qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores...., aut agros, propter nomen meum, centuplum accipiet, et vitam æternam possidebit* (Ibid.). Relinquenti sua spondetur præmium. Quantum? Centuplum. Neque id in alteram vitam rejicitur, sed in hac datur : quid utilius? Adjicitur certitudo futuræ vitæ : quid jucundius? Quare ergo quandoque tristis es, anima mea? Fierine potest, ut non vivas contenta tuo centuplo? Non recepi, inquis. Mentiris. *Nemo est, qui reliquerit* omnia, *qui non accipiat centies tantùm, nunc in tempore hoc... cum persecutionibus* (Marc. 10). Si non recepisse te dicis, mendacem facis Deum. Non experior, inquis. Ergo verè non reliquisti omnia, non te omnino exspoliasti. Ergo affectum omnem evacua, ut experiaris.

FERIA V.

Parabola Operariorum in vinea.

I. *Simile est regnum cœlorum homini patrifamilias* (hic Deus est), *qui exiit primo mane* (*circa horam tertiam, sextam, nonam*), in omni hominum ætate, *conducere operarios in vineam suam* (Matth. 20), sive in statum quemdam cuique certum viven-

i. *Circa undecimam verò exiit, et invenit alios stan-*
es, et dicit illis : Quid hìc statis totà die otiosi?
gnosce te in vineam ad societatem vocatum, et
ratias age. Vide nè hìc sis otiosus, si fortè, ante-
uam conducereris, fuisti. Nihil est magis tuum,
uàm tempus; cujus usus a te uno solo pendet, ut
mni momento uti possis vel in vitam, vel in mor-
em. Sed nihil est minùs tuum, quàm tempus; cu-
is, æquè ac vitæ tuæ, abusus est vetitus. *Quod*
nim vivimus, Deo vivimus. Et quantùm tu tempo-
is projicis otiosis colloquiis? *Tantam gloriam omni*
orâ negligis, quanta bona interim facere potuisses
S. Bonav. l. 1. de prof. Relig. c. 13).

II. *Cùm serò autem factum esset* (Matth. 20). Pri-
io post mortem momento, *dicit Dominus vineæ pro-*
uratori : Voca operarios, et redde illis mercedem.
uanto hoc verbum erit solatio! sed solum opera-
iis, non otiosis. Illum vesperum sæpe cogita. *Ades-*
e festinant tempora (Deut. 32). Reddit ergo mer-
edem æqualem omnibus, etsi alii longiore, alii
reviore tempore laboraverint. Deus enim in opere
agìs fervorem, et puritatem intentionis attendit,
uàm tempus impensum. Veneris autem mane aut
ero, ad mensuram fervoris recipies. Noli tibi de
nnis religionis blandiri : Deus ponderat fructum
mendationis.

III. *Venientes autem primi...., et accipientes, mur-*
urabant (Matth. 20). Hic seniorum, sed tepidorum
efectus est. Putant sibi plus deberi, quia diutiùs
unt in religione; et non cogitant, quo animo, quo
rofectu. Nos *portavimus pondus diei, et æstûs.*
ontemnunt alios. *Hi novisimi una horâ fecerunt :*
sti juvenes, heri nati, etc. Et non conferunt suum

teporem, cum illorum fervore. Denique invident : *Pares illos nobis fecisti :* si quid juveni bene merito concedatur, si elevatur, etc. Quibus meritò respondetur : *Non facio tibi injuriam.* Absint ista a te : sed quantum tempore, tantum virtutibus, et meritis procede.

FERIA VI.

De Lazaro ægrotante.

I. *Miserunt ergo sorores Lazari ad* Jesum, *dicentes : Ecce quem amas infirmatur* (Joan. 11). Quærunt fratris sanitatem ab optimo Medico cum fiducia, et indifferentia. Non allegant sua merita, nec suum, aut fratris in Christum affectum ; sed solum amorem Christi in Lazarum. Id enim, quo solo persuadetur, ut nobis benefaciat, est amor, quo in nos fertur. *Dixit eis* Jesus : *Infirmitas hæc non est ad mortem, sed pro gloria Dei.* Sano judicio credere debes morbum illum fuisse Lazaro beneficium, quòd inde emergeret gloria Dei. Non aliud de tuis malis judica, ut te illis subdas humiliter, nè Deo gloriam fureris.

II. *Diligebat autem* Jesus *Martham, et sororem ejus Mariam, et Lazarum* (Ibid.). Quomodo ergo *ut audivit, quia infirmabatur, tunc... mansit in eodem loco duobus diebus?* Hoc ergo est amare, non succurrere in tempore, pati amici mortem, amicorum afflictionem? Ita Deus amat, non molliter, sed utiliter ad finem, ad quem nos creavit. Patitur, et vult Lazarum mori, quia hoc erat pro gloria Dei.

redisne Deum velle eas afflictiones, quas pateris ? ertè si nollet, non affligerent. Ergo crede esse pro loria Dei ? quia quidquid vult, ad hunc finem vult. oc si seriò cogitaveris, meliùs feres.

III. *Lazarus mortuus est ; et gaudeo propter vos , t credatis , quoniam non eram ibi* (Ibid.). Ostendit ɛsus, ita a sua providentia ordinari ea, quæ putaus mala, ut inde emergant bona. Et hunc ex fflictionibus tuis vult fructum Deus, nisi tu impeas. Pateris ? vult, ut credas eum esse Dominum, servum; eum posse de te ad libitum disponere, obligatum obsequi. *Sed eamus ad eum.* Hoc in nni tribulatione solatium cape, quod ait per Psal.). Deus : *Cum ipso sum in tribulatione.*

SABBATO.

Venit Jesus in Bethaniam, ut Lazarum resuscitet.

I. *Venit itaque* Jesus, *et invenit eum quatuor es... in momento habentem* (Joan. 11). Non illico eus adest afflictis rebus, sed desperatis; vel ut, ım humana juvare non possunt remedia, ipse adisse intelligatur; vel ut nostra quoque, quandiu ɔssumus, applicetur industria. Sic in Domino era, ut tu quoque ad te juvandum coopereris : c cooperare, ut spem totam in solo Deo reponas.

II. *Domine, si fuisses hic, frater meus non fuisset ortuus* (Ibid.). Duarum sororum Marthæ, et Maæ, hæc est querela, sed modesta, et amica. Errant, credant, quòd absens corpore mortem impedire ɔn potuerit. Potuit : sed non voluit : imò et

adesse distulit, ut non velle intelligeretur. Mira res, quòd Dei voluntatem ad nostram trahere velimus. Oppositum faciendum est. Divina voluntas est nostra regula. Si tuam illi perfectè substernas, nihil unquam eveniet mali : quia quàm illa est Deus, tam malum velle non potest.

III. (*Martha*), *vocavit sororem suam silentio, dicens : Magister adest, et vocat te* (Ibid.). Quæ fidelitas Marthæ ? Vult participem solatii Mariam. Quod solatium Mariæ ? *Magister adest.* Quæ dulcedo ? *Vocat te.* Quis affectus, et amor Mariæ ? *Ut audivit, surgit citò, et venit ad eum.* Estne tuus tantus, ut statim properes, cùm te Deus, vel obedientiæ signo, vel bonâ inspiratione vocat ? Non detinent te aliquando solatiola humana ? Maria autem reliquit Judæos, *qui erant cum ea in domo, et consolabantur eam.*

DOMINICA XXVI. POST PENTECOSTEN.

Lazari resuscitatio.

I. Jesus *ergo, ut vidit eam plorantem,..., infremuit spiritu...., et lacrymatus est... Dixerunt ergo* Judæi : *Ecce quomodo amabat eum* (Joan. 11). Ex paucis lacrymis, quas Christus pro Lazaro fudit, colligunt Judæi magnum illius in hunc amorem, quem non capiunt, sed admirantur. Majora pro te fecit Christus : sanguinem fudit, vitam posuit ; in sancta Eucharistia seipsum dedit : et amorem nondum intelligis ? si intelligeres, redamares : non verbo sed opere. Hoc certè non satis ostendis. Nam qualia sunt opera tua ?

II. *Ait* Jesus : *Tollite lapidem* (Ibid.). Quæ in
ıscitatione Lazari aguntur, typus sunt eorum, quæ
unt, ut ab imperfectione tua surgas. Tollendus est
ıpis, et affectus omnis, qui impedimento esse po-
est ad resurgendum. Posset Jesus verbo eum tol-
ere, sed mandat tibi, ut tollas; quia tuam vult
ooperationem : tu autem velles, ut se solo te sanc-
um faceret, et tu nullam subires difficultatem. *Di-
it ei Martha... : Domine, jam fœtet ; quatriduanus
st enim.* Agnosco fætorem imperfectionum mearum,
ı quibus, non quatriduo, sed multis annis jaceo.
ed quàm bonus Jesus! non offenditur fætore, ut
bstineat suscitare. Miserum me, si ejus bonitas
on esset tanta!

III. *Tulerunt ergo lapidem* (Ibid.). In circumstan-
iis resuscitantis Jesu, et resuscitati Lazari agnosce,
uid tecum agatur, ut resurgas. 1. Ergo *tulerunt
ıpidem* : quia ponenda est cordis durities, et obsti-
atus affectus. 2. *Elevat sursum oculos* : quia cogi-
atio a terrenis vertenda est ad cœlestia. 3. *Voce
ıagnâ clamat* : quia audiri vult, ut inspirationibus
jus obsequaris. 4. *Prodit Lazarus, ligatus manus
t pedes* : quia etiam post mille proposita, quibus
ibi videris resurgere, adhuc adhærent tibi pravi
abitus. Sed de his dicitur : *Solvite eum* : ut iis tol-
endis seriò adlabores.

FERIA II.

Filii Zebedæi primas sedes ambiunt.

I. *Accessit ad eum Mater filiorum Zebedæi, cum
iliis suis...., petens ab eo... : Dic, ut sedeant hi duo*

filii mei, unus ad dexteram, et alter ad sinistram, in regno tuo. Respondens JESUS *dixit : Nescitis quid petatis* (Matth. 20). De regno agunt, dum Christus de cruce. Etiam in schola Christi reperitur ambitio. Didicisse in hac debebas humilitatem et tuî contemptum. O pessime discipule, qui terrena sapis, et punctum honoris quæris, ubi Deus abjicitur! *Verè nescis, quid petas.* Regnum Dei non acquiritur honore, sed contemptu. Hunc tu fugis, et tamen vis regnum Dei. Quæ stoliditas tua?

II. Ait illis : *Potestis bibere calicem* (Ibid.)? Insinuat viam obtinendi regnum : non sedendo, sed per violentiam, per passionem, per mortificationem. *Quem ego bibiturus sum.* Si dicat tibi JESUS : Ego Dominus tuus, Deus tuus, præcedam te ; amarus est calix, ad cujus solam cogitationem ego sanguinem sudabo, sed tamen *bibiturus sum :* quid tu dices? Ah! resolve te ; dic animosè : Possum per gratiam tuam, et volo. Dulcior est, postquam JESUS eum bibit. Quid non fecisti pro noxia in terris gloria? et vilius tibi erit cœlum?

III. *Sedere ad dextram meam, vel sinistram meam, non est meum dare vobis* (Ibid.). Vobis ambitiosis, et nondum meritis ; sed solâ cognatione prætendentibus : *Non sibi potestatem deesse asserens, sed meritum creaturis* (Ambr. l. 5, de fid. c. 2). *Regnum cœlorum non personæ, sed vitæ paratum est* (S. Hieron.). Merita ergo Christus exigit. Sed quæ sunt tua? quàm lentus affectus! quàm sterilis manus!

FERIA III.

Cæcus ad Jericho illuminatus.

I. *Bartimæus cæcus sedebat juxta viam mendi-ns* (Marc. 10). In hoc cæco statum animæ tuæ onsidera 1. *Cæcus* es ad divina, quibus intelligen-is mentem non applicas; et dum lucem mundi uæris, cœli amittis. 2. *Sedes* in torpore animi, um in spiritu nihil progrederis, etiam post tot an-os religionis. 3. *Juxta viam es;* non in via regula-ım tuarum. 4. *Mendicas* a pertranseuntibus crea-ıris solatiola, non a Deo, quem fastidis. Nonne edet, et pudet te miseriæ tuæ?

II. *Cùm audivisset, quòd* Jesus *Nazarenus est, æpit clamare* (Ibid.). Quod in curam corporis egit ic cæcus, agendum tibi est in curam animæ. . Captat primam occasionem : tu quot præteristi? uæ hodie dabitur, fortè ultima est. 2. Increpatus turba, magìs clamat : Jesu *fili David, miserere ıeî.* Non placebis mundo, tumultuabuntur passio-es; perseverandum est; quia contra sensum eun-um est. 3. *Projecto vestimento suo exiliit.* Proji-ienda est larva simulatæ vitæ, quæ te tegit, et in andore animi ambulandum.

III. Jesus *dixit illi : Quid tibi vis faciam* (Ibid)? ;onitas Dei magna! sed perversa tua cæcitas, si uærendum a te sit, quid tibi velis fieri; et non otius cum indifferentia, et promptitudine quæras : *)omine, quid me vis facere?* si videre nolis quantò ræstantiùs sit, te Dei voluntati adhærere, aut uperiorum, quàm eorum voluntatem ad tuam flec-

tere. Dic cum cæco : *Domine, ut videam* voluntatem tuam ; quam ubi vides, debes illuminatus *eum sequi in via.*

FERIA IV.

Zachæus quærit JESUM videre.

I. *Et ecce vir nomine Zachæus, et hic princeps erat publicanorum, et ipse dives : et quærebat videre* JESUM *quis esset* (Luc. 19). Mira, quia rara res : *Dives et princeps publicanorum*, desiderat videre Christum, sed motus instinctu Spiritûs Sancti : ad quem instinctum *quærebat;* ut videas, non curiosum tantùm, aut languidnm fuisse desiderium, sed operativum. Scio, quòd velis videre JESUM ; sed non quæris ; non adhibes constanter ea media, quæ huc faciunt. Miserum te, qui meris desideriis consumeris !

II. *Et non poterat præ turba, quia staturâ pusillus erat* (Ibid.). Duo hìc habes, quæ te impediunt quominus Deum perfectè videas, et ei prope jungaris. Primum est *turba,* seu tumultuantes tui affectus, et indomitæ passiones animi : hæ, ubi te vis Deo applicare, te retundunt. Secundum est, pusillitas tua, qua nec super illas emines, nec perrumpis. Agnosce ex teipso, quàm hoc verum sit, ut cognitione hac ad eas opprimendas ducaris.

III. *Et præcurrens ascendit in arborem sycomorum, ut videret eum, quia inde erat transiturus* (Ibid.). Hìc habes, quid agere debeas, ut JESUM videas : 1. Debes *præcurrere* turbam, assiduâ præmeditatione, et declinatione occasionum, quibus soles tuis passionibus obsequi. Laberis, quia quid

as, non satìs cogitas. 2. Debes te collocare eo
ci, quo *Christus est transiturus*, id est, occasio-
m boni quærere, et amplecti. 3. Debes *ascende-*
sycomorum, id est, *vanitatem seculi vestigio*
oterere (S. Ambr. l. 8. in Luc). Debes id non re-
gere, quod mundani censent stultitiam. Quid
i ad hæc animi est?

FERIA V.

Zachæus Christum excipit hospitio.

I. *Suspiciens* Jesus *vidit illum, et dixit...: Za-*
e, festinans descende; quia hodie in domo tua
ortet me manere. Et festinans descendit, et exce-
illum gaudens (Luc. 19). Non deerant plura
risto diversoria: Zachæi domum elegit, quia
maximo ejus videndi tenebatur desiderio. Desi-
rio ergo nostro trahitur maximè. Noli a desiderio
mittere; etiam cùm inveneris Christum; quia
mper habes, quod quæras. Quidquid enim scias,
agas, semper plùs est, quòd nec scis, nec agis.
uctus desiderii est, quòd Christus divertat. Quo-
do? *oportet*, quasi cum quadam necessitate, *me*
nere: non transeunter divertere. Vellesne hoc
i evenire? Ergo accende in te desiderium Christi.
I. *Stans autem Zachæus*, jam generosus, et ad
canda bona mundi resolutus, *dixit ad Dominum:*
e dimidium bonorum meorum, Domine, do pau-
ibus, et si quid aliquem defraudavi, reddo qua-
plum (Ibid.). Quod fuit desiderium absentis
isti, migravit in amorem præsentis. Quasi non
set hic amor stare cum amore temporalium, sta-

tim horum contemptus secutus est. O quoties divertit ad te Christus, idem omnino qui ad Zachæum! Et necdum fastidis tua commoda, et sensuum oblectamenta. Unde hoc? quia nec vivum habes Christi desiderium, nec amorem. Age, si erro, quibus operibus probas amorem.

III. *Ait* Jesus *ad eum : Quia hodie salus domui huic facta est* (Ibid.). Euthymius hìc : *Salus facta est ejectâ perditione, quæ in ea morabatur.* Audis? Quòd non antea fiat salus, quàm ejiciatur perditio : Ex te *perditio tua* (Osee. 13). Non ergo antea salus, quàm tu a teipso ejiciaris; nisi exturbes amorem excellentiæ, commoditatum, gloriæ. Si hæc menti tuæ adhuc inhærent, longè es a salute : nec Christus in te inhabitat. Recede a te, et Christus, ac cum eo salus, accedet ad te.

FERIA VI.

Granum frumenti cadens in terram.

I. *Nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet; si autem mortuum fuerit, multum fructum affert* (Joan. 12). *Seipsum* Jesus *dicebat; ipse erat granum mortificandum* (S. August. tr. 15). Cecidit hoc granum in terram mortalitatis nostræ, mortificatum est per passionem, et crucem. Fructum attulit salutem omnium prædestinatorum, et gratias reproborum. An et tu granum es in spica Ecclesiæ, aut religionis, quæ ex illo grano prodiit? Debebis ergo fieri *panis Christi*, ut de se aiebat S. Ignatius M. Ergo debes trirurari, ergo moli, ergo subigi, ergo in fornace

multarum adversitatum excoqui. Non hoc ages, ac patieris, ut Christi panis efficiaris?

II. *Qui amat animam suam, perdet eam; et qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam æternam custodit eam* (Ibid.). Sensum de grano frumenti ad nos extendit, ut multum fructum feramus in vitam æternam. In qua tu classe es? amantium animam suam sensuali amore, an eam odio habentium, resistentium pravis appetitibus, et sensui nihil indulgentium? A te stat, ut hoc, aut illud eligas. At, obsecro, non consule sensum, sed finem. Hìc amantium, est perditio ibi, et in æternum: Veritas dixit: Hìc mortificantium, est ibi beatitudo æterna. Huc consilia dirige, quò creatus es.

III. *Si quis mihi ministrat, me sequatur* (Ibid.). Ad eos sermo est, qui ministrant Christo in procuranda aliorum salute. Ab his *operum sequelam, ac imitationem exigit*, ait S. Chrysostomus, per viam solidæ mortificationis; quam cùm suadere debent omnibus, quos volunt in viam salutis adducere, necessarium est, ut et ipsi eam ambulent. Quid ergo tu agis? vis ministrare Christo, sed non vis mortificari. Si rei ipsius honestas, et Christi exemplum tibi hoc non persuadent, præsuadeat præmium: *Ubi sum ego, illic et minister meus erit.*

SABBATO.

Christus in Cruce exaltandus.

I. *Ego, si exaltatus fuero a terra* (Joan. 12). Sermo est de exaltatione in Cruce. Suam ergo exaltationem, et gloriam constituit Christus in Crucis

humilitate. Et nos *gloriari oportet in Cruce Domini nostri* Jesu *Christi.* Quàm vereor, ut tu gloriam tuam quæras, non in confusione, sed in laude hominum, in plausu, in jactantia talentorum! Hoc verò est gloriæ Christi adversari. *Omnia traham ad meipsum*, hoc est, meæ potestati subjiciam. Per Crucem enim adeptus est Christus, *ut in nomine* Jesu *omne genu flectatur* (Philip. 2). Scis, quare passiones tuas tibi non subjicias? quia non *exaltaris a terra*, non ascendis in crucem per calcatam superbiam. Posthac ergo *absit* tibi *gloriari, nisi in Cruce Domini nostri* Jesu *Christi* (Gal. 6).

II. *Respondit ei turba :..... Quomodo tu dicis : Oportet exaltari Filium hominis? Quis est iste Filius hominis* (Ibid.)? Hæc est ignorantia turbæ. Videt et audit præsentem *Filium hominis*, et non agnoscit. Tu quidem ignorantiam similem non prodis verbis, sed factis. Offert se humilitatis occasio : audis internè monentem Deum. Hìc calca tuam superbiam. Respondet confusionis timor : Erit alia occasio : Non est opus hæc publicè fieri, etc. Tanquam Christus non esset in facie mundi suspensus. Meritò ergo te reprehendat Christus : *Adhuc modicum lumen in vobis est.* Meritò moneat : *Ambulate dum lucem habetis*, licèt modicam, qua utendum est, ut ad majorem pertingas.

III. *Cùm autem tanta signa fecisset coram eis*, turbis, *non credebant in eum* (Ibid.). Vita prava, et corrupta adferebat impedimentum. Multa Christi dogmata intelligis mente, sed quia pravi affectus alio inclinant, facto non exprimis. *Verumtamen ex Principibus multi crediderunt in eum*; sed quàm imperfectè! Nam *propter Pharisæos non confiteban-*

tur, ut è synagoga non ejicerentur. Quid non possunt humani respectus? *Dilexerunt enim gloriam hominum magìs, quàm gloriam Dei.* O pudor! nè displiceas homini, eligis Deo displicere!

DOMINICA XXVII. POST PENTECOSTEN.

Ex lumine quisque suo judicabitur.

I. *Ego lux in mundum veni, ut omnis, qui credit in me, in tenebris non maneat* (Joan. 12). Sedemus in tenebris intellectûs obfuscati, et in umbra mortis, quam nostræ faciunt concupiscentiæ. Offert se lux, et invitat nos. *Qui sequitur me, non ambulat in tenebris* (Joan. 8). Sed amamus magis tenebras. Unde? Quia lux hæc non est otiosa, fides non sufficit mortua, sed operativa esse debet. Piget lucem semper se moventem, Christi virtutes, sequi. Et semper ita? Ademptam corporis lucem ut recuperes, quid non ageres? tam parvi est tibi lux animæ?

II. *Qui spernit me, et non accipit verba mea, habet, qui judicet eum. Sermo, quem locutus sum, ille judicabit eum in novissimo* (Ibid.). Absit, inquis, ut spernam Christum : immane hoc scelus est. At non *accipis verba* ejus per inspirationes, et lumina, per regulas, per superiores tibi dicta. Atqui hoc ipsum est Christum spernere. Hæc te *judicabunt in novissimo die.* Dicetur enim : Hoc lumem oppressisti, hanc admonitionem sprevisti, hanc regulam proculcasti. Vide ergo, ne qui spernis, spernaris.

III. *Ego ex me ipso non sum locutus, sed qui misit me Pater, ipse mihi mandatum dedit..., quid lo-*

quar (Ibid.). Quàm felix in illa hora futurus es, si dicere possis : Ex meipso nihil locutus sum, nihil egi ; sed omnia ex mandato Dei, vel superiorum. Sed hoc fortè magìs voves, quàm præstas. Nihil agis ad invitationem sensûs? Nihil dicis ex passione? Hocne est agere, et loqui ex mandato Patris? Noli te supremo illo solatio privare, quod nemo tibi alius dare, aut tollere potest, quàm tuipse.

FERIA II.

De ficu maledicta.

I. *Mane revertens in civitatem, esuriit. Et videns fici arborem unam secus viam, venit ad eam, et nil invenit in ea, nisi folia tantùm* (Matth. 21). In hac ficu te considera. Esurit Dominus fructus operum tuorum; quos, si ingenuus es, hoc ipso titulo reddere debes, quia ille esurit. Venit ad te per tot gratias, quas ad bene operandum impertit. Veniet particulare per judicium in morte. Age, quos fructus protulisti? Nihil invenit, quod sapiat. Quâ delusisti homines simulatione, et externâ virtutis facie, fuerunt *folia tantùm*. Vellesne in illo judicio ita fructuum vacuus inveniri?

II. *Et ait illi : Nunquam ex te fructus nascatur in sempiternum* (Ibid.). Et quare? quia tantùm folia habet. Sed tamen *non enim erat tempus ficorum*, ait Marc. 11. Mystica est significatio. Si ab arbore extra fructuum tempus fructum requirit, quantò certiùs requiret a te in tempore reddendæ frugis? Et adhuc tempus negligis? occasiones præteris?

gratias dissipas, et solis contentus foliis, simulas fraudulenter virtutem? Non times illud : *Maledictus qui facit opus Domini fraudulenter* (Jerem. 48)?

III. *Et arefacta est continuò ficulnea* (Ibid.). Substracto scilicet succo, quo aleretur. Hæc est eorum pœna, qui gratiis non respondent. Succus, quo alantur in fructus bonorum operum, sunt auxilia gratiæ; hæc meritò substrahuntur iis, qui non utuntur. Hi exsiccantur deserti a gratia, sinè qua certum est non posse a nobis ullum opus meritorium fieri. Unde qui noluerunt, cùm poterant, non poterunt, cùm volent. Non satìs hoc est, ut ad correspondèndum gratiis te moveat?

FERIA III.

Parabola Vineæ elocatæ.

I. *Homo erat Pater familias*, Deus, *qui plantavit vineam* (Matth. 21), animam tuam, *et sepem circumdedit ei*, mandatorum, ac regularum, *et fodit in ea torcular* Sacramentorum, ex quibus gratia fluit; *et ædificavit turrim*, sive providentiæ suæ, sive Angelicæ protectionis, sive superiorum vigilantiæ; *et locavit eam agricolis*, tibi. Plantavit ergo te, qui creavit te, in spem fructûs, ut Dominum Deum tuum laudes, et reverearis, eique servias. At quem fructum dedisti? forte labruscas, et uvas fellis. Quoties dissipasti sepem? quoties ferus aper, seu depravatus affectus *depastus* est vineam? Quæ reverentia tua in Sacramenta sanguinis Christi? Quis respectus, et cura vigilantiæ Divinæ, Angelicæ, superiorum? et tamen non tibi

donata est hæc vinea, sed locata. Exigetur a te fructus. Quid respondebis?

II. *Cùm tempus fructuum appropinquasset, misit servos suos ad agricolas, ut acciperent fructus ejus* (Ibid.). Quid fecerit Deus tibi, quid tu illi, exprimitur. Quoties *misit* ille *servos suos*, concionatores, superiores, internas inspirationes, monentes ut fructum dares! At tu, sicut *Agricolæ, apprehensis servis, alium ceciderunt, alium occiderunt, alium lapidaverunt*, ita gratias in vanum accepisti, quibus noluisti cooperari; inspirationes extinxisti, admonitiones sprevisti. O bonitas Dei! ô tua ingratitudo!

III. *Iterum misit alios servos, plures prioribus et fecerunt illis similiter* (Ibid.); et quidem tertiâ vice. Habes perfectæ obedientiæ typum. S. Gregor: *Cum compertum haberent alios servos crudeliter cæcos, cùm tamen mittuntur, nec dubitant, nec orationes excusandi quærunt, sed imperata sinè discussione perficiunt.* Nonne parem a te obedientiam status tuus exigit? Lege Reg. 31. Summarii. Estne talis tua obedientia?

FERIA IV.

Unici Filii trucidatio.

I. *Novissimè autem misit ad eos Filium suum, dicens: Verebuntur Filium meum* (Matth. 21). Post tot contemptas gratias, poterat te Deus plectere. Sed usus misericordiâ, misit adhuc Filium suum in viscera tua sub speciebus Eucharisticis, ut ejus te charitas accenderet, humiliatio deprimeret,

crux, et passio ad mortificationis fructum dandum induceret. Debebas vereri Filium Dei: ejus doctrinam, et exempla amplecti. Sed quàm longè tu ab ejus vita abiisti!

II. *Agricolæ autem videntes Filium, dixerunt intra se: Hic est hæres: venite, occidamus eum* (Ibid.). Quàm parum reveriti sunt Filium, neque tu magis, qui non es veritus peccare. *Ejecisti eum extra vineam*, ubi locum dedisti peccato. *Occidisti eum* in temetipso, et sanguinem ejus indignè proculcasti. Tu non es reveritus Filium Dei: reverebitur eum Pater, cùm ad judicandum venerit, et Filii vulnera contra te perorabunt.

III. *Cùm ergo venerit Dominus vineæ, quid faciet agricolis illis? Aiunt illi: Malos malè perdet* (Ibid.). Quid aliud exspectare poteras ex tam indigna Filii Dei tractatione? sed misertus est tuî Deus. Ne *malè* te *perderet*, eo te loci constituit, ubi te bene perdas per assiduam mortificationem. Hoc verò quàm necessarium est tibi frenum, ne relabaris? sed quàm facilè illud excutis, et declinas!

FERIA V.

Nuptiæ Filii Regis.

I. *Rex fecit nuptias Filio suo, et misit servos suos vocare invitatos, et nolebant venire* (Matth. 22). Pater æternus desponsavit Filium humanæ naturæ. Instruxit convivium Evangelicæ doctrinæ, et perfectionis. Ad hoc cum multis etiam te invitavit. Addixisti te venturum per susceptionem religiosi statûs. *Misit* ergo *servos suos* inspirationes sanctas,

quæ dicerent tibi : *Prandium meum paravi* : occasio, qua perfectioni studeas, in promptu est. Sed *tu neglexisti : abiisti in villam* pravorum affectuum, *ivisti ad negotiationem* solatiorum a creaturis ; sprevisti invitantes inspirationes. Advertis indignitatem ?

II. *Rex autem... iratus perdidit homicidas illos* (Ibid.). Cur non misit alios, atque alios servos, ut superior Pater familias ad vineam ? Cur statim iratus est, et perdidit illos ? quia illic servi debitum exigebant, hìc gratiam convivii offerebant. Apud Deum autem, ut insigne majestatis est, conferre gratias, ita crimen est læsæ majestatis, contemptus gratiæ. Et quot tu gratias ejus contempsisti ? Idem enim est contemnere, ac nolle cooperari. Ergo perdi meruisti. Misericordiæ Dei debes, quòd ad te adhuc alios servos mittat, alias atque alias inspirationes, ac lumina. Vide, ut humaniùs excipias.

III. *Nuptiæ quidem paratæ sunt ; sed qui invitati erant, non fuerunt digni. Ite ergo ad exitus viarum, et quoscunque inveneritis, vocate ad nuptias* (Ibid.). Detrectasti hactenùs convivium Evangelicæ perfectionis, seu tædio veniendi, seu difficultate te a terrenis abstrahendi. Indignè te egisse agnoscis. Pone ergo te ad exitus viarum tuarum, dico ad exitum vitæ. Consule mortem, quid suadeat ? an eundum ad hoc convivium perfectionis ? an negligendum ? Accipe consilium. Quod tunc egisse desiderabis, nunc age. Serum tunc est desiderium.

FERIA VI.

De homine non vestito veste nuptiali.

I. *Intravit autem rex, ut videret discumbentes, et vidit ibi hominem non vestitum veste nuptiali* (Matth. 22). Per vestem nuptialem intellige vitam, et mores statui conformes. Expende an tui sint tales. *Et ait illi*, cum indignatione : *Amice*, per ironiam, *quomodo huc intrasti, non habens vestem nuptialem?* Non satis est apparere te religiosum ; esse oportet moribus, et vitâ. Si Deus hoc momento ad examinandum te particulari judicio evocaret, qualem putas inveniret? *At ille obmutuit*. Apud Deum nullam poteris excusationem prætexere : confusus obmutesces. At nunc, dum tempus habes, loquere deprecando, et vestem, quæ Domino placet, para.

II. *Tunc dixit Rex ministris : Ligatis manibus, et pedibus ejus, mittite eum in tenebras exteriores* (Ibid.). Expellitur, ait Ambros. serm. 3. de Nativ. *quia cùm peccator esset, sanctitatis sibi meritum vindicabat*. Non facilè tolerat Deus in religione eum, qui mores, et vitam religioni non conformat. Certè quòd timeas, habes, si tua vita est alia. Etsi te latere in multitudine posse credas, Deus manifestabit abscondita. Etsi non ejiciaris a Religione, ejicieris a facie Dei, qui est lux vera, in tenebras, et cæcitatem mentis. Ligabuntur tibi manus, et pedes, ne opereris bene, laqueis tuarum affectionum. Illis enim plerumque stringitur, qui nimis laxus est.

III. *Multi sunt vocati, pauci verò electi* (Ibid.).

Hoc est, quod te in timore tenere debet, et curam vocationis ingenerare, ut ei studeas satisfacere. Non ideo electus es, quia vocatus; vocari non est tuum, sed Divinæ gratiæ, etiam sinè prævia tua dispositione. At ut eligaris ad gloriam, de tuo conferre debes. Sequere consilium Apostoli : *Satagite, ut per bona opera certam vestram vocationem, et electionem faciatis* (2. Petr. 1).

SABBATO.

Quæstio de tributo Cæsari pendendo.

I. *Magister, scimus quia verax es, et viam Dei in veritate doces, et non est tibi cura de aliquo : non enim respicis personam hominum* (Matth. 22). Verissima hæc Christi laus est. Utinam et tu citra adulationem hanc merereris, qui te Christum sequi profiteris. Esne verax tibi ipsi ? non mentiris tibi bonum malum, et malum bonum ? Tenesne *viam Dei?* viam mandatorum, et regularum ? an vadis post vestigia sodalium, et passionum tuarum? Non est *tibi cura de aliquo* extra Deum? non de teipso ? Non *respicis personam hominum?* non huic adularis ? illi te affricas ? illum particulari amore amplecteris ? Quàm procul abes a laude Magistri tui malus discipulus !

II. *Quid tibi videtur ? licet censum dare Cæsari, an non* (Ibid.) ? Quæstio in verbis non mala : sed latet in animis nequitia. Erat enim proponentium *consilium, ut caperent eum in sermone.* Ideo eos increpat : *Quid me tentatis, hypocritæ?* ostendens, quàm sibi displiceat dolus. Petit videre numisma. Exhibetur. Ait illis : *Cujus est imago hæc, et super-*

scriptio? Cujus es tu imago ? Dei. Sed quàm deformis! Tu eam fecisti imaginem terreni hominis. Tempus est, ut *sicut portasti imaginem terreni hominis, ita portes et imaginem cœlestis.* Reforma teipsum, *donec formetur Christus in* te (Gal. 4); et dicere possis : *Vivo ego, jam non ego, vivit verò in me Christus* (Gal. 2).

III. *Reddite ergo quæ sunt Cæsaris, Cæsari, et quæ sunt Dei, Deo* (Ibid.). Cuique suum reddendum. Dei es, quantus quantus es : corpus, anima, sensus, potentiæ omnes. Reddisne Deo corpus et sensus tuos? uteris eo ad suam gloriam, an ad tua commoda? Reddis animam cogitando, amando, ac timendo eum? an affectibus tuis serpis circa creaturas? Vide quot titulis te Deo debes: creavit te, redemit te, servavit te, vocavit te, tot beneficiis te cumulavit. Redde et proximo, quod debes, charitatem. Est imago ejus, cujus tu, ab eodem creatus, eodem sanguine redemptus.

DOMINICA XXVIII. POST PENTECOSTEN.

De magno Charitatis mandato.

I. *Interrogavit eum unus... Legis Doctor : Magister, quod est mandatum magnum;* quod Deus præ omnibus requirit? *Ait illi* JESUS *: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, etc. Hoc est maximum, et primum Mandatum* (Matth. 22). Intelligis? *Primum*, ergo hinc incipiendum est; *maximum*, ergo hìc terminandum est. Amor rex affectuum est, et primus motor, ergo hic omnes movere debet, et ipse rapi, tanquam in suum

finem, extra quem nihil est amabile. Habuistine hoc præceptum tanquam *primum, et maximum?* Nihil unquam Deo prætulisti? O utinam! Sit saltem posthac *primum, et maximum*, amare Deum. Quod probabis, si omnia ad ipsum dirigas; si nullam cordis partem tribuas amori creaturarum; si audebis cum Apostolo difficultatibus insultare: *Quis nos separabit a charitate* (Rom. 8)?

II. *Secundum autem simile est huic: Diliges proximum tuum sicut teipsum* (Ibid.). Regula amandi proximum est quisque sibi. Nemo se fictè, nemo non sincerè amat. Nemo sibi vult malum, ne minimum quidem; nemo non sibi vult bonum, et inter bona optimum. Debes ergo (et hoc mandatum magnum est), amare non fictè proximum; amoliri, quâ potes, ab illo malum; curare bonum. At proximus tuus, non est unus, sed omnes. Non debes ergo affectum ita uni affigere, ut aliis substrahas.

III. *In his duobus mandatis universa lex pendet, et prophetæ* (Ibid.). Motivum hìc habes diligendi Deum, et proximum. Observatio legis absolutè tibi est necessaria. Nullam vis transgredi? Ita quidem sperem a cordato homine. Ergo dilige: *qui diligit.., legem implevit* (Rom. 13). Huc ergo cogitationes, huc verba, et opera dirige, ut tota vita tua sit exercitium dilectionis.

FERIA II.

Arguuntur Pharisæi.

I. *Super cathedram Moysi sederunt Scribæ et Pharisæi. Omnia quæcunque dixerint vobis, servate,*

et facite (Matth. 23). Etsi non bonus superior, at bonum imperium, parendum est. Etsi malus Doctor, at sana doctrina, servanda est. Sed non insistendum exemplo! *Secundùm opera verò illorum nolite facere.* Nulla ergo est illa tuî excusatio : Superior ipse, quòd fieri jubet, non facit. Ille de se, tu de te rationem reddes. *Dicunt enim, et non faciunt.* Absit hoç a te. Bene dicere non est clavis ad cœlum, sed bene facere. Non quid dixeris, quæreris; sed quid egeris. Quàm turpe est docere virtutem verbo, et facto doctrinam suam improbare!

II. *Omnia verò opera sua faciunt, ut videantur ab hominibus* (Ibid.). Alterum, quod in Pharisæis carpit, vitium est, quòd æstimari, et laudari quærant ab hominibus : his si placeant, sibi satisfaciunt : *Amant primos recubitus, et primas cathedras, et salutationes in foro*, ac publicam honoris delationem. Hæc si assequantur, in cœlo sunt. Non ita tu, qui vis servus Dei esse. Certum est illud Apostoli : *Si hominibus placerem, Christi servus non essem* (Gal. 1). Non potest Deo non displicere, qui nimiùm studet hominibus placere. Fac, te impetrasse, ut placeas : *mercedem recepisti.* Ergo in hunc fumum laborasti ?

III. *Væ vobis, Scribæ et Pharisæi..., quia similes estis sepulchris dealbatis, quæ a foris parent hominibus speciosa, intus verò plena sunt ossibus mortuorum, et omni spurcitiâ* (Ibid.). Tertium hoc est vitium, quod arguitur, simulatio sanctitatis. Ubi ficta est virtus, ibi sunt certò vera vitia. Nihil prodest, imò plurimùm obest apparere, si non subsit esse. Deus non aspicit, quis appa-

reas, sed quis sis. Talis apud Deum es, qualis in animo, et conscientia. Ab illo pro æternitate judicaberis, non ab hominibus.

FERIA III.

Prædictio desolationis.

I. *Cùm videritis abominationem desolationis stantem in loco sancto*, excisi templi Hierosolymitani: *qui legit, intelligat* (Matth. 24). Intellige, quòd tu sis templum Dei, quòd immineat tibi desolatio per mortem: dissolvetur enim templum hoc. Intellige, quid agendum anteà, ne pericliteris. Frustra enim tunc voles, cùm non poteris. *Qui in Judæa sunt, fugiant ad montes.* Es in populo electo: ut tunc securus sis, nunc fugè ad montem, qui Christus est, ut eum imiteris. Qui *in tecto* es excelsæ virtutis, *non descende* ad humilia secularium. *Qui in agro* Christo plantatus es, non *revertere* unquam *tollere tunicam* veteris conversationis (S. Hilar.). Quàm tutus tunc eris, si nunc ista agas!

II. *Væ autem prægnantibus in illis diebus* (Ibid.). Supremus ille dies semper instat: fortè iste est. Væ tibi, si usque in illum prægnans es, plenus bonis desideriis, et non antea ea paris in actum. Quidquid nunc boni concipis, statim faciendum est: quia tunc non erit tempus. *Orate autem, ut non fiat fuga vestra in hyeme;* provide, ut non superveniat tibi mors, dum friges in obsequio Dei; *vel in Sabbato*, dum ferias agis, et in socordia vivis. Hæc omni tibi horâ curanda sunt, quia nulla hora vacat periculo.

III. *Erit enim tunc tribulatio magna, qualis non*

fuit ab initio mundi (Ibid.). Intellige, improvidis, et tepidis, qui distulerunt in illud tempus agere, quò ampliùs non licet. Torquebitur luctâ supremâ corpus, sed multò magìs conscientia. Vivaciùs tunc intelliges bonum, et malum. Sarcinam tuam majorem reperies, quàm unquam existimaveris, etc. Ergo, ut tribulationem effugias, nunc age, quod tunc actum voles; nunc cave, quod tunc cavisse desiderabis. Mortem de agendis consule, sed et consilium audi.

FERIA IV.

Vigilandum ad Adventum Domini.

I. *Vigilate, quia nescitis quâ horâ Dominus vester venturus sit* (Matth. 24). Prudenter semper metues, quod certò veniet, nescis quando. Quid si ante paucos annos venisset Dominus? qualem te reperisset? Quid si hoc momento veniret? quid velles fecisse? Quid, si scires post horam venturum? quid ageres? Quod agendum statueres, illud age, quia fortè veniet. Ideo occulta est tibi illa hora, ut omnem habeas suspectam.

II. *Beatus ille servus, quem cùm venerit Dominus ejus, invenerit sic facientem* (Ibid.). Tanti est vigilare, ut a sola vigilantia Dominus pronuntiet servum beatum. Vigilanti non irrepit fur, qui parta tollat. Non præterit boni occasio, quam non arripiat. Dic ipse : Ubi Deo attendisti, admisistine vel levissimam culpam? an uni pravo appetitui cessisti? nonne omni occasione in bonum usus es? At nonne hoc ipsum est esse beatum, ita vivere, ut maculâ careas? *Beatus, qui inventus est sinè macula* (Eccli. 31).

III. *Si autem dixerit malus servus ille* (Ibid.). Bono ac vigilanti servo malum oppone, qui dicit *in corde suo : Moram facit Dominus meus venire :* qui in tepore suo cogitat, adhuc superesse tempus, quo ferventer agat. O miser! *Veniet Dominus... illius in die, qua non sperat.* Quis tunc ejus timor? quæ trepidatio? Quid si *percutiat conservos suos,* indulgendo appetitui irascibili? Quid si *manducet, et bibat* laxando frænum concupiscibili? Credo, non velles talis deprehendi. Ergo esto paratus. At nunquam eris satìs paratus, nisi sis semper paratus.

FERIA V.

Parabola decem Virginum.

I. *Simile est regnum cœlorum decem Virginibus, quæ accipientes lampades suas, exierunt obviam Sponso, et Sponsæ* (Matth. 25). Et hæc parabola ad vigilantiam monet. Omnes fuerunt virgines, omnes acceperunt lampades, omnes *exierunt obviam*, omnes, *moram faciente Sponso, dormitaverunt.* Et tamen *qninque erant fatuæ, quinque prudentes.* Sed non omnes *sumpserunt oleum in vasis suis.* Fides, lampas est, sed non sufficit. Imprudens es, si non etiam oleum charitatis accipis, et ea media, quæ te coram sponso Deo securum reddant, ne lampas extinguatur : *Nam fides sinè operibus mortua est* (Jac. 2).

II. *Mediâ autem nocte clamor factus est : Ecce Sponsus venit* (Ibid.). Venit, cùm minimè cogitamus, Dominus. *Tunc surrexerunt omnes Virgines (prudentes), et ornaverunt lampades suas.* Quæ omnium sollicitudo? quia coram Sponso com-

parendum erat. Tunc fatuæ errorem suum viderunt, quòd oleum deficeret bonorum operum. Sed serum nimis est tunc velle incipere, cùm desinendum est. *Fatuæ autem sapientibus dixerunt : Date nobis de oleo vestro*; sed frustrà : aliena opera tibi non proderunt, ubi *retribuitur unicuique secundùm opera sua*. Putas, non doluisse fatuas; solatio plenas fuisse prudentes? In quarum sorte desideras esse, earum sollicitudinem assume.

III. *Et quæ paratæ erant, intraverunt cum eo ad nuptias* (Ibid.), non quæ primùm *ibant ad vendentes*, seu quæ differunt se parare. Periculum salutis subit, qui differt media. Præstitisse oportet anteà, quæ sunt salutis, non tunc velle. *Novissimè veniunt reliquæ..... dicentes : Domine, Domine, aperi nobis*. Sed pulchra verba nihil juvant, ubi pensantur opera. Non prodest tunc verbis profiteri Dominum, quem in vita factis negaveris. Ergo nunc, dum sunt dies salutis, dum tempus acceptabile, insistendum est bono. Adhuc enim porta patet. *At ille respondens ait : Amen dico vobis, nescio vos*. Hoc fulmen olim time, nisi nunc Deum noscas, et secundùm quod cognoveris, ei servias.

FERIA VI.

Parabola de Talentis.

I. *Homo peregre proficiscens vocavit servos suos, et tradidit illis bona sua* (Matth. 25). Etiam hæc parabola præparationem suadet. Dedit uni quinque, alteri duo, tertio unum talentum : *Unicuique secundùm propriam virtutem*. Cogita, quæ accepisti a

Deo talenta corporis, animæ, naturæ, gratiæ. Non tua re sunt, sed Dei. Parum tibi videris accepisse? Deus ad tuam virtutem mensuravit. De pauco rationem reddes. Plùs accepisse tibi damno fuisset. Quo fine tibi data sunt? ut negotieris : *Negotiamini dum venio* (Luc. 19). Perit Domino lucrum, quod tu non facis. Non potes ergo aliter uti, quàm Deus velit : et tamen fecisti. Quid faceres servo, qui pecuniâ tuâ ad sua commoda, et voluptates uteretur? vide an non tu sis talis.

II. *Post multùm verò temporis, venit Dominus servorum illorum, et posuit rationem cum eis* (Ibid.). Eam et tecum inibit; fortè non post multùm temporis. *Et accedens, qui quinque talenta acceperat, obtulit alia quinque....; similiter, qui duo...., alia duo.* Lucrum fecerunt ad proportionem talenti. Uterque vocatur *servus bonus, et fidelis.* Uterque invitatur *in gaudium Domini sui.* Non prævalet ergo apud Deum, qui plùs accepit. Deus enim usum talentorum, et gratiarum spectat, non cumulum. Non fuisset vocatus bonus, et fidelis, qui quinque acceperat, si tantùm duo lucratus fuisset. Ita Deus nullam gratiam vult esse vacuam. Ergo assiduè tibi curandum est, ut nullam gratiam in vacuum recipias. Hic verò esto vigilans.

III. *Qui unum talentum acceperat, ait : Domine, scio, quia homo durus es.... ; et timens abii, et abscondi talentum tuum in terra : ecce habes, quod tuum est* (Ibid.). Non perdidit talentum ; sed servavit. Cur ergo reprehenditur : *Serve male et piger?* Quia non est negotiatus, non fecit lucrum, quod Dominus requirebat. Unicum ergo talentum neglectum ita castigat Deus? Quid respondebis, qni tot

millia defodisti in terram, gratiis tibi ad lucrum cœlestium concessis, ad terrena, ad sensûs commoda, abutendo? Ergo nunc tandem ita rebus tuis invigila, ut audire merearis: *Euge, serve bone, et fidelis, intra in gaudium Domini tui.*

SABBATO.

De extremo Judicio.

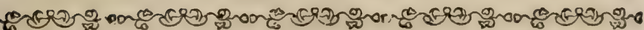
I. *Cùm venerit Filius hominis in Majestate sua, et omnes Angeli cum eo, tunc sedebit super sedem Majestatis suæ* (Matth. 25). En Judicem illum, quem habuisti hactenùs *advocatum apud Patrem:* illum, in quem confixerunt peccatores; illum, quem contempsisti. *Et congregabuntur ante eum omnes gentes*: en judicandorum multitudinem, in qua et tu eris. *Et statuet oves a dextris suis; hædos autem a sinistris:* en diversam judicandorum conditionem. Quis in his pavor, et trepidatio? Quod in illis animi solatium, et gaudium? Et qui erunt a dextris? *Oves:* quæ ductum, et vocem Pastoris sunt secutæ. Et qui a sinistris? *Hædi:* qui concupiscentiis suis servierunt. O Deus! quatumcunque vis, pone me hìc a sinistris, ut ibi collocer ad dexteram.

II. *Tunc dicet..... his, qui a dextris erunt: Venite, benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum* (Ibid.). Priùs bonos ad præmium vocat, quàm reprobos damnet: quia paratior est semper ad benefaciendum (S. Chrysost. in Imperf.). Hoc enim secundùm naturam agit: pœnas invitus infligit. Quàm suavis accidet hæc justis sententia? Desideras et tu illam audire? Operibus impetrabis.

Hæc allegat Judex : *Esurivi, et dedistis mihi manducare, etc.* sinè his in vanum speras. Ergo *quod potest manus tua, instanter operare.* Nec parva neglige : quia nihil est tam parvum, quod vestitum charitate in Deum, ibi non evadat regno æterno dignum.

III. *Tunc dicet... his, qui a sinistris erunt : Discedite* (Ibid.). O quale tonitru in auribus reorum! *A me,* quale fulmen! Deo in æternum carere! *Maledicti,* qualis dolor! Deo in æternum exosos esse! *In ignem æternum!* Qualis desperatio, in æternum pœnâ sensûs torqueri! *Qui paratus est diabolo* a me, a te autem tibi. Qualis cruciatus, æternum cum dæmonibus habitare! Et quæ tam horrendæ sententiæ causa! *Esurivi, et non dedistis mihi manducare, etc.* Opera non præstitistis, quæ exigebam; egistis, quæ vetabam. O Deus! *hìc ure, hìc seca, modò in æternum parcas.* O æternitas! æternitas! *quàm amara est memoria tua!*

SUPPLEMENTUM[1].

NOVENDIALES MEDITATIONES

IN HONOREM SS. CORDIS JESU.

I. — SS. Cor JESU in Eucharistia beatum.

I. Disce a corde JESU in Eucharistia, non esse sitam in rebus temporalibus veram animæ felicitatem. Licèt quæcunque ad beatam in mundo vitam ducendam necessaria esse videntur, longè ab eo versentur, nè minimam quidem facit infinitæ suæ beatitudinis jacturam. Pro humanis colloquiis et oblectamentis, hìc silentium, hìc nuda solitudo. Pro gemmis, auro, pretiosa supellectili, sæpius pauper inhonestumque tabernaculum. Aliquando quidem invisitur : at plerumque ab egenis et infimæ sortis hominibus; quoties et ab irrisoribus, inimicis, sacrilegis contemptoribus! Heu! Cor miserrimum, hominum more scilicet judicanti! Divi-

[1] Vide ea quæ in Procemio notantur.

num illud Cor, ita derelictum, istiusmodi societate stipatum, talibus appetitum injuriis, eadem qua in sinu Patris felicitate perfruitur. Cur igitur ipse vel in minimis turbaris? Cor tuum terrenis adhæsit, in terrenis non inveniendam quæsiit beatitudinem. Divini Cordis exemplo tandem intellige, transitoriis rebus majus esse cor tuum. O Cor JESU! infinitè beatum, fac omnino abhorream ab omnibus quæ mundus amat et amplectitur, cùm in eis plurima vanitas, nulla inveniatur felicitas.

II. Disce ab eodem Corde sitam in spiritualibus bonis veram illam animæ felicitatem. Cor JESU, intimè cum Divinitate conjunctum, in amore et possessione Dei infinitam nansciscitur beatitudinem, nec advertit sibi in Sacramento caducarum, quæ tanti a te fiunt, rerum abesse solatiola. Si paulisper in solem oculos conjicias, at mox demittas ad terram, nimio fulgore perculsus, inferiùs posita jam non vales intueri. O summè optandam animæ ad terrena sapienda hebetudinem, quæ sola Cordi veras parit delicias! Qualis eras, diebus, horis saltem illis, cùm vivo in Deum amore ferveret cor tuum? quid tibi tunc erat in cœlo, et ab eo quid volebas super terram? quò nunc cessit illa animæ quies, pax illa quæ exsuperat omnem sensum? Dole quòd tuâ culpâ sacer ille ignis in corde tuo intepuerit. O Cor JESU! aperire mihi digneris rursùm fontem omnis felicitatis, cœlestes divitias. *Amorem tuî solum cum gratiâ tuâ mihi dones, et dives sum satìs* et beatus.

II.—SS. Cor Jesu in Eucharistia gratiam conferens.

I. In Sacramento Christum intuere pandentem tibi intima Cordis sui, unde prorumpunt flumina aquæ vivæ, aquæ salientis in vitam æternam ; animamque tuam velut inaquosam arescentemque terram. Ad hoc unum apud homines permansit Christus, ut gratiarum ubertatem, quas acquisivit sanguine suo, nobis impertiatur, esurientesque impleat bonis. Eumdem habes præsentem in Sacramento, qui fovebat languentes, illuminabat cæcos, mortuos suscitabat, pertransibat benefaciendo et sanando omnes. Eamdem etiamnum benignitatem, misericordiam, liberalitatem retinet. At exundantes divini amoris fontes ex Corde Dilecti in cor tuum illabi non sinis. O nisi quòd te contrahas, in angustumque reducas, imprudens anima, quantam hinc amoris gratiarumque colligeres abundantiam! Jam igitur de Corde Jesu senti in bonitate ; dilata os tuum, et implebit illud. O Cor infinitæ largitatis, serò te cognovi, serò in te speravi !

II. Adeamus ergo ad thronum gratiæ, at quâ mente? 1º In omnibus cordis tui angustiis aut necessitatibus, sit tibi Cor Jesu spes unica, unicum solatium. Quoties hactenùs a rebus creatis solatia avidiùs emendicasti, antequam ad Jesum confugeres? Quid posteà? ad quem ibis? ubi majorem invenies dilectionem? ubi majorem potentiam? 2º Gratiarum quas ab eo petis, sincerum et ardens concipe desiderium. Qui sitit, veniat ad eum. Num

verò ejus qui intus timet ut non exaudiatur, qui abjectionem horret et mortificationem, penitùsque verâ abnegatione exire a seipso refugit, ratas efficiet preces? Opta saltem et efflagita ut hæc ames, et verè desideres. 3o Ad cor Jesu confugiendum memineris, non cum humilitate profunda tantùm, sed et cum fiducia, cum tenerrima animæ familiaritate, quam Jesus, nedum respuat, suadet ipse et imperat. Accede ad eum, qui, ut nobis appropinquaret, Sacramentum instituit. Ipse est Deus salvator tuus, noli timere, salvabit te. Si dixeris : Domine, ecce quem amas infirmatur, et credideris; vel in tumulo quatriduanus, videbis gloriam Dei.

III. — SS. Cor Jesu in Eucharistia immolatum.

I. Intuere Jesum in Sacramento velut Agnum stantem tanquam occisum, et ex Corde ipsius flammas, quæ victimam consumant, erumpentes. Olim sanè, cur crucem ascenderit Christus, in causa fuit, et quidem maxima, amor Cordis ejus; at non solus amor, cùm in id etiam conspiraverint inimicorum ejus odium et invidia. Nunc verò amor, solus amor Jesum in Sacramento victimam facit. Cruento crucis sacrificio jam fuerat, tum divinæ gloriæ, tum humanæ saluti factum satìs; cur igitur nova hæc et indeficiens Christi immolatio....? In cruce sola Deitas latuerat; nisi verò latuisset, Dominum gloriæ non crucifixissent : hìc humanitatem etiam abscondit suam, et non est ei aspectus neque decor. Et cur non semel tantùm in anno apud nos cele-

oratur Mysterium illud? Cur ita, velut inermis sese
Christus permittit impiorum injuriis et sacrilegiis?
Dilexit nos, et tradidit semetipsum pro nobis. Aquæ
nultæ non potuerunt extinguere charitatem; at
uantam charitatem! O sacrificium amoris! O Cor
ESU pro me immolatum! quas potero tibi pro tan-
is beneficiis gratias rependere?

II. JESUS in altari quotidiè immolatur, teque exem-
lo suo, ad veram tuî immolationem excitat et ac-
endit. Ut amoris sui apud te fidem inveniat, quid
on molitur? fortis ut mors ejus dilectio. Ama JE-
UM et tu, et mox deprehendes non adeò difficilem
sse hanc quæ te adeò territat mortificationem. Oh!
ngrata sunt Cordis JESU hæc inchoata, nec perfecta
nquam holocausta! Vide! hæc exigui amoris argu-
nenta sunt. Cur recollectionem mentis, pauperta-
em, obedientiam, velut onera tuis graviora hume-
is reformidas! Cur vix ac nè vix quidem odium
stud deponis, nec hanc amicitiam teneriorem quàm
atis est cohibes? Ex parte tandem incipe propter
ESUM vincere teipsum, ut inde percipias eam, quæ
eram comitatur abnegationem, animæ dulcedinem.
nsta modò aliquandiù, nec fatigeris. Si parvum
uid a te exigit Christus, num istud non exequeris
ro JESU, qui tuî causâ tanta passus est? Si magnum
uid, lætare, fortiter aggredere, diligenter perfice.
Hæc est animæ tuæ dies faustissima; hoc veræ
ximiæque sanctitatis initium. Hodie salus facta
st huic domui, modò festinanter descendas, et JE-
UM ad te divertentem excipias gaudens.

IV. — SS. Cor Jesu in Eucharistia humiliatum.

I. Assequere, si potes, fingendo gloriam infinitamque majestatem Christi ad dexteram Patris sedentis. Regnantem in altissimis trementes adorant Angeli, tantoque fulgori sustinendo impares, expansis alis, faciem sibi, coram illo velant. E cœlo mox in tabernaculum demittens oculos, Numinis Eucharistici humilitatem, vel, quò veriùs loquar, quasi extinctionem confer cum illa claritate, cum illis splendoribus æternis. In perpetuo tabernaculi silentio, nonne illa tibi, si non voce, at exemplo certè ingeminat verba : *Disce a me, quia mitis sum et humilis corde.* In eo sita est vera Cordis humilitas, ut tibi ipsi vilescas, et quidquid ad vilem tuî aliis ingerendam opinionem conferre possit, non ægre feras, libenter admittas, cùm gaudio suscipias. Si Christus in Eucharistia honores sibi Deo omnipotenti debitos refugeret, tenebrisne densioribus se posset involvere? Possetne, si ab hominibus negligi aut contemptum haberi percuperet, demissiorem sedem eligere? At memineris hæc omnia planè libenter a Christo fuisse suscepta. Non est ei aspectus, neque decor, quia voluit. Vide exemplo Cordis Jesu an absque differentia te habeas circa honorem et contemptum; an æquè paratus sis ad infimum locum, corde non invito, occupandum; an gloriam tuam aliorum arbitrio omninò permittas. Christus tamen, Rex seculorum immortalis; tu verò, terra et cinis.

II. Ex his quæ sequuntur, faciiè noveris quanto

Cordis affectu Christus dilexerit tantam illam suî demissionem. 1º Gloria Dei stupendâ illâ humilitate læsa videbatur. Sic absconditus, vix ab hominibus Deus erat agnoscendus, dum contrà, modò vel minimus divini splendoris radius subluceret, mortalium sibi venerationem et cultum in æternum conciliâsset. At penitùs latere voluit, ut hac in re errores quibus tibi ipsi sæpius fucum facis, dilueret. Contemptum enim te ab aliquo non sustines tacens, quia, ut ais : Salvâ innocentiæ famâ, salvâ veritate et justitiâ non potes. 2º Animarum etiam utilitati meliùs consuluisse videretur Christus, si vel ex parte in Sacramento benignitatem et humanitatem manifestaret. Quis adeò ferreus, ô Jesu, qui tibi resisteret, modò semel aspectu illo divino, qui solus ad te trahere potuit Discipulos, frueretur? at meliùs etiam se nobis consuluisse absolutissimæ humilitatis exemplo credidit Christus Dominus. Quantùm igitur aversatur superbiam, vanitatemque, qui, ut has pestes restingueret, ea prætermittere non dubitavit, quæ sibi omnium corda facilè devinxissent! O Cor infinitæ humilitatis! ô mi Jesu! quantò pro mè vilior, tantò mihi carior!

V. — SS. Cor Jesu in Eucharistia amans.

I. Poterat Christus æquè animas fidelium è cœlo gratiâ et Spiritûs sancti missione adjuvare; poterat nobis eo solùm tempore adesse sub speciebus, quo sacra peraguntur Mysteria; poterat unicum apud singulos populos sibi templum seligere quod præ-

sentiâ suâ dignaretur. At propter hanc nimiam charitatem quâ dilexit nos, homines a se relinqui orphanos non tulit: ecce nobiscum erit usque ad consummationem seculi: ecce ubicumque in fide ipsius nonnulli fuerint congregati, ibi et ipse erit in medio eorum. Huic tanto amori, huic tanto tecum conversandi desiderio, quomodo vicem rependis? Si Rex terrenus foret adeundus, post multas preces, easque iteratas, repulsam fortè patereris....; at ecce Rex gloriæ quoslibet, semper, exspectat, benignè audit, velut amicos sibi conjunctissimos excipit. Nec, quemadmodum apud Judæos, cùm in conspectu Arcæ admitti orarent, purificationibus multis aliisque ritibus absolvendis Domini præsentia tibi erit obtinenda. Ama et accede cum fiducia, licèt pauper sis et infirmus: ditabit inopem diligentem se, animam ægram sanabit. O amor, qui omnem laudem, omnem intellectum exsuperat! At verò, nonne intus tua te remordet negligentia, qui minima de causa Christum in Sacramento visitare sæpius omittis!

II. Adeò Jesum sua apud nos delectat commoratio, ut cùm ad ipsum accedere non valemus, ipse ad nos ut deferatur, providit. Et quæ tum loca sæpius ingreditur? vilia tuguria, tetros carceres, nosodochia... Cujusmodi verò hominum aliquando etiam in manibus versatur?.... amor amantem obcæcavit. Olim e sacra mensa Domini corpus suscipientes apud se domi retinebant Christiani, itinerumque socium habebant; quod ni Ecclesia ob irreverentiam multorum refrigescentemque caritatem vetuisset, eodem modo se omnium arbitrio

Christus permitteret. Vix hactenùs fortasse tantum amorem advertisti ! et quid a te exigit? Labori vaces, corpus reficias, animum recrees, per eum hæc omnia facilè licent, modò ad ipsum invisendum nonihil temporis aliquoties per diem suffureris. Maximam diei partem solus transigit, dumque somno indulges, per noctis silentium, vigilat pro te Cor Jesu. Eo amore si minùs commovearis, voca nomen tuum *absque dilectione*. At in posterum, Christumne, ut ad se venias excitantem et intus allicientem, minimè curabis? Annon æquali saltem veneratione, æquali animæ desiderio prosequeris Christum, ac olim Arcam Propheta? *Quàm dilecta tabernacula tua, Domine virtutum; concupiscit et deficit anima mea in atria Domini* (Psal. 83).

VI. — SS. Cor Jesu in Eucharistia agens.

I. Quid agit Christus in Sacramento. Christus sub Sacramento ideo remanere decrevit, ut gloriam Patris animarumque salutem promoveat. Inde enim omnem regit Ecclesiam; inde pascit oves, refovet languentes, roborat deficientes, titubantes erigit; modò Magister, deflectentes in viam revocat; modò Amicus, animas ad se allicit, ut, depositâ peccatorum illuvie, cœlestibus accumbant epulis. Si veris igitur, ô fidelis anima, huic Cordi sacratissimo tota dicari, ex hoc fonte eosdem sensus, eumdem spiritum hauri et deprome; ipsius ancilla es, et empta pretio magno : crucis pondus ipsi allevare, quantùm poteris, tuum est. Filia ejus es, in his

quæ Patris tui sunt oportet te esse; Sponsa ejus denique, nunquid inglorio tabesces otio, nominis quo te dignatus est tuendi nequaquam studiosa? Amor Jesu nobilis: ad magna impellit; et multa implet, ubi non amans deficit et jacet: amorem otiosum non invenies. Quid hactenùs tu fecisti ad gloriam Dei, quid ad salutem proximi? In hoc uno clarificatur Dominus, Pater et Sponsus tuus, ut plurimum fructum afferas. Possesne dicere: *Et clarificavi, et iterum clarificabo.* Id saltem te in posterum facturum pollicere, et ora ut perficias.

II. Quomodo Christus agit in Eucharistia. 1° Internis motionibus. In fidelium cordibus hìc secretò Cor Jesu operatur. Illud est granum frumenti quod, cadens in terram et mortuum, multum fructum affert. Sic, quisquis sis, potes Apostolus evadere; pro confabulationibus, prudentibus consiliis, sæpe plurimos in Dei cultum accendes aut revocabis. 2° Exemplo. Memoriam mirabilium, quæ dum inter homines versabatur præbuit, exemplorum, in Sacramento fecit Dominus; at ipse fortassis fructuosiùs aliis exemplo præluceres. Paucis prosunt exempla Christi in Sacramento: medius enim nostrûm stetit quem nos nescimus; at sub aspectum, vel nolentium intueri, exempla tua cadent. Unus præeas, cæteri mox sequentur. 3° Oratione. Christus in Sacramento advocatus noster et victima, Deum Patrem interpellat pro nobis, seque ipsum offert pro animarum salute; et exauditus pro sua reverentia, eas nobis largè impertitur gratias quas in cruce promeruit. Orationibus tuis et ipse mirum in modum gloriam Dei amplificare potes. Quid faci-

ius, quidve dulcius? Cor tuum pro animarum sa-
ute ut hostiam cum Corde Jesu devove. Ignem
enit Christus mittere in terram, et ipse nihil desi-
eres cura, nihil moliaris, nisi ut accendatur.

VII. SS. Cor Jesu in Eucharistia absconditum.

I. Christus verè hìc est Deus absconditus. Illene
dem est in hac tanta solitudine, silentio, obscuri-
ate, qui cœlos movet, homines creavit, Angelos
ntuitu suo beat? Tibi, si vis esse perfectus, hæc
umilitatis et patientiæ vita est imitanda. Sis ipse
um Christo absconditus in Deo. Qui hujusmodi est,
ihil temerè humanove respectu agit; nunquam ex
ola specie statuit judicium, sed ex una voluntate
)ei; non multa sed rectè facere studet quæ facit;
ihil quod Deo placere, nihil quod Deum offendere
ossit, pro parvo reputat; ex amore nascitur, in
more conquiescit. Ex his facilè intelliges quantùm
erfectioni tuæ sit necessarius ille interior Spiritus
'hristi. Vitam hanc ingressa anima, quidquid re-
ula, quidquid obedientia et charitas exteriùs pera-
ere jubet, libenter quidem et toto amplectitur ani-
no; silentium tamen mentisque recollectionem sin-
erè amat; fugit et videre et videri. Solatia mundi
espiciens, gaudia sua æquè ac angustias soli Deo
perit. In rebus sibi non commissis se nunquam
mplicat; sibi quæque eligit viliora; obedientiâ so-
â regitur, et nisi illa obstet, per integros annos
itam ducet ita omnino communem, ut nunquam

aliis loquendi de seipsâ ansam porrigat. Hæc est vita Christi in Sacramento ; hanc ut ipse attingas, omni ope atque operâ tibi enitendum.

II. Quò excellentior est illa vita interior, eò uberiores desiderabilioresque fructus producit. 1º Hac facilè consequeris magnam cordis puritatem, rerum externarum despicientiam tuìque abnegationem. Ferè enim omnes culpæ tuæ inde procedunt, quòd externis occasionibus sensus tui pravique habitus in tentationem inducantur. At cùm interior fueris, a creaturis elongabis, fugiens, et manebis in solitudine cordis tui. 2º Pax animæ hanc absconditam vitam semper comitatur ; *unde enim bella et lites in vobis? Nonne ex concupiscentiis vestris quæ militant in membris vestris?* Quas concupiscentias cùm refrænaveris, iisque pabulum ademeris, optata potieris pace. 3º Ad orationis spiritum in te excitandum et fovendum, omnino tibi ea vitæ ratio necessaria est. Eo semper orabis modo, quo vixeris. Vive solus cum Deo, solumque Deum in oratione præsentem facilè habebis. 4º Divinis affluit gaudiis plerumque et consolationibus, anima interior. Hanc viam qui nescit, velut caliginosam tristemque reformidat ; qui arripuit jam invenit, aut mox inveniet puram, mundique sectatoribus planè absconditam, voluptatem. Ille igitur est thesaurus absconditus ; illa pretiosa margarita, quam ut emas, abi, vende omnia, id est, tumultum cogitationum, naturæ impetum, ad exteriora etiam animi effusionem procul dimitte, solusque solum Jesum sequere.

VIII. — SS. Cor Jesu in Eucharistia gloriosum.

I. Multis quidem modis, sed in hoc potissimùm manifestatur gloria Cordis Jesu in Eucharistia, quòd ita corda hominum extollat, amorisque potentiâ erigat et confirmet, ut Virgines et puellæ, juvenes tenellæ etiam ætatis, facti mundo et diabolo terribiles infensissimos vicerint hostes. Quod es, hi tamen fuerunt : iisdem periculis expositi, tentationibus vexati, inconstantiæ obnoxii; sed in Sacramento hanc vim, hanc animi magnitudinem hausêre, quâ hæc tam stupenda nobis paraverunt exempla patientiæ, charitatis, obedientiæ, mortificationis omniumque virtutum; quâ atroces calumnias, morbos acerbissimos, molestissimas pervicacesque tentationes tolerando superârunt. Unde tanta illis virtus, tanta animæ propensio ad ea amplectenda a quibus tantopore sensus abhorret? Ex amore, quo flagrabant, epulis refecti cœlestibus. Si ames verè Christum, amorisque tui ipsi fidem facere desideres, certes oportet bonum certamen contra inimicos gloriæ Cordis ejus, ejusque regnum in temetipso, devictis amore proprio propriâque voluntate, stabilire aggrediaris fortiter. Quoties igitur ipsum in Sacramento invises, fac ut aliquam victoriam, hoc ipso die, de salutis hoste, de naturæ corruptione reportatam ei offeras.

II. Cor Jesu ita eos qui ad ipsum in Sacramento accedunt, ipsiusque gratiæ fideliter cooperantur, in se transmutat, ut jam non vivant illi, vivat verò in illis Christus. Quæ eorum modestia exterius! quæ

mansuetudo! ubique Christi bonum odorem diffundunt, amoremque divinum solâ suâ præsentiâ inspirant. Quid si corda ipsorum introspicias? Quæ pax animi, affectionum intentionisque puritas! Gratiæ et amoris quasi sanctuarium factæ sunt ipsorum animæ. Quid Dominicum, Franciscum, Aloysium, quid alios, charitate Christi ardentissimos, commemorem? Ne dejiciaris, auditâ vitâ perfectiorum. In domo Patris mansiones multæ sunt. Aliis libentiùs remitte sublimia dona, humilitati tuæ parum congrua; sed abnegationem, mundi contemptum, assiduam disciplinæ obtemperationem, patientiam, mentisque recollectionem ut obtineas, exora et efflagita; quæ, modò ea sincerè optes, denegare Christus non poterit: miserebitur animæ jacentis in tenebris, in terra egestatis et miseriæ. Projice te ante Deum, sicut debitor ille solvendo impar: Cordis Jesu infinitos gratiæ et gloriæ thesauros ut dignetur accipere, velut in pignus futuræ emendationis, humiliter deprecare, illud subjiciens, ad effectum adducere paratus: *Patientiam habe in me, et omnia reddam tibi* (Matth. 18).

IX. — SS. Cor Jesu in Eucharistia suî sacrificium consummans.

I. Omnia quæ potuit, tibi liberaliter Christus largitus est cum sanguine. Solum Cor ejus intactum remanserat; voluit et hujus Cordis tibi intima pandere, et sacrificium suum hoc ultimo vulnere consummare. Fluxit aqua de latere, ut intelligas san-

guine penitùs exhaustum fuisse Salvatorem, nec
ieri potuisse ut in majus passio et amor ejus excres-
erent. Sic in holocaustum et ipse Domino te tuaque
mnia offerre debes. Deus enim cor nostrum sibi
ræberi cupit; quidquid dederis, si cor abnuas, par-
ipendit, et respuit. Nisi autem cor integrum tra-
ideris, prorsus indigna Deo erit oblatio, nec ab
o accipienda qui odio habet vel minimam rapinam
n holocausto. Oportet igitur omnino relinquas tei-
sum, Deoque perfectè te subjicias in tribulationi-
us et consolationibus, in vita et in morte; divi-
âque confisus Providentiâ omnem tuî rerumque
uarum curam in amantissimi Salvatoris Corde pro-
cias. Tanta pro te passus est Christus, nihil tuî
ndigus; num doloribus enim, num charitati aliquid
ddidisset, etiamsi gloria felicitasque ejus æterna
n tua voluntate positæ essent? Et tu!, seriònè tan-
em tibi amovendum propones illum obicem quem
psa jam tibi indicat conscientia? Immola Cordi
ESU hostiam electam et bene placentem, ut tandem
um vera pace animi, libertatem filiorum Dei adi-
iscaris.

II. Se totum nobis tradidit Christus, et sinè
œnitentia fuerunt dona ejus: quinimo, quoties
Iissæ sacrificium iteratur, iteratur et Christi pro
obis immolatio. O constantia amoris! ô charitas
ndeficiens! Tu verò quoties Deo seriam emenda-
onem promisisti, post dies aliquot idem, qui
ntè, futurus? Erubesce quòd sis iisdem mox
bvolutus miseriis. Nonne crucem e manu Domini
isceptam, deinceps portabis ad mortem usque?
uid de te, quid de mundo factum fuisset, si

Christus olim a cruce descendisset? quæ tibi nunc spei firmitas, si amabile Cordis sui vulnus occlusisset!.... Et te posthac promissorum tuorum pœniteret!.... Memento tamen, in desideriorum tuorum fervore, spiritum promptum esse, carnem verò infirmam. Confuge ad sacrum amantissimumque Cor JESU; clama, ne cesses. Nisi te adjuverit, eadem, quæ toties, te deludet inconstantia. Hisque tandem, vel similibus te totum Deo devove et consecra: En, ô sacratissimum Cor JESU! ego licèt indignissimus, tuâ fretus gratiâ et ope, me tibi penitùs offero, meaque omnia tuæ subjicio voluntati, attestans coram infinita bonitate tua hunc esse animum meum, hoc desiderium, hoc certissimum decretum, ut quàm possim proximè te sequar..... adde quæ mens suggesserit: et roga MARIAM, ut omnia verba hæc conservet in corde suo.

IN FESTO SS. CORDIS.

(*Feriâ sextâ post Octavam Corporis Christi.*)

I. Finge tibi Christum qualis olim B. Marg. Mariæ visus; intuere eum patefacientem divinum Cor suum lanceâ perfossum, flammis et coronâ spineâ, quam crux supereminet, circumdatum, signorumque illorum eidem mysterium detegentem. Ardentissimi amoris affectibus in Eucharistia omnes complectitur Cor JESU. Quid ibi Christus agit? amat homines. Amat, inquam, nec quidquam ultrà de eo interroges. Amor cruci Christum affixit, at justitiæ tunc jura persequebatur amor.

ic verò locum solus obtinet. Amat peccatores Cor esu, corda eorum omni modo sollicitans, et minùs tiam exterrens, ut ad amorem flectantur. Amat nperfectas et tepidas etiam animas; quippe qui lis lucem, robur, lætitiam et pacem mox largiırus est, modò defectus suos negligentiamque-olentes, Amantem Deum redamare tandem seriò ıcipiant. At de Jesu ipsæ nobis, quàm suavis, uàm fortis sit amor ejus, dicite, ferventes animæ; equens enim illius vobiscum visitatio, dulcis serıocinatio, grata consolatio, familiaritas stupenda imis. Cor ejus vulnerastis. Jam, non ut tantæ bi laudi tribuebat Propheta, in abscondito faciei ıæ abscondit vos, sed in abscondito Cordis sui. uisquis igitur sis, amat te Cor Jesu: in hoc læıre, gratias, laudes, quàm maximas poteris, reende; vix enim aliquoties fortasse pro tanto amore gratum exhibuisti.

II. At quæ erga Cor Jesu in Eucharistia homium affectio? Ecce quàm multi ignorant propter eipsos ad tantam humilitatem descendisse Filium ei! Quanta hæreticorum multitudo Eucharistiam versata, tanti amoris mysterio fidem denegavit? ed et inter eos qui fide præsentem in Eucharistia hristum agnoscunt, quot reperias qui rursum Fium Dei in semetipsis crucifigunt? Quæ multorum domo Dei levitas, irreverentia? Ad te ipsum unc oculos converte; nonne et tu aliquando, Salatoris tristitiam aggravans, ab ejus Corde defesti? Et nunc etiam, quis tuus erga ipsum amor? udi alloquentem suos, ut olim Apostolos: *Nunuid et vos vultis abire* (Joan. 6)? Quanta iniquitas,

si, Christo tot devoto nominibus, tot vinculis adstricto, ejus inimicis te adjungeres!.... Quâ fronte possis illas excipere amantissimi Salvatoris querelas : *Si inimicus* homo hoc fecisset, *sustinuissem utique...; tu verò, homo unanimis,... qui mecum dulces capiebas cibos* (Psal. 54)!

III. Qui verò Cordis Jesu in Eucharistia sic ab hominibus inhonorati sensus? Ille quidem Agnus est qui coram tondente se obmutuit. Si quando etiam de nobis querelas fundit, eæ ipsæ tenerrimi sunt amoris indicium : qui enim se non amari ægrè patitur, ille amat, ille summoperè amari desiderat. Hæc sunt Christi olim ad B. Marg. Mariam Verba : *Ita ingratos esse homines magis ægre fero, quàm omnes passionis meæ dolores; ita id vehementer, doleo, ut, si is esset erga me hominum amor, qui meæ responderet charitati, quæ hucusque perpessus sum, pro nihillo haberem, majoraque etiam propter ipsos aggrederer, si fieri posset. At ea liberalitas et clementia cor angustum in eis invenit et frigidum* (Perpende præsertim et meditare quæ sequuntur). *Idque acerbiùs Cor meum pungit, ita me inhonorari, ab iis qui mihi devoti sunt.* Hæc de te, anima devota; hæc dolorem excitent, fervorem accendant, flagrantissimumque in posterum Cordis Jesu mœrore et tædio numquàm afficiendi desiderium, firmissimamque voluntatem injiciant.

S. CRUCIS.

IN FESTO

(3 *Maii, et* 14 *Septembris.*)

Crux, quam nos sinè labore invenimus, et passim prostare cernimus, quatuor capitales veritates nos docet. I. *Animæ nostræ pretium* demonstrat. Si quidem Deus, rerum omnium æquissimus æstimator, et infinitè sapiens, animas nostras sanguine suo et vitâ redimere non dubitavit. Cave ne perdas, quod Deus tantis impensis recuperavit. *Fili, serva animam tuam, et da illi honorem secundùm meritum suum* (Eccli. 10).

II. Ostendit *peccati gravitatem.* Nam ad illud perfectè expiandum opus fuit, ut Dei Filius mortem oppeteret, *mortem autem Crucis.* Quis hanc veritatem credat, quin toto corde peccatum detestetur?

III. Proponit nobis Divinæ *Justitiæ severitatem*, quæ modo tam terrifico, nempe supplicio Crucis, sibi voluit satisfieri. Timeamus hanc Justitiam.

IV. Exhibet nobis Divini erga nos *amoris excessum.* Amemus Deum, qui, ut suum in nos amorem testaretur, mori in Cruce dignatus est.

DE B. VIRGINE MARIA.

IN FESTO IMMACULATÆ CONCEPTIONIS. B. M. V.

(8 *Decembris.*)

I. Considera *privilegium singulare Virgini concessum.* Concepta est sine labe originalis culpæ, quæ alioqui universum genus humanum inficit. Hoc nimirum dignitas Matris Dei, hoc Filii honor, hoc officium Mediatricis poscebat. Eodem, quo concepta est, momento, gratiâ plena est, usum rationis habet, Deo statim se consecrat. Gaude cum Ecclesia Catholica de singulari hoc dono Virgini divinitus collato. Protestare, te veritatem hanc et firmiter tenere, et ad mortem usque constanter asserturum esse.

II. Considera, *quanti privilegium hoc* MARIA *fecerit.* Mater Dei est, Regina nostra, Domina Universi; sed tamen præ his titulis placuit Mariæ prærogativa *Immaculatæ;* quia per illam Deo præ omnibus placet. Nihil nostrâ existimatione et amore dignum est, nisi quod Deus in nobis suspicit et amat. Amat autem æstimatque non corporis, non animi dotes, aut natalium splendorem, sed gratiam, sed virtutem, sed sanctitatem.

III. Considera, *quantâ* nihilominùs *cautelâ B. Virgo semper usa fuerit*, tametsi tanto privilegio frueretur. Concepta sinè peccato, libera pravis concupiscentiis, nullis immoderatis affectibus agitata, et in gratia Dei confirmata, sedulò tamen peccatum timebat, peccandi occasiones devitabat, sibi ipsi attentè invigilabat. Quid nobis faciendum, qui, in peccatis concepti et nati, nec in Dei gratia confirmati, nec malis concupiscentiis et pravis habitibus immunes sumus?

IN FESTO.

PURIFICATIONIS B. M. V.

(2 *Februarii.*)

I. Beata Virgo, ut legi divinæ, quâ ipsa in hac re nequidem tenebatur, obediat, occultat coram mundo prærogativas Reginæ, Virginis, Matris Dei: quomodo enim tales tituli convenirent fœminæ ad subeundam legalem purificationem se abjicienti? Disce obedire, vel cum nonnulla jactura propriæ existimationis, quam Deus abunde novit reparare.

II. Beata Virgo Filium suum generosè offert: non more aliarum Matrum, quæ cæremoniæ causâ umbram antiquæ legis observabant; sed reipsa et ex animo Filium suum dilectissimum Deo offert in victimam eidem immolandum. Offeramus Deo pretiosissima, quæ possidemus. Nihil autem amore cordis nostri pretiosiùs: hunc Deus sibi deposcit, sed sincerum, ardentem, generosum.

III. Beata Virgo Deo, peccatis hominum gravissime offenso, Filium suum offert in hostiam recon-

ciliationis. Et sanè unica hæc victima iram Dei placare valet. *Ideo ingrediens mundum dicit :* Quia *hostias et oblationes* pro peccato *noluisti*, quæ secundùm legem offeruntur, *tunc dixi : Ecce venio* (Hebr. 10). Offeramus hanc salutarem Hostiam ad expianda peccata. Gratias sanctissimæ Matri nostræ agamus, quæ dilectum Filium suum pro nobis omnibus obtulit ; denique ipsius potentissimum patrocinium novo fervore nobis exoremus.

IN FESTO

ANNUNTIATIONIS B. M. V.

(25 *Martii.*)

De Mysterio Incarnationis Beatæ MARIÆ Virgini Annuntiatæ.

I. Breviter ac vivâ fide recole, quid hodie in domo Nazarethana Virginem inter et Archangelum Gabrielem actum et conclusum sit. Tum admirare sapientiam, bonitatem et misericordiam Dei, decernentis mundum salvare per mysterium adeò stupendum, cujusmodi est Verbi divini Incarnatio. Disce hinc, peccatum horribile quiddam esse ; siquidem, ad illud è mundo eliminandum, Deus medio tam extraordinario uti non dubitavit. Cantemus misericordias Domini, et peccatum toto animo detestemur.

II. Considera *Dei Hominis humiliationem*, quam Apostolus minimè veritus est *exinanitionem* vocare. Æternus, Immortalis, Omnipotens, Verbum et Sapientia Patris fit homo, infans, debilis, dolo-

ribus, miseriis, morti obnoxius, partim ut humiliatione suâ irrogatam Deo injuriam repararet, partim ut humilitatem exemplo suo nos doceret. Quanta indignitas, vilissimum terræ vermiculum superbire, cùm cœli ac terræ Dominus *semetipsum exinanivit, formam servi accipiens* (Philipp. 2).

III. Considera *exaltationem B. Virginis* quodammodo infinitam. Hodie enim Mater Dei effecta est: quæ dignitas ipsam Angelis et hominibus superiorem facit. Atque ut dignitatem hanc ritè sustineat, superveniens Spiritus Sanctus, gratiis et donis cœlestibus eam, ut neminem alium, locupletat. Gratulare Matri Dei et nostræ; *quia fecit* ipsi *magna, qui potens est* (Luc. 1); illius patrocinio te hodie novo fervore committe.

De Virtutibus Beatæ Mariæ Virginis in Mysterio Annuntiationis.

I. Considera virtutes, per quas B. Virgo ad dignitatem Matris Dei consequendam se præparavit. Sub directione Spiritûs Sancti nullum genus virtutis non colebat. Postea verò quàm cognovit instare tempus adventûs Messiæ, hunc ipsum videre ardentissimè desiderabat, tum ut Deus glorificaretur, tum ut homines a tyrannide peccati liberarentur. Ad hunc scopum vota et preces suas Virgo dirigebat, quibus illud etiam promerita est, ut tempus Incarnationis a Deo acceleraretur. Concipiamus et nos incensa desideria gloriæ divinæ, salutis et felicitatis nostræ. *Desiderium pauperum exaudivit Dominus* (Psal. 10).

II. Considera virtutes B. Virginis, cùm ab Angelo salutaretur : verecundiam ipsius, ut Angelum vidit humanâ specie; prudentiam, dum cogitavit, qualis esset ea salutatio ; fidem, dum Deo per Angelum loquenti credidit; amorem virginitatis, dum eam Maternitati Dei præposuit; humilitatem, quâ se ancillam Domini professa est ; obedientiam, quâ divinæ dispositioni se submisit : *Fiat mihi secundùm verbum tuum* (Luc. 1). Imitemur Matris nostræ virtutes.

III. Considera virtutes Virginis post legationem illam angelicam. Simul atque, Spiritu Sancto superveniente, Filium Dei conceperat, ipsum tanquam Deum suum humillimè adoravit, tanquam filium suum tenerrimè amavit, eidem tanquam suo et omnium hominum Redemptori se obtulit ad prosequendos altissimos fines, propter quos Verbum caro factum est. Felices nos, si ante sacram Communionem, si in ea, et post eamdem, virtutes has virgineæ Matris imitemur. Aliâ certè et meliori methodo communicandi haud opus esset.

IN FESTO

B. M. V. AUXILIUM CHRISTIANORUM.

(24 *Maii.*)

I. Considera utilitates quas ex præsentia Virginis primi Christiani perceperunt. 1. Beatissima Virgo profuit ipsis *consilio*. Ideo enim Christus Matrem sibi voluit in terris superstitem, ut Apostoli et novelli fideles ex ipsa perfectiùs condiscerent arcana

religionis, veritates fidei, cæremonias in cultu divino et administratione Sacramentorum adhibendas, denique virtutes ritè exercendas. Consulebatur Virgo tanquam vivum oraculum, et Magistra fidelium. Consulamus et nos Sedem sapientiæ, et de lumine cœlesti in rebus dubiis per ipsam impetrando ne dubitemus.

II. Profuit *exemplo*. In ipsa enim humilitas, verecundia, charitas, pietas, fervor spiritûs, universæ demum virtutes eminentissimè relucebant. In quavis ætate, conditione et fortuna hominum, MARIA singulis normam sanctè vivendi præferebat. Possumus nos quoque, imò verò debemus ejusdem exemplo proficere. In hoc genuina erga Virginem posita devotio est, ut ipsam imitemur.

III. Profuit *auxilio*. In publicis et privatis calamitatibus, in quacunque necessitate et ærumna MARIA commune afflictorum perfugium erat. Noverant fideles, magnæ Matri Dei, nec facultatem deesse, nec voluntatem subveniendi omnibus, patrocinio et intercessione. Tu, iisdem motivis propositis, fiduciam tuam erga Virginem excita.

IN FESTO

VISITATIONIS B. M. V.

(2 *Julii.*)

De Virtutibus Beatæ MARIÆ Virginis in Visitationis Mysterio.

I. Considera *humilitatem* et observantiam Virginis erga S. Elisabeth. Mater Domini longo et difficili itinere ad matrem servi se confert : hanc ipsa prima invisit, salutat, humillimè reveretur, non tam quòd cognata sit, quàm quòd sancti filii sanctam matrem esse ex Angelo intellexerit. Nobis etiam multæ causæ suppetunt, eos quibuscum vivimus, observandi et reverendi. Sunt enim servi Dei, sunt *filii Excelsi omnes*, multis a Deo gratiis ornati. Colamus itaque exemplo Virginis, et retineamus mutuam inter nos observantiam, *honore invicem prævenientes*, uti Apostolus hortatur (Rom. 12).

II. Considera Virginis *amorem* erga cognatam. Hanc ipsa cùm naturaliter diligeret, utpote sanguine sibi conjunctam, fortiùs tamen teneriùsque supernaturali amore prosecuta est, affectum naturæ per gratiam sanctificans. Hic ipse tam sanctus amor, ex mutuo alloquio, et amico sanctarum ejusmodi animarum consortio, nova in dies incrementa sumpsit. Vide quot titulis ad sanctam et mutuam dilectionem obligeris : hanc fides, hanc religiosa vocatio, hanc JESU Christi voluntas et *mandatum*

novum deposcit. Cave ne obligationi tam dulci et tantopere nobis commendatæ unquam desis.

II. Considera *studium gratificandi* in B. Virgine, et inserviendi S. Elisabeth. Huic ut ipsa obsequium majus impenderet, tres circiter menses in domo Zachariæ commorata est. En veræ ac mutuæ dilectionis certissimum argumentum, si nimirum in laboribus, in ærumnis, in morbis, alii aliis inserviamus. Nam quæ verborum duntaxat officiis peragitur amicitia, nimis frivola et debilis est.

De gratiis in Visitatione a Christo distributis.

I. Considera, *quid Christus Matri* suæ fecerit. Voluit ipsâ tanquam instrumento uti ad Joannem a statu peccati eximendum, atque ad parentes Joannis maximis gratiis cumulandos : ut nos doceret, Matrem suam esse ab ipso constitutam Mediatricem peccatorum, et justorum protectricem. Igitur ad Mariam confugiamus, sive ut peccatis exsolvamur, sive ut in virtute proficiamus.

II. Considera, *quid Christus Joanni* fecerit. Mundavit ipsum a labe originali, gratiâ et Spiritu Sancto replevit, mentem supernâ luce ac spiritu prophetico illustravit, animam totam et corpusculum ipsius gaudio et exultatione perfudit. Exinde sanctus infans, adhuc matris sinu conclusus, Deum suum adoravit, et amare incipit. Similia his Deus in nobis operatur, cùm in Eucharistia, aut per interiorem gratiæ visitationem ad nos venit, si modò Deum intra nos agere sinamus. Quî fit, ut tam parum ex ea proficiamus?

III. Considera, *quid Christus parentibus* S. Joannis fecerit. Ipsos præsentiâ suâ dignatus est, cœlesti gratiâ implevit, domum totam benedictione divinâ beavit, denique perfectissimarum virtutum exempla in virginea Matre sua ipsis proposuit. Capiamus et nos profectum ex virtutibus Virginis, præsertim ex humilitate, et affectibus gratitudinis in cantico illo admirabili *Magnificat* expressis.

IN FESTO

B. M. V. DE MONTE CARMELO.

(16 *Julii.*)

De contemptu Mundi ad quem tenetur Sodalis de Monte Carmelo.

Sacrâ Carmeli veste indutus, proprio quodam jure ad contemptum mundi obstringitur. Tibi enim porrigens vestem ex panno vili ac subnubilo colore, Beatissima Virgo clamare videtur : *Noli diligere mundum, neque ea quæ in mundo sunt... Mundus enim transit et concupiscentia ejus* (Joan. 2). Tibi igitur mundus crucifixus sit, et tu mundo : nempe divitiis mundi, honoribus mundi, voluptatibus mundi, judiciis mundi.

I. *Divitiis mundi :* Habentes alimenta et quibus tegamur his contenti simus. Nam qui volunt divites fieri incidunt in tentationem et in laqueum Diaboli, desideria multa inutilia et nociva, quæ mergunt hominem in interitum et perditionem... Tu autem, o homo Dei, *o serve* Mariæ, hæc fuge (1. Tim. 6).

II. *Honoribus mundi. Amictus corporis hominis*

enuntiat de illo (Eccli. 19). Cur ergo sub humili veste cor *altum* sapiens? Iisdem verbis quibus suos Christus olim Apostolos, nos alloquitur MARIA : Scitis quia principes gentium dominantur eorum, et qui majores sunt potestatem exercent in eos : non ita erit inter vos; sed quicunque voluerit inter vos major fieri, sit vester minister, et qui voluerit inter vos primus esse, erit vester servus (Matth. 20).

III. *Voluptatibus mundi.* Ideo enim hæc sacra vestis indumentum salutis nuncupatur, quia ad pœnitentiæ subeundos labores valdè hortatur. Si enim secundùm carnem vixeritis, moriemini, si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis (Rom. 8). Regnum enim cœlorum vim patitur et violenti rapiunt illud (Matth. 11).

IV. *Judiciis mundi.* Dum plerique hominum trepidant timore ubi non est timor, et timent eos qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere, sodalis de Monte Carmelo, coràm insignia Deiparæ induens, ait cum Divo Paulo : Mihi autem pro minimo est ut a vobis judicer aut ab humano die (I. Cor. 4). Nunquid non melior *mihi* MARIA, quàm decem aut etiam millies millia hominum (I. Reg. 1)?

De promissis B. M. V. erga Sodalem de Monte Carmelo.

Sacrâ Carmeli veste indutis tria promittit Beatissima Virgo. I. *Præsens in omnibus vitæ tentationibus auxilium.* Nemo in seculi hujus mari procellis jactatus obruitur fluctibus, modò respiciat stellam.

vocet MARIAM; at, furente tentationum tempestate, nonne proprio quodam jure velut in sinum suum receptos proteget fovebitque, quos suis viderit insignibus indutos? *Vincula* MARIÆ *alligatura salutis* : quare vincula, ait quiddam, nisi quia servos ligat, ne discurrant per campos licentiæ? Scuto bonæ voluntatis tuæ coronasti nos, o MARIA, te sustinente non corruimus, te protegente non metuimus, te duce non fatigamur, et securi pervenimus.

II. *In ultimo vitæ luctamine victoriam.* Sodalis Beatæ MARIÆ de monte Carmelo, ipsi quasi speciali nexu obstrictus, sub umbra alarum ejus in pace requiescit; et putas fore, ut filium in sinu tantæ et tam piæ matris recumbentem rapiat anguis ille tartareus, cujus ipsa confregit caput? Jure igitur, unoque ore exclamant Beati Patres : Æternum væ non sentiet, pro quo vel semel oraverit MARIA (S. Petr. Damian.). Virgo benedicta, sicut impossibile est ut a te aversus et a te despectus salvetur, ita et ad te conversus et a te receptus impossibile est ut pereat (S. Anselm.). Quid plura? nonne et ipsam audimus Deiparam, dum hoc salutis chirographum Beato Simoni porrigit, sic clamantem : *In quo quis moriens æternum non patietur incendium?*

III. *In igne purgatorii juvamen et solatium.* Quæ enim Mater filios e flammis extrahere non studeat? At nemo tam Mater quàm MARIA. B. Virgo, ait S. Bernardus, in regno Purgatorii dominium tenet. Piè igitur cum Ecclesia *credamus Beatissimam Virginem filios in Scapularis societatem relatos, qui abstinentiam modicam, precesque paucas eis præscriptas frequentarunt, ac pro sui status ratione*

castitatem coluerunt, materno planè affectu, dum igne purgatorii expiantur, solari ac in cœlestem patriam obtentu suo quantociùs efferre (Lect. 6. Festi. B. Mar. Virg. de Monte Carm.).

IN FESTO

ASSUMPTIONIS B. M. V.

(15 *Augusti.*)

De Morte Beatæ Mariæ Virginis.

I. Considera *causas* hujus mortis. Debuit Virgo mori, ut, quidquid mortale reliquum erat, deponeret : *Oportet mortale hoc induere immortalitatem* (1. Cor. 15). Ut communi legi a Deo statutæ obtemperaret. Denique ut Filio suo in omnibus similis evaderet. Ideo maximâ humilitate, ingenti erga Deum fiduciâ, ardenti cum desiderio imitandi Christum, et cum Dilecto suo arctissimè se conjungendi, mortem acceptavit. Quàm beata erit nostra mors, iisdem animi affectibus acceptata?

II. Considera *modum* hujusce mortis. Moritur Virgo, vel potiùs obdormit, sinè animi formidine, sinè dolore aut morbo corporis : solâ vi et vehementiâ amoris erga Deum placidè et tranquillè exspirat. Adest morienti Filius, ut gaudio cœlesti Matrem suam recreet, ut innocentissimam ipsius animam suis ipse manibus excipiat, ut in cœlum triumphabundam introducat. Gradulare sanctissimæ Virgini, de hoc genere mortis et suavissimæ migra-

tionis; roga ipsam, ut fiant novissima tua morti justorum similia.

III. Considera *fructum* meritumque mortis. Constituta est a Christo morientium in Domino Patrona et prototypon. Maria enim protegit morientes, partim gratiam bonæ mortis impetrando, partim supremum hunc terrificumque transitum facilem ipsis reddendo. Eadem præparandi se ad bonam mortem exemplum docet, nempe ut angelicæ puritati, terrenorum contemptui, tenero erga Jesum amori studeamus. Cura, ut hoc modo te ad mortem compares; ut per devotionem, fiduciam et quotidianas preces Mariæ patrocinium obtineas *nunc et in hora mortis.*

De Resurrectione Beatæ Mariæ Virginis.

I. Primum privelegium hujus *resurrectionis* erat *immunitas a putredine* et corruptione, quandiu Virginis corpus in sepulcro jacebat. Noluit Deus sanctum hoc corpus videre corruptionem, in quo Sanctus Sanctorum per novem menses commoratus fuerat. Nos eundem in Eucharistia recipimus, et per præsentiam vivificæ carnis Christi jus ab beatam resurrectionem adipiscimur. Concipiamus firmissimam hanc spem et fiduciam, ut contra terrores mortis animum christianè obarmemus.

II. Alterum *resurrectionis* privilegium erat ejusdem *anticipatio.* Cæteri mortales *in novissimo die* de terra surrecturi sunt. Non sic B. Virgo. Ipsius Filius, cùm sit *resurrectio et vita,* nec resurrectionem, nec vitam tamdiu differre voluit illi sacratis-

simo corpori, ex quo carnem ipse suam acceperat. Gratulare amabilissimæ Dei et nostræ Matri de tam singulari dono; et divinæ Providentiæ, quidquid ad tuam resurrectionem spectat, committe.

III. Tertium *resurrectionis* privilegium erat ineffabilis *gloria*, quæ illam comitata est. *Alia claritas Solis, alia Lunæ, alia Stellarum... sic et resurrectionis mortuorum* (1. Cor. 15). Ipsamet Virgo ad hanc claritatem corpori afferendam operam suam, quodammodo contulit. Etenim, reversa è cœlo pulcherrima ipsius anima corpori se univit, ut ipsum gloriæ suæ et felicitatis particeps efficeret. Ad cumulum gloriæ accessit sanctorum Angelorum et Christi Servatoris augusta præsentia. Aspiremus ad similem et beatam resurrectionem mortuorum; eâ enim, *qui digni habebuntur,* ut Christus asseverat, *æquales Angelis sunt, et filii Dei, cùm sint filii resurrectionis* (Luc. 20).

De Gloria Beatæ Mariæ Virginis in Assumptione.

I. Considera gloriosum Virginis ingressum in cœlum, magnificentiam Filii excipientis, amorem complectentis virgineam Matrem suam, gaudia, acclamationes, officia universæ curiæ cœlestis. Omnes Angeli Reginam, omnes Beati Mediatricem, et Matrem suam agnoscunt, salutant, venerantur. Gratulare Virgini de triumphali illo ingressu; excita in te ipso ardens desiderium ad Matrem tuam aliquando perveniendi : ad hoc ipsum te nunc ritè comparare studeas.

II. Considera magnitudinem gloriæ Virginis in

cœlo. Eam metiri licet ex dignitate Matris Dei, ex plenitudine propemodùm immensa gratiæ, ex meritis vitæ longævæ, in continuo exercitio perfectissimarum maximèque heroicarum virtutum exactæ, ex multis maximisque obsequiis Christo Domino exhibitis. Quis non libenter et cum gaudio seipsum addicat servitio Dei, in remunerando tam magnifici, tam liberalis?

III. Considera gloriam Virginis Assumptæ, per universum cœlum ac orbem terrarum diffusam. Est ipsa in cœlis, post Filium suum, veluti scopus et meta communis admirationis, laudum, et tenerrimorum affectuum, quibus Beati in eam feruntur. Est thesaurorum et gratiarum cœlestium dispensatrix. Est Ecclesiæ et universorum fidelium Patrona, Regina, et Mater. Est solidæ juxtà ac teneræ fiduciæ argumentum. Est justorum et peccatorum commune præsidium. Rogemus enixè et quotidie gloriosissimam Dei Matrem, ut nos in vita protegat, et vitâ functos in Cœlum introducat.

IN FESTO

S. CORDIS B. M. V.

(*Dominicâ post Octavam Assumptionis.*)

I. Deus, qui *finxit sigillatim corda hominum,* divitias sapientiæ ac bonitatis suæ deprompsit in creatione Cordis Mariæ. *Ibi* magnus Dominus et laudabilis nimis (Psal. 47). Hanc *Civitatem Dei* nostri fluminis impetus lætificat. Almæ siquidem Virgini indidit Pater cœlestis cor filiæ quæ audiret et

nclinaret aurem suam, et oblivisceretur populum suum, et domum Patris sui, et tota soli Patri ac Creatori suo adhæreret; Verbum Indidit cor Matris quæ feliciùs Christum in corde quàm carne gestaret (S. August. *de sant. Virg.* c. 3); indidit Spiritus Sanctus cor Sponsæ, in quam superveniret ipse cum omnibus charismatibus suis. Tibi quoque Deus dedit spiritum adoptionis filiorum, ut Filius Dei nomineris et sis: ubi tuus erga tam pium Patrem amor? *Quicunque fecerit voluntatem Patris mei...., ipse* mea *mater est,* inquit Christus (Matth. 2); nonne respuis istam dignitatem? Quoties tibi insusurrat Spiritus Sanctus: *Aperi mihi, soror mea, amica mea, columba mea* (Cant. 5)! Revertere, *et sponsabo te mihi in sempiternum, et sponsabo te mihi... in misericordia et miserationibus* (Osee. 2). Et obduras cor tuum!

II. *Cor* Mariæ, *cor Matris erga homines.* Ante oblatam in Cruce Divinam victimam, ardentissimâ quidem in homines charitate Maria flagrabat, utpote imagines ac filios Dei Patris, et fratres Filii sui unigeniti; sed quantus tamen huic amori accessit cumulus, dùm juxta crucem staret! Verba Christi morientis: *Ecce filius tuus*, cor ejus vi incredibili disciderunt, maternum illum amorem, quo Christianos prosequeretur illùc insitura. Vivus est enim sermo Dei et efficax, et penetrabilior omni gladio ancipiti, et pertingens usque ad divisionem animæ ac spiritus, compagum quoque ac medullarum (Hebr. 4). Utinam et alia hæc tua, ô Jesu, verba: *Ecce mater tua*, filiorum amorem erga Mariam in corda nostra inseserent! Amantissimum igitur nec secus amabilissimum cor diligamus, atque

memores istius : *Gemitus matris tuæ ne obliviscaris* (Eccli. 7), quot et quantis nos doloribus pepererit, perpetuò animis nostris fixum teneamus. Cultum ejus omni ope atque operâ promoveamus; sed imprimis virtutes ejus in nobis imitando repræsentemus. His enim nos MARIA, quibus olim Divus Paulus Philippenses, meliori quoque jure, instigat : *Quæcunque sunt vera, quæcunque pudica, quæcunque sancta, quæcunque amabilia, quæcunque bonæ famæ, si qua virtus, si qua laus disciplinæ, hæc cogitate, quæ et didicistis, et accepistis, et audistis, et vidistis in me, hæc agite, et Deus pacis erit vobiscum* (Philip. 4).

IN FESTO

NATIVITATIS B. M. V.

(8 *Septembris.*)

I. Nascitur MARIA *Deo*, ut nimirum ipsi serviat, ut ipsum amet, ut mater Dei fiat, ut altissimos fines, propter quos Deus homo factus est, sua ex parte promoveat. Incipe nunc tandem Deo vivere; dole jacturam temporis a te hactenùs tam malè collocati, dum aliis omnibus, præterquam Deo, serviisti.

II. Nascitur MARIA *nobis*, nempe, ut sit Mediatrix, Advocata et Mater nostra. Itaque secundùm Deum fiduciam omnem collocemus in Matre Dei. Felices nos, si MARIÆ patrocinio fruamur! fruemur autem, si ad ipsius præsidium confugiamus.

III. Nascitur MARIA *sibi ipsi*, videlicet, ut sanc- tatis, meritorum et gloriæ thesauros sibi compa et prorsus immensos. Hac potissimùm in re MA IAM imitemur, et grates agamus Deo, qui MARIAM asci nobis voluit, ut præsidio nobis et exemplo sset.

IN FESTO

S. NOMINIS B. M. V.

(*Dominicâ infra Octavam Nativitatis ejusdem.*)

I. *Et nomen Virginis* MARIA (Luc. 1). MARIA ignificat *Illuminatricem*. Nam solem justitiæ nundo dedit, qui tenebras peccati erat dissipatu- us. Eadem nobis lumen gratiæ impetrat, qua *ut ilii lucis* ambulemus. Gaude in exortu tam pulchræ uroræ : fidenter ipsam roga, ut gratiæ lumen tibi xoret, qua emergere e tenebris peccatorum queas, t tanquam in die honestè ambules.

II. MARIA *Dominam* significat. Nostrum est, psam ut talem revereri, et obsequia tantæ Reginæ lebita præstare. Cave quidquam admittas, quod idelem subditum minimè deceat.

III. MARIA *mare amarum* significat. Sola ipsa ruciatuum et ærumnarum Filii sui, plus quàm niversi homines, particeps effecta est. Honorat os Christus, cùm *socios passionum* suarum nos acit : acceptemus illas grato animo, et in iis per- erendis imitemur patientiam, generositatem, et esignationem Matris dolorosæ.

IN FESTO

SEPTEM DOLORUM B. M. V.

(Tertiâ Dominicâ Septembris.)

I. Considera magnitudinem, imò gladium doloris, qui animam Virginis pertransiit, quando audivit Jesum positum esse in signum cui contradiceretur, quando in Ægyptum transtulit, quando duodecim annos natum Hierosolymis amisit, quando ei crucem bajulanti obviam facta est, quando Jesus cruci affixus, quando lanceâ perforatus de cruce in sinu Virginis, et tandem de ejus sinu in tumulo depositus fuit. Compatere Matri dolorum : veniam ab ipsa flagita, qui dolorum causa exstitisti : *fac me verè tecum flere.*

II. Considera causam, cur Deus innocentissimam Matrem suam tantis doloribus discruciari passus sit, nempe, ut Filio suo Mater evaderet quàm simillima, ut novâ in cœlis coronâ dignam redderet, ut exemplum nobis proponeret inter adversa imitandum.

III. Considera virtutes Virginis : patientiam inconcussam, resignationem perfectissimam, generositatem heroicam, amorem erga Deum tenerrimum, denique spiritum religionis admirabilem, quo divinæ gloriæ Filium præ vita propria infinitè sibi dilectum sacrificavit. Admirare virtutes adeò eminentes in Regina Martyrum. Roga ipsam, ut a Dilecto suo gratiam uberem tibi obtineat proficiendi ipsius exemplo, et imitandi ipsius virtutes, quandocunque placuerit divino Redemptori in partem nos suæ humiliationis et cruciatuum vocare.

IN FESTO

S. ROSARII B. M. V.

(*Primà Dominicâ Octobris,*)

I. *Ave, gratiâ plena* (Luc. 1). His verbis Angelus 'irginem salutat, tanquam legatus sanctissimæ 'rinitatis, in negotio et mysterio omnium maximo, uale erat Incarnatio Verbi. Nomen Virginis reve-entiæ causâ subticet; attamen titulum exprimit ongè honorificentiorem : *Ave, gratiâ plena.* Plena idelicet in omnibus potentiis, plena omni genere ratiarum, plena supra omnes Angelos et Sanctos. ratulare Virgini de hac plenitudine; roga ipsam, t tantarum gratiarum te quoque pro modulo tuo articipem faciat.

II. *Dominus tecum* (Ibid.). Non solùm per essen-am et omnipotentiam, ut in singulis creaturis; eque solùm per gratiam ordinariam, utì in omni-us justis; sed per gratiam specialissimam, per morem et unionem cum ipsa arctissimam, per rotectionem et tutelam prorsus singularem, per irectionem continuam facultatum et actionum Vir-inis in omni ipsius vita. Conemur ita per Dei gra-am vivere, ut nobiscum etiam specialiter sit, et ermaneat Deus.

III. *Benedicta tu in mulieribus* (Ibid.). Sola Virgo nmunis fuit omni maledicto peccati, et pœnis pec-ati, nempe sterilitate, dolore in partu, concupis-entiis pravis, etc. Imo utì Eva totius maledictio-is, ita Maria totius benedictionis origo exstitit. dcirco Beatam ipsam dicunt, et benedicunt omnes

Angeli, homines, creaturæ demum universæ; his ego meas laudes addam, quoad vixero, donec æternùm laudare in cœlis Mariam licuerit.

IN FESTO

MATERNITATIS B. M. V.

(*Secundâ Dominicâ Octobris.*)

I. *Et benedictus fructus ventris tui* (Luc. 1). Sancta Elisabeth ultima Angeli verba : *Benedicta in mulieribus,* repetens, nova præconia subdit. Adeò in laudanda Virgine sancti homines beatis Angelis non modò consentiunt, sed cum iisdem amicè decertant. Benedictus fructus Virginei ventris Jesus est : *tum quia in ipso inhabitat omnis plenitudo Divinitatis corporaliter* (Coloss. 2) : tum quia per ipsum Deus *benedixit nos in omni benedictione spirituali* tam gratiæ in terris, quàm gloriæ *in cœlestibus.* Per ipsum denique electi omnes *Benedicti Patris* vocantur et sunt; ideo per totam æternitatem ipsum laudabunt et benedicent. Cura, ut eorum numero accensearis.

II. Ecclesia catholica eodem, quo sancti Angeli et homines, Spiritu animata, Salutationem angelicam concludit : *Sanctam* Maria, *Mater Dei, ora pro nobis peccatoribus, nunc et in hora mortis nostræ. Amen.* Pronuntiamus Mariæ nomen, ut tenerum erga ipsam affectum ostendamus : vocamus *Sanctam*, quia ipsâ hac prærogativâ maximè delectatur; vocamus *Matrem Dei*, quæ dignitas totius Marianæ excellentiæ caput est. Denique, ut profiteamur, nihil nos a potentia et amore tantæ Matris

non sperare, ejusdem protectionem et intercessionem imploramus tum in vita, tum verò maximè in morte, ubi Marianæ tutelæ maximus usus est. Utinam nos, qui tam sæpe Salutationem hanc recitamus, cum ingenti desiderio, devotione et fiducia illud faciamus; ideo enim subjungimus *Amen*, quasi dicas : Ita spero, ita desidero, ita flagito.

IN FESTO

PURITATIS B. M. V.

(*Tertiâ Dominicâ Octobris.*)

I. Mundities cordis ea est, quæ nullam in anima peccati sive mortalis, sive venialis labem patitur; quæ vitiosos habitus et propensiones reprimit; quæ illicia omnia terrena, quibus ab amore Dei abstracti, ad malum pertrahimur, generosè disrumpit. Hæc mundities sanctitatem animæ efficit, et corporis pretiosissimum est ornamentum. Nostrum est Angelicam puritatem æmulari : an id reipsa facimus?

II. *Exemplum* summæ puritatis considera in Jesu, qui Sanctus sanctorum, et ipsissima puritas est. Ejus omnes propensiones, intentiones, actiones purissimæ erant et dignæ Divinitate Verbi inhabitante. Nunquam in ipso aliquid reprehensione dignum notari poterat : *Quis ex vobis arguet me* (Joan. 8)? Nihil, nisi quod purum et sanctum esset, amore suo dignatus est. Actiones etiam in speciem sanctas, sed ex corde et intentione non admodum

purâ profectas, aversabatur. Amemus hanc puritatem, quam Christus adeò amavit.

III. Si tantæ puritatis te præstringit candor, ac sublimitas deterret, ex MARIA disce, quo pacto eam æmulari valeas. Est enim MARIA *speculum sinè macula et imago bonitatis illius* (Sap. 7). *Tota pulchra per omnis boni præsentiam, sinè macula per omnis mali absentiam* (S. Bonav.). Ex studio puritatis ei solitudo non amara, dulce silentium, oratio in deliciis. Rara cum hominibus, frequentia cum Deo et Angelis ejus colloquia miscere noverat. His nos quoque vestigiis insistamus, atque ut peroptatam hanc munditiem assequamur, indefessi opem Virginis undecunque purissimæ efflagitemus, et tunc *Beati*, utpote qui *mundo corde*, *Deum* videbimus.

IN FESTO

PATROCINII B. M. V.

(*Quartâ Dominicâ Octobris.*)

Considera quanta debet esse fiducia nostra erga B. Virginem. I. *Cognoscit* MARIA necessitates nostras. Hoc primum fiduciæ erga ipsam nostræ caput est. Hoc ipso, quòd Deus MARIAM nobis dederit Advocatam, Reginam, et Matrem, quæ nostrî curam gerat, necesse est, ipsi perspectas esse necessitates nostras. Quod si verò nos videat in peccatis et vitæ pravitate obduratos, non agnoscit nos è numero suorum, nec obsequia nostra admittit, nec subvenire nobis studet.

II. Alterum nostræ fiduciæ fundamentum est

Virginis in impetrando *efficacia et auctoritas*. Nihil est, quod ipsa per Deum non possit; amat enim Matrem Filius, et nihil ipsi denegat. Non vult tamen auctoritate suâ uti ad ea nobis obtinenda, quæ saluti nostræ adversantur; neque vult, ut bonis per ipsam impetratis abutamur.

III. Tertium fiduciæ nostræ caput est *amor*, quo MARIA tanquam Mediatrix et Mater nostra in homines fertur. Cuilibet nostrûm dici potest : *Ecce Mater tua*. Hæc suavissimæ fiduciæ nostræ vena est. In tentationibus, in ærumnis, in miseriis nostris confugiamus ad MARIAM, invocemus ipsam : *Non recedat ab ore, non recedat a corde* (S. Bern.).

IN FESTO

PRESENTATIONIS B. M. V.

(21 *Novembris*.)

Beata Virgo MARIA in Templo sese Deo consecrat.

I. MARIA, ubi primùm per ætatem licet, Deo sese in templo offert, ac primò quidem *promptè et alacriter*. Quid nos agimus, qui non ampliùs trimi sumus? cunctamur : de die in diem ea differimus, quæ Deus a nobis pridem exigebat. Seriò tandem dicamus : *Serò te cognovi, serò te amavi, ô bonitas infinita! ô pulchritudo tam nova et antiqua* (S. Aug.)!

II. MARIA offert se *integre*; nihil excipit, nihil sibi reservat : offert se in victimam non qualemcunque, sed in holocaustum. Qui cor Deo offerunt divisum et dimidiatum, nonne Deo, qui totum exigit, injuriam irrogant? nonne sibi ipsis fraudi

sunt? totum enim perditum est, quod Dei, aut pro Deo non est.

III. Maria se offert *irrevocabiliter*. Nunquam quoad vixit, aliquid factæ oblationi repugnans admisit. Erubesce ac dole, qui tam instabilis, tam Deo infidus es. Hodie tandem sub patrocinio trimulæ Virginis totum te, et in perpetuum Deo consecra, qui odio habet *rapinam in holocausto* (Isaï. 61).

Vita Beatæ Mariæ Virginis in Templo.

I. *In habitatione sancta coram ipso ministravi* (Eccli. 24). *In habitatione sancta.* Beata Virgo considerabat seipsam in Templo, tanquam in loco sancto et Dei cultui dicato. Sciebat, in habitatione sancta nullam admitti cogitationem debere, nisi de modo serviendi Deo *in sanctitate et justitia.* Tu iisdem oculis religiosam domum considera, utpote quæ locus sanctus est, Deique obsequio unicè consecratus. Unica igitur cura sit sanctificatio nostra. *Hæc est enim voluntas Dei* (1. Thess. 4).

II. *Coram ipso.* B. Virgo assiduè ambulabat in Dei præsentia, cui cogitatione, affectu et operatione ipsâ præsens et conjunctissima semper erat. Idem vitæ nostræ tenor esse debet, si velimus, ut fuga seculi et secessus noster utilis nobis existat. *Quid prodest solitudo corporis, si defuerit solitudo mentis?*

III. *Ministravi.* B. Virgo occupatur ministeriis, ad Dei cultum, ad commodum Domûs, ad obsequium aliarum virginum spectantibus. Publicam utilitatem, charitatem, religionem in omnibus

spectabat. Iisdem nos finibus et motivis ministeria nostra obeamus, imitando intentionem, fervorem et perseverantiam B. Virginis.

SABBATO, ET FESTIS VOTIVIS B. M. V.

PER ANNUM.

De Excellentia Beatæ MARIÆ Virginis.

I. Considera *Dignitatem*, ad quam Deus MARIAM prædestinavit, eligendo ipsam in Matrem Dei. Nihil hac dignitate inter puras creaturas majus, nihil eidem in terra et in cœlo comparandum est. Hoc ipso quòd Mater Dei ab æterno prædestinata fuit, consequens erat, ut eadem fieret Regina hominum et Angelorum; Mediatrix et advocata nostra apud JESUM Filium suum. Gratias Deo age de summa dignitate, quam is dulcissimæ Matri nostræ, et quidem ex amore nostrî contulit.

II. Considera *Sanctitatem*, ad quam Deus MARIAM prædestinavit. Ea numeris omnibus absolutissima est; includit enim immunitatem ab omni peccato, plenitudinem gratiæ sanctificantis, virtutes omnes in gradu perfectissimo, gratias actuales, et merita auxilio gratiæ comparanda supra omnes homines et Angelos. Roga Deum, ut particulam tantæ sanctitatis tibi nè deneget; ac de ea comparanda tu quoque pro virili elabora.

III. Considera *Gloriam*, ad quam Deus MARIAM prædestinavit. Huic parem nulla pura creatura in cœlis obtinebit. Quidquid Deus non est, infra MARIAM erit. Gratulare magnæ Matri de triplici hac et

ineffabili magnitudine. Ipsius patrocinium tibi conciliare stude.

De vera devotione erga Beatam Mariam Virginem.

I. Ut Mariæ devotus sis, *fugienda* sunt omnis generis *peccata*. Quomodo enim *Mater pulchræ dilectionis* amare poterit hac labe infectum, cujus fœditas et malitia quodammodo infinita est? quomodo rebellem Filio suo, ejusque juratum hostem diliget? Regina sanctorum est, non nisi sanctos amat, vel certè peccatores, qui, ut sancti fiant, ad ipsam confugiunt.

II. Deinde, statis et quotidianis pietatis exercitiis peculiariter *colenda* est Virgo. *Beatus...., qui vigilat ad fores meas quotidie* (Prov. 8). Exactum studium ejusmodi exercitia obeundi, indicium est observantiæ, amoris et fiduciæ nostræ erga Deiparam. Felix, qui hujus generis officiis fideliter et assiduè vacat.

III. Ad extremum *imitanda* nobis est, ut genuini filii simus, sanctissima Mater nostra. Hunc in finem actiones ipsius, virtutes, vitæque universæ rationes attento animo meditari, planèque nos eo modo gerere debemus, quo ipsa se gessisset, si olim simili in statu aut occasione versata esset. Quàm illustria virtutum omnium et absolutissimæ sanctitatis exempla in uno hoc prototypo videre est? *Sit vobis tanquam in imagine descripta virginitas, vitaque Beatæ* Mariæ. *Hinc sumatis licet exempla vivendi, ubi, tanquam in exemplari, magisteria expressa probitatis, quid corrigere, quid effugere, quid tenere debeatis, ostendant* (S. Ambros.).

IN FESTO

S. JOSEPHI, SPONSI B. M. V.

(19 *Martii.*)

I. S. JOSEPH hominum felicissimus fuit *in Dei electione*. Nam a Deo sponsus Virginis, et Salvatoris Mundi pater legalis constitutus est, ut in negotio omnium maximo augustissimoque, cujusmodi redemptio mundi erat, Christo inserviret. Gratulare Sancto tantam dignitatem, gratiasque et cœlestia dona eidem concessa, ut muneris sui celsitudinem sustineret.

II. S. JOSEPH hominum felicissimus fuit *in decursu vitæ*. Hanc enim transegit in familiari et domestica consuetudine cum JESU et MARIA. Hinc exempla, hinc gratiæ adminicula singulis momentis eidem suppetebant ad sanctitatem, quâ major nulla in cæteris hominibus esset, comparandam. Cura, ut tantis exemplis proficias.

III. S. JOSEPH mortalium felicissimus fuit *in articulo mortis*. Aderat Mater Dei, eademque JOSEPH sponsa, quæ ipsi ministrabat, quæ solabatur, et animos addebat; aderat Dei Filius idemque, *ut putabatur,* JOSEPH, qui morientem brachiis suis complectebatur, et de salute æterna, cujus JESUS ipse auctor erat, securum esse jubebat. Simus devoti JESU, MARIÆ et JOSEPH, dum vivimus, et ipsi mortem nostram felicem reddent. Hanc ipsam gratiam omnium maximam a S. JOSEPH enixè flagitemus. Dicamus fidenter : « Nihil tibi, sancte « JOSEPH JESUS, tuus negabit in cœlis, qui tibi olim « *subditus erat* in terris. »

DE SANCTIS.

IN FESTO

S. FRANCISCI XAVERII, S. J.

(3 *Decembris.*)

S. Xaverii Apostolica vita.

I. S. Xaverius *totus et ex toto erat Dei.* Hujus gloriæ et obsequio labores suos omnes, consilia, vitam universam, ac seipsum omnimodè consecraverat. Revoca in memoriam partem aliquam eorum, quæ Vir Apostolicus fecit, ut ad Dei agnitionem et amorem homines perduceret. Felices nos, si cogitationes, desideria, studia nostra, vitaque omnis Deo a nobis impendatur.

II. S. Xaverius erat *totus proximi.* Quid enim non suscepit, quid non molitus est, quid non animarum causâ sustinuit, ut omnes Christo lucrifaceret? Infideles ab ipso baptizati non singuli, sed milleni debent computari; neque locorum peculiarium, sed provinciarum et regnorum pertexendus est catalogus, ut sciamus, quantam orbis partem Deo et Ecclesiæ subjugârit. Erubesce, qui nihil ferme in ipsius gratiam facere seriò desideras.

III. S. Xaverius *totus erat suiipsius.* Aliorum saluti sic vacabat, ut propriæ perfectionis curam dili-

gentissimè habuerit. Demonstrant hoc prolixæ meditationes, examina conscientiæ, sacri secessus, quos, aut in solitariis locis, aut in templis, nocturno tempore, captavit, continua denique exterior interiorque mortificatio. Nos ad animas Deo adducendas nunquam aptiores erimus, quàm si in propria anima perficienda accuratè laboremus.

S. Xaverii pretiosa mors.

I. Tria sunt, quæ Xaverii mortem perinde sanctam ac suavissimam effecerunt. Primò vita inter bona opera et actiones sanctitatis perpetuò exacta. Hæ sunt *lucernæ ardentes in manibus nostris*, quibus instructi, Sponsum jubemur exspectare; hi sunt manipuli, quos Domino messis debemus exhibere. Hujus generis manipulos Xaverius propè innumerabiles collegit. *Dum tempus habemus, operemur bonum* (Galat. 6), et bene erit nobis in extremis.

II. Alterum sanctæ et placidissimæ mortis adminiculum erat assuetudo et facilitas sanctè operandi, quam Xaverius in vita comparavit, et quâ subinde in morte felicissimè est usus. Facilè ipsi et jucundum erat actus fidei, spei, charitatis elicere, sanctissima Jesu et Mariæ nomina pio sensu pronuntiare; quia hujus generis actiones in vita frequentarat. Studeamus in vita sanctos habitus acquirere, qui ad sanctè agendum nos in morte expeditos reddent.

III. Tertia et præcipua causa sanctæ mortis Xaverii fuit Dei suavissima Providentia. Huic uni totum se Xaverius in vita commiserat; hæc una vicissim Xaverium in morte complectebatur. Voluit

Deus, Xaverium ab omni subsidiò humanò destitui, ut is eò magìs solatio divino abundaret. Ergo inter brachia et oscula illius obiit, in cujus amore et fiducia vixerat. Fide Deo, ipsius te Providentiæ relinque in vita, ut curam tuî in morte suscipiat : *Dominus sollicitus est mei* (Psal. 39).

IN FESTO

S. JOANNIS, APOSTOLI ET EVANGELISTÆ.

(27 *Decembris.*)

I. S. Joannes è Discipulis Christo longè gratissimus; nec immeritò gratissimum fuisse, vel inde colligas, quòd eum Jesus, cùm in amicum sibi delegisset et arcanorum participem, vivens blandè foverit, et moriens eidem Matrem tradiderit suam : meritum verò testantur castitas, in duris rebus constans amicitia, officia Domino suo olim præstanda, ac jam tum prævisa. Utrumque Sancto illi congratulemur, utque per eum ad Cor amantissimum aditus nobis pateat, efflagitemus; quod ipso terrarum imperio majus est.

II. Possumus et nos ad hanc singularem Jesu amicitiam aspirare, charissimosque nos, modò velimus, habebit : *Si volo, amicus Dei ecce jam fio.* Amicitiam meam aspernarentur viri principes; suam verò libenter ultroque mihi præstabit Jesus. Cui adhæreamus et nos, nec repulsam, nec remissionem amicitiæ, nec inconstantiam metuentes.

III. Ad hanc amicitiam consequendam, hæc imprimis juvabunt : corpus item et mens casta, qualia fuerunt Joanni; frequens Sacramentorum usus, quod significavit idem supra pectus Jesu recumbens; in adversis constantia, quo modo exspiranti Domino adstabat; summa in B. Virginem pietas, quam insigni felicitate novam habuit matrem. His artibus amicitiam Christi Jesu quæramus.

IN FESTO

SS. MARTYRUM JAPONUM, S. J.

(5 *Februarii.*)

I. Gratiâ Dei tres isti Japones facti sunt ferventes et sancti *Religiosi*. Ex tenebris infidelitatis primò ad lucem christianæ fidei, deinde ad Societatem Jesu Christi pervenerunt, ubi insignium et heroicarum exercitio virtutum ad Martyrii palmam se comparârunt. Horum exempla nos inflamment ad consequendam perfectionem, quam ipsi tam exiguo temporis intervallo feliciter assecuti sunt.

II. Eâdem Dei gratiâ facti sunt gentis suæ *Apostoli*. Prædicârunt Christum nullâ minarum, nullâ persecutionum habitâ ratione. In foris et compitis, in carceribus, in ipsa cruce legem evangelicam popularibus suis verbo annuntiârunt, et vitæ suæ sanctimoniâ persuaserunt. Non dubitemus de ingenti fructu ex concionibus reportando, si vita prædicationi nostræ consentiat.

III. Denique per Dei gratiam *Martyrio coronati*

sunt, primitiæ Martyrum in Japonia. Sententiam mortis in se prolatam præsenti animo exceperunt; per urbes Japoniæ ac vicos vili in plaustro circumducti opprobria et injurias passi sunt. Ad supplicii locum perducti, cruces venerabundi salutârunt, et in iisdem christianâ generositate mortem oppetiêrunt, multis infidelium eo spectaculo ad Christum conversis. Rogemus Sanctos, ut popularibus suis conversionem, nobis verò patientiam, zelum animarum ac reliquas virtutes suas a Deo impetrent.

IN FESTO

S. FRANCISCI DE HIERONYMO, S. J.

(11 *Maii.*)

I. *Quomodo S. Franciscus ad graviter in vinea Domini laborandum se comparaverit.* Sacerdotis sancti cognomento jam cohonestatus, Societati Jesu nomen dedit, et, anno in domo tirocinii exacto, ad opus quod S. Dionysius *divinorum omnium divinissimum* nuncupat, se comparavit silentio, oratione ac vilibus ministeriis, ad exemplum Jesu in oppido Nazareth latitantis, et per quadraginta dies in deserto degentis. Cùm verò concionandi aut cogendæ sodalitatis instaret hora, se cruentis cædebat flagellis, ac prolixiùs orabat. Quæ verò populo verba faceret, hæc è sedula Sanctorum Patrum et Scripturæ sacræ lectione, seu potiùs meditatione hauriebat. Curamusne ut incalescat oratione cor nostrum, et sic deinde eructet verbum bonum?

II. *Quomodo se gesserit in cura animarum.* 1º *Quoad tempus et loca.* Ut Christus, dicere potuit : *Meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus qui misit me Patris* (Joan. 4). Non semel domum revocatus, dum vicos et oppida concionando perlustraret, alacer ad nutum Superioris aliò se conferebat, ut opus minoris primâ specie momenti aggrederetur. Summis aspirabat votis in Japoniæ insulas; qua spe dejectus, non minori curâ se totum impendit juvandis animabus. 2º *Quoad homines.* Omnibus omnia factus, pauperes tamen peculiari fovebat charitate. Sacerdotalis ordinis et statûs religiosi decorem promovendi percupidus, tùm clerum, tùm sacras familias frequenter adeò exercitiis S. Ignatii excolebat, ut toto anni decursu illa tradere nunquam intermitteret, et quidem sæpiùs eodem tempore non unico cætui. 3º *Quoad intentionem.* Morti jam proximus, rogatus a Superiore ut specialis alicujus beneficii commemoratione circumstantes suos fratres solaretur : Præcipuum, opinor, inquit, illud mihi munifica Dei manus concessit, quòd semper et unicè totius vitæ meæ curriculo gloriam Dei quæsierim, mihi nec optans quidquam, nec servans. Diem supremum jamjam obituri, poterimusne eodem jure, quo S. Franciscus, dicere : *Reposita est mihi corona gloriæ, quam reddet mihi justus judex* (2. Tim. 4)? Non quæsivi gloriam meam, sed gloriam ejus qui misit me.

III. *Quo successu in juvandis proximis desudaverit.* Miro prorsus ac ferè incredibili. Unoquoque anno quadringentos, ut minimum, insignes peccatores, Exercitiis adhibitis S. Ignatii, ad meliorem frugem revocabat, præter eos quos è vitiorum cœ-

no aliis artibus retrahebat. Hac autem notâ secernebantur quos ad officium reduxerat, quòd inde non ampliùs abducerentur. Si omnes Ministri Dei viventis, eodem, quo S. Franciscus, accenderentur studio, licèt operarii sint pauci, quàm amplam colligerent messem!

IN FESTO

S. JOANNIS FRANCISCI REGIS, S. J.

(16 *Junii.*)

I. *Pauperes evangelizantur* (Matth. 11). S. Franciscus Regis verissimè dici potest : *Pauperum Apostolus*. Ut istis maximè zelum et charitatem suam impenderet, triplici consideratione permotus est. Nam in pauperibus. 1. Plura motiva *commiserationis* ; 2. plura argumenta consolationis ; 3. majorem campum meritorum invenit. Aiebat Sanctus, divites pane et pabulo divini verbi abundare, cùm è contrario pauperes ob illius inopiam fame pereant sæpe æternâ. Usque adeò miseri alimento corporis et animæ ex æquo destituuntur. An poterimus non commoveri hoc genere indigentiæ spiritualis, licèt fortasse temporalibus eorum malis non moveremur?

II. Generatim loquando labor in salute pauperum procuranda plus *consolationis* affert. Cum ipsis majori libertate agere licet, et ipsi vicissim majori docilitate nos audiunt, ac ferme minùs immersi sunt peccatis, minoraque virtutis obstacula habent.

Francisco nostro conversiones rusticæ gentis minimo labore steterunt. Timeant divites de statu suo, et contremiscant; agnoscant felicitatem suam pauperes; Viri Apostolici sinceritatem zeli sui explorent. Si id unum propositum sibi habeant, ut in agro Domini elaborent, quid obstat, quominus in messem adeò facilem juxta et uberem falcem mittant?

III. Ad extremum, plus ferè *meritorum* ex cultura pauperum reportatur. Charitas ipsis exhibita purior est, minus periculi ab amore proprio timendum, sola et viva fides laborantem animat et sustentat. Francisci effatum erat : Laborando pro salute pauperum minore periculo majorem quæstum facio. Quot operarii sunt, qui præter inanem plausum et divitum gratiam, nullam laboris sui mercedem aliquando referent? Si vel solam utilitatem nostram spectaremus, deceret nos pauperum curam, plus quàm aliorum, cordi habere.

IN FESTO

S. ALOYSII GONZAGÆ, S. J.

(21 *Junii.*)

I. Aloysius fuit sanctus, dum *in mundo vixit.* Cor enim a mundo abstractum Dei obsequio ita dicârat, ut, in mundo existens, de mundo non esset. Faciamus nos extra mundum, quod Aloysius, etiam tum in mundo commoratus, fecit. *Nolite diligere mundum, neque ea quæ in mundo sunt* (1. Joan. 2).

II. Aloysius fuit sanctus, dum *mundo valedixit*. Etenim terrenis omnibus contemptis, Deo perfectum suiipsius et suorum honorum holocaustum obtulit. Nos huic simile sacrificium per vota religiosa Divinæ Majestati obtulimus : *In simplicitate cordis mei lætus obtuli universa hæc* (1. Paralip. 29).

III. Aloysius permansit sanctus, non resumens *in Religione* spiritum mundi. Hac maximè in re a multis peccatur, qui, ad mundum etsi non redeant, eò tamen per principia mundi, quæ sequuntur, respectant. Atqui *nemo mittens manum suam ad aratrum, et respiciens retro, aptus est regno Dei* (Luc. 9).

IN FESTO

S. PETRI, Apostoli.

(29 *Junii.*)

I. Christus S. Petrum elegit, ut esset Princeps Apostolorum, Pastor et Pater fidelium, Christi denique in terris Vicarius. Hunc in finem tria ipsi contulit, eaque maxima dona. Primò cœlestem *Doctrinam suam* Petro credidit, faciendo ipsum Oraculum orbis Christiani, et Veritatum Evangelii fidum certumque interpretem. *Rogavi pro te, ut non deficiat fides tua* (Luc. 22). *Caro et sanguis non revelavit tibi ; sed Pater meus qui in cœlis est* (Matt. 16). Gratias Deo age, qui eamdem doctrinam revelavit tibi, et vide, an congruenter ei vitam instituas.

II. Deinde Petro dedit *Auctoritatem suam*, conferendo ipsi juridictionem in universam Ecclesiam :

Pasce agnos meos; pasce oves meas (Joan. 21). Ut tantâ potestate rite uteretur Petrus, addidit Christus supernam illustrationem, fervorem charitatis, mansuetudinem aliasque dotes ad gubernandam Ecclesiam necessarias. Considera, quantas Deo grates debeas, qui te in *Petri navicula,* hoc est, in vera Ecclesia sua collocavit, in qua de portu æternæ salutis securi sumus, nisi quis sponte suâ perire velit.

III. Tertiò donavit Petro *Crucem suam,* volens, ut Discipulus, eodem genere mortis, quo Magister, perfungeretur. Hanc mortem Petrus eâ constantiâ et animi magnitudine pertulit, quæ Caput Ecclesiæ, et Discipulum Christi decebat. Nimirum crucem nihilo minoris fecit, quàm Apostolatûs principatum; et nos, si rem ex fide velimus æstimare, adversa nòn minùs quàm prospera in beneficiis numerare debemus. Vide, an veritatem istam ita credas, ut reipsa exequaris.

IN FESTO

COMMEMORATIONIS S. PAULI,

APOSTOLI.

(30 *Junii.*)

I. Apostolus seipsum multoties accusat de antè acta vita sua : *Quoniam supra modum persequebar Ecclesiam Dei, qui priùs blasphemus fui, et persecutor, et contumeliosus* (Galat. 1). Quorsum ista? nempe ut ostendat, vitam priorem malè actam non :

obstare insigni sanctimoniæ; si modò seriam emendationem atque ad Deum conversionem toto corde aggrediamur : *Domine, quid me vis facere* (Act. 9) ?

II. Gratia Dei Paulum alia omnia agentem, imò *spirantem minarum et cædis in Discipulos Domini* prævenit ; ipsum virtute cœlesti ita permovit, ita commutavit, ut ex magno peccatore majorem sanctum et *Vas electionis* fecerit. Quantas etiam nos Deo gratias debemus, qui nos, cùm *vasa iræ* essemus, *sustinuit in multa patientia*, et per gratiam suam fecit *vasa misericordiæ*, *quæ præparavit in gloriam.* Diligamus tam benignum Dominum, et quantùm ab ipso quondam eramus alieni, tantùm eidem nunc et deinceps adhæreamus. *Convertimini, sicut in profundum recesseratis* (Isai. 31).

III. S. Paulus, ex quò semel Christo se dedidit, nihil præter Christum, et tunc quidem tenerrimè amavit ; illius causâ *abundantiùs omnibus laboravit :* persecutiones, pericula, tormenta, carceres, mortem denique perpessus est. Si tantum Apostolum nos tantilli homines assequi non possumus, faciamus saltem pro gloria Christi, quod possumus : offeramus ipsi bonam et sinceram voluntatem nostram, quam optimus Jesus acceptabit et remunerabitur. *Reposita est mihi corona justitiæ..... Non solùm autem mihi, sed et iis qui diligunt adventum ejus* (2. Tim. 4).

IN FESTO

S. IGNATII DE LOYOLA.

(31 *Julii.*)

S. Ignatii admiranda vocatio.

I. Considera Ignatii admirandam *vocationem*. Inter armorum strepitus, inter seculi vanitates et corruptelas versantem, Deus ad se atque ad sanctum servitium suum vocare dignatur. Admirare mutationem *Dexteræ Excelsi*. Vide nunquid simile tua olim vocatio habuerit. De utraque Deo gratias habe.

II. Considera *media* hujus vocationis prorsus singularia. Hujus modi erant vulnus acceptum; captivitas; lectio libri spiritualis, cùm profanus ad fallendum tempus in promptu non esset; denique B. Virginis et Principis Apostolorum apparitio. Quàm investigabiles sunt Domini viæ! Revoca in memoriam media, quibus Deus te olim ad suum obsequium pertraxit, et Dei erga te amorem ac providentiam singularem facilè perspicies. *In hoc cognovi, quoniam voluisti me* (Psal. 40).

III. Considera *finem* hujus vocationis. Deus Ignatium vocavit, ut ex profano milite insignem Sanctum, patrem innumerabilium Sanctorum, propugnatorem Ecclesiæ Dei, Orbis terrarum Apostolum, Divinæ gloriæ propagandæ admirabile instrumentum efficeret. Si vocanti Deo Ignatius defuisset, quantis gratiis, quantis meritis, quantâ gloriâ seipsum fraudàsset? Impleamus vocationem nostram, quibus idem a Deo finis præfixus est.

De fundata a S. Ignatio Societate Jesu.

I. Considera altissimum *finem*, quem Ignatius in fundanda Societate sibi proposuerat. Hoc nimirum agebat, ut Deus O. M. ab omnibus, ubique, et semper agnosceretur et adoraretur. Hoc spectabat, ut Ecclesiæ Dei serviret, hostes ipsius impugnando, fideles excolendo, infideles convertendo : ut animas adjuvaret, cuivis hominum ætati, ordini, et nationi operam suam impendendo. Hoc demum agebat, ut *ignorantiam Dei* è mundo eliminaret, *scientiam verò salutis* veluti postliminio revocaret. Considera et admirare excelsitatem animæ Ignatii; tuam verò exilitatem ac vecordiam erubesce.

II. Considera *media* et adminicula longè opportunissima, quæ ipse ad tantos fines consequendos elegit. Eorum præcipua fuère studium litterarum, tum sacrarum, tum profanarum, catechesis, verbi divini prædicatio, Sacramentorum administratio, animarum in vita spirituali directio, Missiones in terris fidelium et infidelium, domus et seminaria diversis hominum classibus excolendis erecta, ad extremum obedientia erga Sedem Apostolicam singulari voto firmata. Quomodo tot tantisque mediis in Societatem nostram à Sancto Patre introductis utimur?

III. Considera *successum* admirabilem, quem Deus impertivit. Idololatræ ad Christum conversi, hæretici partim confutati, partim reducti, mores Christianorum castigati, Sacramentorum frequentatio introducta, homines omnium ordinum et ætatum scientiâ salutis imbuti. En partem aliquam

amplissimi fructûs ab Ignatio relati. Agnoscamus grato et humili animo benedictionem a Domino collatam S. Ignatio et filiis ipsius : contendamus vires omnes ad finem adeò sublimem prosequendum : Deum, ut laboribus nostris aspirare pergat, impensè rogemus.

IN FESTO

S. PETRI CLAVER, S. J.

NIGRORUM APOSTOLI.

(9 *Septembris.*)

I. Considera S. Petri præparationem : quomodò, vel puer, amplissimas a Deo gratias obtinuit, ac Societati JESU *nomen dedit adolescens moribus innocentissimis ;* quomodò, gratiæ fidelis, etiam litteris et philosophiæ studens, *sublimioris virtutis arcana et labores ingentes sibi paratos edoceri* meruit ; quomodò tandem, vocationi correspondens, ad apostolatum priùs missus est, quàm sacerdos creatus : adeò lucrandarum animarum æstuabat zelo ! Multas et tibi gratias concessit Dominus ; quæ verò tua fidelitas ?

II. Considera, tibique, si potes, fideliter repræsenta S. Petrum vel miserrimis servis tàm suaviter quàm humilimè servientem. Iis *se, omnesque vitæ suæ rationes, interpositâ etiam sacramanti fide, planè devoverat :* undè, vel egentes omnimodè adjuvabat *nudis vestimenta* præbens, *esurientibus escam ;* vel ægrotos, et præsertim pestiferos putridisque ulceribus infectos tenerrimè curabat, ac fo-

vebat amplexibus; præcipuè verò sanctissimâ fide omnes imbuere satagebat, *quorum ipse unus multa millia satutaribus baptismatis aquis expiavit.* Tu verò, quàm formidas laborem!

III. Considera Bonitatem divinam, quomodò *plurimis* eum *charismatum donis ditavit. Quamplures* enim *a medicis desperatos* S. Petrus *subitò sanitati restituit, multis oculorum lumine captis visum reddidit, tres a mortuis excitavit. Pallium quo utebatur, quodque sæpè ægris languentibus imponere vel substernere solebat, ægrotorum et pessimè ulceratorum sordibus licet inquinatum, nonnisi suavissimum odorem efflabat, ejusdemque contactu plures repentè ex morbis gravissimis convaluerunt.* Maximum tamen donorum erat contemplatio, cui *quod temporis superesset dabat, et fessus diurnis laboribus in seram noctem horas continentes Deum precabatur.* O quàm mirabilis es, Domine, in sanctis tuis!

IN FESTO

S. MICHAELIS, ARCHANGELI.

(29 *Septembris.*)

I. Considera Luciferi hinc temeritatem, superbiam et rebellionem prorsus intolerabilem; illinc pœnam et supplicium sanè terrificum. Fuge et toto animo detestare superbiam et inobedientiam, tanquam diabolica peccata. An verò putas, Deum in vili terræ vermiculo dissimulaturum esse, quod in Angelis suis tam severè ultus est?

II. Considera S. Michaelis fidelem et constantem *submissionem*, *zelum* ipsius pro gloria Dei, denique

licitatem et *præmium* ex victoria relatum. Imitemur rincipem Angelorum humilitate, obedientiâ, studoque laborandi ac decertandi pro Dei gloria, ut ngelicæ felicitatis aliquando participes efficiamur.

III. *Quis ut Deus?* dicebat S. Michael, eamque ntentiam nomine suo palàm indicat. Dicamus et os, ut respectum humanum vincamus : *Quis ut eus?* quis amore ac obsequiis nostris perinde dius ac Deus? quis in præmiando tam magnificus, puniendo tam terribilis ut Deus? Huic igitur uni tos nos addicamus.

IN FESTO

SS. ANGELORUM CUSTODUM.

(2 *Octobris.*)

I. Admirare cum tenera cordis gratitudine hinc ei paternam benignitatem, unicuique hominum telarem Angelum assignantis; illinc nobilissimom spirituum promptam obedientiam, miseris morlibus tam libenter et cum gaudio ministrantium, n alio ex motivo, quàm quia Deus jubet. Statue, hil reipsa magnum esse, nisi quod divino imperio voluntati conforme est; contrà verò vile et indium esse, quidquid eidem adversatur.

II. Considera Angelorum erga nos maxima et inmera officia : tutantur nos contra hostes salutis stræ, mille malis nos liberant, occasiones et pecula peccandi ac pereundi a nobis amoliuntur; na plurima nobis inspirant, in rebus adversis soio sunt, Deum pro nobis exorant, et orationes stras Deo præsentant; in via sanctitatis et cœli

nos confortant, nec priùs ab officio cessant, quàm nos ad cœlestem patriam introducant. Quomodo ex tanta ipsorum cura proficimus?

III. Considera, quid nos vicissim Angelo tutelari debeamus. *Quid dignum poterit esse beneficiis ejus?* Debemus ipsi honorem et *reverentiam*, utpote nobis ubique præsenti; debemus *amorem* tenerè nos diligenti; debemus *fiduciam* tam sollicitè nos custodienti. An tria hæc præstitimus?

IN FESTO

S. FRANCISCI BORGIÆ, S. J.

(10 *Octobris*.)

I. Ecclesia Dei Sanctum hunc *terreni honoris*, ac mundi *contemptu gloriosum* prædicat. Triplici autem consideratione vir sanctus ad tantum terrenorum contemptum ductus est. Primò cadaver Isabellæ imperatricis considerans, in ejus vultu fœdè commutato luculenter, ut nunquam aliàs, cognovit, ac didicit, nec formam præstantem, nec opes, nec potentiam summis viris ac fœminis immunitatem a sepulchro et putredine præstare, terrena omnia caduca esse, et fumi ad instar evanescere. Itaque magno animo decrevit meliori Domino, Regi seculorum immortali et immutabili deinceps servire. Tu Francisci exemplo animum a caducis abstrahe, quæ vel nolenti mors eripiet.

II. Deinde Franciscus probè percipiebat sexcentas curas molestiasque, quibus secularium vita obnoxia est. Hos, tametsi in oculis mundi felices videantur, reipsa miseros esse agnoscebat, ut pote qui non

alium ex bonis suis fructum referunt, præterquam vanitatem et afflictionem spiritûs. Ea consideratio ecit, ut ad comparanda ejusmodi bona animum adiceret, quæ cor humanum explere valent, qualia sunt *bona æternitatis.*

III. Denique ad omnimodam terrenorum despicientiam incitamento fuit periculum æternæ damnationis, cui seculares ac præcipuè magnates passim expositos esse Franciscus animadvertit. Etenim oblivio Dei, salutis incuria, peccandi occasiones et llicia ab eo vitæ genere propemodum inseparabilia videntur. Ergo ut animam in tuto collocaret, cætera omnia sibi abjicienda esse duxit. Grates Deo age, qui eamdem tibi mentem injecit : superest, ut in proposito efficaciter persistas.

IN FESTO

B. ALPHONSI RODIGUEZ, S. J.

(30 *Octobris.*)

I. Alphonsus sibi, vitæ religiosæ jugum subeunti, n perfectam obedientiam incumbendum esse intelexit, ut verus fieret Socius Jesu, qui pro nobis *humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis* (Philipp. 2). Alphonsi autem obedientia tribus præcipuè enituit dotibus. Fuit *universalis.* Omnes regulas, omnia totius vitæ ipsius momenta complexa est. Non valetudo incommoda ab hoc illum ardenti studio retrahere valuit. Dum n lecto gravi morbo præpeditus detineretur, caput amen intranti Sacerdoti aperire nunquam omisit, ut regulæ faceret satis. Nec senectutem quidem

gravem ac debilem unquam causatus est ad quantulamcunque immunitatem impetrandam; sed aliquantò ante signum datum cubilo egredi, et magno cum labore, sese conferre ad exercitium commune malebat, quàm abesse, et sic complevit illud Christi : *Iota unum aut unus apex non præteribit a lege, donec omnia fiant* (Matth. 5).

II. Fuit *perfecta.* Obedire primo voluntatis Superiorum signo cognito parvi duxisset, nisi voluntatem etiam et judicium proprium illorum arbitrio integre permisisset. Superioris vocem tanquam Christi auscultabat. Hinc simplex illa obedientia, quæ non reputabat utrùm quòd præcipiebatur fieri posset, necne; ut cùm, ad Indos proficissi jussus a Superiore, portum statim petiit, ac socio qui subindè illum revocaret misso, interrogantique quonam modo mare trajecturus fuisset, respondit : *Si instructa navis occurrisset, illam statim conscendissem; sin autem, in mare intrare tentassem.* Quod exemplum ruborem nobis incutiat, qui ad hanc usque diem, quid sit obedientia intellectûs, fortasse non senserimus.

III. Fuit *heroïca.* Hanc obedientiam semper prætulit 1° *Famæ,* cùm sæpe insanum se haberi melius duxerit quàm vel levissimè regulam ullam transgredi : 2° *Vitæ*, quippe cujus periculum adiit, potiùs quàm ut præscriptum remedium quoddam, quod sæpè sibi nocivum expertus erat, recusaret; 3° *Ipsis cum Deo internis colloquiis, divinæque Mensæ deliciis*, nam cùm utrumque vitâ ipsa pluris faceret, tamen his supersedebat, quotiescunque illud ei utile fore judicâssent Superiores. Quum igitur Christi humilitatem sectando, tamque constanter obe-

endo sese abnegaverit, atque, ut ita dicam, inaniverit, quid mirum si tandem exaltatus noen suum Christianæ genti venerabile, infernis verò emonibus tremendum videat?

IN FESTO

OMNIUM SANCTORUM.

(1 *Novembris.*)

Beatitudinem Sanctorum sitire debemus.

I. *Beatitudo* Sanctorum in cœlo excitare in nobis bet ardens desiderium eodem perveniendi. Eâ atudine continetur, quidquid ad omnimodam corris et animæ felicitatem desiderari potest. Eadem bis jam parta est, et præparata; nihil aliud reliium est, quàm ut possessionem illius adeamus. tant Sancti nos suæ felicitatis socios habere: em multò magìs Deus Optimus Maximus nobis optat. An possent his efficaciora motiva proponi mentes nostras cœli desiderio inflammandas?

II. *Exempla* Sanctorum viam nobis ostendunt, a ad tantam beatitudinem perveniatur. Exempla ec ad omnes pertinent, tutissima sunt, securi a sequi possumus. Sancti omnes pleni erant vivâ le, a mnndo et peccato alieni, charitate ferventes, tientiâ insignes. An ipsorum ego vestigiis insisto?

III. *Intercessio* Sanctorum media nobis et auxilia petrabit, ad beatitudinem obtinendam necessa. Amant enim nos tanquam fratres suos, et gra- apud Deum plurimùm valent. Accedamus ad

ipsos certa cum fiducia : *Omnes Sancti et Sanctæ Dei, intercedite pro nobis.*

Beatitudinem Sanctorum assequi possumus.

I. Considera numerum propè innumerabilem Sanctorum, qui olim eodem in statu, ubi tu nunc degis, versati, iisdem in officiis, ac per eadem media quæ tibi suppetunt, ad sanctitatem eluctati sunt. *Filii Sanctorum sumus* (Tom. 8). Eadem facimus quæ ipsi fecêre : faciamus illa bene ac sanctè; ut quò ipsi pervenerunt, eòdem et nos perveniamus.

II. Quòd sancti evaserint, id propriis ipsorum viribus tribui nequit. Homines enim erant, perinde ac nos, fragiles et infirmi, immoderatis affectibus et vitiatæ naturæ concupiscentiis obnoxii. Et tamen per gratiam in baptismo et religiosa vocatione acceptam statûs sui perfectionem consecuti sunt. *Gratia Dei sum id, quod sum, et gratia ejus in me vacua non fuit* (1. Cor. 15). Sume animos; torporem excute ; utere iisdem præsidiis gratiæ tibi concessis : *Tu non poteris, quod isti* (S. August.)?

III. Considera præmium longè maximum brevis certaminis, et piæ violentiæ, quam Sancti sibi ipsis intulêre, ut sancti evaderent. *In paucis vexati in multis bene disponentur* (Sap. 3). Fruuntur nunc Deo suo, et cum ipso deliciis omnibus, divitiis, et gloriâ circumfluunt, quamdiu Deus *erit ipsorum Deus*, hoc est, per interminabilem æternitatem. Paupertas ipsorum, mortificatio, labor et pugna finita est; remuneratio nunquam finietur. Eâdem

e animati Sanctorum virtutes imitemur : *Intuentes* *itum conversationis imitamini fidem* (Hebr. 13).

IN COMMEMORATIONE

OMMIUM FIDELIUM DEFUNCTORUM.

(2 *Novembris.*)

Animæ Fidelium in Purgatorio sublevandæ.

I. Renova priùs fidem tuam de hoc dogmate caiolico : *Firmissimè teneo, Purgatorium esse, aniasque ibi detentas Fidelium suffragiis juvari.* Tum onsidera Dei sanctitatem, in animabus sibi charismis quamcunque peccati labeculam aversantis. dmirare ejusdem justitiam, levissima errata severissimè castigantis. Statue tandem, magnum quidam in oculis Dei esse vel minimum peccatum, quod os adeò parvi facimus.

II. Considera, quot titulis animæ illæ nostram oem sibi vendicent. Dei enim filiæ, sponsæ et mpla sunt. Christus in ipsis quodammodo patiir ; Ecclesia Christi nos ipsis subvenire jubet; haritas, quâ iisdem multipliciter obstricti sumus, os obligat ; denique cruciatuum acerbitas, a quius ipsæ se expedire non valent, opem nostram nplorat. Quis tot stimulis non commoveatur ?

III. Considera utilitatem, quam tibi ipsi affers, um animas sanctas in Purgatorio juvas. Quàm lieraliter ipsæ impensam sibi misericordiam comensabunt ? Deum pro te in flammis suis piacularibus eprecabuntur; diligent liberatorem suum ; recipient

cum gaudio *in æterna tabernacula.* Examina, quid liberandis ipsis facias; quid facere in posterum possis ac velis.

Purgatorii cruciatus et levamen.

I. Tria sunt, quæ animas illas discruciant. Elongatio a Deo, quem ardenter amant; stimulus conscientiæ, quæ commissos defectus et negligentiam exprobrat; vis flammarum piacularium, quæ ipsos torquent. Time tristissimum hunc statum, et quoad potes, evita. *Meliùs est modò purgare peccata, et vitia resecare, quàm in futuro purganda reservare.* (De Imitat. Christi, lib. I, c. 24).

II. Tria vicissim sunt, quæ animas in suis pœnis solantur. Certitudo salutis, quâ excidere non amplius possunt; Spes propinquæ liberationis; Amor Dei, non in furore suo, sed in misericordia punientis. Has ob causas complures viri sancti statum Purgatorii præsenti vitæ, tot animæ periculis obseptæ præoptarunt. *O Domine, si sic vivitur, et in talibus vita spiritûs mei; corripies me, et vivificabis me* (Isai. 38).

III. Tria demum sunt genera subsidiorum, quibus animabus illis succurrere possumus. Oratio; opera misericordiæ et pœnitentiæ; divini Sacrificii et Indulgentiarum applicatio. Concipe sanctum propositum tibi juxta et animabus salutare, applicandi in earum solatium partem saltem aliquam omnium bonorum operum : *Videte, quoniam non soli mihi laboravi* (Eccli. 24).

IN FESTO

S. STANISLAI KOSTKÆ, S. J.

(13 *Novembris.*)

Tria celebrantur sancti hujus adolescentis apophegmata, quæ totidem punctis meditanda erunt.
Non sum natus præsentibus, sed futuris. Hæc eritas altè in animum demissa nobilissimum adoscentem permovit, ut fortunas et spes omnes amissimæ domûs contemneret, atque opprobria cru-s, et statûs religiosi obscuritatem universis seculi mpis anteferret. Atqui et nos futuris, non præ-ntibus nati sumus, *non habemus hic manentem vitatem, sed futuram inquirimus* (Hebr. 13). osit igitur, ut terrenis rebus animus adhærescat.
II. *Melius est cum obedientia parva facere, quam r propriam voluntatem magna præstare.* Huic eritati innitens Stanislaus, Dei voluntatem per Suriores et Instituti sui regulas indicatam assiduè oculos habuit; quidquid ageret, aut laboraret, unicè collimabat, ut Divinæ voluntati obsequetur. Ecce compendiariam ad sanctitatem viam, iam Stanislaus tenuit. An tu eidem insistis?
III. *Mater Dei est Mater mea.* Hinc filii ad instar Virgini tenerrimâ pietate addictus erat. Et B. rgo devotionem ac fiduciam sancti tironis renueratura, eidem impetravit perfectum mundi conmptum, ingressum in Societatem JESU, vitam nocentissimam, mortem ex æquo sanctam et pladam, denique Fidelium omnium erga Stanislaum nerationem. Eligamus novo fervore, et cum affecous Stanislao dignis, almam Dei Matrem in Maem nostram.

DE SACERDOTUM

DIGNITATE ET VIRTUTIBUS.

I. — De dignitate Sacerdotum generatim.

I. Considera quàm præclara nomina a sacris Scripturis, et SS. Patribus Sacerdotibus tribuantur. Vocantur enim 1. Angeli (Malac. 2) : *Labia Sacerdotis custodient scientiam, et legem requirent ex ore ejus : quia Angelus Domini exercituum est.* 2. Vicarii Christi (Luc. 10) : *Qui vos audit, me audit; qui vos spernit, me spernit.* 3. Sal terræ, lux mundi, et lucernæ super candelabra positæ (Matth. 5) ; Pastores, doctores et dispensatores mysteriorum Dei (Joan. 10 et 21. Ephes. 4 ; 1. Cor. 4) ; Episcopi, Pontifices et Præpositi (1. Tim. 3. ; Tit. 1 ; Hebr. 5) ; Mediatores inter Deum et homines, clavigeri cœli, cubicularii Christi, principes populi, primitiæ Domini, primogeniti Israël.

II. Considera quanto honore affecti fuerint, tum in veteri, tum in novo Testamento, imò etiam apud gentiles. Nam in veteri hæreditatem non habuerunt inter cæteros Judæos, ut est Num. 18., sed Dominus erat hæreditas eorum. In novo quoque ex redditibus Ecclesiis vel cœnobiis piè oblatis vitam traducunt, ideo clerici dicti, quia in sortem Domini vocati sint, vel quia pars Domini, et ideo

singulari quodam ritu a solis Episcopis ad hunc gradum Deo consecrantur. Sed nec ullus sibi hunc honorem assumere potest, nisi vocatus sit a Deo tanquam Aaron (Hebr. 4). Deinde Constantius Imperator tantopere eos veneratus est, ut dixerit : Si Sacerdotem viderem peccantem cum fœmina, pallio meo contegerem. S. Martinus, Episcopus Turonensis prandens cum Cæsare, priùs socio suo, quòd esset Sacerdos, poculum porrexit, quàm Cæsari. S. Ambrosius dicit Regum ac Principum colla genibus submitti Sacerdotum, eosque, osculatâ eorum dexterâ, credere se eorum, orationibus adjuvari. S. Gelasius Papa in epist. ad Anastasium Imperatorem : Duo sunt, inquit, Imperator, quibus principaliter hic mundus regitur, auctoritas sacra Pontificum, et Regalis postestas, in quibus tantò graviùs est pondus Sacerdotum, quantò etiam pro ipsis regibus, hominum in divino examine, sunt reddituri rationem.

III. Considera, sanctissimos quosque, ob summam ejus dignitatem, refugisse Sacerdotium, ut S. Antonium, S. Pachomium, S. Benedictum, et S. Franciscum, cui hærenti, an fieri deberet Sacerdos, cùm esset diaconus, in via occurrit Angelus, gestans vitrum pellucidum clarissimo liquore plenum dixitque, Sacerdotis animam similem esse debere illi liquori. Unde ille Sacerdos fieri noluit, quia tantam suæ animæ puritatem esse non putavit. Multi quoque sancti et ætate provecti eremitæ monasteria deseruere, ne ad Sacerdotium proveherentur, alii verò jam ad illud provecti, vel etiam ad Episcopatum, in remotas terras abierunt, ne agnoscerentur, ut Joannes Silentiarius et alii. S. Marcus

quoque, dicitur sibi abscidisse pollicem, ne fieret Sacerdos, et S. Ammonius aures, ne fieret Episcopus.

II. — De causa dignitatis Sacerdotum novæ legis.

I. Considera dignitatem Sacerdotum novæ Legis, sumi ex duplici potestate illis collata, ordinis, et jurisdictionis. Ratione ordinis, possunt consecrare corpus et sanguinem Domini ; ratione jurisdictionis, possunt homines absolvere a peccatis, et Ecclesiam gubernare. 2. Expende quàm admiranda sit illa potestas consecrandi. Magnum beneficium credimus præstitum Josue, quòd imperio suo fecerit sistere solem, *obediente Domino*, ut loquitur Scriptura (Josue. 10), *voci hominis;* sed multò magis præstitum est cuique Sacerdoti. Ille enim fecit stare solem, ubi ante erat, at Sacerdos sistit Christum in cœlo existentem, ubi ante non erat, id est, in altari : illi creatura obedivit, huic Creator ; illi sol semel loquenti obedivit, huic Deus, quoties verba consecrationis loquitur, obedit. Quis sacerdos tam stupidus est, qui considerans tam stupendam Christi erga se obedientiam, summi Regis ad subditum, Dei ad creaturam, non vicissim libenter obtemperet Dei mandatis ? Quis cum S. Joanne Baptista non dicat (Matth. 3) : *Ego a te debui baptizari*, tibi debui obedire, *et tu venis ad me*, tu mihi obedis ?

II. Considera honorem qui ante incarnationem

datus est Angelis, ut in persona Dei (Exod. 3) dicerent : *Ego sum Deus Abraham*, *Deus Isaac*, *Deus Jacob*, nunc deferri omnibus Sacerdotibus, qui apud Malachiam etiam vocantur Angeli. Nam non in persona sua, sed Christi, dicunt in consecratione Eucharistiæ : *Hoc est corpus meum. Hic est calix sanguinis mei* (Matth. 26). Unde sunt quasi Vicarii Christi, et quasi Christus ipse. Quod qui cogitat, quomodo non potest non vitam ducere sanctissimam, ab omnibus sordibus impudicitiæ alienam? Quid enim Christo sanctius? Quæ conventio Christi cum peccato et Belial? 2. Considera præsepe, crucem, sepulchrum, domum Bethlehem, quia attigerunt Christum, res sanctas haberi, ad quas spectandas, tangendasque homines longa itinera conficiunt; cur ergo non sit sanctus Sacerdos, ad quem Christus non jam mortalis, sed immortalis et gloriosus quotidie divertit?

III. Considera quanta dignitas Sacerdoti accedat ratione potestatis et jurisdictionis cum priori conjunctæ, nempe ut parem quasi potestatem cum Deo obtineat, nempe remittendi peccata, et ligandi. Dei enim solius est remittere peccata, et infundere gratiam, et tamen tam efficax ei potestas ea dimittendi data est, ut quæ ipse dimiserit dimissa etiam sint in cœlis, et quæ ille ligaverit, ligata sint etiam in cœlis, ut liquet ex cap. 16 et 18 Matth. Ac proinde, dum confitentes absolvit, disertè dicit : *Ego absolvo te ab omnibus peccatis tuis, in nomine Patris, et Filii, et Spiritûs sancti.* Unde sequitur ejus linguam esse clavem, qua clauditur infernus, et cœlum aperitur. 2. Considera eumdem Sacerdotem

esse constitutum mediatorem et sequestrum inter Deum et homines, ut sacrificia offerat pro hominum peccatis, ut precibus suis iram Dei advertat, ut verbo et exemplo oves sibi subjectas pascat, et animam suam pro salute earum curanda ponat, cum obligatione rationem reddendi in die judicii, si vel una earum pereat. Unde fit, ut cùm in Ecclesiam ab omnibus convenitur, toto populo in genua procumbente, solus Sacerdos erectus stet ad altare, velut pro toto populo unus decertans. Quis verò tam ingratus sit, ut considerans in quam sublimi gradu a Deo sit collocatus, adhuc se abjiciat in lutum peccatorum, et fiat Sacerdos, sicut populus?

III. — De virtutibus quas inesse Sacerdoti vult Apostolus Paulus (I. Tim. 3. et Tit. 1). *Oportet Episcopum irreprehensibilem esse,* etc.

I. Considera nomine Episcopi intelligi Sacerdotem, maximè Curatum, vel qui aliorum curam gerit. Episcopus enim Græcè, Latinè idem est quod superintendens; itaque possunt eo nomine quoque intelligi Confessarii, et Concionatores, quorum est saluti aliorum promovendæ incumbere. Considera has virtutes requiri a B. Paulo in Sacerdote : 1. Ut sit sobrius in potu. 2. Prudens prudentiâ spiritali, et moderatus, ne manus citò imponat ordinandis vel Ecclesiæ dignitate ordinandis, alioquin enim communicabit peccatis alienis (1. Tim. 5). 3. Ornatus, id est, modestus in habitu et incessu. 4. Pudicus in verbis et factis. 5. Benignus et man

suetus. 6. Justus. 7. Sanctus. 8. Modestus, non turbulentus. 9. Hospitalis. 10. Amplectens fidelem sermonem, id est, zelosus in fide Catholica. 11. Doctor, et aptus ad docendum, ut potens sit eos qui contradicunt, coarguere. 12. Continens ab uxore, si quam fortè ante ordines duxit. 13. Suæ domui bene præpositus. Si quis enim domesticorum curam non habet, est infideli deterior (1. Tim. 5).

II. Considera apostolum item velle : 1. ut Sacerdos non sit superbus. 2. Non iracundus. 3. Non litigiosus. 4. Non percussor, vel manu, vel linguâ, id est, detractor et calumniator. 5. Non vinolentus. 6. Non turpis lucri cupidus, nec avarus. 7. Irreprehensibilis, id est, quem nemo jure queat reprehendere, quique nullam det occasionem justæ querelæ, vel etiam qui nullius mali sibi sit conscius. 8. Ut sit unius uxoris vir, hoc est, qui defunctâ uxore priori non duxerit secundam, vel qui plures simul uxores non habeat.

III. Considera ideo tantam perfectionem ab Apostolo exigi in Sacerdote, quia, ut omnes Patres docent, quò quis est sublimioris statûs et ordinis, hoc ad ampliorem virtutum perfectionem tenetur, secundum illud (Luc. 12) : *Cui plus datum est, plus exigetur ab illo*; et (Sap. 6) : *Judicium durissimum in his qui præsunt, fiet, et potentes potenter tormenta patientur*; et S. Gregorius : Sicut Prælatus, inquit, et tot coronas sibi multiplicat, quot Deo animas lucrifacit, sic si perversa perpetrat, tot mortibus dignus est, quot ad subditos suæ perditionis exempla transmittit. Consi-

dera Sacerdotem debere esse omnium virtutum, maximè autem fidei, spei, charitatis in Deum et proximum, humilitatis, pietatis et castitatis, speculum et exemplar. Si enim lux est mundi et lucerna super candelabrum posita, debet luce doctrinæ suæ, et vitæ exemplaris illustrare omnes (Matth. 5); si sal est terræ, debet omnes a corruptione peccati conservare; si pater et magister omnium fidelium, debet in se ostendere, quod omnes imitentur.

IV. — De præstantia fidei et spei in Sacerdote.

I. Considera Sacerdotem imprimis debere esse in fide Catholica Romana, sinè qua impossibile est placere Deo, constantissimum et certissimum; quia ejus, velut magistri et Pastoris, est populum in fidei articulis instruere: eamdem contra hæreticos, hoc tempore maximè, diligenter et ardenter defendere, modum item resistendi tentationibus dæmonis, mundi et carnis tradere, imò, si necesse sit, etiam pro ea sanguinem profundere. Bonus enim pastor animam suam dat pro ovibus suis, in vera fide conservandis (Joan. 10). *Labia Sacerdotis*, ait (Malach. 2). *custodient scientiam, et legem Dei requirent ex ore ejus.* 2. Considera, hoc præfiguratum in veteri lege (Num. 10), ubi jussi sunt Sacerdotes, dum iniretur prælium, inflare tubas, ut earum clangore miles redderetur animosior. Cùm autem bella spiritalia periculosiora sint et crebriora, quàm illa corporalia, ardentiùs sanè

t frequentiùs tuba oris Sacerdoti inflanda est pro
de et sanctis moribus per conciones et exhorta-
ones. *Victoria enim quæ vincit mundum*, secun-
um B. Joannem, *est fides nostra.* Et Divus Pau-
ıs (ad Hebr. 2), omnia fortia veterum Patrum
ıcta tribuit eximiæ eorum fidei.

II. Considera non solùm fidem, qua credimus
mnia, quæ Ecclesia Romana credenda proponit,
xcellentem debere esse in eo, sed etiam spem,
el fiduciam, qua omnia possibilia redduntur cre-
enti, ita ut etiam montes queat transferre, ut
it Christus apud Marc. 8. et Luc. 17. S. Jacobus
utem c. 1. vult illam fiduciam debere esse firmis-
mam, non hæsitantem. *Qui enim hæsitat* (supple),
e impetraturum quæ a Deo petit, *similis est fluc-
ıi maris, qui a vento movetur, et circumfertur:
ec æstimet homo ille quod accipiat aliquid a Do-
ıino.* Unde Christus (Matth. 8. et 9), ferè omnia
iracula illi firmæ fiduciæ adscribit: *Fiat*, in-
uiens, *tibi sicut credidisti;* vel *fiat secundum
dem tuam.* 2. Perpende rationem hujus esse,
uia Sacerdotis maximè est orare pro aliis, et
itam piam, sanctamque instituere: ut possit pe-
ta impetrare, quia ad hoc a Deo, tanquam me-
iator inter Deum et homines est constitutus (Hebr.
). Unde et aliis in genua ruentibus tempore Mis-
e solus ipse stat, quasi integritate vitæ fretus
ıdeat pro aliis metu consternatis orare, vel certè
uia hortatur Apostolus (Hebr. 2), ut cum fiducia
d thronum gratiæ adeamus, quo misericordiam
onsequamur.

III. Considera eum fidei conjunctam debere ha-

bere divinæ Scripturæ, rerumque Theologicarum, pro officii magnitudine, scientiam et sapientiam, et attendere, ut Apostolus monet (1. Tim. 4). *lectioni, exhortationi, doctrinæ.* Quilibet enim sacerdos curam habens animarum, tenetur exponere Evangelium, catechesin fidei Christianæ tradere, et eos qui contradicunt redarguere. Si enim (1. Petr. 3). vult omnes esse *paratos ad satisfactionem omni poscenti de fide, quæ in ipsis est :* quantò magis debent esse Sacerdotes, qui aliorum sunt Magistri et Doctores? Quid turpius est, quàm Sacerdotem non posse respondere alicui garrulæ mulierculæ, vel protervo adolescentulo hæretico objectanti, ut hoc tempore fit, Scripturæ testimonia? Unde Chrysostomus scribit Sacerdotem in omnibus debere esse sapientissimum, et mille instructum oculis, ut non solùm sibi, sed etiam toti populo serviat. Deus verò, apud Osee Prophetam, comminatur repulsam a dignitate Sacerdotii imperitis. *Quia,* inquit (c. 4). *tu scientiam repulisti, repellam te, ne Sacerdotio fungaris mihi.* Et B. Paulus (1. Cor. 14) : *Qui autem ignorat,* nempe ea quæ scire tenetur *inognabitur*, nempe in die judicii, cum dicetur : *Nescio vos.*

V. — De charitate qua flagrare debet Sacerdos.

I. Considera Sacerdotem nullâ magis virtute, quàm charitate debere flagrare, tum quia fides, spes, aliæque virtutes omnes, teste Apostolo (1. Cor. 13), sinè illa nihil prosunt, tum quia officium Sacerdotis vel Pastoris, tam ratione po-

estatis, ordinis, ut dignè conficiat et administret
acramenta, quam jurisdictionis, quatenus curam
nimarum habet, id omnino postulet. 2. Nota
ypum hujus gessisse veteris testamenti Sacerdo-
es, quorum functio erat ignem sacrum quotidie in
tari fovere (Levit. 6). Quid enim aliud ignis ille
esignabat, nisi sacram Eucharistiam, Deum et
ominem in se sub specie panis et vini continen-
em? *Deus autem ignis consumens est* (Deut. 4).
uem Sacerdotes nostri non solum quotidie con-
ervant, sed etiam conficiunt. Deinde vestiti esse
ebebant croco bis tincto, ut indicaretur Sacerdo-
em debere duplici caritate flagrare, in Deum
cilicet, et proximum.

II. Considera, Christum, Sacerdotum secundum
rdinem Melchisedech Principem (Psal. 109), cu-
is vices obeunt omnes Sacerdotes nostri in conse-
rando corpore, ut diximus Christi, dum aiunt: *Hoc
t corpus meum*, maximè declarasse caritatem
rga nos, cùm instituit Apostolos in Sacerdotes.
am B. Joannes (c. 13). de extrema cœna acturus
ræmittit, quòd *in finem dilexit eos*. Deinde ex
iero in eos amore instituit S. Eucharistiam, id
st, excogitavit modum, quo perpetuò nobiscum
ealiter maneret. Ad hæc longum habuit sermonem
e novo mandato charitatis. Postremò, ex nimio
more sanguinem suum pro nobis profudit. *Majo-
em enim caritatem nemo habet*, inquit ipse (Joan.
5), *quàm si animam quis ponat pro amicis suis.*

III. Considera, quod Christus instituturus princi-
em Sacerdotum et Pastorum Petrum, de charitate
ntùm eum percunctatus est (Joan. 21): *Simon, di-*

ligis me plus his? Et ille tandem respondit : *Domine, tu scis quia amo te ;* Christus vero : *Pasce* ergo *oves meas ;* indicans ad pascendas doctrina et exemplo oves, et ad gubernandam Ecclesiam, maximè opus esse ardenti charitate in Deum et proximum. Verè siquidem pastoris est (Luc. 15), ovem perditam requirere, et inventam, relictis licet 99. ovibus, humeris sublatam, in ovile portare. Ejusdem est, adveniente lupo et persecutione exortâ, non cum mercenario, qui non est pastor, fugere, sed animam ponere pro ovibus (Joan. 10). Ejus est cognoscere omnes oves, easque exemplo vitæ sanctæ præcedere, efficereque ut se suamque doctrinam et vitam sequantur, quod non facilè impetrabit, nisi multis beneficiis, et amoris indiciis eas sibi devinciat, ac tandem clave sua cœlesti, quam accepit, regnum cœlorum illis aperiat.

VI. — De humilitate Sacerdoti necessaria.

I. Considera humilitatem esse omnium virtutum fundamentum, ac imprimis, teste Chrysostomo, officii sacerdotalis, et ideo ea quoque excellere debere sacerdotes. Ut enim quò domus altiùs ædificatur, hoc profundius requirit fundamentum ; et arbor, quò ramos altiùs educit, hoc profundiùs agit radices, et quò fructibus onustior est, hoc magìs se in terram inclinat ; sic quò sublimior est Sacerdotis dignitas, hoc major debet esse ejus humilitas, juxta illud Sapientis (Eccli. 3) : *Quantò magnus es, humilia te in omnibus.* 2. Perpende esse et cus-

odem omnium virtutum, ut vult S. Hieron. et S. ugust. *Qui enim sine humilitate*, inquit S. Greg. om. 6. in Evang. *virtutes congregat, quasi pulverem in ventum portat.* Conservat autem eas, tum uia sicut qui jacet, non habet unde cadat, sic huilis non facilè labitur in peccatum ; tum quia sicut gnis sub cinere, et fructus sub foliis, ita virtutes ub humilitatis operculo, et absconduntur et faciùs conservantur.

II. Considera servos Dei humilitate magnâ prædios, maximè fuisse a Deo laudatos et exaltatos. braham, qui pulverem et cinerem se vocabat, ater omnium fidelium factus est (Gen. 18) ; David, ui pulicem, vir secundum cor Dei (1. Reg. 24). . Joannes, qui indignum se faciebat ut solveret orrigiam Christi, dignus redditus est, qui Christum baptizaret, et digito monstraret (Matth. 2). . Petrus, cùm Domino diceret (Luc. 15) : *Exi a me, Domine, quia homo peccator sum,* audiit statim b eo : *Ex hoc eris homines capiens* ; et postea facus est caput totius Ecclesiæ, et claviger regni cœorum. Centurio dicens (Matth. 8) : *Non sum dignus, t intres sub tectum meum*, audiit a Christo : *Non nveni tantam fidem in Israel.* B. Virgo, ex humiliate se vocans ancillam Domini (Luc. 1), meruit ieri Mater Dei. 2. Perpende et Christum summum acerdotem hanc virtutem imprimis Apostolis comnendasse, dum diceret (Matth. 11) : *Discite a me, uia mitis sum et humilis corde ;* et rursus : *Si quis nter vos vult primus esse, sit omnium novissimus.* tque etiam, cùm eos Sacerdotes facturus esset, xercuisse, cùm lavit eorum pedes et dixit (Joan.

13) : *Si ego lavi pedes vestros, Dominus et magister, et vos debetis alter alterius lavare pedes.*

III. Considera, cùm Sacerdotum proprium officium sit deprecari, et sacrificia offerre pro populo, nihil æquè juvare ad reconciliandum Deum et impetrandam gratiam, ac humilitatem precibus conjunctam. *Ad quem enim respiciam*, ait Deus apud Isaiam (c. ult) *nisi ad humilem et pauperculum.* Et David, (Psalm. 50) : *Cor contritnm et humiliatum, Deus, non despicies.* Et Jesus Sirach (Eccli. 35): *Oratio humiliantis se penetrat nubes.* Et Judith (Jud. 9) : *Humilium,* inquit, *et mansuetorum semper tibi placuit deprecatio.* B. Jacobus (c. 4.) et Petrus (c. 5) : *Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam.* Unde Josue (c. 7), cum in terram se prostravisset, Deum mox sibi propitium reddidit. Et David, cùm humiliter peccatum suum confessus esset, illico a Propheta audit (2. Reg. 12) : *Dominus quoque transtulit peccatum tuum.* 2. Nota, nihil æquè valere ad vincendas tentationes dæmonis ac humilitatem, cujus ratio est, quia ille ob superbiam æternâ felicitate excidit. Unde S. Anton., cùm videret mundum plenum laqueis, responsum accepit a Deo omnes evadi solâ humilitate. Quare nihil æquè valet ad promerendum regnum cœlorum ac humilitas. *Beati,* inquit Christus (Matt. 5. et 8), *pauperes spiritu,* id est humiles, *quoniam ipsorum est regnum cœlorum.* Et : *Nisi efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum cœlorum.* Et rursus (Luc. 4) : *Qui se humiliat exaltabitur.* Quæ sententia ter repetita est in Evangelio.

VII. — De castitate Sacerdotibus necessaria.

I. Considera, si veteris testamenti Sacerdotes oto tempore quo ministrabant tabernaculo, a omo et uxore abesse tenebantur (ministrabant nim per vices), quantò magìs novi testamenti acerdotes, qui non per vices, sed semper miistrant, debent a conjugio et omni consuetudine eminarum abstinere. Deinde si Abimelech Saceros (1. Reg. 21). noluit David famelico dare panes ropositionis comedendos, nisi priùs intellexisset um ab uxore aliquandiu se continuisse; si idem opulo faciendum fuit (Exod. 19) cùm esset legem Deo accepturus; quanto magìs convenit Sacerotes nostros ab ommi feminarum contubernio lienos esse, quibus quotidie in sacrificio Missæ orpus Domini per panes propositionis præfiguatum, non solùm sumendum, sed etiam confiiendum, manibusve tractandum est. Considera . Paulum (1. Cor. 7) docere eos qui uxorem haent, sollicitos esse quæ sunt mundi, ut placeant xori, et esse divisos, id est, in multas sollicituinum partes, ut exponit Hieronymus, distractos; ui autem non habent, cogitare quæ Domini sunt, t sint sancti corpore et spiritu : consequens est acerdotes minimè feminis adhærere debere, ut ogitent quæ Domini sunt.

II. Considera puritatem animi et corporis, non olùm a divinis Scripturis, sed etiam ab omnibus onciliis, summis Pontificibus, omnibusque Paribus et Doctoribus, quotquot in Ecclesia hac-

tenùs fuerunt, eamque non vulgarem, sed singularem et eximiam in Sacerdotibus postulari, idque multis de causis : 1. quia sanctissimum Missæ sacrificium, quo nihil augustius, crebriùs peragere, in eoque purissimum Domini Corpus ore suo consecrare, et manibus tractare, aliisque porrigere debent. 2. Quia assiduè orationibus, ut sacrarum Horarum lectioni, et divini officii decantationi, quæ mentem puram, tranquillam et in Deum elevatam requirunt, vacare tenentur. 3. Quia prædicatione, et sanctæ vitæ exemplo plebem ad omnem virtutem, earumdemque perfectionem inflammare. 4. Quia magnam partem temporis impendere ovibus suis, vel subditis erudiendis; et in viam, dum a via aberrant, reducendis; ac, si ægri sint, invisendis, solandis, et pascendis; pauperibus item juvandis, peregrinis recipiendis, Sacramentis variis administrandis : quæ omnia sanè requirunt hominem non solùm ab uxore et liberis, sed etiam omnium negotiorum secularium curâ liberrimum. Unde Apostolus (2. Tim. 2) : *Nemo*, inquit, *militans Deo implicat se negotiis secularibus.*

III. Considera Sacerdotem, si castitatem inviolatam non servet, multò graviùs peccare, quàm peccent in eodem genere homines seculares : 1. Quia sacrilegium committit : *Si quis templum Dei violaverit*, inquit Apostolus (1. Cor. 3.), *disperdet illum Deus*; at quis templum Dei sanctum, et Deo consecratum propriè est, nisi Sacerdos, toties per varios ordines inunctus, et vices Dei et Angelorum subiens? 2. Quia violat votum castitatis ipsâ ordinis susceptione tertiò factum. 3. Quia

summo scandalo est bonis et malis, imò et vilissimis hominibus : quod scandalum tantum hoc seculo est, ut causam dederit tot hæresibus. 4. Quia si in statu hujus peccati celebret, aliaque Sacramenta administret, Christum crucifigit, Christo in faciem spuit, Christum cum Juda prodit, imò pedibus conculcat, et in cloacam projicit. Quid enim aliud est os Sacerdotis impudici vel concubinarii, quid aliud ejus anima vel cor, quàm cloaca fœtidissima? Quid est margaritas projicere ante porcos si hoc non est? hoc est, cùm impudicus Sacerdos audet celebrare.

VIII. — De frequentanda celebratione Missæ.

I. Considera, Sacerdotem ex vi sui officii et muneris accepisse onus intercedendi pro populo ad Deum, et offerendi dona, ut loquitur Apostolus (Hebr. 1), et sacrificia pro peccatis suis et aliorum, cùm et ipse circumdatus sit infirmitate : cùm ergo crebriùs, imò quotidie ipse cum aliis peccet, convenit etiam ut quotidie sacrificet. Considera Christum in extrema cœna præcepisse, ut sacrificium hoc Apostoli peragerent in suî commemorationem; cùm ergo salutare sit crebriùs renovare memoriam Passionis, salutare quoque erit crebriùs sacrum facere. Imò, in Dominica oratione omnes fideles docuit quotidianum panem, nempe Eucharistiæ, postulare. *Si autem quotidianus est panis*, inquit S. Aug. lib. 2. de serm. in monte, *cur de die in diem transfertur, cur non accipitur quotidie, qui prodest*

quotidie? Cœlestis est medicina, ait S. Ambros. lib. 4. de Sacr. c. 6. *debeo igitur semper accipere, qui semper pecco, et medicinâ indigeo.*

II. Considera exempla Sanctorum; nam quotidie se immolare immaculatum hunc Agnum confessi sunt S. Andreas Apostolus, S. Ignatius, S. Cyprianus, S. Ambrosius, S. Chrysostomus, S. Augustinus. Ac S. Gregorius refert in S. Cassio Narniensi Episcopo, morem quotidie celebrandi divinitus approbatum his verbis: *Age quod agis, non cesset pes tuus, non cesset manus tua.* Hippolytus martyr ait, in die judicii Judicem, *Venite benedicti*, dicturum Sacerdotibus, qui quotidie pretiosum Corpus et Sanguinem immolârint. Siricius et Innocentius I. Pontifex hac ratione suadent perpetuam continentiam Sacerdotibus servandam, eò quòd quotidie Deo sacrificia offerant. Primi denique Christiani (ut est in Act. c. 2), quotidie perseverârunt in fractione panis, quod aliquot seculis observatum est in multis locis; erant ergo qui frangerent quotidie.

III. Considera, quanto fructu spirituali privet Ecclesiam Sacerdos, si negligat crebriùs, dum potest, celebrare. *Sacerdos*, inquit Venerabilis Beda, *non legitimè impeditus celebrare omittens, quantum in eo est privat sanctam Trinitatem laude et gloriâ, Angelos lætitiâ, peccatores veniâ, justos subsidio et gratiâ, in purgatorio existentes refrigerio, Ecclesiam spirituali Christi beneficio, et seipsum medicina et remedio.* 2. Expendat, quanto fructu spirituali privet se. Qui enim sæpe celebrat, sæpe examinare conscientiam solet, de peccatis dolere, eadem confiteri, propositum melioris vitæ facere,

satisfactionem peragere, summo religionis cultu per preces et sacrificia Deum afficere, mentem in Deum elevare, populum ad rem divinam audiendam allicere, vitam tali officio convenientem instituere, et omnes homines suo exemplo ædificare, ac denique majorem apud Deum gratiam et ampliorem tot bonorum operum mercedem promereri.

DE VOTIS RELIGIOSORUM.

I. — De præstantia votorum.

I. Considera, vovere Religiosis non esse aliud, quàm, relicto seculo, se totum divino servitio debere, et ad perpetuam Paupertatem, Castitatem et Obedientiam, in religione approbata obligare : his enim tribus virtutibus removemus omnia impedimenta perveniendi ad vitæ Christianæ perfectionem, quæ est religiosæ vitæ finis. *Quidquid* namque *est in mundo*, vel seculo (1. Joan. 2), *aut est concupiscentia carnis*, quæ tollitur castitate : *aut concupiscentia oculorum*, quæ paupertate : *aut superbia vitæ*, quæ tollitur obedientiâ et subjectione. Considera horum votorum præstantiam inde liquere, quòd nobilissima sint : 1. quia fiunt Deo omnis nobilitatis auctori, et in divinæ ejus majestatis gloriam; 2. quia iis se obligat voluntas nostra, quæ inter animæ facultates tenet principatum ; 3. quia vovere est actus religionis inter omnes morales virtutes nobilissimus. Unde S. Augustinus (lib. de Virginit.) dicit : Virginitatem, non quia virginitas est, sed quia per votum Deo dedicata est

honorari ; 4. quia sicut vita corporalis pendet ex corde tanquam a principio, sic vita religiosa et esse religiosum pendet ab horum trium votorum obligatione.

II. Considera hanc votorum obligationem Deo esse gratissimam : 1. quia illis quasi tribus clavis voluntariè Religiosus se affigit cruci, amore Dei, non per tres horas tantùm, aut dies, sed per totam vitam. Christus latronem in cruce secum pendentem ad breve tempus, et pauca verba pia eloquentem, statim fecit paradisi hæredem ; quid ergo faciet totâ vitâ pendenti ? 2. quia illis se totum offert Deo in holocaustum, teste B. Greg. (hom. 12. in Ezech.) : Secularis homo bene agens tantùm fructus dat Domino Deo ; at Religiosus dat arborem cum fructibus, idque in æternum, qui abrenuntiat seculo, et se totum dedicat divino servitio ; 3. quia perfectissimo modo se donat Deo, ut nullum sibi jus et imperium retineat, paratus Deo parere, et Superiori ejus vicem tenenti, quacunque in re, quando, ubi, et quantum libuerit. Et ideo sinè sacrilegio, si Religiosus sis, non potes ampliùs voluntate et judicio tuo uti, quomodo et ubilibet, sed tantùm ad arbitrium Dei, cui es consecratus.

III. Considera, cùm Religiosi inter omnes Dei servos sint nobilissimi, utpote ad perfectionem vitæ sanctæ semper contendentes, juxta illud monitum Christi (Matth. 6 et 16) : *Estote perfecti, sicut Pater vester cœlestis perfectus est* ; et illud : *Si quis vult venire post me, abneget semetipsum, etc* ; prorsus convenit, ut spondeant in tribus illis virtutibus Ducem suum et Imperatorem Christum imitaturos. Quid enim pauperius, castius, obedientius Chri-

sto ? 2. Perpende, cùm tam nobilis sit religionis status, debere etiam a Religioso non vulgaria, sed heroica opera exerceri, votis congruentia : at, ratione paupertatis, ita contemnere opes, ut nec obolum proprium habere velit, et, si opus sit, aut regula postulet, vili habitu incedere, et necessaria ostiatim emendicare; ratione castitatis, virginitatem servare intactam, nec ulli turpi cogitationi locum dare, nedum verbis aut factis; ratione obedientiæ, non solùm voluntatem, sed etiam judicium in parendo superioribus quibuslibet, in quavis re, submittere. Talis enim obedientia gratior est Deo omnibus victimis et holocaustis.

II. — De utilitate votorum.

I. Considera, sicut arbor, quò altiùs humi radices fixerit, et vitis, quò rectiùs stipiti alligata est, hoc meliores producere fructus, sic voluntatem humanam, quò plus firmata fuerit in bono, hoc præstantiora opera producere. Vota autem voluntatem in bono opere imprimis reddunt firmiorem, ac proinde et opera ejus sunt Deo gratiora, et amplioris præmii meritoria, haud secus quàm opus pravum a voluntate perversa et obstinata profectum, detestabilius est aliis malis operibus, et gravioris pœnæ meritorium. 2. Perpende, etiamsi Religiosus per vota sibi imponat necessitatem servandi castitatem, et alia, non tamen ideo tollere sibi libertatem et meritum, quia illa necessitas non a natura, sed a voluntaria promissione profecta est;

et ideo D. Augustinus vocat illam necessitatem felicem, quæ ad meliora compellat : facit enim opus voluntatis perfectius et magìs meritorium. Angeli siquidem naturâ sunt liberiores homine, et tamen eò beatiores sunt, quò minus possunt vel ad momentum faciem suam a Divinæ Majestatis conspectu avertere.

II. Considera, proculdubio homini utilissimum fore, si domino universatis arctissimè esset conjunctus; atqui Religiosus per votorum víncula arctissimè alligatur Christo, ac proinde et Christus vicissim ipsi : *Qui autem adhæret Deo, unus spiritus est*, inquit Apostolus (1. Cor. 6). Si autem unus spiritus est, quomodo non est particeps donorum, beneficiorumque ejus spiritualium? An potest aliquis os appositum habere fonti, et non bibere? manus igni admovere, et non calefieri? 2. Perpende, cùm per vota, nos totos Deo dedicemus, et a Deo possideri incipiamus, fierique filii Dei, et hæredes Christi, fieri non posse quin nobis benefaciat, cùm non tam nobis, quàm sibi hoc beneficium debeat.

III. Considera, bona omnia opera ex voto facta plus mereri apud Dominum Deum, quàm quæ non sunt ex voto facta : 1. quia fiunt ex affectione majori : major enim est affectio ejus qui ita quippiam vult, ut sibi fas non sit aliud velle, quàm ejus qui vult tantùm aliud, sic tamen ut liceat contrarium; 2. quia ex duplici virtute procedunt : qui enim amore Dei servat castitatem, unam tantùm exercet virtutem, nempe continentiam; qui verò servat castitatem ex voto, exercet duas, continentiam et religionem; 3. quisquis vovet, vel vovet ut emittat votum et obliget se Deo, vel ut postea teneatur

reddere quod vovit : ratione utriusque autem maximum sequitur meritum. Primi quidem, quia maximè voluntaria est actio; sic enim vult, ut non possit revocare ipsum velle. Secundi verò, quia velle reddere est actus latriæ, qui est actus nobilissimus.

III. — De præstantia paupertatis religiosæ.

I. Considera paupertatem Evangelicam, qua Religiosus divitias omnes, ipsosque auri montes quasi stercora, ut ait Paulus (Phil. 1) abominatur, idque propter Dei amorem, spemque vitæ æternæ, omnibus virtutibus eminere, et esse (ut Ambrosius loquitur lib. 5. in Luc). *ordine primam, et quasi aliarum virtutum parentem.* Religiosus enim, dum vovet illam, non solùm omnibus facultatibus se exuit, et nudus nudum sequitur Christum, sed in eo statu se ponit, ut nihil proprii habere possit. Unde Cassianus (lib. 4. c. 13). dicit magnum crimen fuisse, si monachus dixisset : Codex meus, tunica mea. Quare et Christus (Matth. 3) inter octo beatitudines, id est, virtutes, quæ hominem in hac vita beatum faciunt, paupertati principem locum dedit, eidemque summum præmium attribuit : *Beati,* inquiens, *pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cœlorum.*

II. Considera, præstantiam ejus maximè sumi ab exemplo Filii Dei, qui, ut ait Apostolus, cùm dives esset, factus est pro nobis egenus, et ita egenus, ut dixerit (Matth. 8) : *Vulpes foveas habent, et volucres cœli nidos; Filius verò Dei non habet, ubi*

caput suum *reclinet*. Unde nec in domo, sed in stabulo, eoque alieno nasci voluit, et, licèt in manu haberet omnes fines terræ, aliorum eleemosynis vivere, et stipem mendicando quærere, pauperem habere matrem et patrem, nempe fabrum, pauperes item discipulos, in paupertate demum et nuditate vitam claudere. Hunc sanè statum, nisi sapientiâ Dei se dignum cognovisset, non assumpsisset; nisi scivisset paupertatem esse gemmam pretiosissimam, licèt mundo vilissimam, non ad eam quærendam de cœlo descendisset, non per pauperes et nudos piscatores tanta miracula fecisset, et totum mundum convertisset. Certè, aut mundus errat, magnifacere pergens opes et divitias, aut Deus, eas contemnens : at impossibile est Deum errare, ergo turpissimè errat mundus.

III. Considera ex judicio mundi liquere ejus præstantiam. Si enim quis ex paupere repentè fiat dives, mundus non admodum miratur : at contrà, si quis ex divite et copioso sponte fiat pauper, et omnia deserat, agros, vineas, urbes, summopere miratur, eò quòd nihil putet divitiis esse nobilius, nihil abjectius inopiâ. 2. Perpende sedulò, an revera mundus possit, cum opibus, omnibusque deliciis suis ita exsaturare cor humanum, ut acquiescat? Non certè, quia mundi sectatores quò plus habent, hoc ampliùs habere desiderant, et cùm satiari nequeant partis, ad veram animi quietem nunquam perveniunt. At Religiosus, qui neque proprium quidquam habet, neque habere desiderat, victu et amictu modico contentus vivit, eòque similior est beatis in cœlo; ut enim hi suâ gloriâ omnes contenti in cœlo vivunt, sic ille paupertate

religiosâ contentus degit in terra : et ideo fortasse a Christo (Matth. 5) dictum est, pauperum spiritu, non futurum, sed jam esse regnum cœlorum.

IV. — De utilitate religiosæ paupertatis.

I. Considera mirabiles ejus utilitates : nam primò tollit superbiam, et alia multa vitia, quæ homines occasione opum committunt, vel potentiæ, quæ opes comitatur. 2. Valet ad peccata præterita expianda et delenda. 3. Hominem inutili rerum terrenarum sollicitudine liberat. 4. Virtutes ferè omnes inducit, ut temperantiam, modestiam, et maximè humilitatem, quæ est ejus velut germana soror. 5. Avellit animum ab amore hujus mundi, omniumque ejus voluptatum, et transfert in amorem rerum cœlestium, ut dicat (Hebr. 13) : *Non habemus hìc... civitatem, sed futuram, quæ in cœlo est, inquirimus.* 6. Hominem perfectum reddit in hac vita, juxta illud (Matth. 19) : *Si vis perfectus esse, vade, et vende omnia ;* et capacem magni thesauri in cœlo, ut ibidem additur : *Et habebis thesaurum in cœlo.*

II. Considera, cùm Religiosus voto paupertatis, se et quidquid in mundo habere potuit, tradit Deo, et nè aliquando tergiversari queat, voti vinculo, se ad paupertatem obstringit, Deum vicissim se illi consecrare, et omnia ad vitam necessaria spondere, sicut olim in persona Aaronis (Num. 18) se facturum recipit, cùm dixit se partem et hæreditatem ejus fore, intelligens in hoc typo omnes Religiosos.

Nam si volucres tanto studio necessarium victum suis pullis conquirunt, non putandum est Creatorem volucrum et hominum, ac proprium Religiosorum Patrem, suorum Religiosorum filiorum, qui in cœnobiis velut aviculæ in nidis cibum quotidianum præstolantur, oblivisci. Non credendum est, veste necessariâ destituturum eos, qui propter ipsum omnibus corporis commodis se exuerunt, nihil retinentes proprium. Itaque, si tu non desis Deo, nec Deus deerit tibi.

III. Considera, etiam si Religiosus nihil proprium sibi vindicet, omnia tamen necessaria ad victum, amictum et habitationem, ut curâ sit solutior, aliorum studio obtinere, ut verum sit illud Apostoli in eo : *Nihil habentes, et omnia possidentes.* 2. Si aliò iter instituat, omnes ejusdem ordinis Fratres, licèt ignoto, omnia caritatis officia deferunt, eò solùm nomine, quòd audiant ejusdem esse Matris, id est, Religionis Filium; et experitur verum esse promissum Christi de centuplo in hac vita : quia centum, imò mille domos reperit pro una, suâ etiam meliores. 3. Cibus et potus, etsi moderatus, tamen ex amore ei paratur, et ad mensam a servis Dei defertur. Quidquid apponitur, edit et bibit omni suspicione seclusâ, quod nullus potest Princeps. 4. In senecta, majori in reverentia habetur et tractatur, licèt laborare non queat; commodiùs perpenditur enim, non quid præstet, sed quid olim præstiterit. 5. In ægritudine, majori studio et amore ei servitur, quàm dominis secularibus. Medici præscripta ibi accuratè servantur. Si periculum vitæ sit, tempestivè monetur, et sacramentis munitur; noctu diuque præstò adsunt custodes et munitores, omnium Fra-

trum precibus commendatur, ac tandem, septus orantium coronâ, cum indulgentia plenaria ordini concessa in morte, ad cœlum transmittitur.

V. — De præstantia religiosæ castitatis.

I. Considera primam ejus excellentiam esse, quòd hominem, quoad fieri potest, restituat in priorem statum, in quo conditus est, eâque puritate ornet, qua claruit in paradiso terrestri : hoc est, ut caro obsequatur spiritui, nec quidquam homo turpe opere, verbo, vel cogitatione designet, et pars inferior, quæ dicitur sentiens, non obstrepat superiori, hoc est rationi. Secunda est, quòd reddat, secundum omnes SS. Patres, simillimum angelis, eò quòd carnis vinculis alligatum esse, et non secundum carnem vivere, sed secundum spiritum, reputent non humanum, sed angelicum. Imò, S. Bernardus et S. Chrysostomus audent affirmare aliqua ex parte majorem esse laudem hominis casti, quam Angeli; hujus siquidem castitatem esse feliciorem quidem, sed illius fortiorem, hujus naturalem quasi et necessariam, illius verò liberam et voluntariam.

II. Considera et tertiam excellentiam, quòd hominem religiosum, ut vult S. Basilius, et Climachus, Deo reddat simillimum, quantum quidem fas sit homini. Deus enim naturâ incorporeus est, incorruptibilis et purissimus : cùm ergo anima ipsa naturâ incorruptibilis et pura ipsum corpus ad eamdem puritatem et integritatem per castitatem attrahere conetur, non aliud facit, quàm quòd simi-

itudinem Dei incorruptibilis in se velut in speculo nundissimo exprimat, et hominem quasi divinum aciat, in carne carnis quasi expertem. 2. Nota hoc onum tantum, tam fuisse a natura humana desideratum, ut antiquus serpens in paradiso nihil aptius epererit ad primos parentes illiciendos, quàm pronittendo (Genes. 3) : *Eritis sicut dii.* Sed quod also promissum est ab eo, qui præstare non poteat, et eâ viâ qua præstari non poterat, hoc per astitatem Religiosus verè tenet et possidet : eòque erfectiùs quò ejus castitas est perfectior aliorum, t conjugum, viduarum et virginum castitate.

III. Considera quartam excellentiam ejus esse, uod hæc castitas inter eximia Dei dona, quæ non umanâ, sed divinâ tantùm virtute nobis continunt, numeratur. Unde Sapiens (c. 8) : *Scivi*, inuit, *quoniam aliter non possum esse continens, isi Deus det.* Unde SS. Patres docent illam virtuem supra naturam, et supra omnem legem, et leo neque in veteri neque in nova lege imperatam. xcellentia autem hujus virtutis nascitur ex summa ifficultate, quam anima hominis habet in coërendis et frangendis importunis hostis duplicis inultibus, domestici videlicet, id est carnis, quæ ontinuo, noctu dieque pugnat adversùs spiritum, t pugnabit usque in finem vitæ ; deinde externi, l est, dæmonis, qui nullo alio peccato plus gauere dicitur, secundum quosdam, quàm impudiciæ, ob quam pugnam exclamat Apostolus (Rom. 7) : *nfelix ego homo, quis me liberabit de corpore moris hujus ?*

VI. — De utilitate religiosæ castitatis.

I. Considera eo nomine Religioso utilissimam esse, quòd ejus beneficio infinitis liberetur molestiis. Et primò quidem carnis, quæ, ubi vel minimum obtinet imperium, etiam sapientes, ut liquet in Salomone, in barathrum vitiorum præcipites agit. Deinde familiæ gubernandæ, quæ tantas sæpe difficultates adjunctas habet, ut redigant ad desperationem. Patri familias enim incumbit curanda uxor, liberorum educatio, collocatio filiarum, necessariarum rerum procuratio, ut famuli et ancillæ officio suo fungantur, ut omnes probi sint et pii. Taceo varia incommoda, et infaustos casus, qui quotidie vel uxoris protervæ, et litigiosæ, vel liberorum inobedientium, vel cognatorum litigantium causâ incidunt. Religiosus autem velut cœli civis suâ vocatione contentus, aliis necessaria ei curantibus, tantùm suæ saluti procurandæ vacat.

II. Considera, si quis noctu dieque cum immani fera commoraretur, eum in luculento vitæ discrimine futurum, ne aut morsu, aut veneno conficeretur, nisi os ei concludere possit, ne morderet, aut virus effunderet. Scias ergo feram nullam ferociorem, aut virulentiorem esse carne nostrâ, cum qua quoniam continenter versari cogimur, non dubium est quin anima nostra in magno versetur periculo. At ab hoc periculo, eam vindicat castitas; nam concupiscentiam ejus, quæ est os belluæ, vin-

culo voti astringens, facit ut mordere vel venena fundere non possit. 2. Perpende castitatem beneficio religionis, et aliis præsidiis munitam, ut fortiùs crucifigere per eam possit Religiosus carnem cum concupiscentiis, ac etiam omnia mundi et dæmonum tela ignea ad eamdem inflammamdam conjici solita avertere; per votum enim paupertatis omnes rescissæ sunt illecebræ et voluptates, per obedientiam omnis conversatio cum mundo, mundanisque hominibus : facile autem est tueri castitatatem inter castos.

III. Considera, castitatem Religioso non solùm perutilem, sed etiam præ cæteris virtutibus maximè esse necessariam; nullo enim vitio bona Religiosorum fama procliviùs obscuratur, quàm si contra castitatem vel minimùm delinquant. Sit Religiosus aliquis paulo tenacior, curiosior, et iracundior; sit animo plus æquo levior; sit parcior et asperior nondum sanctitatis et pietatis jacturam apud homines facit : sed si sinistri quippiam audiatur de castitate, mox famam obscurat, quia non potest esse sanctitas, ubi est incontinentia; non potest esse Dei spiritus, ubi dominatur caro. Cujus ratio est, quòd alia vitia facilè excusantur : vel quòd proveniant a complexione naturali, ut iracundia et levitas; vel quòd bono fine acciderint, ut parcitas, vel asperitas. Deinde, ratione castitatis, Religiosi habentur purissimi, et speculum virtutum omnium; in puro autem speculo facilè apparet macula.

VII. — De præstantia religiosæ obedientiæ.

I. Considera præstantiam ejus posse cognosci ex judicio et exemplo Christi Domini : quidquid enim in hac vita egit, quidquid dixit, etsi ex omnium aliarum virtutum fontibus flueret, huic tamen ferè adscribitur. Ipse testatur de cœlo descendisse, non ut suam, sed ut Patris faceret voluntatem (Joan. 6). Apostolus quoque vitam ejus totam, mortem et mortis genus ad unam obedientiam refert : *Factus* inquit (Phil. 2), *obediens usque ad mortem, mortem autem crucis.* S. Bern. serm. 46. in Cant. scribit, eum mori maluisse, quàm non obedire. Ratio hujus est, quia per obedientiam voluntas nostra, sensusque omnis cum Deo arctissimè conjungitur; in qua conjunctione omnis hominum perfectio, et Angelorum consistit. Imò, nullæ virtutes adeòque ipsum Martyrium alicujus sunt pretii vel meriti, nisi ad Dei voluntatem exequendam referantur.

II. Considera in hanc virtutem omnes ferè virtutes concurrere, quasi ad pulcherrimum opus ex pluribus gemmis concinnandum. Nemo enim se alteri homini in omnibus subjicit, nisi magno Dei amore ardeat, multâ item fide in eum et fiduciâ subnixus, deinde profundâ humilitate, patientiâ, fortitudine, et constantiâ præstans. Deinde nihil æquè ejus dignitatem ostendit, ac materia ei subjecta, quæ triplex est. Prima est executio omnium operum externorum, quæ a Superiore imperantur. 2. Est mactatio propriæ voluntatis, ut vocat B. Gregorius ; obediens enim non suam, sed Superio-

s quærit facere voluntatem. 3. Abnegatio proprii dicii ; obediens enim id rectum et honestum judi-t, quidquid Superior præscripserit, modò non pugnet legi divinæ. Quid autem præstantius ho-o habet, voluntate et ratione ?

III. Considera Spiritum sanctum in divinis litte-s obedientiam anteferre victimis et holocaustis. *elior est obedientia,* inquit (1. Reg. 15), *quàm ctimæ, et auscultare magìs, quâm offerre adipem ietum.* Nec mirum, quia per victimas aliena caro actatur, inquit Gregorius ; per obedientiam verò opria voluntas, et libertas, qua nihil pluris in undo æstimatur. Deinde, si magni facis pauperta-m et castitatem, pluris certè teneris facere obe-entiam ; paupertatis enim voto tantùm obtulisti eo bona externa, castitatis tantùm bona et com-oda corporis, at obedientiæ voto interna animi na, quæ longè præstant corporis fortunæque bo-s. Denique nullæ majores victoriæ obtinentur in llo spiritali, quàm per obedientiam. *Vir obediens,* t Salomon (Prov. 21), *loquetur victorias.* Cujus usa est, quia, dum sponte se subjicit alieno impe-, vincit seipsum. *Qui dominatur animo suo*, ait em (Prov. 6), *fortior est expugnatore urbium.* æ victoria tantò illustrior est, quantò difficiliori rtamine, nempe contra naturam, obtinetur.

VIII. — De utilitate religiosæ obedientiæ.

I. Considera ex præstantia obedientiæ derivari agnitudinem meriti et copiam fructuum. Nam

obedientiæ beneficio non solùm omnia bona Religiosi opera meliora fiunt, sed etiam quæ per se nullius sunt meriti, fiunt Deo grata et meritoria ut ex obedientia comedere, ambulare, cubitum ire. Itaque rectè comparatur obedientia virgulæ divinæ, quæ omnia suo contactu in aurum convertit. Copia verò fructuum inde liquet, quòd teste Gregorio (35. Moral. c. 10) : *Sola virtus si obedientia, quæ virtutes cæteras menti inserit, insertasque custodit.* Cùm enim Deus non patiatur se vinci a nobis officiis, consequens est, ut qui se suaque omnia Deo donavit per obedientiam, eidem ipse vicissim se, suaque dona spiritualia donet. Custodit autem alias virtutes, contra insidias dæmonum, quia nihil sibi confidit, nihil sibi tribuit, sed se suaque Dei manibus quasi deposita committit, ex quibus nemo quidquam rapere potest (Joan. 10).

II. Considera, quòd obedientia Religiosum eximat ab innumeris molestiis et curis, quas quotidie experiuntur qui in seculo suo arbitratu vivunt : obediens enim omnium rerum suarum curam in humeros aliorum conjicit, et quasi infans aliorum ulnis se gestari sinit, ac denique quasi dormiendo iter ad cœleste regnum facit. Superioris enim muneri incumbit, ei omnia necessaria, tam in temporalibus, quàm spiritualibus, suo tempore, loco, et ordine providere. Ille patris et matris, magistri, ducis et procuratoris vices subit, unde rectè Climachus (Gradu. 4) : *Obedientia*, inquit, *est perfecta abnegatio propriæ animæ, et corporis mors voluntaria, vita sinè sollicitudine, navigatio sinè damno, sepultura voluntatis ; est iter facere dormiendo, sub*

iere aliis imposito, et super aliorum ulnas, ne iergaris, natare.

III. Considera quàm grata sit Deo obedientia, et ontrà, quàm inobedientia ingrata. Primum patet xemplo Abrahæ, cujus obedientia simplex fecit t non solùm ipse, ejusque familia tota, sed omnes undi gentes benedictæ sint in ejus semine, ex uo natus est qui suâ obedientiâ portas cœli ob iobedientiam conclusas patefecit; sic ut verè dici ueat, omnia dona cœlestia, gratiasque et virtutes se obedientiæ fructus. Alterum liquet ex inobeentis Adami primi parentis exitu; ille enim non lùm ipse e paradiso terrestri exulare coactus est, erùm etiam cum tota generis humani posteritate aledictioni factus est obnoxius. Omnes enim hus mundi curæ, anxietates, labores, ærumnæ, orbi, fames, sitis, egestas, bella, dolores, pars, mors, omnis generis peccata sunt hujus inoedientiæ effectus et pœnæ. Quæ expiari, delerique non potuerunt, nisi secundus Adam, Christus esus, factus obediens usque ad mortem ignominiossimam crucis, illas sustulisset.

Suscipe, Domine, universam meam libertatem. Accipe memoriam, intellectum, atque voluntatem omnem. Quidquid habeo, vel possideo, mihi largitus es : id tibi totum restituo, ac tuæ prorsus voluntati trado gubernandum. Amorem tuî solum cum gratia tua mihi dones, et dives sum satìs, nec aliud quidquam ultrà posco.

Anima Christi sanctifica me;
Corpus Christi salva me.
Sanguis Christi inebria me.
Aqua lateris Christi lava me.
Passio Christi conforta me.
O bone JESU! exaudi me :
Intrà tua vulnera absconde me :
Nè permittas me separari à te :
Ab hoste maligno defende me :
In hora mortis meæ voca me :
Et jube me venire ad te;
Ut cum Sanctis tuis laudem te
In sæcula sæculorum. Amen.

MENSIS EUCHARISTICUS

HOC EST

PRÆPARATIONES, ASPIRATIONES, ET GRATIARUM ACTIONES

PRO SUMPTIONE SS. EUCHARISTIÆ,

Per singulos Mensis dies distributœ.

Auctore XAVERIO LERCARI, S. J.

MONITIO AD LECTOREM.

Tot Præparationes, Aspirationes et Gratiarum Actiones damus, quot singulis cujusvis Mensis diebus sufficiant, ut varietas ipsa devotionem semper instauret. Præparatio meditatione, Gratiarum Actio affectibus maximè constat; illa pridie vesperè, hæc statim post sumptionem Eucharistiæ, exercenda. Aspiratio ad alterutram spectans, crebrò subinde usurpanda. Tres Actus unicuique Gratiarum Actioni peculiares assignamus, quibus pro sua quisque pietate alios interseret virtutum affectus, Adorationis, Humiliationis, Gratitudinis, Contritionis, Oblationis, Fiduciæ, et multiplicis petitionis. Dirigitur hæc Opella ad Sacerdotes quotidie sacrificantes; sed et cæteris fidelibus frequenter communicantibus usui esse potest, qui ad singulas Eucharistiæ sumptiones, singulas ordine suo adhibere valeant Præparationes, Aspirationes, et Gratiarum Actiones, iisdemque per intermedios dies fructuosiùs insistere.

Asteriscus * in citationibus denotat non tam verba quàm sensum, licèt interdùm accommodatitium, ex eo Scripturæ loco desumptum.

MENSIS EUCHARISTICUS.

DIES PRIMUS.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Rex sæculorum immortalis, qui habet in vestimento et femore suo scriptum : Rex regum, et Dominus dominantium. 1. *Tim.* 1, 13 : *Apoc.* 19, 16.

II. Ad quem venit? Ad subditum suum, decem millium talentorum debitorem, qui nec obolum habet unde incipiat debitum tam ingens exsolvere. *Matth.* * 18. 24.

III. Ad quid venit? Non ut miserum servum divendat, et omnia ejus accipiat; sed ut ei pretium Corporis et Sanguinis sui, immensùm majus debito, ad solvendum tribuat.

Aspiratio. Exulta satis, filia Sion; jubila, filia Jerusalem : ecce Rex tuus veniet tibi justus, et salvator. *Zach.* 9, 9.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam Regem potentissimum et benignissimum, teque veluti reum coram eo procidentem, et rogantem : Patientiam habe in me, et omnia reddam tibi. *Matth.* 12, 26.

II. Dilige eum ex toto corde tuo; ita ut, desiderio et firmo proposito tuo, nihil illi contrarium velis, nihil illi anteponas aut æques, nihil, quod ad illum actu vel virtute non tendat, diligas.

III. Pete ab eo spiritum fortitudinis, ut divinum honorem contra insidiatores ejus, tanquam subditus fidelis, usque ad sanguinem tuearis.

Aspiratio. Tu es ipse Rex meus, et Deus meus, qui mandas salutes Jacob. In te inimicos nostros ventilabimus cornu, et in nomine tuo spernemus insurgentes in nobis. *Psal.* 43. 5 *et* 6,

DIES II.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Dominus qui servis suis jugum suave et onus leve suorum mandatorum et consiliorum imponit; ac pro momentaneis obsequiis æternam gloriam pollicetur. *Matth.* 11, 20.

II. Ad quem venit? Ad servum suum contumacem, qui a sæculo confregit jugum ipsius, rupit vincula ejus, et dixit : Non serviam. *Jerem.* * 2, 20.

III. Ad quid venit? Ut e funiculis Adam trahat eum in vinculis charitatis; ereptumque a passionum jugo, in servitutem suam, omni imperio feliciorem, reducat. *Osee.* * 11, 4.

Aspiratio. Et unde hoc mihi, ut Dominus meus et Filius Dei mei veniat ad me? *Luc.* 1, 43.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam Dominum tuum, qui emit te pretio magno : teque veluti servum ejus fugitivum, qui ad ipsum per novum fervorem vis redire. I. *Cor.* * 6, 20.

II. Dilige eum ex tota anima tua, ita ut sis unux ex illis qui aiebant : Nemo nostrûm sibi vivit, et nemo sibi moritur : sive enim vivimus, Domino vivimus; sive morimur, Domino morimur. *Rom.* 14, 7 *et* 8.

III Pete ab eo spiritum timoris Domini, ut omne peccatum vel levissimum fugias, et ipsum solum casto affectu timeas.

Aspiratio. Injice, Domine, pedem meum in compedes tuos, et in torques tuos collum meum. *Eccli.* * 6, 25.

DIES III.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Magister qui docet nos utilia: qui priùs fecit quæ docuit, et ad faciendum quod docet gratiam impertit. *Is.* * 48, 17.

II. Ad quem venit? Ad discipulum infimæ classis, qui nunquam aut serò ad audiendam doctrinam virtutum venit, et citò per animi levitatem ab auditis discedit.

III. Ad qui venit? Ut sint oculi tui videntes Præceptorem tuum, et aures tuæ audiant verbum, post tergum (hoc est velamen accidentium) Monentis: Hæc est via (conversatio Christi); ambulate in ea. *Is.* 30, 21.

Aspiratio. Venite, et ascendamus ad montem Domini, et ad domum Dei Jacob, et docebit nos vias suas. *Is.* 2, 3.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam Magistrum tuum, qui te viam perfectionis docet; et in agendis ac omittendis erudit: teque velut alteram Magdalenam, sedentem secus pedes ejus, audientem verbum ipsius, et illud unum quod est necessarium, addiscentem. *Luc.* 10, 39 *et* 42.

II. Dilige eum ex tota mente tua, ita ut sanctis cogitationibus jugiter illi adhæreas, et ad capienda cœlestia, tranquillitatem ac puritatem mentis inquiras.

III. Pete ab eo spiritum scientiæ, ut falsa scias a veris discernere, et fidei dictamina constanter teneas.

Aspiratio. Vias tuas, Domine, demonstra mihi, et semitas tuas edoce me. *Psal.* 24, 4.

DIES IV.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Amicus fidelis, cui nulla est comparatio; qui a nobis desertus et irritatus, nunquam nos deserit, sed ex inimicis, suo Sanguine, amicissimos fecit. *Eccli.* * 6, 15.

II. Ad quem venit? Ad infamem proditorem, qui toties ejus amicitiam contempsit, ejus gratiæ peccatum prætulit, ejus familiaritatem cum vanissimis hominum colloquiis commutavit.

III. Ad quid venit? Ut sit amicus fidelis, protectio fortis; quo invento, thesaurum inveniat : et ut eum sibi intimiùs per amorem copulet. *Eccli.* * 6, 14.

Aspiratio. Ostende mihi faciem tuam, sonet vox tua in auribus meis; vox enim tua dulcis, et facies tua decora. *Cant.* 2, 14.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam Amicum fidelissimum, qui te servulum suum ad amicitiam suam extulit : teque velut amicum mensæ, aut potiùs vilem mercenarium, qui cùm consolationes recipis, eum diligis : cùm ad emendationem flagellaris, in dilectione torpescis.

II. Dilige eum ex omnibus viribus tuis, ita ut vires et potentias animæ tuæ, sensus et organa corporis tui, in unione virium et sensuum ejus, Deo offeras, et illis semper in obsequium ipsius uti constituas.

III. Pete ab eo spiritum consilii, ut apta remedia ad salutem animæ tuæ, et aliorum de quibus curam geris, eligere scias.

Aspiratio. Dilectus meus mihi, et ego illi. Ego dilecto meo, et ad me conversio ejus. *Cant.* 2, 16; et 7, 10.

DIES V.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Frater qui, cùm sit verus Deus, et Dominus hominum, non confunditur fratres eos vocare, dicens : Nuntiabo nomem tuum fratribus meis. *Hebr.* 11, 2; *Psal.* 21, 23.

II. Ad quem venit? Ad fratrem, ipsius fratricidam, qui, seu alter Caïn, Abel justum in agro hujus mundi peccatis appetiit, et impiè confecit.

III. Ad quid venit? Ut fratricidam hunc in vita spirituali, quam antè dederat, conservet, et non vagum et profugum super terram esse dimittat. *Gen.* * 4, 12.

Aspiratio. Quis mihi det te fratrem meum, sugentem ubera matris meæ; ut inveniam te foris, et deosculer te, et jam me nemo despiciat. *Cant.* 8, 1.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, ut fratrem tuum natu majorem; et primogenitum in multis fratribus : teque ut fraterculum ejus meritò minimum, seu potiùs tali nomine prorsus indignum, cùm sis illi vitâ et moribus valde dissimilis. *Rom.* 8, 29.

II. Dilige eum ex tota virtute tua; ita ut omni conatu tuo consilia et exempla fratris tui primogeniti fideliter impleas.

III. Pete ab eo spiritum intellectûs, ut abditos sacræ Scripturæ sensus intelligas, et explanes.

Aspiratio. Hoc uno tantùm indigeo, ut inveniam gratiam in conspectu tuo, Domine mi, et frater mi. *Gen.* 33, 15.

DIES VI.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Pater futuri sæculi, qui voluntariè genuit nos verbo veritatis : Pater misericordiarum, et Deus totius consolationis, qui tenerrimè nos amat, et filiolos vocat. *Is.* 9, 6; *Jac.* 1, 18; II. *Cor.* 1, 3.

II. Ad quem venit? Ad prodigum filium, qui peregrè profectus est in regionem longinquam, oblivionis Dei, et ibi dissipavit bona ipsius, vivendo, si non luxuriosè, at inaniter et inutiliter. *Luc.* * 15, 13.

III. Ad quid venit? Ut hunc prodigum filium ad se revertentem amplectatur et osculetur, stolâ gratiæ ac donis cœlestibus ornet, convivio Corporis et Sanguinis sui reficiat, atque in domo gloriæ suæ, hæreditatis æternæ possessorem constituat. *Luc.* 15, 20 *et seq.*

Aspiratio. Quanti mercenarii in domo Patris mei abundant panibus! Ego autem hic fame pereo. Surgam, et ibo ad Patrem meum. *Luc.* 15. 17.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam patrem piissimum, qui te in cruce summis doloribus genuit : teque veluti errabundum filium, ex longa peregrinatione, ac miserrimo statu, ad ipsum redeuntem, atque ab ipso benignitate incredebili exceptum.

II. Dilige eum ex tota fortitudine tua, ita ut propter illum, vitam et salutem corporis, divitias, voluptates et honores despicias, ac sine creaturis vivere assuescas.

III. Pete ab eo spiritum pietatis, ut obsequia tanto ac tali Patri debita solerter inquiras, et eminenter præstes.

Aspiratio. Pater, peccavi in cœlum, et coram te; jam non sum dignus vocari filius tuus; fac me sicut unum de mercenariis tuis. *Luc.* 15, 18 *et* 19.

DIES VII.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Sponsus qui dixit : Sponsabo te mihi in sempiternum; et sponsabo te mihi in justitia, et judicio, et in misericordia, et in miserationibus; sponsabo te mihi in fide. *Osee.* 2, 19 et 20.

II. Ad quem venit? Ad infidam sponsam suam, quæ fornicata est cum amatoribus multis super omnem montem excelsum, et sub omni ligno frondoso; per superbiam scilicet et cupiditatem, vilissimis adhærendo creaturis. *Jerem.* 3, 1.

III. Ad quid venit? Non ut det ei libellum repudii, sed ut sibi iterum despondeat eam, et ponat signum in faciem ejus, ne ullum, præter ipsum, amatorem admittat.

Aspiratio. Prudentes Virgines, surgite, et ornate vestras lampades; ecce Sponsus venit, exite obviam ei. *Matth.* * 25, 6 et 7.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam Sponsum amabilissimum, qui animam tuam, projectam super faciem terræ, nudam et confusione plenam, spontaneè dilexit; animamque tuam, veluti sponsam ejus ipsi tot vinculis copulatam, et tot donis ad redamandum illectam. *Ezech.* * 16, 5 *et* 7. *Osée.* * 14, 5.

II. Dilige eum ex tota libertate tua; ita ut tui corporis et animi potestatem non habeas, sed Sponsus tuus, qui postestatem tibi fecit Corporis et Sanguinis sui. I. *Cor.* 7, 4.

III. Pete ab eo spiritum sapientiæ, ut quidquid in Deo est intimius, nempè essentiam, attributa, processiones et decreta scruteris, ad majorem ipsius amorem in te excitandum.

Aspiratio. Gaudens gaudebo in Domino, et exultabit anima mea in Deo meo; quia induit me vestimentis salutis, et indumento justitiæ circumdedit me, quasi sponsam ornatam monilibus suis. *Is.* 61, 10.

DIES VIII.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Sol justitiæ, et splendor gloriæ : lux vera, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum. *Malach.* 4, 2; *Hebr.* 1, 3; *Joan.* 1, 9.

II. Ad quem venit? Ad cæcum hominem, et ambulantem in tenebris, et habitantem in regione umbræ mortis, dolentemque quòd lumem cœli non videat. *Is.* * 9, 2; *Tob.* 5, 12.

III. Ad quid venit? Ut signet super eum lumen vultûs sui; suâque doctrinâ et exemplo luceat ei quasi lucerna in caliginoso loco, donec dies æternitatis elucescat, et lucifer gloriæ oriatur in corde ejus. *Psal.* * 4, 7; 2 *Pet.* * 1, 19.

Aspiratio. Surge, illuminare, Jerusalem, quia venit lumen tuum : super te orietur Dominus, et gloria ejus in te videbitur. *Is.* 60, 1 et 2.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam candorem lucis æternæ, illuminantem abscondita tenebrarum : teque veluti cæcum illum quem jussit Jesus adduci ad se, orantem, et dicentem : Domine, ut videam. *Sap.* 7, 26; I. *Cor.* 4, 5; *Luc.* 18, 41.

II. Dilige eum præ oculis tuis, et præ omni quod est aspectu delectabile, ita ut statuas avertere oculos tuos, ne videant vanitatem. *Psal.* 118, 37.

III. Pete ab eo fidei donum electum, ut quæ agenda sunt videas, et ad agenda quæ videris convalescas. *Sap.* 3, 14.

Aspiratio. Quoniam tu illuminas lucernam meam, Domine Deus meus, illumina tenebras meas. *Psal.* 17, 29.

DIES IX.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Viaticum peregrinantis ad beatam Sion, pharmacum immortalitatis, et pignus æternæ gloriæ, quod non minus est quàm ipsa gloria promissa.

II. Ad quem venit? Ad advenam et peregrinum, qui non habet hic manentem civitatem, sed futuram inquirit. *Hebr.* * 13, 14.

III. Ad quid venit? Ut, ceu alter Elias ambulet in fortitudine cibi hujus per observantiam mandatorum, diebus prosperitatum, et noctibus adversitatum, usque ad montem Dei. 3. *Reg.* * 19, 8.

Aspiratio. Auribus percipe lacrymas meas : nè sileas, quoniam advena ego sum apud te, et peregrinus, sicut omnes patres mei. *Psal.* 38, 13.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, ut provisorem itineris tui ad promissam terram, pluentem tibi manna ad manducandum : teque ut peregrinum in deserto hoc cœleste manna colligentem per singulos dies, donec æternùm comedas de beatis frugibus terræ illius. *Psal.* * 77, 24. *Josue.* * 5, 14.

II. Dilige eum præ omnibus odoramentis aromatum et florum fragrantia, sic, ut, post ipsum solum curras in odorem unguentorum, id est, exemplorum suorum, donec introducat te Rex in cellaria sua. *Cant.* * 1, 3.

III. Pete ab eo donum spei firmissimæ, ut fidenter dicas : In pace in idipsum dormiam, et requiescam : quoniam tu, Domine, singulariter in spe constituisti me. *Psal.* 4, 10.

Aspiratio. Lætatus sum in his quæ dicta sunt mihi : In domum Domini ibimus. Stantes erant pedes nostri in atriis tuis, Jerusalem. *Psal.* 121, 1 et 2.

DIES X.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Convivator et Convivium : convivium pinguium; convivium vindemiæ; pinguium medullatorum, vindemiæ defæcatæ. *Is.* 25, 6.

II. Ad quem venit? Ad hominem non vestitum veste nuptiali, aut saltem eâ indutum multis maculis fœdatâ, tam excelso convivio prorsus indignum. *Matth.* 22, 12.

III. Ad quid venit? Ut hoc convivio saginatus, insuaves ac noxios mundi hujus cibos fastidiat; et cœnam nuptiarum Agni, cujus Eucharistia typus est, duntaxat anhelet. *Apoc.* * 19, 9.

Aspiratio. Quis det de carnibus ejus, ut saturemur? Caro enim ejus verè est cibus, et Sanguis ejus verè est potus. *Joan.* 31, 31; 1. *Joan.* 6, 56.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, speciebus eucharisticis veluti præcinctum, et ministrantem tibi cibum, qui permanet in vitam æternam : teque, hunc suavissimum cibum ad satietatem edentem, et adhuc ex amore esurientem. *Luc.* * 12, 39; *Joan.* 6, 27; *Eccli.* 24, 29.

II. Dilige eum præ omni dulcedine, et ciborum suavitate; ita ut à gulosis excessibus te temperans, incipias gustare et videre quàm suavis sit Dominus. *Psal.* * 33, 9.

III. Pete ab eo donum charitatis ferventissimè, ut solus Deus tibi sapiat, et omne quod Deus non est, desipiat tibi.

Aspiratio. Quis ego sum, servus tuus, quoniam respexisti super canem mortuum similem mei, et posuisti me inter convivas mensæ tuæ. 2. *Reg.* 9, 8; 19, 28.

DIES XI.

Præparatio.

Quis venit? Christus, Hospes jucundissimus, qui quotidie hospitatur, et pascit, et potat ingratos, et ad hæc amara audit, qui etiam nunc stat ad ostium cordis tui, et pulsat. *Eccli.* * 29, 30; *Apoc.* 3, 20.

II. Ad quem venit? Ad ingratam animam tuam, de qua questus est : Hospes eram, et non collegisti me, nempe ut terrenis affectibus locum dares. *Matth.* 25, 43).

III. Ad quid venit? Ut audiente te vocem ejus, et aperiente ei cordis tui januam, intret ille ad te, mutuam daturus et accepturus cœnam. *Apoc.* * 3, 20.

Aspiratio. Festinans descende (per humilitatem), quia hodie in domo tua oportet me manere. Ingredere, benedicte Domini; cur foris stas? Præparavi domum. *Luc.* 19, 5; *Gen.* 24, 31.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam Hospitem humanissimum, colloquia, super mel et favum dulcia, tecum miscentem : teque quasi villicum, tam magni Hospitis præsentiâ nobilitatum.

II. Dilige eum super omnem melodiam, et omne quod auribus blandiatur; ita ut obdurescas ad vocem eorum qui narrant tibi fabulationes, sed non ut lex Dei tui. *Psal.* * 118, 85.

III. Pete ab eo virtutem prudentiæ, et jam non sis parvulus fluctuans, et circumferaris omni vento doctrinæ, in nequitia hominum, in astutia, ad circumventionem erroris. *Ephes.* 4, 14.

Aspiratio. Non habet amaritudinem conversatio illius, nec tædium convictus illius, sed lætitiam et gaudium. *Sap.* 8, 16.

DIES XII.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Dilectus candidus et rubicundus : candidus sub speciebus panis, rubicundus sub speciebus vini; electus ex millibus, et totus desiderabilis. *Cant.* 5, 10 *et* 16.

II. Ad quem venit? Ad dilectam suam, quam, ex amoris nimietate vocat columbam suam, formosam suam, pulchram, immaculatam; non quia talis est, sed quia talem ipse desiderat *In canticis sæpe.*

III. Ad quid venit? Ut osculetur eam osculo oris sui Eucharistici, et introducat eam in cellaria vulnerum suorum, et ibi loquatur ad cor ejus amores suos. *Cant.* 1, 1 *et* 3; *Osee.* 2, 14.

Aspiratio. Adjuro vos, filiæ Jerusalem, si inveneritis Dilectum meum, ut nuntietis ei quia amore langueo. *Cant.* 5, 8.

Gratiarum Actio.

II. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, ut Dilectum tuum, tuos amplexus et oscula postulantem : teque ut inamabilem dilectam ejus, quæ toties vagata es post greges sodalium tuorum. *Cant.* * 1, 6.

II. Dilige eum super omnes brutas et insanas carnis voluptates, ita ut carnem tuam crucifigas, cum vitiis et concupiscentiis suis. *Galat.* * 5, 24.

III. Pete ab eo virtutem temperantiæ, ut omnes motus concupiscentiæ regas et comprimas, atque in omnibus modum tenere scias.

Aspiratio. Inveni quem diligit anima mea; tenui eum, nec dimittam. *Cant.* 3, 4.

DIES XIII.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Hæres locupletissimi Patris, qui propter nos egenus factus est, cùm esset dives, ut illius inopiâ nos divites essemus. 2. *Cor*. 8, 9.

II. Ad quem venit? Ad mendicum Lazarum, jacentem ad januam ipsius, ulceribus plenum, et cupientem saturari de micis quæ cadunt de mensa divitis hujus. *Luc*. * 16, 20 *et* 2.

III. Ad quid venit? Ut conjiciat in sinum ejus mensuram bonam, et confertam, et coagitatam, et supereffluentem gratiarum suarum. *Luc*. * 6, 8.

Aspiratio. Ecce sicut oculi servorum in manibus dominorum suorum, sicut oculi ancillæ in manibus dominæ suæ, ita oculi nostri ad Dominum Deum nostrum, donec misereatur nostri. *Psal*. 122, 2.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, divitias sui amoris in te veluti effundentem: teque ut pauperculum, tuas illi miserias et indigentias aperientem.

II. Dilige eum præ omnibus mundi pompis et divitiis, ita ut quæ tibi aliquando fuerunt lucra, hæc detrimenta facias, et arbitreris ut stercora, ut ipsum lucrifacias. *Philip*. 3, 7 *et* 8.

III. Pete ab eo virtutem justitiæ, ut, citra omnem avaritiam, reddas quæ sunt Cæsaris Cæsari, quæ sunt Dei Deo. *Matth*. * 22, 21.

Aspiratio. Venite, audite, et narrabo, omnes qui timetis Deum, quanta fecit animæ meæ. Ad ipsum ore meo clamavi, et exaltavi sub lingua mea. *Psal*. 65, 16 *et* 17.

DIES XIV.

Præparatio.

I. Quis venit? Deus absconditus, Deus Israël salvator, qui, depositâ majestate, mutavit habitum, ut ad te et apud te familiariùs diverteret. *Is.* 45, 15; 3. *Reg.* 22, 30.

II. Ad quem venit? Ad hominem quem etiam absconditum cupit, dicens ei : Intra in cubicula tua : claude ostia tua super te, abscondere modicum ad momentum. *Is.* 26, 20.

III. Ad quid venit? Ut abscondat eum in abscondito faciei suæ a conturbatione hominum; ducat eum in solitudinem, et loquatur ad cor ejus, et manifest et ei seipsum. *Psal.* * 30, 21; *Osee.* 2, 14; *Joan.* * 14, 21.

Aspiratio. Si inveni gratiam in conspectu tuo, ostende mihi faciem tuam, ut sciam te. *Exod.* 33, 13.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, porrigentem tibi Manna absconditum, quod nemo scit, nisi qui accepit : teque in ejus gremio gloriosè delitescentem. *Apoc.* 2, 17.

II. Dilige eum præ omnibus honoribus et dignitatibus, ita ut gloria tua in hac vita non sit alia quàm amore ipsius latere, et abjectum esse.

III. Pete ab eo virtutem fortitudinis, ut non contemplans ea quæ videntur, sed quæ non videntur, terrena omnia tanquam vilia contemnas, difficilia et ardua superes, et semper in magna et excelsa tendas. 2. *Cor.* * 4, 18.

Aspiratio. Quis dabit mihi pennas sicut columbæ, et volabo, et requiescam? Ecce elongavi fugiens, et mansi in solitudine. *Psal.* 54, 7 *et* 8.

DIES XV.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Vinum germinans Virgines, uod præparavit Dominus his qui amaro sunt corde, ut ibant, et obliviscantur egestatis suæ, et doloris sui on recordentur ampliùs. *Zach.* 9, 17; *Prov.* * 31, 7.

II. Ad quem venit? Ad eum quem constituit super xcelsam terram, id est super Ecclesiam suam, ut su- eret mel de petra, oleumque de saxo durissimo, et anguinem uvæ biberet meracissimum. *Deut.* 32, 13 t 14.

III. Ad quid venit? Ut det ei poculum ex vino con- ito, et mustum malorum granatorum suorum, quo lum inebriet charitate suâ. *Cant.* 8, 2.

Aspiratio. Venite, comedite panem meum, et bibite inum quod miscui vobis; relinquite infantiam, et vi- ite, et ambulate per vias prudentiæ. *Prov.* 9, 5.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, avantem in vino stolam suam, hoc est Sanguine suo nimam tuam : teque introductum in cellam vinariam, t accipientem de manu ejus calicem vini, non furoris, ed amoris sui. *Gen.* * 49, 11; *Cant.* * 2, 4; *Jer.* * 5, 15.

II. Dilige eum amore casto, sicut ipsum amârunt anctæ Virgines; ita ut non habeas maculam, aut ru- am, aut aliquid hujusmodi, sed sis sanctus et immacu- tus. *Ephes.* * 5, 27.

III. Pete ab eo cordis munditiem, ut purificato men- s oculo, ad ejus pulchritudinem contemplandam eve- aris.

Aspiratio. Parasti in conspectu meo mensam adversus os qui tribulant me. Impinguasti in oleo caput meum; t calix meus inebrians, quàm præclarus est. *Psal.* 22, 5.

DIES XVI.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Panis Dei, qui de cœlo descendit, et dat vitam mundo; Panis pinguis præbens delicias regibus. *Joan.* 6, 33; *Gen.* 49, 20.

II. Ad quem venit? Ad Chananæam animam tuam, cui dici meritò possit : Non est bonum sumere panem filiorum, et mittere canibus. *Matth.* 15, 26.

III. Ad quid venit? Ut sit panis cor tuum confirmans, teque supersubstantialiter nutriat, nè in via Dei ultrà deficias. *Psal.* * 113, 16.

Aspiratio. Domine, adjuva me; nam et catelli edunt de micis quæ cadunt de mensa dominorum suorum. *Matth.* 15, 25 *et* 27.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, frangentem esurienti tibi Panem suum : teque ut famelicum catellum, pretiosas et uberes micas colligentem. *Is.* * 58, 7.

II. Dilige eum amore constanti, sicut ipsum amârunt sancti Confessores; ita ut, tanquam homo factus, in sapientia tua maneas sicut sol, non verò tanquam stultus sicut luna muteris. *Eccli.* * 27, 12.

III. Pete ab eo veram spiritûs paupertatem, ut abrenuntiatis omnibus, expeditior curras viam perfectionis, quæ rectà ducit ad regnum cœlorum.

Aspiratio. Angelorum escâ nutrivisti populum tuum, et paratum panem de cœlo præstitisti illis sinè labore, omne delectamentum in se habentem. *Sap.* 16, 20.

DIES XVII.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Pontifex sanctus, innocens, mpollutus, segregatus a peccatoribus, et excelsior cœ-is factus; qui in diebus carnis suæ, preces supplica-ionesque cum clamore valido et lacrymis offerens, exau-itus est pro sua reverentia. *Hebr*. 7, 26, *et* 5, 7.

II. Ad quem venit? Ad unum ex illis quibus dictum st : Vos autem genus electum, regale sacerdotium, ens sancta, populus acquisitionis. 1. *Pet*. 2, 9.

III. Ad quid venit? Ut consecret in Templum divini-atis pectus tuum, et in Altare cor tuum; et victimam abeas acceptissimam, quam æterno Patri offeras in dorem suavitatis.

Aspiratio. Ecce venit ad Templum sanctum suum, ominator quem vos quæritis, et Angelus testamenti uem vos vultis. *Malach*. 3, 1.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, anquam Pontificem magnum qui penetravit cœlos; unc verò ad te sibi adjungendum, iterum ex amore escendit : teque veluti ministrum ejus, obsequiis ipsius eputatum. *Heb*. 4, 14.

II. Dilige eum amore sollicito, sicut ipsum amârunt ancti Pontifices; ita ut in ministerio tanti Pontificis mnem vel minimam incuriam devites.

III. Pete ab eo viscera misericordiæ, ut æternam mi-ericordiam ab ipso consequaris, qui tentatus per om-ia, scit compati infirmitatibus nostris. *Hebr*. * 4, 5.

Aspiratio. Suscepimus, Deus, misericordiam tuam in edio Templi tui; secundùm nomen tuum, Deus, sic et us tua in fines terræ. *Psal*. 47, 10.

DIES XVIII.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Vir dolorum et sciens infirmitatem, qui vulneratus est propter iniquitates nostras, attritus propter scelera nostra. *Is.* 53, 3 *et* 5.

II. Ad quem venit? Ad delicatissimam animam tuam, inimicam crucis Christi, quæ sub capite spinoso rosis appetit coronari.

III. Ad quid venit? Ut absit tibi gloriari, nisi in cruce ejus, per quem tibi mundus crucifixus est, et ipse mundo; et stigmata ejus in corpore tuo portes. *Galat.* * 6, 14 *et* 17.

Aspiratio. Donec aspiret dies, et inclinentur umbræ, vadam ad montem myrrhæ, et ad collem thuris. *Cant.* 4, 6.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam Sponsum sanguineum : teque ingratam sponsam ejus, quæ, licèt quotidiè annunties in Missæ sacrificio mortem Domini, nondum didicisti mori mundo. *Exod.* * 4, 25; 1 *Cor.* * 11, 26.

II. Dilige eum amore forti, sicut ipsum amârunt sancti Martyres, ita ut audeas dicere : Quis nos separabit a charitate Christi? tribulatio? an angustia? an fames? an gladius? *Rom.* 8, 35.

III. Pete ab eo luctum salutarem, ut abundantibus passionibus Christi in te, per Christum abundet consolatio tua. 2. *Cor.* * 1, 5.

Aspiratio. Fasciculus myrrhæ dilectus meus mihi, inter ubera mea (hoc est in mente ac voluntate mea) commorabitur. *Cant.* 1, 12.

DIES XIX.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, qui se Matrem profitetur, dicens : Numquid oblivisci potest mulier infantem suum, ut non misereatur filio uteri sui? et si illa oblita fuerit, ego non obliviscar tui. *Is*. 49, 15.

II. Ad quem venit? Ad te parvulum in spiritu, quem mamilla regum lactat, et iterum atque iterum parturit, donec ipse formetur in te. *Is*. 60, 16; *Gal*. * 4, 19.

III. Ad quid venit? Ut sicut modò genitus infans, rationabile sinè dolo lac concupiscas; et veritatem faciens, in charitate crescas in illo per omnia, qui est caput, Christus. 1. *Petr*. * 2, 2; *Ephes*. * 4, 15.

Aspiratio. Venite, emite absque argento, absque ulla commutatione, vinum et lac. *Is*. 55, 2.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam matrem amantissimam, ad ubera portantem te, et super genua blandientem tibi : teque veluti infantem recens natum, lac divinarum cansolationum sugentem ab eo. *Is*. * 60, 12.

II. Dilige eum amore tenero, sicut ipsum amârunt Sancti Apostoli, ita ut ab ipsius gremio et aspectu nè ad momentum quidem patiaris avelli.

III. Pete ab eo mansuetudinem infantilem, ut discens ab ipso quia mitis est et humilis corde, efficiaris sicut parvulus, et sic intres in regnum cœlorum. *Matth*. * 11, 29; et * 18, 3.

Aspiratio. Pater meus et mater mea dereliquerunt me : Dominus autem assumpsit me. *Psal*. 26, 10.

DIES XX.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Exspectatio gentium, desiderium collium æternorum : qui et desiderio desideravit hoc pascha manducare tecum, ut quantum te diligat ostenderet. *Gen.* 49, 10 et 26 ; *Luc.* * 22, 15.

II. Ad quem venit? Ad pigram animam tuam, quam sterilia occidunt desideria, quæ vult, et non vult, et facta est quasi columba seducta, non habens cor. *Prov.* 21, 25; *et* 13, 4; *Osee.* 7, 11.

III. Ad quid venit? Ut mittat de excelso ignem desideriorum efficacium in ossibus tuis, et erudiat te. Initium enim sapientiæ, verissima est disciplinæ concupiscentia. *Thren.* * 1, 13; *Sap.* 6, 18.

Aspiratio. Anima mea desideravit te in nocte, sed et spiritu meo in præcordiis meis de mane vigilabo ad te. *Is.* 26, 9.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, ex desiderio tuî velut assidentem foribus animi tui : teque velut adhuc somno torpentem, nec audentem surgere, et aperire dilecto tuo. *Sap.* * 6, 15.

II. Dilige eum amore anhelanti, sicut ipsum amârunt sancti Patriarchæ, ita ut per vicos et plateas quæras quem diligit anima tua, rogesque vigiles civitatis : Num quem diligit anima mea vidistis? *Cant.* * 3, 2 *et* 3.

III. Pete ab eo sitim famemque justitiæ, ut ad perfectiora semper aspirans, æternam societatem consequi merearis.

Aspiratio. Tibi dixit cor meum : Exquisivit te facies mea : faciem tuam, Domine, requiram. Nomen tuum et memoriale tuum in desiderio animæ. *Psal.* 26, 8; *Is.* 26, 8.

DIES XXI.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Ignis consumens, qui facit Angelos suos spiritus, et ministros suos flammam ignis; qui ignem venit mittere in terram; et quid vult, nisi ut accendatur? *Deut.* 4, 24; *Hebr.* 1, 7; *Luc.* 12, 49.

II. Ad quem venit? Ad neque frigidam neque calidam animam tuam, sed eum, detestabili tepore, ad nauseam et vomitum provocantem. *Apoc.* * 3, 15.

III. Ad quid venit? Ut eam totam occupet et accendat, ad instinctus suos recipiendos mollificet, splendore bonorum operum ornet, et vim alios urendi eidem communicet.

Aspiratio. Utinam disrumperes cœlos, et descenderes! A facie tua montes defluerent, sicut exustio ignis tabescerent; aquæ arderent igni. *Is.* 64, 1.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam fornacem amoris ignem undique spirantem: teque veluti ferrum rubiginosum et vile, immenso igni demersum.

II. Dilige eum amore ferventi, sicut ipsum amant Cherubim et Seraphim; ita ut ex amore ipsius totus ignescas et liquefias, omniaque incendas et inflammes.

III. Pete ab eo pacem perfectam, ut in ipso, tua velut in sphæra, requiescens, inter veros pacificos, qui Filii Dei vocabuntur, habearis.

Aspiratio. Nunquid potest homo abscondere ignem in sinu suo, ut vestimenta illius non ardeant? *Prov.* 6, 27.

DIES XXII.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Medicus peritissimus, qui verè languores nostros tulit, et dolores nostros portavit, et factus quasi leprosus, et percussus a Deo, et humiliatus; ut livore ejus sanaremur. *Is.* * 53, 4.

II. Ad quem venit? Ad hominem illum qui, per peccatum, descendens ab Jerusalem in Jericho, incidit in latrones, et despoliatus est, ac, plagis impositis, semivivus relictus. *Luc.* 10, 30.

III. Ad quid venit? Ut tanquam bonus Samaritanus appropians, alliget vulnera ejus, infundens oleum misericordiæ et vinum sanguinis sui, curamque illius agat donec convalescat. *Luc.* * 10, 30 *et* 34.

Aspiratio. Domine, non sum dignus ut intres sub tectum meum : sed tantum dic verbo, et sanabitur anima mea. *Matth.* 8, 8.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui tanquam medicum piissimum, ex manibus et pedibus suis copiosos fontes sacri cruoris, in balneum et remedium animæ tuæ, effundentem : teque veluti languidum illum in probatica piscina, multos annos habentem in infirmitate sua. *Joan.* 5, 5.

II. Desidera ex amore languere viriliter, a rebus creatis te substrahendo, et tanquam sapienter ægrotus, quæ antè placebant aversando; jam ut languidus nolis ad illicita progredi, nec per superbiam erectus stare, sed per humilitatem jacere. *Philip.* 2, 8.

III. Pete a Domino virtutem obedientiæ, ut ipsum imiteris, qui pro tua salute humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis.

Aspiratio. Domine, ecce quem amas infirmatur. Dic animæ meæ : Salus tua ego sum. *Joan.* 11, 3; *Psal.* 34, 3.

DIES XXIII.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Margarita pretiosissima, pro qua, si diderit homo omnem substantiam domus suæ, quasi nihil despiciet eam : quoniam omne aurum in comparatione illius arena est exigua, et tanquam lutum æstimabitur argentum. *Cant.* 8, 7; *Sap.* 7, 9.

II. Ad quem venit? Ad stultum mercatorem, qui propter pugillum hordei, et fragmen panis, gemmam hanc inæstimabilem dilapidavit. *Ezech.* * 13, 19.

III. Ad quid venit? Ut inventa hâc unâ pretiosa Margaritâ, jam sapienter vendat omnia quæ habet, et emat eam. *Matth.* * 13, 15.

Aspiratio. Pone me (ait Dominus) ut signaculum super cor tuum (ad amandum), ut signaculum super brachium tuum (ad operandum). *Cant.* 6, 8.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam Sanctum datum canibus, et margaritam missam ante porcos : teque veluti brutum animal, quod nec meretur, nec novit pretium ejus. *Matth.* * 7, 6; *Job.* * 28, 3.

II. Desidera ex amore quærere instanter : quod præstabis, si ejus perfectiones, quæ te ad amandum alliciant, contempleris; si lumen, ad ipsum amplius cognoscendum, petas; si de eo et modo quærendi, Patres spirituales roges; et in nullo quod Deus non est, sistas.

III. Pete a Domino virtutem, seu donum orationis, quâ quærens faciem ejus semper, sic petas ut detur tibi, sic quæras ut invenias, sic pulses ut aperiatur tibi. *Psal.* * 104, 4; *Matth.* * 7, 7.

Aspiratio. Congratulamini mihi, quia inveni drachmam quam perdideram. *Luc.* 15, 9.

DIES XXIV.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Lignum vitæ, afferens fructus duodecim, per menses singulos reddens fructum suum, et folia ligni ad sanitatem gentium. *Apoc.* 22, 2.

II. Ad quem venit? Ad vineam viri stulti, urticis vitiorum repletam, et opertam spinis terrenarum cupiditatum; quæ tandiù exspectata est ut faceret uvas, et fecit labruscas. *Prov.* * 24, 30; *Is.* 5, 2.

III. Ad quid venit? Ut huic vitali ligno incita, fructus Sancti Spiritûs proferat, qui sunt charitas, gaudium, pax, patientia, benignitas, longanimitas, mansuetudo, fides, modestia, continentia, castitas.

Aspiratio. Veniat Dilectus meus in hortum suum, et comedat fructum pomorum suorum. Omnia poma, nova et vetera, dilecte mi, servavi tibi. *Cant.* 5, 1; *et* 7, 13.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam vitem pulcherrimam et uberem : teque veluti palmitem, attrahentem ab ea succum gratiæ, quo folia sanctorum verborum, flores bonorum desideriorum, et fructus piarum actionum proferre valeas. *Joan* * 15, 5.

II. Desidera ex amore operari indesinenter, ita ut nullam proficiendi occasionem prætereas; nè, posteaquàm Dominus frustrà exspectavit de te et hoc anno fructus, jubeat tandem te succidi, et in ignem mitti. *Luc.* * 13, 7.

III. Pete a Domino virtutem indefessæ sollicitudinis, ut, habens animam tuam in manibus tuis semper, non cesses eam a vitiis purgare, et excolere virtutibus. *Psal.* * 118, 109.

Aspiratio. Sub umbra illius, quem desideraveram, sedi; et fructus ejus dulcis gutturi meo. *Cant.* 2, 3.

DIES XXV.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Dux gentium, et Dominus exercituum, qui non venit pacem mittere, sed gladium; qui fortem armatum superavit, et universa arma ejus abstulit, in quibus confidebat. *Is.* * 55, 4; *Jer.* 31, 35; *Matth.* * 10, 30; *Luc.* * 11, 22.

II. Ad quem venit? Ad militem suum transfugum, qui per summam perfidiam ad hostium castra transivit, vel certè in duas partes claudicavit, jurans in Domino, et jurans in Melchom. 3. *Reg.* * 18, 21.

III. Ad quid venit? Ut succingat lumbos ejus in veritate, induat eum loricâ justitiæ, præbeat ei scutum fidei, in quo possit omnia tela nequissimi ignea extinguere; et præbeat eidem galeam salutis, et gladium spiritûs, quod est verbum Dei. *Ephes.* * 6, 14.

Aspiratio. Dominus conterens bella; Dominus nomen est illi, qui posuit castra sua in medio populi sui, ut eriperet nos de manu omnium inimicorum nostrorum. *Judith.* 16, 3 *et* 4.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam ducem strenuissimum, docentem manus tuas ad prælium, et digitos tuos ad bellum : teque, ut militem ejus gregarium et ignavum, jam nunc ipsi soli militare statuentem. *Psal.* * 143, 1.

II. Desidera ex amore sustinere infatigabiliter; ita ut laborans sicut bonus miles Christi, famem, sitim, langorem, æstum, cæteraque christianæ militiæ incommoda, æquanimiter ac delectabiliter perferas. 2. *Tim.* * 2, 3.

III Pete a Domino virtutem mortificationis et abnegationis, nè sic curras quasi in incertum, sic pugnes quasi aerem verberans : sed castiges corpus tuum, et in servitutem redigas. 1. *Cor.* * 9, 26 *et* 27.

Aspiratio. Vivit Dominus, et vivit Dominus meus rex; quoniam in quocunque loco fueris, Domine, mi rex, sive in morte, sive in vita, ibi erit servus tuus. 2. *Reg.* 15, 21.

DIES XXVI.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Fons vitæ, fons patens domui Jacob et habitantibus Jerusalem, in ablutionem peccatoris; et ut qui sitit veniat, et qui vult accipiat aquam vitæ gratis. *Psal.* 35, 10; *Zach.* 13, 1; *Apoc.* 22, 27.

II. Ad quem venit? Ad unum ex illis insipientibus, qui dereliquerunt fontem [hunc] aquæ vivæ, et foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas. *Jer.* 2, 13.

III. Ad quid venit? Ut bibens ex hac aqua, non sitiat in æternum; sed aqua hæc fiat in eo fons aquæ salientis in vitam æternam. *Joan.* * 4, 13 et 14.

Aspiratio. Sitivit anima mea ad Deum, fontem vivum: quando veniam, et apparebo ante faciem Dei? *Psal.* 41, 2.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam fontem aquæ vivæ, fluenta spiritûs sui effundentem super sitientem et aridam animam tuam: teque velut alteram Samaritanam, ampliùs et ampliùs ab eo postulantem: Domine, da mihi hanc aquam, ut non sitiam. *Is.* 44, 3; *Joan.* 4, 15.

II. Desidera ex amore appetere impatienter, ita ut præ desiderio virtutis et rerum cœlestium quasi siti tabescas, nullâque re mundi delecteris.

III. Pete a Domino virtutem humilitatis, quia emittit (Dominus) fontes in convallibus: inter medium montium pertransibunt aquæ; id est, humilibus dat gratiam, et superbis resistit. *Psal.* 103, 10; 1. *Petr.* 5, 5.

Aspiratio. Hauriamus aquas in gaudio de fontibus Salvatoris. *Is.* * 12, 3.

DIES XXVII.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Venator cordium, cujus sagittæ nunquam redierunt retrorsum. Sagittæ potentis acutæ cum carbonibus desolatoriis. 2. *Reg.* 1, 22 ; *Psal.* 119, 4.

II. Ad quem venit? Ad animam tuam quasi unam de capreis quæ morantur in silvis, inter spineta mundi hujus errantem, et salutares ictus fugientem. 2. *Reg.* 2, 18.

III. Ad quid venit? Ut amoris ejus telo saucia, suo se tandem venatori sistat; et vulnerata vulneret, percussa percutiat alias silvestras animas.

Aspiratio. Ponet pedes meos quasi cervorum : et super excelsa mea deducet me victor, in psalmis canentem. *Habac.* 3. 19.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam sagittarium qui tetendit arcum suum, et posuit te quasi signum ad sagittam, et misit in renibus tuis filias pharetræ suæ, quæ sunt jacula charitatis. *Thren.* 3, 12 *et* 13.

II. Desidera ex amore currere velociter, non jam fugiendo, sed sequendo fervoris passibus venatorem tuum, si quomodo comprehendas in quo et comprehensa es a Christo JESU. *Philip.* * 3, 12.

III. Pete a Domino zelum animarum ardentisimum, ut et tu sis robustus venator coram Domino, et aliquid ei offeras de venatione tua, ut benedicat tibi anima ejus. *Gen.* 10. 9 ; *Gen.* * 27, 19.

Aspiratio. Sagittæ tuæ infixæ sunt mihi, et confirmasti super me manum tuam. *Pal.* 37, 3.

DIES XXVIII.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Redemptor qui non corruptibilibus, auro vel argento, redemit nos de vana conversatione nostra; sed pretioso sanguine suo, quasi agni immaculati et incontaminati. 1. *Petr.* * 1, 18 *et* 18.

II. Ad quem venit? Ad captivam filiam Sion, super flumina Babylonis sedentem et flentem : quæ gratis venundata est, et sinè argento redimetur. *Psal.* * 136, 1; *Is.* * 52, 3.

III. Ad quid venit? Ut propitietur omnibus iniquitatibus ejus, et sanet omnes infirmitates ejus; ut redimat de interitu vitam ejus, et coronet eam in misericordia et miserationibus. *Psal.* * 102, 3 *et* 4.

Aspiratio. Propter Sion non tacebo, et propter Jerusalem non quiescam, donec egrediatur ut splendor Justus ejus, et Salvator ejus ut lampas accendatur. *Is.* 62, 1.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui ut Redemptorem tuum, qui, præsidio crucis suæ, jugum oneris tui, et virgam humeri tui, et sceptrum exactoris tui superavit : teque veluti captivum, ejus gratiâ in libertatem gloriæ filiorum Dei assertum. *Is.* * 9, 4; *Rom.* * 8, 21.

II. Desidera ex amore ardere vehementer, ita motus et impulsus a Deo, qui proprio Filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum; magna postulare, et ardua pro eo aggredi, audeas. *Rom.* 8, 32.

III. Pete a Domino virtutem fraternæ charitatis, ut sicut ille animam suam pro te posuit, ita et tu pro fratribus animam ponas. *Joan.* * 3, 16.

Aspiratio. Ecce Deus salvator meus : fiducialiter agam, et non timebo; quia fortitudo mea et laus mea Dominus, et factus est mihi in salutem. *Is.* 12, 2.

DIES XXIX.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, omne Bonum quod Deus ostendit nobis, et ad quod omnes invitat : Audite audientes me, et comedite bonum, et delectabitur in crassitudine anima vestra. *Exod.* * 33, 19; *Is.* 55, 2.

II. Ad quem venit? Ad miserrimam creaturam suam, quam circumdederunt mala quorum non est numerus : quæ stulta dicit malum bonum, et bonum malum. *Psal.* 39, 13; *Is.* * 5, 20.

III. Ad quid venit? Ut indicet ei quid sit bonum, et quid Dominus requirat ab ea ; ut repleat in bonis desiderium ejus, et super omnia bona sua constituat eam. *Mich.* * 6, 8; *Psal.* * 102, 5; *Matth.* * 24, 27.

Aspiratio. Quid mihi est in cœlo, et a te quid volui super terram? Defecit caro mea et cor meum : Deus cordis mei, et pars mea, Deus, in æternum. *Psal.* 72, 25 *et* 26.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, ut infinitæ bonitatis thesaurum; teque, ut abyssum mimiseriarum, de plenitudine ejus accipientem omne datumo ptimum, et omne donum perfectum. *Joan.* * 1, 16; *Jac.* 1, 17.

II. Desidera eum ex amore stringere indissolubiliter; ut scilicet intellectu et affectu semper Deum teneas, et nihil te possit a charitate Christi separare. *Rom.* * 8, 39.

III. Pete a Domino juge exercitium divinæ præsentiæ, ut ambulans coram eo, sis perfectus; ut, sicut deliciæ ejus sunt cum filiis hominum, ita deliciæ tuæ sint cum Filio Dei. *Gen.* * 17, 1; *Prov.* * 8, 31.

Aspiratio. Omnia simul in te uno habens, lumen oculorum meorum, solatium vitæ meæ, te non debeo dimittere a me. *Tob.* * 10, 4 *et* 5.

DIES XXX.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Pastor animarum vigilantissimus, qui cognoscit oves suas, animam suam dat pro ovibus suis; nunc autem venit requirere et visitare eas, sicut visitat pastor gregem suum. 1. *Petr.* 2, 2; *Joan.* 10, 14 *et* 15; *Ezech.* * 34, 11, *et* 12.

II. Ad quem venit? Ad oviculam suam stolidam, in deserto hujus sæculi aberrantem, et ferarum ac latronum incursibus expositam.

III. Ad quid venit? Ut inveniat eam, et inventam imponat in humeros suos gaudens, et convocatis Angelis ac Sanctis, dicat: Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam, quæ perierat. *Luc.* 15, 5.

Aspiratio. Erravi sicut ovis quæ periit; quære servum tuum, quia mandata tua (utcunque) non sum oblitus. *Psal.* 118, 176.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, tanquam pastorem amantissimum, qui te carnibus suis alit et suo sanguine potat: teque velut ovem pascuæ ejus, quæ, beneficio ipsius, jam vocem ejus audis, et post eum vadis. *Psal.* * 99, 3; *Joan.* * 10, 16.

II. Desidera ex amore ardere suaviter in holocaustum, ita ut de te ipso spiritualiter facere constituas quod victimæ fiebat; nempe a grege segregabatur, ligabatur, occidebatur, excoriabatur, lavabatur, in frusta dividebatur, et super altare cremabatur.

III. Pete a Domino virtutem religionis, ut Deo cujus totus es, cultum, honorem, et reverentiam exteriorem exhibeas, eique te sincerissimè devoveas.

Aspiratio. Dominus regit me, et nihil mihi deerit: in loco pascuæ ibi me collocavit; super aquam refectionis educavit me: animam meam convertit. *Psal.* 22, 1, 2 *et* 3.

DIES XXXI.

Præparatio.

I. Quis venit? Christus, Exemplar omnis sanctitatis atque virtutis, quod olim in monte Calvariæ monstratum est, et nunc quotidie in Eucharistia monstratur; cui debent omnes electi conformes fieri. *Exod.* * 25, 40; *Rom.* * 8, 29.

II. Ad quem venit? Ad imaginem et similitudinem suam, in qua, per culpam, obscuratum est aurum, mutatus est color optimus; quia homo, cum in honore esset, non intellexit, comparatus est jumentis insipientibus, et similis factus est illis. *Gen.* * 1, 16; *Thren.* * 4, 1; *Psal.* 48, 13.

III. Ad quid venit? Ut, revelatâ facie, gloriam Domini speculando, in eamdem imaginem transformetur a claritate in claritatem, tanquam a Domini spiritu. 2. *Cor.* * 3, 28.

Aspiratio. Præcedat Dominus meus ante servum suum: et ego sequar paulatim vestigia ejus, donec veniam ad Dominum meum. *Gen.* 23, 14.

Gratiarum Actio.

I. Respice oculis fidei Christum in medio cordis tui, proponentem tibi exemplar vitæ suæ, ut inspicias et facias secundùm illud: teque veluti rudem pictorem, primas imitationis ejus lineas ducentem, portaturum imaginem terreni. *Exod.* * 25, 10.

II. Desidera ex amore assimilari perfectè, ita ut Dei perfectionibus, quantum homini fas est, induaris; et virtutes ejus, in hoc sacramento præsertim exhibitas, charitatem, humilitatem, obedientiam, imiteris.

III. Pete a Domino plenissimam conformitatem cum divina voluntate, ut de te gloriari possit Deus: Inveni virum secundum cor meum, qui faciet omnes voluntates meas. *Act.* 13, 22.

Aspiratio. Christo confixus sum cruci. Vivo autem, jam non ego; vivit verò in me Christus. *Galat.* 2, 19 *et* 20.

MODUS recitandi Rosarium B. M. V. cum Mysteriis ad singulas Decades in ipsis Salutationibus Angelicis breviter insertis.

Ad nomen Jesus *cùm ventum est, adjiciatur.*

IN ROSARIO GAUDIOSO :

Decade.

1. quem Virgo concepisti. Sancta Maria, etc.
2. .... visitando Elisabeth portasti.
3. .... Virgo genuisti.
4. .... in Templo præsentasti.
5. .... in Templo invenisti.

IN ROSARIO DOLOROSO :

1. qui pro nobis sanguinem sudavit.
2. .... flagellatus est.
3. .... spinis coronatus est.
4. .... crucem bajulavit.
5. .... crucifixus est.

IN ROSARIO GLORIOSO :

1. qui resurrexit a mortuis.
2. ... in cœlum ascendit.
3. ... Spiritum Sanctum misit.
4. ... te assumpsit.
5. ... te in cœlis coronavit.

Cùm verò quodlibet Rosarium concludi solet Oratione Dominicâ, et ter Salutatione Angelicâ in honorem SS. Trinitatis, ac Symbolo Apostolorum; vel, ut aliis placet, ab iisdem inchoari; post Jesu, *in Salutatione Angelica, adjiciatur :*

in I. Rosario.	1. qui nobis augeat Fidem rectam. 2. .... Spem firmam. 3. .... Charitatem perpertuam.
in II. Rosario.	1. qui nobis intellectum illuminet. 2. .... voluntatem perficiat. 3. .... memoriam roboret
in III. Rosario.	1. qui dirigat cogitationes. 2. ... regat verba. 3. ... gubernet opera.

INDEX
EVANGELIORUM ET MEDITATIONUM
DOMINICIS PRÆCIPUISQUE FESTIS
CONGRUENTIUM.

PROPRIUM DE TEMPORE.

Si plures Dominicæ sint post Pentecosten, uti accipiuntur ex Dominicis post Ephiphaniam Evangelia, sic erunt et Meditationes ex iisdem Dominicis sumendæ.

PROPRIUM SANCTORUM.

In Januario.

In Februario.

In Martio.

In Aprili.

In Maio.

In Junio.

In Julio.

In Augusto.

In Septembri.

In Octobri.

In Novembris.

In Decembri.

COMMUNE SANCTORUM.

Sabbato, et festis votivis B. M. V. per annum.

INDEX

IN EORUM GRATIAM QUOS

EXERCITIIS SPIRITUALIBUS

PER ALIQUOT DIES QUOTANNIS VACARE JUVAT.

Exercitia Spiritualia octo dierum, cum quatuor Meditationibus in singulos dies.

Duo Exercitia trium dierum, ad spiritûs renovationem.

Exercitium Primum.

Exercitium Secundum.

A. M. D. G.

RERUM IN HOC VOLUMINE CONTENTARUM

SERIES.

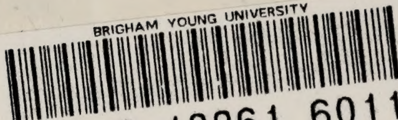
FINIS.

Date Due

All library items are subject to recall at any time.

OCT 07 2011		

Brigham Young University

BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY
31197 12261 6011

